

Chu Tử

SÔNG

Lời Nhà Xuất Bản

SÔNG” là tác phẩm thứ hai của Chu-Tử do Đường Sáng xuất-bản sau “YÊU”... Thực ra “SÔNG” là tác-phẩm “đầu tay” của Chu-Tử, và nhiều văn hũả vẫn theo dõi tác giả, tỏ ý ngạc nhiên không hiểu sao tác giả và nhà xuất bản lại cho phát hành “YÊU” trước “SÔNG”; vì theo ý các bạn đó, “SÔNG” mới là tác phẩm “ruột” của Chu-Tử. Sở dĩ “YÊU” được phát hành trước “SÔNG” không phải vì giá trị của “YÊU” hơn “SÔNG”, nhưng chính vì tác giả cũng như người xuất-bản nhận thấy cái nhan đề “YÊU” dễ hấp dẫn hơn “SÔNG”. Lý do kể trên là lý do duy nhất khiến “YÊU” được phát hành trước “SÔNG”...

Thực hiện đúng đường lối của một nhà xuất-bản cầu tiến, là hợp tác chặt chẽ với tác giả, chúng tôi luôn luôn bàn luận, hội ý với tác giả từ những nguyên tắc lớn, đến những chi tiết nhỏ như cách trình bày ấn loát v.v... Chúng tôi vẫn nghĩ rằng một nhà xuất-bản có thể góp một phần không nhỏ vào sự thành công của một tác giả bằng cách góp ý, góp sáng kiến, góp những kinh nghiệm, nhận xét về chiều hướng thưởng thức, thị hiếu của độc giả mà người xuất-bản đã lượm lặt, nghe ngóng, tìm hiểu, trong khi giao dịch, tiếp

xúc với các nhà phát hành, với các giới; do đó, giúp cho sự sáng tác của tác giả có căn bản thực tế vững vàng hơn. Bằng cố là tác phẩm “YÊU” in lần thứ hai, về nội dung cũng như hình thức, tiến bộ rõ rệt hơn các tác phẩm “YÊU” phát hành lần thứ nhất. Ngay cả cách trình bày bìa sách, chúng tôi đã thảo luận cặn kẽ với tác giả, dung hòa quan điểm nghệ thuật với quan điểm thương mại, để hình thức tương xứng với nội dung, vừa thỏa mãn được những đòi hỏi thương mại rất tế nhị...

Nhân đây, chúng tôi xin chuyển lời bạn đọc đôi lời gửi gắm của tác giả: “SỐNG” là một chuyện ghi đậm sắc thái, tâm tính của thời đại. Nhưng “SỐNG” không thuộc loại “tiểu thuyết có chìa khóa” (roman à clef). Vì vậy, các bạn đừng mất công tìm tòi, khám phá xem những nhân danh trong truyện là những nhân vật “bằng xương và thịt” nào trong thực tại xã hội. Bất cứ tác phẩm nào bắt nguồn từ một không gian, thời gian nhất định, tất nhiên phản ánh nếp sống và suy tư của thời đại, nhưng một sáng tác nghệ thuật đúng với danh nghĩa đó, phải vượt lên trên không gian và thời gian để tái tạo sự sống, tái tạo thời đại, tái tạo con người... Vì vậy, nếu một vài sự kiện, nhân vật trong “SỐNG” có hao hao giống những sự kiện và nhân vật có thực ở xã hội, thì điều đó không có nghĩa là các nhân vật có thực bị ám chỉ: một nhân danh trong “SỐNG” có thể là sự tổng hợp của năm, mười nhân vật có thực mà tác giả có dịp gặp và quan sát trong đời sống, thiên hình vạn trạng. “SỐNG” vì là tác phẩm “đầu tay”, nên có những ưu, khuyết điểm, cái hùng khí, hừng khởi cũng như cái vụng về, sơ hở của một tác phẩm “đầu tay”. Tác giả ước mong bạn đọc sẽ đón đọc “SỐNG” với những cảm nghĩ mà bạn đọc dành cho một tác phẩm “đầu tay”.

Chúng tôi cũng cần giải thích thêm: sở dĩ “SỐNG” không lấy nhan đề là “LOẠN” vì dưới chế độ kiểm duyệt cũ, tác giả đã bắt buộc không được chọn “LOẠN” làm nhan đề.

ĐƯỜNG SÁNG

11-1963

SÔNG

Phần I

Chương 1

Huyền hốt hoảng gọi với theo người thanh niên :

- Anh Thịnh ! Anh Thịnh ! Tôi trả lại đây này ! Tôi không lấy đâu !

Nhưng Thịnh vẫn lùì- Lũì bước nhanh qua phía bên kia đường , vẫy một cái taxi vừa tiến tới , nhảy vội lên xe..

Còn lại một mình , Huyền nhìn cái bút máy “Parker 61” cầm trong tay , bâng- Hoàng không biết xử trí cách nào ! Huyền tự hỏi , Thịnh đã kiếm đâu ra tiền để mua tặng nàng cái bút máy trị giá trên một ngàn ? Nhà Thịnh nghèo xơ- Xác , cha Thịnh làm thợ cắt tóc , mẹ Thịnh bán hàng rong , gia cảnh Thịnh còn khốn quẫn hơn cả nhà Huyền , vậy Thịnh lấy tiền ở đâu ? Huyền tự nhiên cảm thấy lo sợ vẩn vơ trước mối tình dữ dội của người thiếu niên có lẽ ít tuổi hơn nàng.

Huyền và Thịnh cùng học lớp Đệ- Nhị tư thực Lê Lợi. Vì nghèo , Huyền phải vừa học , vừa làm “cô giáo tư gia” , vừa lo bếp nước trong nhà , nên mãi năm mười tám tuổi , nàng mới đậu Trung học phổ thông. Cho nên , ở trong lớp , Huyền tương đối là nữ sinh chín chắn , có vẻ “người lớn” hơn các bạn. Huyền không rõ Thịnh hơn hay kém tuổi mình , thế mà từ lúc mới quen biết , nàng đã coi Thịnh như một người em , nên vẫn trò chuyện thân mật với Thịnh ngoài giờ học. Nhưng cách đây không lâu , Thịnh đã gài vào quyển sách Lý- Hóa mà Thịnh mượn của nàng , một bức thư trong đó Thịnh thú thực mối tình đầu man rợ ,ĩ của mình.

Đọc thư , Huyền chột tỉnh , và ngay hôm sau , gặp Thịnh , Huyền thân mật trách :

- Thịnh hơi điên mất rồi ! Thịnh nên nhớ : không những tôi coi Thịnh như một người bạn , mà còn coi Thịnh như một người em...

Thịnh đỏ mặt , sừng sộ hỏi lại :

- Vậy thế Huyền bao nhiêu tuổi ?

Huyền nói dối một cách tự nhiên :

- Tôi hai mươi bốn tuổi rồi !

Khiến Thịnh tức bực , soi mói nhìn nàng và từ hôm đó , Thịnh cố ý lánh mặt Huyền , hai người không còn thân mật trò chuyện như trước. Thế rồi đột

nhiên , chiều hôm nay , sau khi lớp học tan , Thịnh đợi Huyền ở cổng trường , anh lăm lè , báo cho nàng biết anh đã nhận được giấy gọi đi quân dịch , và trước khi từ biệt nàng , Thịnh khan khoản bắt nàng phải nhận cây bút máy , để kỷ niệm như lời Thịnh nói “mỗi tình đau khổ” của anh. Nhìn ánh mắt nãy lửa của Thịnh , Huyền chưa biết nói thế nào để từ chối , thì Thịnh đã dúi cái bút vào tay nàng rồi bỏ đi như chạy trốn...

Huyền đứng sững , thần thờ không biết nên tới nhà Thịnh trả lại bút máy hay trở về nhà mình. Huyền càng điên đầu hồi tưởng lại hai chuyện rắc rối khác vừa ròn rập xảy đến cho nàng trong nửa tháng vừa qua :

Cách đây một tuần , giữa giờ học , Huyền được gọi xuống văn phòng giám đốc. Ông giám đốc Lưu niệm nở báo tin cho nàng biết đã cứu xét đơn xin miễn học phí của nàng và chấp thuận cho nàng khỏi phải trả học phí. Huyền chưa kịp ngỏ lời cảm ơn thì ông giám đốc đã ân cần hỏi han nàng về gia cảnh , hứa sẽ giúp này đỡ này nọ , để rồi cuối cùng , Huyền sững sờ thấy ông thổ lộ tâm tình , kể lể nỗi cô đơn của mình , mặc dầu vợ Ông cũng là một giáo sư Anh văn đã từng du học Mỹ như ông; rồi ông lại khen Huyền ngoan , dịu dàng , khiến Huyền vốn nghèo nên đã có kinh nghiệm về lòng tốt của bọn giàu sang , hiểu ngay ông định đi tới đâu. Thế là hôm sau , Huyền không tới trường nữa. Nàng phải nói với người anh họ—giáo sư Văn—tìm cho nàng một trường khác không phải trả tiền. Nàng học mới được hai bữa , thì chuyện rắc rối thứ hai xảy tới :

Từ hai tháng nay , giáo sư Văn đã giới thiệu cho nàng một chỗ dạy trẻ em tại gia đình một người quen : ông Kha , một nhà kinh doanh triệu phú góa vợ , có bốn đứa con nhỏ. Huyền gắng gượng làm cô giáo tư gia để lấy tiền góp thêm vào sự ăn tiêu trong gia đình. Nàng tưởng như thế cũng là cách giải quyết tạm ổn , ai ngờ , một chiều nọ , lũ trẻ học xong , chạy ra vườn chơi , ông “chủ” mời Huyền ở lại để thanh toán tiền lương , thì nhân lúc phòng khách vắng vẻ , Kha trong lúc trao tiền đã nắm lấy tay nàng , hai mắt khờ dại hẳn đi , miệng ấy úng những câu gì nàng nghe không rõ. Huyền hoảng sợ , rút tay về , chạy một mạch ra khỏi cổng , và về tới nhà , tim nàng vẫn còn đập hỗn loạn...

Trong vòng mười lăm ngày , một gã giáo sư , một nhà kinh doanh , một thiếu niên sớm si tình đã lần lượt tìm cách lợi dụng hoặc tỏ tình yêu với nàng. Huyền có cảm giác như một con nai đơn chiếc , bị đàn chó săn hung hăng bao vây tứ phía.

- Đàn ông thật đều cáng !

Ý tưởng của nàng thoát đi thành lời , khiến nàng ngơ ngác nhìn xung quanh , xem có ai nghe thấy tiếng mình nói không...

...Đèn đường phố vừa bật sáng. Vào giờ này , cái nhịp sống của Đô Thành lại càng cuồng loạn , và giữa cảnh nhộn nhịp của một biển người quay cuồng

, cái cảm giác của người thiếu nữ trong trắng , nhưng đã hoài nghi đối với cuộc đời...

“Về đâu bây giờ”ø ? Huyền tự hỏi mà đầu óc thêm hoang mang , trống rỗng. Nàng tưởng tượng căn buồng ám khói , tối tăm , chật trội , mà lát nữa , nàng sẽ chen chúc nằm bên cạnh lũ em ngủ say như chết , tưởng tượng như đã ngủ thấy hơi sinh từ phía sông đưa lên , nghe thấy tiếng mẹ nàng the the mắng chửi : tất cả bao cảnh nheo nhóc thường ngày lại diễn ra trước mắt nàng , khiến Huyền trùn chân , không đủ can đảm về thẳng ngay nhà. Cũng không đủ can đảm lại nhà Thịnh , Huyền vụt có ý định sẽ tạt qua nhà Thuận , bạn học cùng lớp với Huyền.

Về bạn bè , Huyền chia ra làm hai loại : loại con nhà giàu và loại con nhà nghèo. Với loại con nhà giàu , Huyền chỉ giao thiệp lấy lệ. Huyền giấu không cho họ biết nhà cửa , gia cảnh của nàng. Vì trong thâm tâm , Huyền vẫn không ưa thích chúng , mặc dầu trong số này , nhiều đứa thành thực quý mến Huyền , chẳng hạn như Hồng , con gái nhà tỷ phú Nguyễn Đình Thảo nổi tiếng trong xã hội ăn chơi và kinh doanh. Đối với các bạn nghèo , thì Huyền thành thực , cởi mở hơn , nhất là Thuận. Tính nết Thuận bộp chộp sôi nổi , “ruột để ngoài da” , khác hẳn với Huyền dịu dàng , kín đáo. Có lẽ chính vì tính tình hai người ngược nhau mà họ thân nhau. Không có chuyện riêng tư , thậm chí nào Thuận không kể cho bạn nghe , và mỗi khi có chuyện gì buồn bực , Huyền cũng tìm đến Thuận; mặc dầu biết Thuận nhẹ dạ , nông nổi , Huyền vẫn không ngại hỏi ý kiến Thuận , vì Thuận láu lỉnh , nhiều ý nghĩ táo bạo.

Tới nhà Thuận , thấy chỉ có một mình Thuận đang ngồi làm bài bên bàn học , trông ra đường , Huyền ngồi phịch xuống ghế , thở phào ra một hơi dài. Thuận chăm chú nhìn bạn :

- Làm sao chị tái nhợt cả mặt mày như vậy ?

Huyền cười goings :

- Tái thật à ? Thế là còn khá đó. Mình tưởng đã chết giấc vì bực bội rồi !

- Cái gì mà ghê gớm thế chị ?

Huyền đưa cái bút máy cho bạn , mỉm cười mệt mỏi :

- Đây , quà của ông tướng Thịnh , ông ấy tặng...

Thuận đỡ lấy cái bút , tò mò ngắm , như chưa bao giờ được thấy một cái “Parker 61” và cười ranh mãnh :

- Mê ly thật ! Nhưng “nàng” đã tuyên bố cho chàng biết là chỉ coi “chàng” như em út cơ mà ?

- Mình đã bảo hấn dứt khoát từ lâu. Nhưng hấn cứ theo đuổi hoài. Thuận khuyên tôi phải làm thế nào bây giờ ? Chán quá !

- Còn làm thế nào nữa ? Đối với một “cây si” như vậy thì cũng phải chịu nó chứ biết làm sao !

Huyền nhăn nhó :

- Đừng ngạo nữa Thuận ơi ! Tôi thấy hấn yếu và đau khổ ra mặt. Vậy có nên trả ngay cái bút và đoạn tuyệt để hấn khỏi nghĩ vớ vẩn thêm không ? Thú thực với Thuận là tôi sợ đàn ông quá !

Rồi Huyền kể tất cả những chuyện đã xảy ra , với ông giám đốc trường Lê Lợi , với ông triệu phú Kha , khiến Thuận trở mắt hỏi Huyền :

- Ông Lưu đạo mạo , nghiêm nghị như vậy mà cũng “tán” chị sao ?

Giọng Huyền đột nhiên đổi thành mỉa mai :

- “Nghiêm nghị” ! Đó chỉ là bề ngoài ! Bên trong , họ đều “rúa” cả. Nhưng Thuận bảo tôi phải giải quyết cách nào về cái bút máy Parker này ? Trả lại cho hấn nhé ?

Thuận có vẻ suy nghĩ lung , trước khi trả lời :

- Không ổn chị ạ ! Nếu hấn yếu thực thì không nên trả lại. Tốt hơn hết là chị mua một cái quà nào đó , biểu lộ hấn và khuyên giải “chú em” dần dần quên đi , như thế có nhẽ hơn chị ạ !

Huyền mỉm cười :

- Ý kiến hay lắm ! Nhưng đào đâu ra tiền mua quà ?

Thuận vẫn điềm nhiên :

- Dễ ợt ! Thì đem “cầm” cái bút máy Parker của “chàng” tặng đi. Ít nhất cũng được năm , bảy trăm.

- Cô thật nhiều sáng kiến ! Vậy Thuận chịu khó đi với mình một chút. Ta “cầm” cái bút máy , rồi mua luôn một vài món gì , nhờ Thuận đi cùng với tôi lại nhà Thịnh , kéo tôi không đủ can đảm đi một mình...

- Cũng được...

Thuận mặc áo , xin phép mẹ , rồi hai người riu rít đưa nhau đi. Trong giây lát , Huyền quên khuấy mọi ưu tư , vui vẻ đi với bạn như đi sắm Tết. Ở tiệm cầm đồ bình dân , Thuận phải ráo riết nói khéo , van nài , họ mới chịu “cầm” cho sáu trăm đồng. Thuận đề nghị với Huyền :

- Năm trăm để mua quà cho “chú Thịnh” , còn một trăm thì xe pháo , và... kem ! Chị đồng ý chứ ?

- Đồng ý.

Và hai người lại bàn cãi hăng hái về chuyện nên mua cái gì , không nên mua cái gì , để rút cục , Huyền phải nhường quyền quyết định cho bạn.

Thuận mua đủ thứ lặt vặt từ một đôi “vớ cái mùi xoa , hộp thuốc đánh răng đến cái cà- Vạt , y như một người vợ hiền sắm sửa cho chồng trước khi chồng đi xa.

... Trên con đường từ Lê Thánh Tôn đến bean Vân Đồn , là nơi trú ngụ của gia đình Thịnh , càng gần tới nhà Thịnh , Huyền càng bồi hồi , lo lắng viễn vông. Nàng vái thầm Trời Phật để khỏi phải gặp Thịnh ở nhà...

Xe dừng trước hẻm dẫn tới nhà Thịnh , Huyền trả tiền taxi , ôm gói đồ lạng

lẽ theo Thuận , mùi sinh quen thuộc từ mé sông bốc lên , khiến Huyền càng cảm thấy thương Thịnh , thương cho mình , và trong đầu óc Huyền lại lần quần câu hỏi : “Thịnh lấy tiền đâu để mua cái bút máy Parker”.

... Đúng như mong ước của Huyền , Thịnh chưa về và trong nhà Thịnh chỉ có mẹ Thịnh cùng với mấy đứa em Thịnh. Căn nhà lờ mờ ngọn đèn dầu không đủ soi sáng cái hình lỏa thể Brigitte Bardot treo trên vách. Mâm cơm lèo tèo còn đợi Thịnh trên bàn.

Mẹ Thịnh khoác vội cái áo cánh , phúi bụi mấy chiếc ghế , miệng nói không ngừng :

- Chỉ một lát nữa là em nó về. Các cô ngồi đây !... Chà ! Cô Huyền lâu lắm mới lại sang thăm. Em nó về ngay bây giờ , chắc mừng lắm.

Mỗi lần mẹ Thịnh nhắc đến tiếng “em nó thì Thuận lại đưa mắt nhìn Huyền , khiến Huyền ngượng ngịu , cầm gói đồ trịnh trọng , ấp úng nói với mẹ Thịnh những câu gì cả mẹ Thịnh lẫn Thuận đều không nghe rõ. Mẹ Thịnh hơi sững sốt nhìn gói đồ , rồi lại tò mò nhìn Huyền , khiến Huyền càng bối rối , hỏi mẹ Thịnh :

- Thưa bác , bác có cái bút nguyên tử nào , bác cho cháu mượn để biên mấy chữ gửi lại anh Thịnh.

Thuận trêu bạn :

- Thì bút ở trong cặp chị , chị còn hỏi mượn cái gì ?

Huyền cầm bút , viết viết , xóa xóa những dòng gì , nàng cũng không kịp đọc lại , nàng vội vã đưa mẹ Thịnh rồi thưa :

- Chúng cháu không thể đợi anh Thịnh được vì phải về nhà kéo bị mắng.

Phiền bác đưa giùm anh Thịnh cái thư và gói đồ này. Chúng cháu chúc anh Thịnh gặp nhiều may mắn , thỉnh thoảng chúng cháu sẽ sang thăm bác. Rồi Huyền hấp tấp chào mẹ Thịnh , lúi tuốt Thuận ra khỏi nhà Thịnh. Gót guốc hai thiếu nữ đập mạnh lên những tấm ván gỗ ọp ẹp trước cửa nhà Thịnh.

Thuận nhìn bạn , giọng trêu cợt :

- Làm gì mà hoảng hốt thế ! Yêu mất rồi chẳng ?

Huyền thở dài :

- Nếu có yêu được thì đã phúc. Buồn ghê ! Đi ăn kem nhé. Để còn kịp về nghe mẹ chửi !

... Ngồi bên ly kem , Huyền mới thấy lòng bình tĩnh trở lại. Nàng nói với bạn :

- Thôi thế là thanh toán được một món nợ “tình” , còn một món nợ gia đình nữa. Huyền lo quá , không biết cuối tháng này lấy tiền đâu mà đưa mẹ Huyền , vì Huyền vẫn không cho mẹ biết là Huyền đã nghỉ dạy học.

- Sao chị không lên ông Văn , nhờ ông ấy tìm cho chỗ khác ?

- Đành mai một lại phải nhờ ông ấy. Cực quá ! Chỉ có Thuận là sung sướng !

Kể anh chàng sinh viên của Thuận xứng đôi với Thuận đấy chứ !

Thuận đang yêu và được yêu nên nghe Huyền nói đến người yêu , Thuận thấy lòng rộn ràng , nàng âu yếm ôm Huyền , có ảo giác như ôm người yêu.

- À mà nhờ chị ngày mai vờ lai. xin phép cho Thuận đến nhà chị , để Thuận chuồn đi với hắn một giờ nhé !

- Chịu thôi ! Súi người ta nói dối , không được !

- Thế sao chị bắt Thuận đi mua quà tặng người yêu dẫu của chị thì được ?

- Bậy nào !

Hai người cùng cười. Họ mãi tò trò chuyện nên mãi gần 10 giờ , Huyền mới về tới nhà. Nàng rón rén mở cửa thì mẹ nàng đã nghe tiếng động , sấn sổ chạy ra :

- Con chết tiệt ! Mày đi đâu mà giờ này mới về ?

Huyền chống chế :

- Con... con lên chơi chị Văn.

- Thì anh chị Văn vừa ở đây ! À ra con này nói dối.

... Một cái tát tai nẩy lửa làm nàng ngã dúi xuống giường tiếp theo một cái tát thứ hai. Huyền tối tăm mặt mũi , nhưng nàng không thấy đau , thấy buồn , mắt mở thao láo , nàng ngửi mùi sinh tử cống đưa lên và tự hỏi : “Thịnh đã lấy tiền ở đâu để mua bút Parker.”

SỐNG

Phần I

Chương 2

Nhắn tin về Bắc.

“Bà Trần Thị Xuyên , trước kia ở Cát Lâm , Tiền Hải , Thái Bình , hiện nay ở trại định cư Bình Thới nhắn tin cho chị là bà Trần Thị Hồng ở đường Cát Dài Hải Phòng biết , chúng em khâm khá... cháu lớn Tam mới đậu một chứng chỉ văn khoa và cháu Lan vừa mới ở riêng”.

Lần nào cũng vậy , mỗi khi nghe thấy thu thanh phát tin đến mục “Nhắn tin về Bắc” , Văn không khỏi có cảm giác bức bối của một người quyết tâm đoạn tuyệt với quá khứ , không muốn ai nhắc nhở đến những cảnh cũ người xưa , mà vẫn bị người ta vô tình ám ảnh v.v... Từ khi di cư , thoát đầu chàng cũng còn gửi một hai cái thiệp về Bắc , hỏi thăm tin tức những thân quyến còn lại , và vẫn được trả lời. Nhưng , đã ba năm nay , từ khi được tin mẹ chàng từ trần , tự nhiên chàng cắt đứt liên lạc , không gửi bưu thiệp gì về thăm người em cùng lũ cháu mà vào những đêm đột nhiên thức giấc , chàng

thấy nhớ nhưng một cách đau xót. Chàng vùi đầu vào hiện tại , vào sự sống , hỗn tạp , mong quên hết , từ quá khứ tới tương lai mờ mịt...

Văn vừa bảo đưa con gái tắt máy thu thanh để khỏi phải nghĩ ngợi lôi thôi , thì Hồ ở đâu lù lù dẫn tới.

- Chuyện gì vậy anh ? Hay thiếu tiền trả xe , “cuối cọc” tạt vào nã tiền chẳng ?

Hồ cười nhe cả 24 cái răng :

- Lần này thì không phải tới xin tiền ! Sở dĩ vội tìm đến anh là để làm với anh một “Áp phe”...

- Lại “áp- Phe” !

Văn vừa làm giáo sư , vừa viết báo , vừa làm “áp phe” một cách thật tài tử , mà vẫn nợ địa. Chàng giao du với đủ hạng người , từ ông đại trí thức tới ông phu xe xích lô; từ vị linh mục nghiêm nghị , đạo đức đến người bạn nghiện nặng , sống vất vưởng nay xin tiền người này , mai xin tiền người nọ.

Văn không chơi bởi trác táng , không uống rượu , hút thuốc phiện , nhưng chàng chỉ thích những ông bạn hư hỏng , truy lạc , ăn tục nói phét , có nhẽ vì gần họ , Văn có cái ảo tưởng là mình vẫn chưa đến nỗi xấu như ai , còn lương thiện hơn kẻ khác.

Hồ trước kia là một đại úy chỉ huy Trung đoàn Thủ Đô. Chàng đã vào sinh ra tử , đã từng chiến đấu liêu lĩnh , gan gạ.

Nhưng từ năm , sáu năm nay , chàng sống lang thang , thất nghiệp , bầu xấu bạn bè , mần “áp phe” đủ loại , thương vãng hạ cám. “Áp phe” không đủ tiền đi xe , chàng lại đeo thêm bệnh ghìen vì những lúc chán chường mệt mỏi , thuốc phiện là phương kế giải phiền kiến hiệu nhất.

Từ khi đa mang thuốc sái , Hồ càng truy lạc , tâm hồn mỗi ngày thêm quẩn quại trong dối trá , thủ đoạn vặt. Hồ coi Văn như một người anh , người bạn , người đồng chí cũ : lúc nào túng tiền xe , tiền thuốc lá , hoặc nhờ bữa ăn , Hồ tạt qua nhà Văn xin một vài chục đi xe , ăn cùng Văn một chén cơm , ngủ vùi một giấc , rồi mượn tạm một cái “sơ mi” sạch , thay cái áo đang mặc đã nhàu nát , Hồ lại ra đi , mất hút độ năm , bảy ngày , có khi cả tháng mới trở lại. Và mỗi lần trở lại , bao giờ Hồ cũng có một câu chuyện làm quà , một “áp phe” trong túi.

Lần này Hồ hí hửng tới nhà Văn với tin tưởng sẽ được Văn hưởng ứng đề nghị của mình. Khi thấy Văn tỏ ý thờ ơ , Hồ đâm lung túng , không dám nhập đề ngay :

- Không , “áp phe” này thì “suya” 100%. Tôi sợ nói không đủ anh tin , vậy mời anh đi cùng tôi tới nhà Vinh , ở đó sẽ có người trình bày cặn kẽ với anh. Đói lắm rồi ! Đàn anh phải tính thế nào , chứ kéo dài mãi thế này thì đến phải đi ăn cướp mất.

Văn cười chua chát :

- Tôi sợ bọn mình hết cả can đảm rồi ! Chứ nếu đưa nào tổ chức ăn cướp thì mình cũng nhào vô ngay. Chúng mình bây giờ hèn hơn cả bọn cướp. Làm lục lâm thảo khấu khó lắm ! Nhưng “áp phe” gì ? Nói lên chứ còn bắt người ta đi đâu ?

Hồ vật nài :

- Thì anh cứ mặc quần áo đi chơi một chút ! Mà nằm mãi ở nhà cũng phát điên mất. Tại nhà Vinh , có bàn “tĩnh” , nếu anh không dùng thì ngồi sưởi bàn tĩnh , tán bù khú cũng quên đời lắm !

Cái “khí hậu” bên bàn đèn thuốc phiện , đối với Văn vẫn có sức hấp dẫn đặc biệt , mặc dầu mỗi lần chàng thử hút thưởng thức thú đi mây về gió , mà các bạn chàng thường ca tụng , Văn đều buồn nôn khi ngậm vào đầu dọc tẩu.

Đang lúc trống rỗng , Văn tặc lưỡi nói với Hồ :

- Ủ ! Đi thì đi ! Chưa bao giờ mình thấy tâm hồn ẩm ướt , rêu mốc như lúc này. Đến nghe thằng Vinh nó chửi đồng , âu cũng là cách tiêu khiển.

Vinh ở một mình trên một căn gác nhỏ thuê ở đường Nguyễn Thiện Thuật. Ngoài 50 tuổi , không vợ , không con , vô nghề nghiệp , tất cả sự sống và ý nghĩa cuộc đời của Vinh chỉ là khói thuốc phiện huyền ảo ! Bảo rằng gác của Vinh là một tiệm hút thuốc phiện thì không đúng , nhưng đó là nơi hẹn hò của một số bạn cùng một thứ đam mê như Vinh. Họ đến , họ bỏ ra tiền cho Vinh mua thuốc phiện. Vinh tiêm cho họ hút , Vinh cũng hút nhờ vào đó... No khói rồi , họ tán róc , bàn chuyện về thói thế , chính trị , văn học , vì đa số bọn người lui tới , đều là những nhà chính trị lỗi thời hoặc văn nghệ sĩ không có tác phẩm...

Gác của Vinh không có giường nằm , không có bàn , tủ , ghế , chỉ vồn vện hai cái chiếu dài phủ gần kín sàn gác , và mấy chồng sách , tiểu thuyết dùng làm gối để khách tựa đầu khi hút.

Vinh đang co ro nằm trên chiếu thì Văn , Hồ đẩy cửa bước vào , khiến Vinh vui mừng reo :

- Tướng Hồ mà lôi được tướng Văn lại đây kể cũng là hổ tướng ! Tiền đâu ? Xin các ông chi đề kíp mua thuốc , rồi có tính gì hãy tính. “Tiền đã phù dung , hậu tính đại sự” !

Văn không nói , không rằng , ngồi xuống chiếu , lặng lẽ cởi dây giày. Chàng sắp sửa cởi cả sơ mi và quần để nằm dài xuống chiếu cho thoải mái , thì Hồ vội xua tay :

- Ấy chết ! Xin ông đừng khóa thân , để tôi đi mời người ta lại tính chuyện với ông. Chúng tôi đã “phong vương” ông với người ta ghê gớm lắm , và bọn này cũng là tay lịch sự , ăn chơi khét tiếng , xin ông giữ cái bề ngoài cho có vẻ một chút...

Văn vẫn điềm nhiên cởi sơ mi :

- Xin ông tha cho ! Nếu ông đưa người ta lại đây mà còn phải bố trí , dàn

cảnh như vậy , thì tốt hơn hết là đưa đến chỗ khác , trang trọng hơn , có phải không , ông Vinh ?

Vinh gật đầu lia lại , tán thành :

- Mà ông Hồ tính “củ” gì cũng phải cho ông Văn biết trước để còn liệu thiết kế hoạch chứ !

Hồ gạt đi :

- Không cần ! Lát nữa sẽ rõ. Tôi đi nhé !

Văn móc túi , còn hai trăm đưa cho Vinh.

Vinh theo Hồ xuống dưới nhà , sang nhà gần đây mua thuốc. Còn lại một mình , Văn vớ quyển “Thủy Hủ diễn nghĩa” trên chồng sách kê dùng làm gối , đọc bất cứ đoạn nào...

Văn mãi miết đọc , Vinh mua thuốc về lúc nào chàng cũng không biết. Vinh im lìm sửa soạn bàn đèn , mãi đến khi thuốc phiện nường , bốc mùi thơm ngào ngạt , Văn mới vứt quyển sách xuống chiếu , nói với Vinh :

- Ông tiêm cho tôi một điều , lần này thì hút thực !

Vinh cười :

- Tôi đã khuyên cậu từ hơn 10 năm nay là cậu muốn chín chắn con người , muốn lập sự nghiệp vững chãi thì phải “phum” mà cậu có nghe đâu ! Lần này thì hút thật nhé ?

- Hút thật ! Nhưng làm thế nào để nghiện được hờ anh ? Tôi muốn nghiện mà thấy khó quá ! Đúng như anh nói , có nghiện thì mới lập được sự nghiệp ! Như ông chẳng hạn !

Vinh cất tiếng ngạo nghễ :

- Ông định mĩa tôi đây chăng ? Thì từ bao nhiêu năm nay , ông vẫn chạy rông như chó dái , có làm được gì hơn bọn nghiện này , ngoài cái thành tích nợ hơn chúa Chổm ? Ông cần nghiện mới lập được sự nghiệp , tôi nói vậy là chí lý lắm. Đây nhé , sở dĩ từ trước đến giờ , ông vẫn chưa thành cái “thá” gì , là vì ông chưa dứt khoát tư tưởng , xấu không ra xấu , tốt không ra tốt , muốn xấu mà vẫn không dám xấu , nhưng nếu ông hút thuốc phiện thì ông sẽ tự coi là đồ bỏ , đồ bất lương , đồ hư hỏng. Và khi ông yên tâm sống với cái bất lương , thì ông sẽ hết băn khoăn , tư tưởng của ông lúc đó mới thống nhất , có đường lối rõ rệt , và ông mới lập được sự nghiệp !

- Sự nghiệp bất lương !

- Đúng rồi ! Có cái sự nghiệp nào mà không bất lương hờ ông ? Ông là người có tài lắm , nhưng nếu ông dứt khoát tư tưởng , bất lương rõ rệt , không băn khoăn , không đau khổ , thì tôi tin là ông sẽ thành công !

Lời nói nửa đùa nửa thật , nửa triết lý rẻ tiền của Vinh , như gáo nước lạnh dội vào đầu Văn :

- Có nhẽ đúng ! Phải triệt để bất lương mới thành sự nghiệp có phải không anh ? Vậy thì bất lương muôn năm !

Vinh gật gù :

- Ủ , bắt lương muôn năm !

Giữa lúc đó , Hồ đẩy cửa bước vào , đi theo là một người cao lớn khoảng gần 40 , mặc đồ lớn rất trịnh trọng :

- Cái gì mà hô “bắt lương muôn năm” tợn như vậy ?

Hồ vừa nói vừa đưa tay giới thiệu người lạ mặt :

- Đây là ông Lương , giám đốc các đồn điền của công ty Liên Á , mới ở Vạn Tượng về.

Mọi người bắt tay nhau. Văn rất thân nhiên , vào thẳng ngay đề :

- Xin lỗi ông ! Ông đã tới đây thì tuy mới sơ kiến , ông bắt buộc phải tin chúng tôi như ông tin ông Hồ , bạn ông. Vậy có gì xin ông cứ nói thẳng cho biết , để chúng ta xem xó thể hợp tác với nhau được không ?

- Dạ ! Dạ ! Tôi rất tán thành sự thẳng thắn của ông. Mặc dầu chưa quen biết ông , tôi cũng đã được nghe nhiều bạn nói chuyện về ông , cho nên tôi tin rằng việc tôi đề nghị sẽ được ông chấp thuận. Tôi cũng như các ông , không phải là kẻ bắt lương , nhưng ông cho phép tôi được “citer” một câu.

Tôi cũng như các ông , không phải là kẻ bắt lương , nhưng ông cho phép tôi được “citer” một câu hình như của Sartre : “Dans un monde qui riche , celui qui net riche pas est... un salaud” (Trong một thế giới gian lận , kẻ nào không gian lận chỉ là đồ chó đẻ.)

Văn bực mình vì phải nghe ông bạn mới lấy cả Sartre ra thuyết , nên thùng thẳng trả lời :

- Ông cứ vào đề ngay cho. Để còn hút cho vui !

Hồ , biết tính Văn , xen luôn vào câu chuyện :

- Có gì đâu ! Anh Lượng là giám đốc các đồn điền cho một số chủ đồn điền ở Vạn Tượng. Từ trước đến nay , anh Lượng vẫn điều khiển một tổ chức buôn lậu thuốc phiện từ Vạn Tượng về Sài Gòn , chuyên chở bằng máy bay trực thăng riêng của hãng cao su bên Ai Lao. Các hàng đó vẫn được thả dù xuống một đồn điền của một ngoại kiều ở cách Sài Gòn hơn 100 cây số.

Những mục tiêu này vừa đây bị lộ , hệ thống bị phát giác. Anh Lượng biết anh quen ông chủ đồn điền Ng. Thảo , nên muốn mời anh vào tổ chức bằng cách nhờ anh điều đình với ông Thảo để lần sau , máy bay trực thăng sẽ thả thuốc phiện xuống đồn điền của ông ta. Anh tính có được không ?

Văn hỏi lại :

- Chỉ có thể thôi ư ?

Lượng đỡ lời :

- Ngoài ra , nếu ông ta vui lòng , thì chúng tôi mời ông ta hùn tiền hợp tác với chúng tôi. Mỗi chuyến , chúng tôi cho thả dù từ 300 ký tới một tấn thuốc phiện. Công việc cũng gọi là có tính cách đại qui mô. Anh Hồ sẽ chịu trách nhiệm với một số anh em khác về sự vận chuyển hàng hóa , từ chỗ thả dù về

Sàigòn và tiêu thụ hàng gửi về. Việc chỉ có thể , xin ông cho chúng tôi được biết ý kiến của ông.

Văn chậm rãi trả lời :

- Kể ra thì không có gì khiến tôi từ chối cả. Bảo rằng việc đó bất lương thì cái bất lương này cũng không đến nỗi lắm , mà trái lại còn quyến rũ lắm. Nhưng tôi không dám đoan chắc với ông là việc hợp tác với ông Thảo có thể thành tựu , vì ông Thảo đối với tôi chỉ là chỗ quen biết thường; thỉnh thoảng gặp nhau thì nhậu nhẹt , tán dóc hoặc đánh phé , ngoài ra chúng tôi chưa bao giờ tính chuyện hợp tác với nhau , vì ông ta giàu , mình nghèo , ngoài chuyện chơi bời , không nên tính chuyện làm ăn. Nhưng nếu ông muốn , tôi sẵn sàng nói chuyện với ông Thảo. Vậy vai trò của tôi có còn gì nữa không ?

- Còn nhiều chứ ! Vì tôi ở Vạn Tượng , không có mặt thường xuyên ở đây , nên tôi trông mong nơi ông để “superviser” tất cả công việc tổ chức ở đây. Lúc này , chúng tôi cần tìm những “đồng chí” mới , vì cơ sở cũ bị phá. Mặc dầu chưa được quen biết cận kề ông và ông Thảo , chúng tôi tin hai ông là cỡ người ngang tàng , có cơ mưu , óc thích phiêu lưu. Cho nên tôi mong ông sẽ vui lòng nhận làm cố vấn , sẽ hướng dẫn , cho sáng kiến , kế hoạch để an hem thi hành.

Văn cười :

- Cố vấn ! Cố vấn buôn lậu thuốc phiện ! Để ngày mai tôi hỏi ý kiến ông Thảo , rồi ngày một xin mời ông lại đây , chúng tôi sẽ trả lời ông.

- Dạ , hết tuần này , tôi phải trở về Vạn Tượng. Tôi mong sẽ đi tới một thỏa thuận dứt khoát với ông và ông Thảo trước khi trở về đất Lào. Giờ thì xin cáo lui , đợi tái ngộ ngày một.

- Ông hút chơi với chúng tôi vài điều đã !

- Xin để ngày một. Hôm nay chúng tôi phải đi ngay. Lượng bắt tay mọi người. Hồ tiễn Lượng xuống dưới nhà rồi trở lên nét mặt hân hoan , rút một xấp giấy bạc xuống chiếu , nói oang oang :

- Hết đời rồi các cha ơi ! Đây năm thiên , Lượng nó vừa dúi cho tôi để tổ chức cuộc gặp gỡ sắp tới. Nay , thằng cha Lượng có vẻ khoái bố Văn nhà mình lắm nhé , tấm tắc khen bố đường hoàng , có thể hợp tác được.

Văn nhìn Vinh lắc đầu cười :

- Tướng Hồ này thì suốt đời lạc quan tếu ! Nhưng tôi vẫn chưa hiểu tại sao công việc của họ to tát như vậy mà lại phải nhờ đến bọn mình. Ông quen cái ông Lượng đó trong trường hợp nào , và tại sao hẳn phải nhờ đến thứ người thừa , nghiện hút như ông Hồ của chúng ta.

Hồ ưỡn ngực cãi :

- Anh tưởng tôi vớt vơ à ! Đối với mọi người , tôi vẫn là cựu Trung đoàn trưởng Trung Đoàn Thủ Đô chứ “cứt” đâu ! Còn chuyện ông Lượng này thì dài và mê ly lắm. Cách đây 10 tháng , hẳn còn lang thang vất vưởng ở

Sàigòn , đói như mọi người ! Thế rồi , hấn sang Lào và lúc này hấn trở về với hàng chục triệu gửi ở Ngân hàng. Hấn là một thứ quái kiệt , nhiều khi một cái không có mà không bao giờ thêm tính bạc vain , chỉ tính bạc triệu , bạc tỷ. Nghe đâu hấn đang bắt liên lạc với cả tổ chức Liên Phòng Đông Nam Á , tính một vài cú tày trời nữa. Bọn này bảnh mà ! Anh cứ tin tôi đi !

Văn hát hàm hỏi Vinh :

- Ý kiến ông Vinh thế nào ?

Vinh kéo một hơi dài thuốc phiện , chiêu một ngụm nước nóng bỏng , thở ra chút khói còn lại , rồi thủng thẳng nói :

- Theo ý tôi thì cái việc này không nên tính hợp tác lâu dài làm gì ! Chi bằng , sẵn cơ hội ngàn năm một thừa , chúng nó giao thuốc phiện cho bán thì “cuốn” tất cả một chuyến , làm cái vốn “hút chơi” cho đỡ khổ. Thế là hơn cả. Như tôi đã nói với ông Văn , cần phải dứt khoát tư tưởng , đã bắt lương thì bắt lương rõ , đừng có nửa đời nửa đoạn. Hồ xua tay , nghiêm nghị như một nhà đạo đức :

- Không được ! Họ mới tin nhiệm mình mà đã tính “phỗng tay trên” của người ta thì chó quá ! Đâu có thể được !

Vinh cười hoài nghi :

- Thì ông cứ việc giữ thủy chung để rồi coi sẽ đi tới đâu. Cái luật của những kẻ buôn lậu , là ai lật lọng trước thì ăn tiền mà !

Văn góp ý kiến :

- Lúc này , tôi nằm khăn , vớ quyển Thủy Hử , đọc trúng ngay đoạn Tiều Cái bố trí cướp xe bảo vật do Dương Chí áp tải về kinh dâng thái sư , có nhẽ ứng vào chuyện hôm nay. Kể ra cướp lấy độ một tấn thuốc phiện để lấy phương tiện , mưu đồ một vài “đại sự” rồi có chết cũng đỡ hối tiếc , chứ sông mồn mỗi hàng ngày lo ăn , lo mặc , lo nợ , mệt nhọc quá. Biết đâu do cái khởi điểm bắt lương này , chúng mình chẳng trở thành những vĩ nhân , những anh hùng dân tộc có phải không ông Vinh ?

Vinh cười mỉa mai :

- Ông nói thì hay lắm , nhưng tôi biết cho khéo ông cũng không dám lật lọng , vì tôi hiểu ông quá xá ! Lần này cũng như mọi lần , các ông sẽ bị tai tiếng và rút cuộc vẫn chẳng ăn thua chớ gì ! Các ông cứ ghi lấy lời tôi để xem tôi tiên tri có đúng không. Tôi nói điều này , ông Văn đừng có giận , tôi biết suốt đời ông , ông sẽ khổ sở vì ông không bao giờ dứt khoát tư tưởng ! Ngay cả đến đối với Cộng sản mà ông hiểu hơn ai hết , ông cũng còn dày rầy mặc cảm , có phải thế không , hỏi ông chiến sĩ chống Cộng ?

Văn nằm yên , tần mẩn ngắm cái dọc tàu tạc con rồng uốn khúc , rồi thủng thẳng bảo Hồ :

- Thăng Vinh nó cảnh cáo mình đúng lắm. Cho khéo kéo chúng mình lại lăn lung vào một cuộc phiêu lưu mạo hiểm vô ích , không đi tới đâu. Cho nên

cũng cần phải suy nghĩ chín chắn... Để mai , tôi gặp thằng cha Thảo , tôi sẽ thăm dò ý kiến nó xem sao đã. Bây giờ thì tao cần hút thật nhiều , hút thật say , may ra mới có đủ tỉnh táo , sáng suốt mà quyết định...

Vinh cười :

- Đúng rồi ! “Có thật say thì mới tỉnh táo , sáng suốt”. Từ trước đến giờ , mày không bao giờ say cả , mày luôn luôn tỉnh táo nên mày khổ sở. Vậy mày cần phải say thì mới giác ngộ chứ !

Hồ xưa nay vẫn ghét triết lý vớ vẩn , bèn vắng tục :

- Mẹ kiếp ! Mời ông hút cho chúng con nhờ. Hôm nay sao mà ông thuyết lý ngon lành quá xá !

Gần hai giờ sáng , Văn mới rời nhà Vinh , lưng khùng xuống thang gác , không say , không tỉnh , trí não như tan ra thành không.

Chàng không gọi taxi , ngồi lên một cái xe xích lô đạp , duỗi thẳng hai chân , ngửa mặt lên không trung , nhìn bầu trời thăm thẳm mà từ lâu , sống co quắp với những vật lộn hàng ngày , chàng không còn lúc nào thanh thoi để tâm hồn được hòa hợp với cảnh trời rộng , sông dài. Sinh trưởng trong một gia đình thôn dã , gần bên Trung Hà của con sông Đà , nước chảy xiết như những tấm lòng bão táp , Văn đã sống bao nhiêu năm ở đô thị mà vẫn thấy mình lạc loài , xa lạ , không thích ứng nổi với đời sống hỗn tạp nơi đô thị. Văn ngửa mặt nhìn trời , lòng vật vờ thả trôi về dĩ vãng , tưởng tượng cái phút lâm chung đầy cô quạnh , tủi hờn của người mẹ suốt đời , đầu tắt mặt tối , dành dụm làm ăn , nuôi cho các con khôn lớn , để chết một mình , một xó , trong ghẻ lạnh , rề bủ của những người trước kia đề đã mang ơn nghĩa đối với mẹ chàng.

Văn không buồn , không thương , không nhớ , tưởng như mình đang chết , đang hấp hối giữa cảnh ồn ào của kiếp sống , lòng xa vắng , cô đơn hơn cả mẹ chàng lúc lâm chung.

- Ông về đâu ?

Tiếng nói của ông già đạp xe xích lô làm Văn tỉnh mộng :

- Đường Bùi Thị Xuân ! Bác đã nhiều tuổi rồi mà giờ này con chạy xích lô , có mệt mỏi không bác ?

Ông già trả lời nhát gừng :

- Cực lắm thầy ! Nhưng biết làm thế nào ! Tôi chỉ có một mụn con , phải gắng nuôi nó ăn học cho đủ bổn phận làm cha , thừa thầy...

Tự nhiên , Văn thấy cô cảm tình với ông già , chàng la cà hỏi chuyện :

- Con bác bao nhiêu tuổi , học trường nào ?

- Cháu 19 tuổi , học Đề Tứ trường Hoa Lư.

- Trường Hoa Lư ? Tên nó là gì ?

- Tên Lê Chi Tuyết !

- Đề Tứ à ! Tôi dạy ở trường Hoa Lư.. Ông già cần tôi giúp gì không ? Có

muốn giảm học phí cho con gái không ?

Ông già sung sướng nhìn Văn :

- Thực không thầy ?

- Thực ! Mai mốt , ông cứ bảo nó lên văn phòng gặp tôi. Tôi là giám học Văn... Tên nó là Lê Chi Tuyết phải không ?

- Dạ !

... Tới nhà , Thu , đưa con gái của Văn , vẫn còn thức học thi và đợi cha , vội mở cửa cho Văn.

- Ba đi đâu về khuya vậy Ba ?

- Ba đi hút thuốc phiện !

- Có ngon không Ba ?

- Ngon hay không tao cũng không biết.

Văn thay quần áo , Thu lấy chậu thau , múc nước cho Văn rửa mặt. Văn đột nhiên hỏi con :

- À , mày học Đệ Tứ có biết con Lê Chi Tuyết không con ?

- Biết lắm Ba , nhưng con không chơi với chị đó.

- Sao vậy ?

- Chị ấy “đột sống mới” quá xá !

Văn sùng sốt :

- Bậy nào ! Nó là con ông đập xích lô mà...

- Trời chị ấy “diện” hơn cả con đó Ba !

Văn thờ người. Chàng xuýt buột miệng nói với con “hay nó làm đi ?” , nhưng chàng giữ kịp lời nói và bảo con :

- Thôi đi ngủ , để mai tao xem con bé ra sao ?

Mãi tới năm giờ sáng , Văn mới ngủ thiếp đi.. Người thư ký của trường , gần chín giờ không thấy Văn lại , phải đến nhà Văn đánh thức chàng dậy...

Sợ học sinh vì đợi thầy , sẽ làm huyên náo , phá phách , người thư ký giục Văn không ngớt , loay hoay kiếm giùm giày , áo sơ mi để Văn mặc cho kịp.

Văn không buồn chải đầu , nhảy lên taxi đã chờ sẵn ngoài đường , tới lớp học của mình chậm gần năm phút.

... Học sinh nhón nháo , kẻ đứng người ngồi , hỗn độn như cảnh chợ mới họp. Thấy dáng điệu Văn mệt mỏi , tiếng nói khàn khàn—hậu quả của điều thuốc phiện , lần đầu tiên Văn hút—mấy nữ sinh ngồi hai dãy bàn đầu , ái ngại nhìn Văn. Một đứa hỏi :

- Chắc thầy đau ?

Mấy nam sinh ngồi bàn dưới , vốn lười chỉ mong có cơ hội để nghỉ , làm ra vẻ thương thầy , phụ họa thêm :

- Thừa thầy , nếu thầy đau thì thầy cho nghỉ. Chúng em mất một giờ học cũng chả sao , thừa thầy !

Văn lắc đầu , cổ cất cao giọng :

- Tôi hơi khó ở và bị đau cổ họng nên không giảng bài được. Vậy các anh , các chị lấy mỗi người một tờ giấy , tôi ra bài cho các anh , các chị làm , rồi hết giờ , gộp lại đem cho tôi sửa. Tôi giao hẹn : ai muốn làm bài thì làm , ai không muốn làm thì yên lặng mà... đánh cờ “carreau” , tuyệt đối không được làm ồn nghe chưa ?

- Dạ ! Dạ !

Các nữ học sinh ngoan ngoãn sửa soạn giấy , bút , trong khi mấy phần tử quỉ sứ ở cuối lớp nhao nhao trên Văn :

- Dạ thưa thầy treo giải cờ “carreau” cho chúng con ạ !

Văn “suýt” , ngó chúng , lắc đầu , khiến chúng nhìn nhau cười. Văn uể oải lấy phấn viết lên bảng một bài tiếng Việt để các học sinh dịch sang Pháp văn. Chàng cắt nghĩa qua loa những chữ khó , rồi , tay chống cằm , lơ lửng nhìn học sinh làm bài !

Hết giờ , Văn xuống văn phòng giám học , sắp sửa nhờ ông thư ký cho gọi nữ sinh Lê Chi Tuyết lên văn phòng để xem nữ sinh có phải là một “gái đi trá hình” không thì Huyền , Thuận vừa tới.

Văn là anh họ của Huyền , nhưng chàng vẫn coi Huyền như một người em ruột , và thương yêu Huyền không kém Thu , con gái của chàng , vì Huyền nghèo , lại thông minh , kín đáo.

Thấy Huyền cùng Thuận lên chơi , Văn tự nhiên thấy lòng thanh thản , đỡ mệt mỏi , hỏi em :

- Có chuyện gì lạ không em ? Hai cô vẫn đi học đấy chứ ?

Thuận nhanh nhẩu thưa trước :

- Chị Huyền tới nhờ thầy kiếm giùm một chỗ dạy học khác đây ạ ! Chị ấy bỏ chỗ ở đường Hồng Thập Tự rồi !

Văn sừng sốt :

- Làm sao lại bỏ ? Còn chỗ nào tốt hơn chỗ ông Kha nữa ?

Thuận và Huyền đưa mắt nhìn nhau , mỉm cười. Huyền nói như trách móc :

- Anh thì ai cũng tốt , ai cũng tử tế !

Rồi nàng kể tự sự cho Văn biết. Văn ngồi thờ , im lặng. Một lúc lâu , Văn mới hỏi em :

- Thế nó đã thanh toán tiền cho em chưa ?

- Em sợ quá ! Từ hôm đó , cũng không trở lại nữa. Thôi nhờ anh đòi giùm hộ em. Tội gì mà không đòi có phải không anh ?

Nét mặt hầm hầm , Văn cố nén sự bức bối , quay số điện thoại hăng thâu của Kha , rồi chàng áp ống nghe vào tai , yên lặng đợi , đôi lông mày nhíu lại , khiến Huyền , Thuận sợ sệt nhìn nhau...

Văn dần từng tiếng , nói trong máy :

- A- Lô ! Ông Kha phải không ? Chịu ông thật. Con bé em tôi nó đã kể hết cho tôi nghe.. Nhưng thôi ! Không cần bàn cãi dài dòng vô ích , chỉ yêu cầu

ông cho mang lại số tiền dạy học còn thiếu của nó.

Không hiểu Kha ở bên kia đầu giây , đã trả lời ra sao , mà Văn lồng lên :

- Sao ?... Ông bảo sao ?... Thì em tôi đang ngồi đối diện với tôi đây... Ông cần nói thẳng với nó không... Ông nói vô lý quá !... Ông không chịu trả hả ?...

Văn đặt phịch ông nghe xuống.

Huyền sợ sệt hỏi :

- Sao ! Nó không chịu trả hả anh ?

- Nó bảo nó trả rồi. Và chính vì em không đứng đắn mà nó cho em nghỉ !

Huyền nghẹn thở. Nàng chỉ thốt được một câu : “Quân khốn nạn” , và nước mắt trào ra. Văn vẫn chưa hết cơn giận :

- Để xem nó có quit số tiền không ? Cả cái thằng Lưu nữa. Tôi sẽ cho hai đứa mỗi đứa một tát.

Rồi như không còn tự chủ nổi , Văn quay số điện thoại trường của Lưu.

Huyền và Thuận nhìn Văn nói tiến Pháp như hét trong ống nghe. Nàng dịu dàng nói với anh :

- Kệ xác chúng , anh ạ ! Hơi đâu mà gây thù oán với bọn họ. Nó không trả thì... thôi. Mà đối với ông Lưu , anh “gây” với ông ấy làm chi ! Người ta nói gì kẻ người ta chứ !

Văn “bốc” rất chóng , nhưng cũng “xẹp” rất nhanh. Chàng cười , nói với em :

- Ủ mà tao cũng điên thực ! Nhưng chúng nó chó quá , có phải không Thuận ?

Văn vừa nói tới đó thì thấy bóng Thịnh , ngấp nghé ở ngoài hành lang , ló vào phòng Văn , nửa muốn vào , nửa không muốn. Văn lên tiếng gọi :

- Vào đây Thịnh ! Không có ai đâu !

Nghe nói đến tên Thịnh , Thuận nhìn ra , đưa mắt nháy Huyền. Huyền rói trí trong giây lát , nhưng lấy lại ngay bình tĩnh. Thịnh còn lưỡng lự thì Thuận đã gọi :

- Vào đây anh Thịnh !

Thịnh không dừng được , đành bước vào. Với cái áo sơ mi trắng , tay dài , bộ tóc húi ngắn , để lộ hai vành tai to , đôi mắt đen và sâu , Thịnh có vẻ “người lớn” hơn mọi lần , một người sắp bước vào cuộc đời , hơn là một học sinh Trung học.

- Thầy ạ !

Rồi Thịnh quay sang phía Thuận , liếc nhìn Huyền. Làm như không trông thấy Huyền , Thịnh nói với Thuận :

- Hôm qua chị lại chơi tôi ?

Thuận ranh mãnh :

- Đây là chị Huyền rủ tôi lại thăm anh để tặng “quà” anh , và chúc anh thượng lộ bình an đấy chứ !

Văn không hiểu , hỏi cả ba người :

- Làm sao ? Đi đâu mà thượng lộ bình an ? Sao lại tặng quà ?

Huyền sợ anh hiểu nhầm : Nàng chợt có ý nghĩ cần phải phanh phui bí mật ra để Thịnh hết tư tưởng hão , nhất là để cho mình cũng đỡ nghĩ ngợi lôi thôi. Nàng giải thích với anh.

- Chả là anh Thịnh nay mai phải đi quân dịch. Cho nên hôm qua , em và Thuận mua chút quà lại biếu anh Thịnh , vì anh Thịnh có cho em một cái bút máy Parker , em không nhận thì sợ anh Thịnh giận , nên...

Thịnh không ngờ Huyền kể vanh vách những bí ẩn của mình cho Văn nghe , Thịnh cau đôi mày , nhìn Huyền , giọng run run , bực bội :

- Chuyện riêng giữa tôi và Huyền , kể cho thầy nghe làm chi ?

Huyền biết Thịnh rất khó chịu. Nhưng đã trout lỡ rồi , Huyền nhìn thẳng vào mặt Thịnh , làm ra vẻ thản nhiên , nói với Thịnh :

- Xin lỗi Thịnh , tôi cần phải nói để anh tôi khỏi hiểu lầm hành vi của tôi. Chắc Thịnh hiểu sự khổ tâm của tôi. Tôi là con gái , không thể nhận cái gì của ai mà không trả. Tôi biết trả cái bút máy thì Thịnh buồn , nên tôi đã gửi Thịnh món quà khác. Mong anh hiểu cho.

Mắt Thịnh đỏ hào quanh ! Nếu không có sự hiện diện của Văn thì Thịnh có thể bóp cổ Huyền cho Huyền ngạt thở mà chết. Thịnh không thềm nói với Huyền , quay lại phía Văn :

- Em đến chào thầy để đi quân dịch , và hỏi ý kiến thầy về một vài chuyện , nhưng lại gặp các chị Thuận và Huyền ở đây , nên xin phép thầy con về. Nếu tiện , mai một con trở lại.

Văn cười xòa :

- Giận à ? Mà tao không hiểu giữa chúng mày có chuyện gì mà bí mật vậy ? Thịnh lúi lúi chào Văn , quay quắt ra , không kịp chào Huyền và Thuận , khiến Thuận gọi với :

- Anh Thịnh ! Làm gì mà bất nhã vậy ? Không chào chúng tôi sao ?

Thịnh đi một mạch ra cổng trường. Thuận nhìn theo nói với Huyền :

- Cô á quá !

Và nàng ngổ ngáo nói với Văn :

- Thừa thầy , người yêu của chị Huyền đấy ạ !

Huyền đâm vào lưng Thuận :

- Chỉ tại cô nói ra chuyện tặng quà , tôi phải giải thích khiến hấn giận. Hấn giận là phải. Và tôi cũng mong hấn giận cho “rời” chuyện ! Ngán quá !

Rồi Huyền kể tất cả sự thực cho Văn rõ. Nàng lấy ở cặp ra , mấy cái thư của Thịnh gửi cho nàng , đưa cho Văn coi và hỏi Văn :

- Bây giờ anh bảo em phải làm thế nào ?

Văn hỏi lại :

- Thịnh nó bao nhiêu tuổi ?

Thuận cướp lời :

- Cùng tuổi với chị Huyền !

Huyền cười theo :

- Có nhẽ kém tuổi em. Cho nên trong thư , hấn mới lấy có ngày xưa Nã Phá Luân yêu Josephine nhiều tuổi hơn mình mà có sao đâu !

Văn trêu em :

- Ủ có sao ! Vậy thì em nên bằng lòng yêu hấn là phải. Ngày xưa khi anh 18 tuổi , lần đầu tiên anh yêu , anh “roi” vào một cô hơn anh tới bảy tuổi. Đêm nào anh cũng đứng vớ vẩn trước cửa nhà nàng , đợi nàng đi với “kép” về , có khi tới hai , ba giờ sáng , khi chuột cống đã bắt đầu chạy qua đường và xe. đồ thùng vệ sinh đã lạch cạch kêu vang ở đầu phố , nàng mới trở về , và trước khi chui tọt vào nhà , “nàng” chỉ có đủ thời giờ xoa đầu tôi để nói nựng : “Văn về đi chứ ! Khuya rồi”; và tôi lủi thủi trở về , khóc như bò rống , để hôm sau , lại mò đêm túc trực trước cửa nhà nàng.

Huyền tò mò hỏi :

- Thế rồi kết quả ra sao ? Cô ta có yêu anh không ạ ?

- Yêu chứ ! Không yêu làm sao được với anh ! Một khi người ta đã yêu thực , yêu say mê , thì không ai cưỡng được !

Huyền càng lo sợ.

- Tình yêu đó cuối cùng đưa tới đâu , hờ anh ?

- Đi đến chỗ tan rã chứ còn đi tới đâu nữa !

Thuận hỏi Văn :

- Thừa thầy , thế sao thầy lại yêu một người nhiều tuổi hơn thầy ạ ?

Văn có vẻ trầm ngâm :

- Bí mật của tình yêu là vậy ! Người ta chỉ yêu cái gì người ta không có. Khi người ta còn trẻ , người ta coi những thiếu nữ cùng lứa tuổi như con nít và chỉ để ý đến người già dặn , nhiều kinh nghiệm hơn , cũng như khi người ta đã có tuổi thì người ta lại để ý đến những người trẻ...

Thuận tiếp luôn :

- Như thế tức là chị Huyền , dù muốn dù không , cũng sẽ phải yêu “chú Thịnh” có phải không thầy ?

Huyền lườm Thuận , khiến Văn bật cười :

- Kể thì cũng không phải chuyện đùa đâu , vì tôi biết tính nết thẳng Thịnh. Tôi nghe luận điệu nó nói chuyện , theo dõi hành tung nó , tôi rất ngại là chưa biết chừng nó đã bị Cộng sản lôi cuốn rồi... Nhà nghèo , chưa có kinh nghiệm cuộc đời , lại hăng tiết vọt , bất mãn , thì tránh sao chẳng thành cái môi ngon cho Cộng Sản...

Những điều Văn vừa nói phù hợp với những bản khoán của Huyền về Thịnh : Ít lâu nay , Thịnh học hành chênh mảng , có khi đi vắng cả ngày , không ai biết đi đâu. Một đôi khi , Huyền thấy những người lạ , bộ điệu bí mật , đến

tìm Thịnh tại trường. Thịnh lại có tiền , ăn mặc chải chuốt hơn trước. Huyền không hiểu gì về chính trị , không hiểu Cộng Sản rõ rệt là thế nào , nàng chỉ biết gia đình nàng sở dĩ phải di cư là vì không chịu nổi Cộng Sản , cho nên nghe nói đến Cộng Sản , nàng mơ hồ cảm thấy là một kẻ thù ghê gớm lắm. Thế mà Thịnh lại thích Cộng Sản ! Và nàng cảm thấy không thể bỏ rơi Thịnh , mặc Thịnh muốn đi đường nào thì đi. Với ý định vừa nảy nở trong đầu óc , Huyền thưa với anh :

- Có nhẽ mai một em phải gặp Thịnh...
- Để làm gì ?
- Em chưa biết để làm gì , nhưng dù sao em cũng cần gặp hần...

SỐNG

Phần I

Chương 3

Giấy mời thực khách ghi rõ đúng tám giờ tối , nhưng mới bảy giờ , Kha và Lưu đã có mặt ở nhà Nguyễn Đình Thảo , vì họ có nhiều chuyện cần bàn riêng với nhau.

Nhân dịp cho cưới con gái Thu Hồng , nhà triệu phú Thảo thiết dạ tiệc ở ngoài sân , kê nhiều dãy bàn chạy dài thăm thẳm , phủ khăn đủ các màu sắc sỡ. Trên các dãy bàn , đều treo đèn kết hoa , bày ra quang cảnh tráng lệ của một phú gia địch quốc...

Xuất thân từ một gia đình nho giáo có khí tiết , năm 18 tuổi , Thảo đã phải bỏ học , rời quê hương đi lập sự nghiệp , vì Thảo vốn là đứa thông minh , nhiều tham vọng , thích phiêu lưu. Chàng từ biệt đất Quảng Trị căn cỗi , vác khăn gói vào Sài Gòn với hai cắc trong túi. Chàng làm đủ các nghề : bồi bếp , cai cao su , dạy học , thầu khoán. Với một nghị lực phi thường , chàng hăng hái vật lộn với cuộc sống. Chiến tranh bùng nổ , chàng lăn xả vào để đầu cơ , làm giàu , gây sự nghiệp cá nhân trên xương máu , đổ vỡ... Được thực dân giao cho công cuộc xây cất hệ thống phòng thủ trong toàn quốc , chàng khôn ngoan điều đình với tên Đại tướng nghiện thuốc phiện để “làm một cái lô cốt thì sẽ khai mười” , và số tiền ăn cấp của công quỹ sẽ chia đều. Nhờ được tên chỉ huy quân đội Viễn Chinh , với cơ mưu , thủ đoạn sẵn có , Thảo chẳng bao lâu chi phối được cả guồng máy kinh tế , thương mại của xứ sở. Và khi hiệp định Genève ký kết , Thảo nghiễm nhiên trở thành tỷ phú , chủ nhân ông những đồn điền cao su ngút ngàn , do Thực dân để lại. Nhưng tham vọng của Thảo không phải chỉ có thế. Trở thành tỷ phú một cách quá dễ dàng , Thảo định ninh mình là kẻ xuất chúng , làm cái gì cũng phải thành công. Cho nên từ địa hạt kinh tế , Thảo nhảy sang chính trị , rắp tâm tung hoành

một phen...

... Khách khứa đã lục tục kéo đến.

Thật là đủ hạng—thượng vàng hạ cám—từ tay anh chị “anh hùng dao búa” đến ông quân sư quạt mo. “Cái đình” của dạ tiệc là một vị giám mục và mấy ngoại nhân cố vấn một tòa đại sứ. Trong khi chờ đón vị giám mục, Thảo chạy lảng xãng, hết bàn này tới bàn khác, bắt tay khách, nói với mọi người một vài câu xã giao. Qua bàn Kha và lưu ngồi, Thảo hai tay vỗ vào vai Kha, Lưu dặn dò :

- Này, nếu lát nữa, thằng cha Văn có lại, thì xin hai ông đừng “tả lố” nó nhé !

- Nó đến thực không ? Kha hỏi.

- Cái đó thì tôi cũng chưa dám đoán chắc. Nhưng hai anh nhớ đừng có gây sự với nó ở nhà tôi. Nhất là hiện nay tôi đang cần thằng Văn để giải quyết một vài công việc. Nhớ nhé ! Hôm nay là ngày vui mừng của con gái tôi, chớ có gây đổ máu !

- Tính “áp phe” gì với thằng cha Văn vậy ?

- Bí mật ! Rồi sẽ biết !

Thảo chạy sang bàn khác. Lưu nhìn theo, nói với Kha :

- Thế còn con Huyền ? Có chắc lại không ?

- Chắc chứ ! Tôi đã khoán rằng việc này cho người em gái họ tôi, phải lôi bằng được con Huyền đến đây. Chính đứa em gái tôi đã cho con Huyền mượn tiền để may áo mới !

- Nghĩa là mày nhất định sẽ ngủ với con Huyền, cho thằng Văn hết rêu rao là tao và mày chộc ghẹo em gái nó ?

Kha lạnh lùng trả lời :

- Tao sẽ ngủ với con Huyền trước mặt thằng Văn để nó biết là em gái nó chẳng nước mẹ gì, và tao muốn là phải được !

Lưu vẫn có làm ra vẻ hoài nghi :

- Nhưng mày có tin kế hoạch của mày sẽ thành công 100% không ?

- Sao lại không thành công ? Có tiền thì cái gì mà không làm nổi, ai mà không, đầu hàng tiền ? Tao sẽ ngang nhiên ngủ với con Huyền trước mặt thằng Văn, cho mày coi.

Lưu cười :

- Tao coi làm gì ! Nhưng mày chủ quan quá. Cũng có cái, tiền không mua chuộc được chứ !

- Chao ôi ! Có cái gì mà tiền không mua chuộc được, ở cái đời chó đẻ này ? Mày nhìn cái thằng Thảo kia, nó là cái thứ gì trong xã hội này ? Thế mà tất cả mọi người đều sợ đỡ hấn, từ thằng trí thức đến nhà đạo đức, chỉ vì nói nổi tiếng là tỷ phú. Và ngày cưới con nó, người ta đã phải đổ xô tới để quỳ lạy, để xưng tụng nó là Mạnh Thường Quân, là anh hùng, là vĩ nhân ! Mỉa

mai hơn nữa là nó cũng chỉ có cái vỏ ngoài tỷ phú. Và sự thực thì cơ nghiệp của nó đáng giá 100 triệu, nhưng nó nợ hơn ba trăm triệu. Nó đóng vai triệu phú giả mà mọi người còn khiếp đảm, sợ sệt như vậy; nó đóng vai tỷ phú giả mà làm gì cũng được, thì có cái gì mà tao—một tỷ phú thực—không làm nổi?

Lưu trở mắt nhìn Kha:

- Mày là tỷ phú?

- Bầm vâng ạ! Thằng Thảo chỉ có “tiếng” nhưng không có “miếng”. Còn tao, tao có miếng nên không thèm có tiếng, biết không! Tất cả sản nghiệp của mấy thằng nổi tiếng tỷ phú ở đây, như thằng Thảo này, đều cầm cho tao hết trơn. Tao muốn cho chúng phá sản, vào tù lúc nào chả được! Từ trước tới nay, tao muốn người đàn bà nào, mà người đó lại thoát khỏi tay tao? Chẳng qua là tao coi thường, tưởng con Huyền này cũng chỉ là đứa vô danh tiểu tốt, ngủ chơi với nó một tối rồi cho ít tiền, đá đít như trăm nghìn con khác. Ai ngờ nó và thằng anh khôn kiếp của nó, lại dám chống lại tao, thì tao sẽ cho nó làm đĩ và anh nó vào tù. Mày cứ tin tao đi!

Lời Kha nói khiến Lưu tò mò nhìn Kha như nhìn một người xa lạ, mà từ trước tới giờ, mặc dầu quen thân và thường nhậu nhẹt, chơi bời với Kha, Lưu vẫn chưa hiểu rõ con người thực của Kha. Lưu định nhìn Kha giàu lắm cũng chỉ có năm, 10 triệu. Ai ngờ Kha là tỷ phú... hơn cả Thảo.

Lưu cũng là một đứa mê thích làm giàu, nhưng chàng làm giàu theo kiểu những anh trí thức nhát gan, chứ không bao giờ liều lĩnh như Thảo. Vì thế, chàng vẫn tự hào mình lăn ăn lương thiện, không dùng thủ đoạn, mưu mô này nọ. Sự thực thì đối với những mảnh khéo làm giàu táo bạo của bọn Kha, trong thâm tâm, Lưu vẫn thầm phục, rất thèm, nhưng chàng không dám bắt chước, chỉ đành vụng vấy trong cái phạm vi “lương thiện bất đắc dĩ” của mình. Muốn tìm hiểu Kha giàu tới bậc nào và dùng mảnh khéo gì để làm giàu, chàng nói kháy Kha:

- Nói vậy chứ mày thì bằng thế nào được thằng Thảo!

Kha cười mũi:

- Mày không thấy thằng Thảo đang rầy chết sao? Thằng Thảo đâu có phải là hạng người kinh doanh. Chẳng qua gặp vận đỏ, nó vớ được vài chục triệu từ trên trời rơi xuống, nhưng vì ngốc, không biết giữ, nên của cải đội nón ra đi! Nó vốn xuất thân hàn vi, ít học, nên rất nhiều mặc cảm, thích đóng vai Mạnh Thường Quân, quân tử “Tàu”, trong khi bản chất nó là bản chất con buôn! Thằng Văn là một thứ trí thức không dứt khoát tư tưởng, còn thằng Thảo là một thứ lái buôn không dứt khoát tư tưởng. Hai thằng ấy đều sẽ ăn mày cả!!!

Kha nghỉ một lát rồi tiếp:

- Chỉ có tao là dứt khoát! Tao chỉ có một chủ nghĩa là Tiền. Tổ quốc, công

bằng , bác ái , tình bạn , tình thương , chính trị , tất cả những cái đó đối với tao chỉ là trò bịp , và tao chỉ biết có tiền. Mày cũng biết như tao là tiền mua được tất cả , tiền tạo nên những tình cảm tốt đẹp nhất , tiền mua chuộc được cả những người đàn bà đẹp nhất , khó tính nhất , những nhà đạo đức khắc khổ nhất.

Mà muốn có tiền thì làm việc lương thiện không nước mẹ gì ! Muốn có tiền thì phải ăn cướp của người khác , ăn cướp một cách hợp pháp , một cách đường hoàng , nghĩa là phải lưu manh một cách rất đạo đức. Tiện đây , tao tiết lộ cho mày biết chuyện này , dù mày nói trước cho thằng Thảo biết , tao cũng không cần.

- Chuyện gì ?

- Đây này ! Thằng Thảo đang tổ chức một cuộc buôn bán nha phiến đại qui mô với thằng Lượng , do thằng Văn giới thiệu. Tao đi guốc vào bụng chúng nó , tao biết chúng nó đang tính , thằng nó hất cẳng thằng kia. Nhưng tao sẽ phông tay trên tất cả và bọn họ sẽ vào tù ráo , vì thằng Thảo cũng chẳng có xu mẹ nào. Thằng Thảo sẽ phải nói với tao , mà đã nói với tao thì sẽ bị tao chi phối.

- Sao anh biết ?

- Có cái gì tao chả biết ! Nhưng thôi ! Tôi cũng xin giao hẹn với cậu là nếu cậu tiết lộ vụ này với bất cứ ai thì tôi sẽ cho đàn em đặt tạm “plastic” vào trường học của cậu. Nếu cậu ngoan ngoãn thì công việc thành tựu , tôi sẽ biếu cậu một tạ thuốc phiện , làm cái vốn để dành.

Nghe Kha nói , Lưu vừa sợ , vừa mừng. Chàng sợ vì không ngờ Kha “tợn” đến thế. Chàng mừng vì vốn là một anh trí thức bần tiện , thích tiền , nên nghe Kha hứa cho một tạ thuốc phiện , đáng giá gần triệu bạc , chàng không khỏi hí hửng như một gã ngốc :

- Dạ , dạ , anh cứ yên trí , tôi có dại gì mà lại kẻ lẻ với ai...

Đến đây , có tiếng “A- Lô” nổi lên , và người ta thấy Thảo , trịnh trọng bước lên cái bục cao , ở giữa sân để nói trong “micro” chào mừng quan khách.

Kha chỉ Thảo , cười xỏ lá nói với Lưu :

- Biết đâu thằng Thảo chẳng mưu toan nhân dịp cưới con gái , làm một vài “cú” gì đó để móc tiền mọi người , cứu vãn tình thế nguy ngập của nó !

Lưu không đáp , đưa mắt tìm kiếm về phía đám phụ nữ đang vây quanh cô dâu. Chàng nhìn thấy Huyền đang đứng bên cạnh năm , sáu cô , cùng lứa tuổi với Huyền , bèn bấm Kha nói khẽ :

- Con Huyền kia kìa ! Trông con bé hôm nay trang điểm , mặc áo mới , khác hẳn ngày thường , phải không mày ?

Kha nhìn về phía Huyền , chàng không nhận ra Huyền nữa , vì lần đầu tiên , chàng thấy Huyền đánh phấn , gương mặt lộ lộ , tươi tỉnh , khiến Kha gật đầu , lẩm bầm :

- Ủ ừ... để nó đấy. Lát nữa sẽ hay !

Về phần Huyền , từ lúc bước chân tới nhà Thảo , cảm giác bức bối của nàng mỗi lúc mỗi tăng : Nàng giận mình sao lại quá nhu nhược để Thư lôi cuốn tới cái thế giới âm ỷ , xa hoa của những kẻ có tiền , khác hẳn với cái thế giới nàng quen sống.

Nhớ lại lúc Thư đến rủ nàng , nàng tâm tâm niệm niệm nhất định không đi , thế mà nàng vẫn để cho Thư dè đầu nàng ra , đánh phấn , bôi môi cho nàng , sửa mái tóc nàng. Đến lúc nàng nhìn vào gương thấy mình lộng lẫy trong bộ áo mới đắt tiền mà lần đầu tiên Thư cho nàng mượn tiền may , nàng không khỏi kiêu hãnh thấy mình không kém ai. Thư ngắm nàng , thốt lên một tiếng khen :

- Ô ! Cái con “lọ lem” này thế mà đẹp ra phết ! Chả trách mà ông...

- Chả trách làm sao ? Ông nào ?

Thư biết mình suýt lỡ lời. Nàng hiểu nếu Huyền biết Kha giao cho Thư trách nhiệm kéo Huyền đi dự tiệc cưới Hồng thì tất nhiên Huyền sẽ không đi. Thư bèn nói lảng :

- Chả trách mà nhiều đũa chết một chứ sao !

Rồi nàng giục Huyền :

- Thôi mau mau sửa soạn để đi em ạ ! Chị nói thực với em , thời buổi này , có sắc đẹp như em , đại gì mà ro ró ở nhà. Phải đi đây đi đó , phải quen biết , phải cho bọn đàn ông chúng thèm muốn mình. Có sắc đẹp mà không biết khai thác sắc đẹp của mình là ngốc đấy em ạ !

Lời Thư dạy khôn làm cho Huyền khó chịu. Nhưng nàng cũng mơ hồ thấy rằng nếu nàng lại cởi cái áo mới ra , lau bộ mặt phấn đi , để lát nữa , lại đi gánh nước , đi nấu bếp , thì nàng sẽ nản đến khóc mất... Nàng tặc lưỡi một cái , như người sắp sửa làm một điều gì liều lĩnh :

- Ủ thì đi ! Kéo con Hồng nó lại trách móc này nọ !

Thế là Huyền ra đi với Thư. Nhưng ở nhà Thảo , sự hối hận lại rày vò Huyền. Nhìn bộ mặt phè phỡn , đáng điệu dĩ bợm của mọi người xung quanh , Huyền thấy mình vụng về , lạc lõng , như một cô gái quê ra tỉnh lần đầu tiên...

Thư thì cho rằng nhiệm vụ của mình chỉ là rủ Huyền tới nhà Thảo , theo đúng “chỉ thị” của Kha , cho nên nàng cũng bỏ mặc Huyền ngồi đó , để đi tìm tình nhân. Thư là một góa phụ , có hai con. Nàng đã hẹn với người tình—cũng là một thứ em út của Thảo—hai người sẽ gặp nhau ở tiệc cưới , và sau đó sẽ đưa nhau đi bù khú. Không thấy mặt người tình , Thư tìm đến bàn máy gã đàn ông , để hỏi thăm.

Trong lúc Huyền bơ vơ chưa biết nên về ngay hay ở lại , thì Hồng tới bên cạnh nàng. Hồng chỉ đủ thời giờ bắt tay nàng , bẹo vào má nàng một cái để khen : “Chà chị tôi xinh quá” , giới thiệu Huyền với chồng mới cưới , rồi cấp

tay chồng đi chào các bạn khác. Mãi 10 phút sau , khi Thư đã tìm thấy người yêu , vui vẻ trở lại bên nàng , Huyền mới thấy đỡ khổ sở.

Nhưng cục hình của Huyền chưa chấm dứt. Ăn xong , người ta bắt đầu khiêu vũ. Thư sung sướng đưa tay cho gã tình nhân cầm , dẫn nàng xuống “piste” ở ngay kế sân đặt tiệc. Huyền thấy hầu hết các thiếu nữ cùng lứa tuổi với nàng đều dung dị , tự nhiên khoác tay những gã thanh niên bước vào sàn khiêu vũ. Một thanh niên lạ , sắc mùi rượu , tiến đến gần Huyền cúi đầu mời Huyền khiêu vũ , khiến Huyền đỏ mặt ấp úng : “Xin... lỗi ông , tôi không biết...” Nàng then cứng người. Nhưng không hiểu sao , nàng vẫn chưa dám bỏ về. Huyền nhìn những thiếu nữ , đang được các thanh niên âu yếm ôm trong tay , Huyền càng cảm thấy ngượng ngùng hộ. Nàng chỉ nghĩ , chỉ tưởng tượng đến bàn tay của người con trai nào đó , chạm vào người mình , thì nàng đã xấu hổ , rùng mình , nàng không hiểu sao các bạn này lại có thể trơ trẽn , táo bạo đến thế.

Nàng tìm đến chỗ mấy người đàn bà “nạ dòng không biết khiêu vũ , lân la đi ra phí công , thì Kha đã đứng trước mặt nàng :

- Chà ! Cô Huyền hôm nay đẹp quá !

Nhận ra Kha , Huyền thất sắc. Nhưng nàng lấy lại ngay bình tĩnh , hỏi Kha cho có chuyện :

- Ông không khiêu vũ ?

- Dạ ! Tôi đang định mời cô !

- Tôi có biết khiêu vũ đâu !

Kha cười :

- Như vậy càng hay. Vì tôi muốn thừa chuyện với cô về chuyện anh Văn gọi điện thoại cho tôi hôm nọ. Chắc cô giận tôi lắm ?

- Tôi không giận , nhưng ông nói với anh tôi như vậy kể cũng hơi...

- Hơi bậy có phải không cô ? Tôi nhận là bậy thực. Nhưng vì phải bảo vệ danh dự trước một người đàn ông , nên ông bịa ra như vậy , chắc cô cũng thứ cho.

- Thừa ông tôi đã bỏ qua từ lâu ! Và bây giờ thì cô cho phép tôi gửi lại số tiền dạy học của cô.

Khá rút ví , lấy ra 10 tờ giấy 500\$ đưa cho Huyền. Huyền xua tay :

- Chết ! Lương tôi chỉ có một.500\$, thì tôi lấy một.500\$. Tôi không đòi nào lấy quá số tiền của tôi.

Huyền cầm số tiền một.500\$ về phần mình , đưa lại số còn thừa cho Kha và nói , giọng cương quyết :

- Nếu ông khinh tôi , xin ông cầm số tiền còn lại về...

Biết là có vật nài , Huyền cũng không đòi nào nhận , Kha cầm lấy tiền , nói với Huyền :

- Để chuộc lỗi của tôi , tôi xin phép được đến thăm cô tại nhà cô , vô vui

lòng không ?

Huyền đứng dậy , tỏ ý muốn chấm dứt câu chuyện :

- Thừa... Chỗ ở của chúng tôi khó kiếm lắm. Nếu có đưa địa chỉ , chưa chắc ông đã tìm thấy nhà. Vậy xin để khi nào thư thả , chúng tôi xin đến thăm ông và các em...

- Dạ ! Các cháu vẫn nhắc tới cô và mong cô lại thăm. Tiện đây , sẵn có xe của tôi , cô cho phép được đưa cô về.

Huyền vội khước từ :

- Quả là không dám phiền ông ! Chúng tôi đi taxi cũng không sao.

- Tôi có tài xế , nếu cô ngại , thì tôi bảo tài xế đưa cô về , tôi ở lại đây cũng được...

- Tôi không dám phiền ông.

Rồi Huyền lặng lẽ chào Kha , bước ra phía cổng nhà Thảo. Nhưng Kha vẫn yên lặng đi theo Huyền , khiến Huyền không hiểu Kha định mưu toan cái gì ? Chả nhẽ nàng lại kêu cửa âm lên !

Ra tới đường , gió thổi tạt vào mặt nóng bừng của Huyền , khiến Huyền đỡ lo sợ viễn vông. Nàng ngơ ngác nhìn sau trước để gọi taxi , thì Thịnh ở đâu hiện ra. Huyền mừng như bắt được vàng , quên cả giữ ý , chạy lại phía Thịnh :

- Anh Thịnh đưa tôi về với !

Thịnh lừ lừ tiến lại gần Kha.

Thịnh không chào Kha , Kha cũng không chào Thịnh. Trong thoáng mắt , Khanh nhìn Thịnh để nhận xét Thịnh thuộc loại gì , bạn hay em , quyền thuộc hay người yêu của Huyền...

Đụng vào tia mắt Thịnh , Kha hiểu ngay , và bình tĩnh nói với Huyền :

- Thôi cô Huyền về nhé.

Rồi chàng rút lui.

Huyền hỏi Thịnh :

- Anh đi đâu mà lại qua đây ?

- Tôi đợi Huyền đã nửa giờ !

- Sao lại đợi ? Anh biết tôi đi dự tiệc cưới Hồng ?

- Biết ! Có phải người đàn ông vừa rồi , là ông Kha mà Huyền dạy học con ông ta không ?

- Phải rồi. Sao anh biết ?

- Tôi biết.

Huyền nhìn Thịnh , nhớ lại những điều Văn đã nói về Thịnh , Huyền càng tin sự phỏng đoán của Văn là đúng. Trước mắt Huyền , Thịnh không còn là một học sinh Đề nghị ngây thơ như Huyền tưởng. Huyền chưa tìm được câu gì hỏi Thịnh , để khám phá xem có thực Thịnh là người của Việt Cộng không , thì Thịnh chăm chú nhìn Huyền , giọng mỉa mai :

- Hôm nay Huyền đẹp quá , lại đánh phấn nữa !

Huyền từ lúc ra đi , vẫn ngượng vì bộ mặt lần đầu tiên đánh phấn của mình , nàng vẫn có cảm tưởng như hàng trăm , nghìn con mắt đều đổ dồn vào “bộ mặt mới” của mình , nên khi nghe Thịnh nhắc tới , nàng tự nhiên nổi cáu :

- Đánh phấn thì đã làm sao ? Anh cấm tôi đánh phấn ?

Thịnh vẫn mĩa mai :

- Đánh phấn thì càng đẹp chứ sao ! Mà tôi cấm thế nào được Huyền. Tôi có quyền gì !

- Dĩ nhiên là không có quyền , vậy sao anh lại khen mĩa tôi ?

- Tôi khen mĩa đâu. Huyền đẹp thực. Nhưng người khác đánh phấn thì không sao , Huyền đánh phấn thì hơi la....

Huyền càng thấy tức trào lên ngực :

- Lạ ! Tại sao tôi không có quyền đánh phấn như người khác ? Chính anh mới kỳ lạ !

Thịnh đổi giọng , nhìn Huyền , phân bua :

- Tôi không kỳ lạ đâu Huyền ạ ! Tôi chỉ buồn là Huyền lại trang điểm đẹp để đến nhà bọn “tư bản” mà Thịnh không ưa. “Giai cấp” họ có coi mình vào đâu , đến làm gì cho thêm nhục , tủi.

“Thêm nhục tủi” ! Thịnh đã nói đúng cái tâm trạng của Huyền , khiến Huyền càng tức bực vì những ý nghĩ thâm kín nhất của mình , những cảm giác đang rày vò mình lại có người phanh phui ra—khiến Huyền cãi lại rất hăng , như cãi với chính mình :

- Có gì mà nhục ! Chúng giàu sang thì kệ xác chúng , chúng khinh thế nào được mình !

Sắn cái đà quyết liệt , Huyền chuyển sang thế công , và nói không suy nghĩ , không dè dặt :

- Anh nói anh buồn , vì tôi trang điểm để đi dự tiệc ở nhà bọn “tư bản”. Thôi đi ! Tôi hiểu anh lắm ! Tôi biết anh là gì ? Anh là Việt Cộng...

Nàng nhìn thẳng vào mắt Thịnh , nhắc lại một lần nữa , để thưởng thức sự ngạc nhiên trên gương mặt Thịnh :

- Có phải anh là Việt Cộng không ?

Sự kinh ngạc khiến Thịnh im bất gàn một phút , mới cất tiếng hỏi Huyền , giọng không còn chắc như trước :

- Ai nói với Huyền như vậy ?

- Chẳng ai nói với tôi cả. Tôi cứ suy ra thì biết.

- Có phải ông Văn nói với Huyền không ?

Nắm được thể chủ động , Huyền thêm tỉnh táo :

- Chẳng có ông Văn nào cả. Cứ nghe giọng nói của anh xài toàn danh từ của Cộng Sản , tôi lạ gì ! Kể ra thì anh còn “non” lắm ! Anh làm gì , tôi biết hết. Những người đến tìm anh , nói với anh những gì , tôi biết hết...

Thịnh mỉm cười , yên tâm , vì Thịnh chỉ sợ Văn biết. Văn biết mới là điều Thịnh lo , chứ Huyền biết thì Thịnh không ngại , vì Thịnh vẫn bất chấp Huyền , cho rằng thế nào Thịnh cũng lôi được Huyền vào tổ chức của mình. Vốn có cái mặc cảm tự tôn của đứa con trai coi thường đàn bà , Thịnh cho rằng mình thừa tài để thuyết phục , lôi cuốn Huyền vào tổ chức của mình , chứ còn đối với Văn , thì Thịnh cam phận mình là học trò , không đủ cỡ nói chuyện với Văn.

Thịnh trở lại thể công :

- Nếu đúng như lời Huyền nói thì có làm sao ? Có gì là xấu , Huyền !
- Tôi chả biết xấu hay tốt. Nhưng theo ý tôi , Thịnh còn đang đi học , chớ nên chính “chị” “chính em” làm gì. Thịnh nên nghe tôi.

Thịnh nhìn Huyền , thủng thẳng đáp :

- Chuyện này , lúc nào thư thả , tôi sẽ thảo luận với Huyền. Bây giờ thì tôi chỉ cần nhắc Huyền nhớ kỹ hai điều này : Huyền đừng bao giờ cho ông Văn biết tôi là người trong tổ chức hay không. Điều thứ hai là từ nay tôi cấm Huyền không được đưa những thư tôi gửi cho Huyền cho ông Văn coi , nếu lần sau , Huyền đưa thì chớ trách...

- Anh dọa tôi hay sao ?

Thịnh không trả lời. Quãng đường hai người đương đi , vắng người , khiến Huyền tự nhiên thấy trống ngực đập mạnh. Nàng nhìn trước , nhìn sau , nói với Thịnh :

- Anh coi có cái taxi nào , gọi dùm tôi một cái , anh.

Thịnh vẫn yên lặng , đi sát bên Huyền. Hình như Thịnh phải cố gắng lắm , mới thốt ra được một tiếng :

- Huyền !

Rồi Thịnh đăm đăm nhìn Huyền , Huyền không dám nhìn Thịnh , sắp sửa định tách bước cho khỏi sát người Thịnh , thì hai người đi tới một lùm cây hơi tối. Thịnh đột nhiên nắm chặt lấy tay nàng. Cũng như khi ở nhà , nàng biết là nàng không thể cởi cái áo mới vừa mặc , không thể lau nửa bộ mặt phấn vừa đánh , Huyền có cảm giác là nàng không thể nào thoát ra khỏi cái nắm tay vững chắc của Thịnh; nàng thấy rờn rợn , vẩy ốc nổi khắp người , như mỗi khi đến kỳ kinh nguyệt , đứa em gái chạm vào ngực nàng , nàng cũng rùng mình...

Lần này , có nhẽ vì còn bị ảnh hưởng cái cảnh những đôi trai gái dung dị Ôm nhau khiêu vũ ở nhà Thảo , nên Huyền chóng cự yếu ớt , và khi Thịnh đứng lại , cầm nốt một tay Huyền , thì Huyền chỉ biết lắc đầu , nói với Thịnh :

- Bỏ tay Huyền ra. Đừng làm thế.

Giọng Huyền lạc đi. Nếu lúc đó , Thịnh ngổ ngáo hơn nữa , ôm đại nàng , hôn thì có nhẽ Huyền cũng cam chịu , mặc dầu nàng không thấy yêu Thịnh , yêu như nàng thường thấy tả trong những tiểu thuyết mà nàng đọc , nhưng

Thịnh lại dụ dè , tưởng nàng không bằng lòng , thờ dài buông tay nàng ra. Huyền có cảm giác nhẹ nhõm của người vừa thoát nạn , nhưng cũng không khỏi có cảm giác hơi tiêng tiếc...

Một cái taxi từ phía Chợ Lớn chạy tới. Huyền liền vẫy xe dừng lại. Thịnh tần ngần muốn cản trở Huyền dừng lên xe , nửa không dám cản trở. Huyền chỉ kịp nói với Thịnh :

- Ngày mai , tôi sẽ lại thăm Thịnh. Tôi còn nhiều chuyện muốn nói với Thịnh.

Thịnh thoáng có ý định mở cửa xe lên ngồi với Huyền về nhà. Nhưng không biết nghĩ thế nào , chàng vẫn đứng im , nhìn cái xe rồ máy chạy thẳng , và khi xe đã mất hút ở cuối phố , Thịnh mới bần thần tự hỏi tại sao lại. để cho Huyền “bỏ rơi” vô lý như vậy ! Anh lủi thủi , chưa biết nên trở về nhà hay đi đâu , thì một cái xe hoa kỳ lướt tới , vượt qua mặt anh , trên xe có một gã đàn ông. Không biết người ngồi trên đó có phải Kha không , nhưng đối với Thịnh thì người đó nhất định là Kha , và Thịnh thốt lên một tiếng chửi thề :

- Đ... mẹ những thằng đi xe Hoa kỳ.

Trí tưởng tượng dồi dào của anh chàng mê gái , khiến Thịnh tin ngay là xe của Kha chạy về nhà Huyền. Không lưỡng lự , Thịnh cũng gọi một xe xích lô máy , bảo xe chạy về phía nhà Huyền.

... Khi về tới nhà , mẹ Huyền vẫn còn thức , và trái với thường lệ , mỗi khi nàng đi đâu về vẫn bị mẹ nàng gắt gỏng , lần này mẹ nàng vui vẻ , vồn vã hỏi Huyền :

- Sao về sớm thế con ?

- Gần 11 giờ rồi , còn sớm gì nữa mẹ !

- Tao cứ tưởng tiệc cưới ở nhà cô Hồng thì cũng phải đến khuya mới tan.

- Người ta khiêu vũ ! Mình có biết khiêu vũ đâu mà ở lại ! Biết thế , con chả đi cho rồi...

- Ủ nhỉ ! Người ta khiêu vũ thì con nên về sớm là phải.

Huyền ủ oải , mặt nhọc cười áo. Mẹ Huyền nhìn nét mặt bơ phờ , chưa hết hốt hoảng của Huyền , vội hỏi :

- Mà y làm sao mà bơ phờ vậy con ?

Huyền giật mình , sờ lên ngực , như còn nghẹn thở vì hai tay bị cầm tù trong tay Thịnh. Huyền chống chế :

- Đông người quá. Con thấy khó thở...

Mẹ nàng vẫn tò mò nhìn nàng , đột nhiên hỏi :

- À ông Kha hôm nay có mặt ở đám cưới không con ?

Huyền kinh ngạc , không hiểu sao mẹ nàng lại biết Kha. Từ khi dạy học ở nhà Kha cho đến khi nghỉ dạy , Huyền chưa bao giờ đả động đến Kha trước mặt mẹ. Nàng chỉ biết cuối tháng đưa tiền cho mẹ , và mẹ nàng cũng chẳng cần hỏi nàng dạy ở đâu. Thế mà không hiểu sao , mẹ Huyền lại biết Kha , và hỏi

thăm Kha có dự tiệc không ? Thái độ vui vẻ khác thường của mẹ Huyền cũng khiến Huyền ngờ có chuyện gì xảy ra , trong đó có bàn tay Kha dung vào.

- Mẹ cũng biết ông Kha sao ?

Mẹ nàng im lặng một lát như suy nghĩ , tìm lời để thuyết phục Huyền , rồi chậm rãi , từ tốn nói :

- Hôm qua , ông Kha ông ấy có lại đây. Tao thấy ông ta là người giàu có , đứng đắn , tử tế nữa. Ngày mai , con phải trở lại dạy các con ông ấy học , chứ bỏ ngang xương như vậy , không tiện... Vì có lời ông ấy nói , thì mày mới được đi dự tiệc cưới hôm nay , chứ nếu không , đời nào tao cho mày đi ! Huyền chợt hiểu. Với linh tính bén nhạy của người đàn bà , Huyền đoán chắc chắn mẹ nàng đã chịu ơn về tiền bạc của Kha. Nàng nhìn cái áo mới vừa cưới , và trong một thoáng giây , nàng hiểu ngay nguồn gốc số tiền mà người ta cho nàng mượn để may áo. Huyền âm ức trả lời :

- Mẹ có hiểu vì sao con nghỉ dạy học ở nhà ông Kha không ?

- Ôi chà ! Người ta là người đứng đắn , cái thứ mày thì người ta ỉa vào. Thôi tôi xin cô , đừng có nghe lời ông Văn mà sinh sự. Ông Văn thì có giúp được cái gì cho gia đình nhà mình. Đừng có chờ đợi ở ông Văn mà có khi chết đói , con ạ !

Huyền không nén được bực tức , cãi lại mẹ :

- Có dính dáng gì đến anh Văn , mà mẹ lại lôi anh ấy vào. Con bỏ dạy là con bỏ dạy , chứ đâu tại anh Văn !

Mẹ nàng bỗng nổi giận :

- Tôi truyền đòi cho cô biết , là ngày mai , cô phải lên nhà ông Kha dạy. Đây này , ông ấy đã trả trước sáu tháng tiền lương , và tôi đã làm giấy nhận tiền rồi. Cô đừng có lời thôi. Nếu cô không nghe tôi thì cô bán xới ngay khỏi nhà này , đừng có mẹ , con với gái già này nữa !

Rồi bà lấy chùm chìa khóa , mở cái valy cũ kỹ của riêng bà , lấy ra một bọc nhỏ , vứt lên bàn , nhắc đi nhắc lại , như day nghiến :

- Đây này ! Đây này ! Tiền của người ta đây này. Cô muốn cho tôi ngồi tù thì cô cứ việc ở nhà , chả cần lên dạy , để tôi ngồi tù cho cô sướng...

Rồi , bà oà lên khóc một cách thật dễ dàng , khóc nức nở , vừa khóc vừa kể lẽ bà khổ như thế nào , bà phải nuôi các con nheo nhóc như thế nào , các con không thương xót mẹ như thế nào...

Huyền nghe lời mẹ kể lẽ , tưởng có thể phát điên cuồng ngay lúc đó. Nàng không kịp rửa mặt phấn , nằm vật xuống giường , bên cạnh hai đứa em co quắp đang ngủ. Nàng lấy hai tay bịt lên tai để khỏi phải nghe tiếng khóc của mẹ nàng , nhưng tiếng rên rỉ của mẹ nàng vẫn lọt vào tai nàng , từng lời , từng câu , thậm thái. Rồi đột nhiên , có tiếng cửa mở , và tiếng Thịnh chào :

- Lạ bác ạ !

Mẹ Huyền im khóc. Còn Huyền chạy ra ngõ ngác nhìn Thịnh :

- Kìa anh Thịnh. Anh chưa về à ?

Thịnh đáp ứng :

- Tôi... định hỏi chị xem giờ nào ngày mai , chị xuống thăm tôi , để tôi đợi...

Nghe Thịnh nói , mẹ Huyền hăm hăm đi xuống bếp , gọi giật giọng :

- Huyền , xuống tao bảo !

Huyền sợ hãi chạy xuống bếp. Mẹ Huyền nói to , cốt để Thịnh nghe tiếng :

- Muốn sống , hãy tống cổ nó về. 11 giờ đêm mà còn dẫn trai vào nhà hay sao ? Đồ vô phúc !

Như một cái máy , Huyền trở lên , nước mắt chảy vòng quanh , nàng ra hiệu cho Thịnh rút lui. Thịnh nhìn nàng , cũng không dám nói gì , lặng lẽ ra đi. Huyền đóng cửa , tắt đèn , lên giường nằm. Khí trời oi bức , nhưng Huyền cũng lấy cái mền phủ kín mặt mày , để khỏi phải nghe mẹ nàng than vãn. Bao nhiêu cảm xúc quá độ làm nàng thiếp đi lúc nào không biết...

SÔNG

Phần I

Chương 4

Văn đang dạy học thì có người tùy phái dẫn Lượng tới. Vừa nhìn thấy Lượng , Văn vội xin lỗi học sinh , ra ngoài hiên , hỏi Lượng :

- Cái gì đây anh ?

Lượng không bận đồ lớn như thói quen của chàng. Mặt chàng dài ra. Lượng nói nhỏ , chỉ đủ Văn nghe tiếng :

- Hồ bị bắt rồi !

Văn cau mặt :

- Bị bắt trong trường hợp nào ? Thuốc phiện có mất không ?

Mất tất cả 800 ký. Tôi cũng chưa được tin rõ rệt Hồ bị bắt ra sao. Chỉ biết xe vận tải thuốc phiện bị mất tích !

- Thế nghĩa là Hồ bị bắt một nơi , và thuốc phiện bị mất tích một nơi ?

Lượng gật đầu , rồi nhìn Văn chăm chú :

- Tôi nghĩ có nội phản !

Văn cũng nhìn thẳng vào mắt Lượng :

- Anh nghĩ ai ? Thảo chăng ?

Lượng lắc đầu :

- Tôi biết Thảo. Nó vậy , nhưng không có lòng dạ nào.

Văn vẫn nhìn Lượng , giọng bình thản :

- Anh có ngờ tôi không ?

Lượng cười :

- Thoạt đầu tôi có ngờ vực , nhưng suy nghĩ kỹ , thì tôi thấy anh không đủ thủ đoạn. Gặp anh , tôi lại càng tin chắc là anh không đánh đáng gì tôi !

- Vậy còn ai ?

- Kha !

Tên “Kha” lóe như một tia sáng trong tâm trí Văn. Khi Lượng nói đến Kha , mặc dầu Lượng chưa đưa ra bằng chứng cụ thể nào , Văn đã tin như hai với hai là bốn rằng Kha là thủ phạm. Tuy nhiên , chàng vẫn hỏi :

- Anh căn cứ vào đâu mà nghi Kha ?

- Tôi chưa có bằng chứng gì xác thực , nhưng hôm cưới con gái Thảo , tôi bắt gặp cái nhìn của thằng Kha , tôi hiểu Thảo đã nói hết chuyện với nó , và tôi nghi là thằng Kha đã bí mật giật dây mọi việc , đã tổ chức “phồng tay trên” , mà không cho Thảo biết. Ý anh thế nào ?

Văn có vẻ dăm chiêu :

- Tôi cũng tin như anh , mặc dầu tôi chỉ mới có cái thư—chưa phải là bằng chứng này.

Rồi chàng lấy trong túi cái thư của Huyền mà chàng vừa nhận được buổi sáng , do Thuận mang lại. Thư như sau :

Thưa anh ,

Hai hôm nay , em phải trở lại nhà ông Kha dạy học.

Không hiểu ông Kha đã được ai mách địa chỉ nhà em , mà ông ấy tìm đến nhà lúc em đi vắng , làm quen với mẹ em , cho mẹ em mượn 10.000\$ tiền lương trước của em. Em không lên dạy học ở nhà ông Kha , cũng không yên được với mẹ em. Vì không vâng lời mẹ em , thì chỉ có việc bán sỏi khỏi nhà. Cho nên em nhờ Thuận nó cầm thư này , lên thưa với anh làm cách nào xoay cho em xin số tiền 10.000\$ trả lại ông Kha , vì mẹ em đã dùng món tiền của ông ta trả nợ hết rồi. Nhất là lên nhà ông Kha , em thấy thái độ Ông ta rất lạ , lịch sự không ra lịch sự , tử tế không ra tử tế. Em linh cảm hình như ông ta thù cái chuyện em tố cáo hành vi của hắn với anh , khiến ông ta đang tính chuyện trả “đũa” ghê gớm lắm. Em thưa vậy để anh biết mà đề phòng , và nhất là cố gắng cho em xin số tiền trả lại ông ta. Nếu lúc nào , anh có tiền thì hãy xuống nhà em , nếu chưa có tiền thì có nói với mẹ em cũng vô ích. Anh nhớ giúp em kéo em lo lắng ! Còn phải lên dạy học buổi nào , em càng cảm thấy cực tủi và đầu hàng hắn một cách nhục nhã quá.

Em.

Huyền

Đợi Lượng đọc hết thư , Văn kể qua loa mọi việc xảy ra cho Lượng hiểu , rồi bảo Lượng :

- Kha mới là đứa nguy hiểm ! Tôi thấy trong vụ của chúng mình , phải có bàn tay của Kha dung vào. Tôi hẹn với anh chiều nay sẽ gặp nhau ở nhà

Vinh. Anh tìm hiểu đích xác xem Hồ bị giữ ở đâu , và xe vận tải thuốc phiện đích thực mất tích ở đâu. Có đủ các yếu tố trên , chiều nay chúng mình mới tính kế hoạch đối phó được.

Văn bắt tay Lượng trở vào lớp.

Còn hơn một nửa giờ nữa mới tan lớp , Văn bèn bảo các học sinh ngồi yên để nghe chàng giảng nốt bài Việt Văn. Khi nào có điều gì buồn bực , Văn thường giảng thật hăng để khỏi phải nghĩ ngợi. Và nhất là lúc nào tức bực , chàng có tật giảng ngoài đề , và càng ra ngoài đề thì học sinh càng thích , vì chẳng hiểu chàng nói gì.

Lần này , Văn giảng tiếp về triết lý truyện Kiều. Văn đem cái thuyết “chiến thắng trong thất bại” của cá nhân vật trong tiểu thuyết của Hemingway áp dụng vào nhân vật Kiều , và nói liên miên , khiến học sinh càng không hiểu , càng vỗ tay ran.

Nữ sinh Lan , vốn vẫn coi Văn như cha chú , thường móc túi Văn lấy tiền để mua kẹo , đứng dậy hỏi :

- Thưa thầy , nghe thì cũng hay hay , nhưng con vẫn không hiểu “thế nào là chiến thắng trong thất bại” cả !

Các nam sinh cũng hòa theo hưởng ứng đề trêu Văn :

- Đúng ! Đúng ! Chúng con chả hiểu gì cả.

Văn phì cười :

- Thì thầy cũng không hiểu nốt nên mới giảng cho các anh , các chị nghe.

Chứ nếu thầy hiểu thì thầy còn giảng làm gì cho mất công !

Cả lớp phá lên cười giữa lúc tiếng “keng” nổi lên chấm dứt buổi học. Các học sinh ồ ạt ra khỏi lớp.

Lan , vốn là đứa nữ sinh thông minh , tế nhị , đợi các bạn ra về gần hết , mới hỏi Văn như một đứa con săn sóc cha :

- Chắc thầy hôm nay có chuyện gì buồn ?

Văn nhìn đứa học trò , tự nhiên thấy lòng bứt chán nản. Từ hai mươi năm , chàng theo đuổi cái nghề dạy học tư , nhiều lúc chàng thấy chán nghề ứ đến tận cổ , nhưng vẫn không thể bỏ được , chỉ vì một đôi khi , chàng thấy chỉ còn có lũ quỷ sứ học trò là hiểu nổi chàng , vì thật ra với bao nhiêu kinh nghiệm ê chề , trong thâm tâm , Văn vẫn là một đứa học trò , khờ dại...

Chàng luôn luôn cảm thấy gần gũi bọn trẻ con , hơn là bọn người lớn khờ dại. Văn thương mến nhìn Lan , rút trong túi ra mấy chục , đưa cho Lan và nói đùa , để dấu sự cảm động :

- Mày lau lăm con ạ ! Muốn xin tiền thầy mà còn vờ hỏi thăm săn sóc thầy. Ba chục đây. Về mà đi xi nê. Allez ! Đi về con !

... Lan về rồi , Văn uể oải đứng dậy , đi ra cổng trường , thì đã có người phụ xe xích lô , cha của nữ sinh Lê Chi Tuyết , đứng đợi ở đó. Văn chỉ mới gặp ông già xích lô có một lần , lại gặp lúc ban đêm , nên không còn nhận ra ông

ta nữa , và khi ông già áp úng tự giới thiệu , Văn mới chợt nhớ ra :

- Ô ! Ô ! Tôi nhớ rồi ! Con Tuyết đi đâu mà tôi cho gọi , đều thấy nói là nó vắng mặt ?

Ông già buồn rầu , nói với Văn :

- Từ tối hôm gặp ông , tôi về kể cho cháu nghe , ngờ đâu cháu lại rầy la tôi , nó nói rằng nó đã dẫu các thầy giáo về gia cảnh của nó , thế mà tôi lại đi nói hết với ông , khiến nó ngượng , nó không tới trường nữa , nó đi học trường khác. Và ít lâu nay , nó thường vắng nhà khiến tôi rất khổ sở lo lắng. Tôi đành đến nhờ ông , xin ông thương tôi , ông lại chơi , khuyên nhủ cháu một câu cho tôi nhờ , may ra cháu nó nghe lời ông thì phúc đức cho tôi quá.

Nhìn gương mặt sạm , đôi mắt sâu , đục lờ mờ , bộ râu muối tiêu , và nghe giọng nói nhát gừng , mệt mỏi của ông già , Văn ái ngại nói với ông :

- Tôi tiếc gì ! Nhưng liệu tôi nói , nó có chịu nghe không ?

Ông già có vẻ tin tưởng :

- Dạ ! Tôi biết là cháu nó nghe lắm chứ. Xin mời ông lên xe , tôi xin đưa ông về.

- Lúc này thì tôi bận. Thôi để đến tối , ông cho tôi biết địa chỉ rồi tôi tới...

- Nhưng nhà khó tìm lắm , thưa ông. Chúng tôi ở xóm Đỏ Phú Nhuận , phải có người dẫn thì mới tới nhà được.

- Vậy ông đợi tôi tối nay ở đường Nguyễn Thiện Thuật , chỗ mà ông gặp tôi lần trước , ông nhớ không ?

- Dạ , biết ! Vậy khoảng chín giờ tối , tôi xin lại đón ông , ông nhớ cho.

- Tôi nhớ. Ông bảo con Tuyết nó chờ tôi ở nhà.

- Dạ !

Văn từ biệt ông già của Tuyết , đầu óc càng thấy nặng trĩu vì bao nhiêu chuyện rồn rập xảy ra cùng một lúc : Hồ bị bắt , thuốc phiện mất tích , Huyền phải trở lại nhà Kha dạy học , ông già thân sinh ra Tuyết đến cầu cứu...

- “Cầu cứu”—Văn lẩm bẩm—“thì ra những thằng không cứu nổi mình lại được người khác cầu cứu” !

... Văn để chân lên thềm nhà , thì đã thấy vợ Hồ ngồi ủ rũ ở phòng khách với hai đứa con , một đứa nhỏ đương bò lê la , một đứa khoảng năm tuổi nép mình , sợ sệt đứng bên cạnh mẹ , khiến Văn ngao ngán nhìn mẹ con vợ Hồ , tự nhủ : “Chỉ còn thiếu có cái cảnh này mới thực là đầy đủ”...

Nhưng vốn quen khổ và coi thường mọi chuyện ở đời , Văn cười vui vẻ hỏi vợ Hồ :

- Kìa chị ! Chắc chị lên đây về tin anh bị giữ ! Chị có tin tức gì rõ rệt về anh ấy chưa ?

Vợ Hồ là một người đàn bà thuộc giới bình dân—gầy đét , vì sau khi sanh đứa con thứ tư , nàng bị “hậu sản”. Nhà nghèo , một nách bốn đứa con mọn ,

lại thiếu sức khỏe , vợ Hồ chỉ biết trông cậy nơi chồng , mà Hồ thì sống vất vưởng , tháng nào trúng “áp phe” vợ vẫn , hoặc xin tiền được bạn bè thì mang về cho vợ một , hai , ba ngàn , nhưng cũng có tháng , Hồ vắng nhà biệt; vì không có tiền nên không về , để khỏi phải trông thấy cảnh neho nhóc của gia đình. Vợ Hồ ở nhà , đói không biết làm gì , có khi bắt each , cóc , về nướng cho các con ăn , hoặc mượn gạo hàng xóm nấu cháo cho chúng tạm quên đói. Nàng yên lặng , chịu đựng , không bao giờ than phiền , day nghiêng chồng. Có khi Hồ về nhà , túi không một xu , cho con ăn quà , Hồ càng bức bối , uất ức , như chỉ chờ cơ hội sinh sự với mọi người. Vợ Hồ thương chồng , chạy đi mượn tiền bà con lối xóm , mua rượu “ba xi đế” về cho Hồ uống. Hồ uống thật say , ngủ vùi suốt ngày , suốt đêm , để khi tỉnh dậy , lại mặc quần áo ra đi.

Thấy Văn , vợ Hồ chưa nói đã nước mắt chảy vòng quanh. Không phải vì buồn hay uất ức , nhưng chỉ vì bệnh phổi của nàng đã tới thời kỳ mà mỗi cảm xúc hơi mạnh , đều làm cho nàng chảy nước mắt; vợ Hồ lau nước mắt , trả lời Văn :

- Thưa bác , em cũng chả biết rõ nhà em bị bắt ra sao. Chỉ mới nghe bác Châu nhắn , nên vội lên để hỏi bác sự thể ra sao.
- Vậy thì mới chỉ là tiếng đồn. Chị cứ yên tâm đưa các cháu về nhà. Rồi mai , tôi sẽ xuống thăm chị , cho chị biết tin đích xác , và tiện thể , mang ít tiền xuống chị dùng tạm , nuôi các cháu...

Văn hứa liệu với vợ Hồ để vợ Hồ đỡ lo lắng; sự thực thì chàng cũng chưa biết tìm đâu ra tiền. Chàng trở vào nhà trong , bảo lũ con có bao nhiêu tiền riêng của chúng cho chàng mượn. Thu gom góp tiền của mình và của em được tám chục đưa cho Văn , cười với cha :

- Trả thành 100\$ ba nhé !

Văn cầm 80\$ ra dúm cho đưa con Hồ , và giục vợ Hồ về.

... Vợ Hồ về rồi , Văn ăn cơm vội vã qua loa , rồi bỏ cả ngủ trưa , chàng đến nhà Vinh.

Vừa thấy mặt Văn , Vinh đã giơ tay lên trời oán trách :

- Miệng thẳng này nói có sai bao giờ đâu ! Tôi đã bảo ông , thẳng nào phồng tay trên trước là thẳng ấy khôn ! Bây giờ thuốc phiện mất , thẳng Hồ bị bắt , ông tính sao ?

Văn im lặng một lát mới trả lời :

- Việc đã xảy ra rồi. Đừng kể lể như đàn bà nữa ! Dù sao thì cũng phải đợi thẳng Lượng lại xem sự thể rõ rệt ra sao mới tìm phương đối phó. Bây giờ thì mày hãy cho tao mượn quyển “Thủy Hử”. Tao cần xem sách để ngủ một giấc. Tao mệt quá !

Vinh không có tiền mua thuốc , thấy Văn cũng cạn túi , lại càng chán ngán , thở dài thườn thượt. Anh đưa sách cho Văn , rồi nằm đối diện Văn , thỉnh

thoảng thốt lên một câu :

- Chó thật ! Chó thật ! Đến thế là cùng !

Hai người nằm yên như hai cái xác đợi chôn. Văn mãi đọc rồi ngủ thiếp đi. Mãi gần bảy giờ chiều , Lượng mới mò tới. Công việc đầu tiên của chàng là rút ở trong túi ra một lọ thuốc phiện đưa cho Vinh , khiến Vinh mắt sáng ngời , cười tỉnh :

- Phải có đầy đủ thế này thì mới đủ tỉnh táo mà lo giải cứu thằng Hồ chứ. Tôi nghiệp nó , chả biết lúc bị bắt có dặt chút sái nào trong người để mà nuốt không !

Văn mở mắt , thấy Lượng , vội ngồi nhồm dậy , hắt hàm hỏi :

- Thế nào ? Sự thế ra làm sao ?

- Đúng là thằng Kha đã bố trí cướp tất cả. Khi xe áp tải thuốc phiện về tới Bà Quẹo , thì thằng Hảo , người của Thảo nhưng lại bị Kha bí mật chỉ huy , rủ Hồ vào một chỗ quen của hắn để hút vài điều cho đỡ nghiền. Đang lúc ngáp ngắn , ngáp dài , lại có người mời hút , Hồ quên cả đề phòng , theo Hảo đi hút. Hồ vừa hút được hai điều thì đã có lính ập tới bắt. Còn Hảo thì chuồn ra xe , phóng đi lúc nào không biết.

Văn cau mặt suy nghĩ :

- Vậy anh tính sao ?

- Đối với thằng Kha thì không thể nói chuyện pháp lý hay điều đình gì cả. Tôi đã gặp luật sư Tháp , nhờ hắn xin cho Hồ tại ngoại , đợi Hồ ra rồi , Hồ sẽ “thanh toán” ngay câu chuyện này với Kha. Thằng Tháp nó là bạn tôi , có hẹn tôi khoảng chín giờ đêm nay , sẽ lại chỗ “gaconnière” của nó là nơi nó thuê riêng để tiếp các em bé. Tháp đã đưa chìa khóa cho tôi , dặn nếu nó chậm tới , thì mình cứ nằm đợi ở đó...

Văn nghĩ một lúc , rồi mới nói với Lượng :

- Anh tính sao thì tính. Tôi lúc này , đầu óc bối rối , không còn quyết định gì được nữa. Anh có tiền trong người và có đem xe theo không ?

- Tiền thì có ít thôi. Xe thì sẵn sàng. Nhưng để làm gì ?

- Tiền để cho vợ Hồ chút đỉnh nuôi con. Còn xe thì lát nữa nhờ anh đưa tôi đến xóm Đỏ ở Phú Nhuận...

Rồi Văn kể tóm tắt chuyện nữ sinh Lê Chi Tuyết và lời hứa của chàng với ông già đạp xe xích lô. Nghe Văn nói , Vinh vội lên tiếng rầy la Văn :

- Ô ! Cái tật của ông là luôn luôn mua hơi mà thở ! Học trò của ông làm đi thì nó kiếm ra tiền , nó nuôi thân nó , có liên can gì tới ông , mà ông cũng mò tới nhà. Trừ phi là ông định ngủ với nó một tối cho giải đen thì đó là chuyện khác !...

Lượng phì cười :

- Kể cũng là một ý hay ! Để lát nữa , tôi đi với Văn , nếu con bé ngon lành thì xin giáo sư Văn khao cho anh em một chầu “giải đen” !

Văn thấy Vinh phê bình mình “mua hơi mà thờ” rất đúng. Từ trước đến giờ , chàng luôn luôn lẩn quẩn , giải quyết dùm công việc người khác trong khi chính mình thì bế tắc hơn ai hết. Văn không hiểu sao chàng lại nhận lời xuống nhà Tuyết làm gì ? Thấy Vinh và Lượng nói đùa trớt nhả , Văn gắt với Vinh :

- Chúng mày nói bậy quá ! Nó là bạn học cùng lớp con gái tao mà !

Vinh vẫn còn muốn chọc tức Văn , để trả thù cái chuyện mất thuốc phiện mà Vinh coi như là do Văn nhu nhược :

- Thì nó là bạn với con mày , còn chúng tao là bạn với mày , thế là xứng đôi , vừa lứa rồi còn gì nữa !

Thôi ông im cái mồm cho tôi nhờ !

Vinh và Lượng cùng phá lên cười , quên cả việc mất thuốc phiện và Hồ bị bắt !

... Đúng giờ hẹn , ông già đạp xe xích lô đến đợi trước cửa nhà Vinh. Văn bèn xuống bảo ông già đạp xe về trước và đợi ông trước ngã ba vào Xóm Đỏ , Văn và bạn sẽ xuống gặp ông ở đó để ông dẫn về nhà. Ông già vâng vâng dạ dạ , hí hửng đạp xe về.

Vinh , vì luôn luôn “thủ lều” ở nhà , với bộ bàn đèn , ít khi chịu đi đâu , nên tái tam tái tứ dặn Lượng :

- Nếu con bé kháu , thì mang nó về đây tao huấn luyện cho nó tiêm thuốc phiện cho chúng mình hút , biết không ?

Lượng nháy mắt , nhìn Văn , gật đầu...

... Phải theo Văn và ông già đi ngòong ngoèo hết ngõ này qua ngõ khác , Lượng cầu nhàu , kêu khổ. Văn thì lúi lũi đi không nói gì. Nhưng vừa bước chân vào nhà Tuyết , Lượng im bật , mắt sáng lên trước sắc đẹp của Tuyết. Văn cũng ngạc nhiên nhìn gương mặt dĩ thỏa của Tuyết với đôi mắt một mí , dài và ướn , vành môi hơi cong theo kiểu Brigitte Bardot. Văn vẫn coi các nữ sinh như con , cũng phải lúng túng khi Tuyết chào : “Lạy thầy ạ”.

- Tuyết đấy à ! Chắc là “cúp cua” vắng mặt luôn ở trường hay sao , mà bây giờ thầy mới biết mặt !

Lượng chùng chùng như xúc động vì sắc đẹp của Tuyết , nên cứ đứng nhìn Tuyết trân trân , ông già của Tuyết mời ngồi hai ba lần , chàng mới chịu ngồi ghé xuống tấm bọc.

Nhìn Tuyết đẹp khêu gợi , trong khung cảnh tồi tàn nhà Tuyết , Văn thấy bao nhiêu lời chàng định dùng để thuyết phục Tuyết thật là thừa , thật là ngớ ngẩn. Văn tự nhủ : “Giá đức Khổng Tử có sống lại , mang lời đạo đức chân thành để khuyên Tuyết an thân , an phận sống với hoàn cảnh nghèo nàn , bần tiện của gia đình mình , thì chắc cũng hoàn toàn là nước đổ lá khoai”.

Văn hỏi chuyện ông già , thì biết ông vốn là một ông phó lý ở một làng thuộc tỉnh Thái Bình. Ông ta đã bỏ tất cả sản nghiệp gồm hàng trăm mẫu

ruộng , để tay trắng , di cư vào Nam với một mụn con gái độc nhất.
Ít học , lại không có nghề chuyên môn , ông đành đạp xe xích lô lấy tiền nuôi con ăn học. Văn nhìn người con gái , nhìn người cha già , và thấy tất cả cái thảm kịch của một người cha , đã mất hết , mất tất cả quá khứ lẫn tương lai , chỉ còn trông mong vào một người con gái , thì người con gái ấy cũng hoàn toàn xa lạ với ông , sắp sửa hay đang làm đi mà ông không biết , không can ngăn nổi.

Lượng khẽ bấm Văn , trước khi nói :

- Tiện tôi có xe , anh mời ông già và cô Tuyết ra ngoài phố , ta uống cái gì. Hay nếu ông già không đi được , thì cho cô Tuyết đi cùng anh Văn...

Ông già xích lô đơn đả :

- Dạ dạ ! Nếu ông Văn cho cháu đi chơi thì xin vâng. Tiện thể , ông khuyên răn dùm cháu vài câu cho tôi nhờ , kéo cháu rần đầu quá...

Rồi ông nói luôn với con :

- Con đi với thầy thì cứ đi !

Văn nghĩ đến những lời đùa cợt của Vinh và Lượng bèn nói với ông già và Tuyết :

- Thôi , chả cần phải đi đâu ! Tôi đến đây chỉ có một mục đích là bảo Tuyết phải trở lại trường , học hành cho ngoan , thầy sẽ liệu cách giúp đỡ. Nhất là đừng có đua chúng , đua bạn... Mình nghèo thì cam phận nghèo , phải không Tuyết ? Nghèo thì có gì xấu hổ ? Mà ông cụ làm nghề đạp xe xích lô lại càng không có gì đáng xấu hổ ! Vậy sao Tuyết lại bỏ học , không đến trường ?

Văn nói một thôi , một hồi... Chàng mang những câu đạo đức ra khuyên , khiến ông già , cha Tuyết gật gù tán thưởng , trong khi Lượng thỉnh thoảng mỉm cười. Còn Tuyết thì chỉ vờ vờ tả áo , nghe bằng một tai , làm ra vẻ chú ý , nhưng trong thâm tâm , Văn biết là Tuyết cũng như chàng , đều không tin ở những lời đẹp đẽ xuông của mình.

Tuyết đợi chàng nói xong một lúc , mới ngược mắt nhìn Văn :

- Thầy mắng con , con xin chịu , nhưng việc này , con sẽ thưa chuyện riêng với thầy. Bây giờ thì tiện thể có xe của ông đây , thầy cho con đi chơi với thầy ra bờ sông hóng mát , đi thầy. Thầy nhìn coi ! Con đã vận quần áo sẵn sàng đợi thầy cho đi chơi !

Lượng nhìn Văn , cười đắc thắng. Ông già cũng hòa vào :

- Vâng ! Hay ông cho cháu đi chơi. Và nhờ ông khuyên bảo cháu giùm. Con bé này nó bất trị lắm.

Văn biết là mình nhất định không cho Tuyết đi thì cũng vô lý , mà cho Tuyết đi , thì chỉ tổ cho Lượng lợi dụng cơ hội ! Mà nhờ hấn làm vậy , và Tuyết lại sẵn sàng cho hấn lợi dụng , thì chàng sẽ chịu trách nhiệm đối với ông già của Tuyết. Chàng đang lưỡng lự , thì Tuyết đã thân mật lôi tay chàng :

- Đi thầy ! Hay thầy cho con lại nhà thầy , thăm chị Thu. À thầy có biết con

và chị Thu giận nhau không ? Chị ấy “trù” con ra mặt , thầy ạ !

- Trù làm sao ?

- Chị ấy gọi tui con là “đợt sống mới” đó thầy ! Ước gì thầy nhận con làm con nuôi , thì con sẽ là chị của Thu , vì con nhiều tuổi hơn nó , con sẽ “trù” lại cho Thu biết tay con !

Văn vụng về gỡ tay Tuyết ra , miễn cưỡng nói :

- Ủ , đi thì đi !

Tuyết và Lượng nhìn nhau , mỉm cười. Ra đến đường , Tuyết ngó cái xe Dodge bề thế , bóng nhoáng của Lượng , lại càng cười tí , và Văn có cảm tưởng tức bực là Tuyết đã quên cả sự hiện diện của “thầy” để chỉ nghĩ tiếp chuyện Lượng.

- Đi đâu bây giờ ? Lượng hỏi.

Văn cau có trả lời :

- Đi đâu thì đi , nhưng chỉ hạn 30 phút phải trả Tuyết về nhà , để tôi và anh đến nhà Tháp.

Tuyết lại thân mật cầm lấy tay Văn :

- Thì thầy đi đâu , cho con đi theo với.

Lượng thích chí , cười tủm tỉm :

- Hoan hô cô Tuyết ! Mời cô Tuyết đến chơi Tháp cùng chúng mình cho vui , anh Văn ạ !

- Không được ! Đến quán giải khát nào đó , rồi lát nữa về ! Đưa nó tới nhà Tháp , đâu có tiện !

Lượng nhìn Văn , nhìn Tuyết , rồi đột nhiên hỏi Tuyết :

- Cô Tuyết có biết tiếng Pháp không nhỉ ?

Tuyết lắc đầu :

- Không , em học sinh ngữ Anh , không biết tiếng Pháp.

Thấy Tuyết xưng “em” một cách ngon lành với Lượng , là người hơn tuổi Văn , còn đối với Văn , Tuyết vẫn lễ phép xưng “con” , tự nhiên Văn thấy ghét Tuyết , muốn tìm cách tống khứ Tuyết về cho sớm , thì Lượng đã dùng tiếng Pháp nói với Văn :

- Này ! Tao xem thì học trò của mày chính cống làm đi thực. Nếu có làm đi với tao hôm nay , thì cũng không phải trách nhiệm ở mày. Vậy mày cứ cho nó đến nhà Tháp với tao hôm nay. Tao lạy mày !

Văn cũng dùng tiếng Pháp , trả lời Lượng :

- Mày muốn rủ nó đi đâu thì kệ xác mày , nhưng hôm nay thì không thể được. Để tao trả nó về với ông già nó đã; rồi mai một , mày muốn làm gì thì làm !

Lượng lại nhăn nhó , trả lời bằng tiếng Pháp :

- Sao hôm nay ông lại đồ đốn , lên giọng đạo đức như vậy ? Mọi khi ông vẫn chửi rửa những thằng đạo đức cơ mà ! Nếu nó không đi với tao hôm nay , thì

ngày mai nó sẽ đi chơi với tao. Đẳng nào cũng vẫn do ông “mối lái” cơ mà !

- Tao “mối lái” cái gì ? Đồ tồi !

Tuyết nhìn hai người cãi nhau bằng tiếng Pháp , thấy Văn nổi nóng , bèn dịu dàng hỏi chàng :

- Hai thầy chửi con đấy à ? Con biết hai thầy nói gì !

Lượng và Văn đều giật mình , Văn hỏi Tuyết :

- Con hiểu những điều ông Lượng vừa nói sao ?

Tuyết cười hóm hỉnh :

- Con chả hiểu mô tê gì cả ! Nhưng con đoán cũng hiểu.

- Con đoán thế nào ?

Tuyết vẫn cười :

- Con chả nói. Để lúc nào con nói riêng với thầy.

Văn nhìn Tuyết chăm chú , trong lòng phân vân không biết Tuyết có hiểu không. Văn bèn nói tiếng Pháp với Lượng :

- Anh đưa chúng tôi tới cái quán nào. Rồi cho tôi 10 phút để tôi hỏi chuyện riêng nó , sau đó anh muốn đưa nó đi đâu thì đi.

- Linh ý !

Lượng lái xe tới đường Bonnard , dừng lại trước tiệm giải khát “Xuân Hương” , mở xe cho Văn và Tuyết xuống. Chàng vừa đóng cửa xe , vừa nói với Văn :

- 10 phút nữa , tôi trở lại nhé !

Quán Xuân Hương vào giờ này chỉ lơ thơ năm , sáu người khách hàng. Văn chọn một chỗ vắng. Người chiêu đãi viên tới bên cạnh Văn , không nhìn Văn , Tuyết , xem hai người là thế nào , nói như thói quen đối với những đôi nam nữ đến quán :

- Ông bà dùng gì ?

Tuyết không ngượng ngùng , nhìn Văn cười. Văn chỉ vào Tuyết , hát hàm nói với người chiêu đãi viên :

- Nó là con gái tôi. “Ông bà” vào cái “khổ” nào mà “ông bà”.

- Dạ , xin lỗi ông , vậy ông và cô dùng gì ?

- Hai ly kem moka !

Tiếng âm nhạc vừa nổi. Văn nhìn Tuyết chăm chú , rồi nói :

- Thầy hỏi thực ! Lúc này ông Lượng nói gì , Tuyết hiểu cả chứ ?

Văn nói xong , thấy mình không gọi Tuyết bằng “con” nữa , thì vội nói thêm hình như cố ý nhắc nhở mình và Tuyết hiểu rõ vị trí của hai người :

- “Con” hiểu ông ấy nói gì đấy chứ ?

Tuyết lấy ngón tay xoay cái đĩa bánh ở trên bàn nhiều vòng , rồi một lúc sau , mới ngước mắt nhìn Văn :

- Trước khi con nói , con xin thầy tha lỗi cho , nếu có điều gì làm thầy phật lòng !

- Được , con cứ nói. Dĩ nhiên là thầy không bao giờ chấp nhất con !

Tuyết cười ranh mãnh :

- Vậy trước hết , con xin thưa với thầy một điều là thầy có cái thật coi chúng con như trẻ con , không biết gì. Sự thực thì chúng con không trẻ con như thầy tưởng. Cả đến chị Thu , con thầy , chị ấy tuy kém con nhiều tuổi , nhưng chắc chị ấy cũng không phải là trẻ con nữa !

Văn giật mình :

- Sao ! Nó người lớn ở chỗ nào ?

Tuyết vẫn bình thản :

- Đó là con nêu một tỷ dụ để thầy biết là cha mẹ thường không chịu tìm hiểu con , cứ cho con mình là không biết gì... Nhất là vào trường hợp con : không mẹ , không an hem quyền thuộc. Chỉ còn có một mình cha con , thì thầy thoáng trông , thầy cũng thừa hiểu đó là hai thế giới. Cha con có bao giờ hiểu cho những ý nghĩ của con. Con bị vất ra đời từ năm 15 tuổi. Trong bốn năm nay , con đã hiểu đời nhiều lắm , hiểu hơn là thầy tưởng. Con phải kèn cựa mà sống. Chả ai thương , chả ai cứu giúp mình cả ! Đàn bà chúng con lại nhiều lòng tự ái , không chịu thua kém ai , cho nên nếu có hư hỏng , thì âu cũng là chuyện tất nhiên...

Giọng chán chường quá sớm , thốt ra ở miệng người con gái 19 tuổi , khiến Văn bàng hoàng , hỏi Tuyết :

- Thế nghĩa là... ?

- Xin thầy yên tâm. Lúc này có phải ông Lượng dùng danh từ “prostituée” để bảo con là gái trụy lạc có phải không thầy ?

Văn chưa biết trả lời sao , thì Tuyết đã tiếp :

- Ông Lượng hỏi con biết tiếng Pháp không ? Con trả lời “không” , để xem ông ấy nói gì với thầy ! Con chỉ hiểu lõm bõm những lời ông ta và thầy trao đổi với nhau; nhưng dù sao , con cũng đã hiểu. Chính vì con hiểu , mà bây giờ con mới nói thực tất cả với thầy , bởi vì , dù sao con cũng biết ơn thầy đã thực lòng thương con , nên không muốn con bị Ông ta lợi dụng. Nhưng con xin thầy tin ở con , con hiểu đàn ông lắm. Chưa chắc họ đã lợi dụng được con...

Lời Tuyết nói làm Văn lặng người , nghĩ đến Huyền , đến Thịnh : Huyền , Thịnh , Tuyết , ba đứa thiếu niên cùng ở trong hoàn cảnh nghèo , khổ , nhưng mỗi đứa có một đường lối riêng biệt : Tuyết thì tìm lối thoát bằng cách không ngần ngại đi sâu vào lối sống ô ạt , sa đọa; Thịnh thì bằng cách gia nhập một tổ chức quá khích; Huyền bằng đường lối rụt rè , lương thiện. Trong ba đứa , đứa nào đi đúng đường ? Văn nhúc ọc , thấy mình khờ khạo đối với tâm trạng bọn thanh niên thời đại. Chàng hiểu tuy Tuyết là học trò mình , mà nắm được Tuyết , lái được nó theo ý muốn , thật là điều khó khăn. Chàng nghiêm nghị nói với Tuyết :

- Tại sao con lại có ý nghĩ kỳ lạ như vậy ? Con có biết là con đi làm đường không ?

Tuyết rất thản nhiên :

- Thừa thầy , con biết lắm , nhưng con cũng không có đường nào hơn. Con thú thực với thầy , con không còn trong trắng như chị Thu ở nhà , con đã bị kẻ có tiền lợi dụng từ khi con mới 15 tuổi. Nhưng không phải vì thế mà con là một gái hư hỏng , một gái trụy lạc như ông Lượng tưởng , như thầy có thể ngờ...

Hình như đã lâu , chưa bao giờ được thổ lộ tâm tư , Tuyết nói không ngừng , để sau cùng , nước mắt chảy vòng quanh , tay mân mê đĩa bánh , nâng để yên cho nước mắt rơi xuống chiếc áo xanh màu da trời.

Văn khẽ lắc đầu , đặt tay lên vai Tuyết , như vỗ về một đứa con :

- Ô ! Con gái mà khóc thì xấu lắm !

Tuyết vội lấy khăn lau mặt , tô điểm sơ sài lại bộ mặt đánh phấn kín đáo !

Chỉ một thoáng sau , gương mặt Tuyết lại rạng rỡ , như không có chuyện gì xảy ra. Nàng nói với Văn :

- Không phải con xấu hổ vì thầy biết cha con làm nghề đập xích lô , mà bỏ học đâu. Sự thực , con phân biệt việc học của con và đời sống riêng tư con , là hai việc riêng rẽ. Cho nên khi con thấy thầy biết gia cảnh nhà con , thì con không thích đi học ở trường thầy nữa , có thể thôi ! Nhưng bây giờ con đã nói hết với thầy rồi , thì con có trở lại trường của thầy cũng không sao !

Miễn là lát nữa , thầy cho con đi chơi với “lão” Lượng !

Văn cao mặt :

- Để làm gì hở con ?

Gương mặt Tuyết trở nên lạnh lùng :

- Thầy cứ để mặc con. Con không quên những lời khinh bỉ của hấn nói về con lúc nãy ! Và con cũng đã thưa với thầy là thầy đừng cho con là con nít nữa. Chúng con cũng biết trả thù chứ. Nhất là đối với bọn đi xe Hoa Kỳ , chúng vẫn đinh ninh là có tiền thì làm gì cũng được !

Văn phì cười :

- Thế con định làm gì hấn ta ?

- Thì thầy cứ để mặc con. Con xin thầy cứ yên tâm. Chả ai lợi dụng được con đâu !

Văn nghiêm nét mặt :

- Không được con ạ ! Thầy đã hứa với cha con , đưa con về trả , thì thầy sẽ đưa con về. Nếu hôm khác , con muốn đi chơi với ông ta là tùy ở con. Mà con có biết ông Lượng định đưa con tới đâu không ?

Tuyết tỉnh quái nhìn Văn , trả lời :

- Con biết từ trước khi lên xe , thầy ạ !

- Biết từ trước khi lên xe ?

- Dạ ! Thú thực với thầy , ngay cả đối với thầy , nếu vừa rồi , con không nghe thầy cãi nhau với ông Lượng thì chưa chắc con đã hoàn toàn tin cậy... Thầy tha lỗi cho con , con mới 19 tuổi , nhưng con hiểu đàn ông quá xá ! Có ai là không muốn lợi dụng mình , ngay cả đến một vài ông giáo sư , thầy dạy học của con , họ lăm lét nhìn con , mặc dầu bề ngoài , họ làm ra vẻ đạo mạo , đứng đắn...

Văn giật mình , tự hỏi không hiểu lúc mới tới nhà Tuyết , chàng có “lăm lét” nhìn Tuyết không. Văn nhìn thẳng vào mặt Tuyết , tìm hiểu xem Tuyết có định ám chỉ mình không !

Chàng dịu dàng nói với Tuyết :

- Thầy không ngờ Tuyết lại khôn ngoan , hiểu đời quá như vậy ! Một người con gái mà sớm biết , sớm hiểu đời , thì chỉ tổ là khổ sở con ạ !

Tuyết lại xoay cái đĩa bánh nhiều vòng , trước khi trả lời :

- Nhưng biết là thế nào , thưa thầy ! Nếu con như đứa khác , ở vào hoàn cảnh con , một là con đã thành một con sen , con “ở” làm đầy tớ cho người ta; hai là con đã thành một gái trụy lạc , một thứ “prostituée” như ông Lượng nói. Thế mà con vẫn chưa là gái điếm , kể như vậy cũng là... hơn đời có phải không thầy. Rồi thầy coi , con cũng sẽ giàu , sẽ có địa vị , có tương lai , cho đời họ biết tay học trò của thầy...

Văn im bật... Chàng không biết nên nói với Tuyết , nên khuyên Tuyết thế nào. Văn biết là Tuyết đi lầm đường , nhưng trong thâm tâm , chàng thấy Tuyết cũng không thể tìm con đường nào khác được “Le salut est nulle part” , Văn nghĩ đến một câu mà chàng đã đọc trong tác phẩm nào đó , khiến chàng càng bứt rứt. Trước mặt chàng , Tuyết không còn là một nữ sinh , hoặc một gái điếm như chàng nghi ngờ lúc đầu , Tuyết chỉ là một tâm hồn quần quai trong gió bụi cuộc đời...

Thấy Văn im lặng , Tuyết lên tiếng hỏi :

- Ông Lượng hẹn 10 phút mà sao chưa trở lại hử thầy ? Ông ấy làm gì mà có xe Hoa Kỳ đường hoàng vậy ?

- Ông ấy làm giám đốc đồn điền cao su và buôn lậu thuốc phiện với thầy !

Tuyết reo lên :

- Buôn thuốc phiện lậu hử thầy ? Con thích lắm. Thầy cho con dự với nhé...

Giữa lúc đó , Lượng mở cửa , bước vào. Vừa nhìn thấy Lượng , Tuyết thì thầm với Văn :

- Thầy cứ cho con đi với ông ta một lát , thầy nhé !

Văn tròn mắt , lắc đầu luôn hai ba lần , khiến Lượng cười hỏi :

- Hai thầy trò nói chuyện gì mà xem có vẻ tương đắc thế ?

Ra tới xe , Lượng cầm tay lái , hất hàm hỏi Văn :

- Lại nhà Thập chứ ?

Văn lắc đầu :

- Không ! Đưa Tuyết nó về đã , rồi anh cho tôi lại đường Nguyễn Thiện Thuật với Vinh. Còn anh lên nhà Tháp một mình cũng chả sao.

Lượng tiu ngầu :

- Thế là thế nào ? Sao bảo mời cô Tuyết đi chơi cho vui ? Cô Tuyết có đi không , cô Tuyết ?

Tuyết nhìn Văn , khẩn khoản :

- Thầy cho con đi với ông Lượng một lát , rồi ông ấy đưa con về , thầy nhé ! Như con đã nói với thầy lúc nãy , thầy đừng ngại gì , thầy ạ !

Văn lắc đầu không chịu. Còn Tuyết thì hình như đã có chủ ý , nhất định đòi đi với Lượng. Rốt cuộc , Lượng đề nghị :

- Thôi , không lên nhà Tháp thì thôi ! Vậy tôi đưa anh Văn về nhà Vinh , rồi đưa cô Tuyết về Xóm Đỏ , đồng ý chưa ?

Văn vẫn không đồng ý , buộc đưa Tuyết về nhà trước , rồi mới đưa Văn tới nhà Vinh. Tuyết phải năn nỉ với Văn :

- Ai bắt “cóc” được con mà thầy cứ sợ giùm con. Mà dù con có là gái “prostituée” như ông Lượng nói , thì chắc thầy cũng chả sợ giùm ông Lượng !

Lời nói đột ngột khiêu khích của Tuyết , khiến Lượng chỉ biết há hốc mồm nhìn Văn , rồi lại nhìn Tuyết. Văn cười bảo Lượng :

- Vậy thì anh đưa tôi lại “Nguyễn Thiện Thuật” , rồi anh đưa Tuyết về nhà. Sau đó , tôi và anh sẽ cùng lên Tháp. Anh đồng ý chưa ? Này... lúc nãy anh nói gì , Tuyết nó hiểu cả đấy , liệu mà xin lỗi nó đi..

Tới đường Nguyễn Thiện Thuật , trước khi mở cửa xe , Văn căn dặn thêm một lần nữa :

- Trong vòng 20 phút , phải trở lại nhé. Nhớ đưa Tuyết về thẳng nhà , đừng la cà biết không ?

- Biết lắm !

Lượng vừa nói dứt câu thì cái xe đã nhẹ nhàng vút đi , tuồng như Lượng sợ Văn thay đổi ý kiến , không để Lượng một mình đưa Tuyết về , nên vội vàng bout đi cho nhanh , mang theo tiếng cười ròn rã của Tuyết còn cố ngoảnh cổ lại nói với Văn :

- Lạy thầy ạ ! Thầy ngủ ngon giấc thầy nhé.

Văn không trả lời , lừ lừ nhìn theo cái xe khuất dạng ở ngã ba , lưng thưng trèo lên gác nhà Vinh.

Vinh đang nằm một mình , lên giọng khàn khàn củ những anh nghiện , ca một bài hát chèo cổ , thấy Văn thất thủ đẩy cửa vào , thì vội nhòp dậy :

- Lượng đâu ? Bị học trò của ông quyến rũ mất rồi hay sao ?

- Chùng như vậy... Nói đùa chứ nó đưa con bé về nhà , lát nữa sẽ quay lại !

- Chao ôi ! Ông giao cho hấn đưa học trò của ông về thì đúng là đưa mỡ vào miệng mèo !

Văn cười :

- Biết ai là mỗ , ai là mèo ?

Rồi hắn kể cho Vinh biết mọi việc xảy ra cùng cảm nghĩ của chàng đối với nữ sinh Tuyết , nửa lương thiện , nửa hư hỏng , khiến Vinh lên tiếng chế nhạo :

- Kể ra thì ông còn mơ mộng lắm ! Theo ý tôi , thì cô ta chỉ là một cô gái điểm không hơn không kém , và muốn khỏi lôi thôi , thì chỉ có việc ngủ với nó một tối rồi cho tiền , thế là hết băn khoăn và còn để thời giờ lo tính việc khác , ông có cho như vậy là hơn cả không ?

Văn biết Vinh đã 50 tuổi , không vợ , không con , tình cảm khô cạn đến mức ngoài thuốc phiện , chàng không còn thấy rung động vì bất cứ cái gì. Văn biết Vinh không thể nào ý thức được tâm lý những người như Tuyết , nên Văn không trả lời , nằm im suy nghĩ về cái “ca” Lê Chi Tuyết mà chàng vẫn chưa biết nên loại vào hạng người nào. Chàng cũng không hiểu cả tình cảm của mình đối với Tuyết ra sao , ghét hay yêu , khinh hay thương xót v.v...

Hai mươi phút đã qua , rồi một giờ ! Lượng vẫn chưa trở về.

Văn bắt đầu sốt ruột. Chàng tự nhủ : “Nếu đêm nay , Tuyết không về nhà thì đối với ông già của Tuyết , mình sẽ ăn nói thế nào ?” một giờ đã qua.. Văn càng thầy bồn chồn...

Có lúc , chàng đã định mặc quần áo , xuống Xóm Đỏ xem Tuyết về chưa , nhưng chàng sợ Vinh sỉ vả mình là “mua hơi mà thờ” nên cứ nhắc nhở , nửa định ra đi , nửa không muốn đi. Mãi tới 12 giờ đêm , Lượng mới lù lù trở về. Chàng huýt sáo miệng từ cầu thang như một chàng trai 20 tuổi , khiến Vinh phì cười :

- Đúng là cái điệu ăn no , nên phớn , huýt sáo miệng !

Văn vờ như không thèm để ý đến sự trở về của Lượng , nhưng trong thâm tâm , chàng muốn tát cho Lượng mấy tát cho bỏ ghét.

Lượng tươi cười vái Văn một vái thật lễ phép :

- Thưa “thầy” , xin báo cáo : em Tuyết đã về nhà “bình yên vô sự”. Và cũng xin thưa với “thầy” là “con” đã ngỏ lời cầu hôn với học trò của thầy , và ông già của Tuyết đã chấp thuận.

Văn ngồi phất lên. Không hiểu sao , chàng có linh tính không phải Lượng nói rồn :

- Ông nói thực chứ ?

- Thực , chứ sao lại không thực !

Vinh gật gù :

- Thế sao không thành hôn luôn đêm nay cho tiện việc ?

Lượng lờm Vinh :

- Này ! Đừng có nói nhảm , tao lấy nó thực đấy !

Văn chăm chú nhìn Lượng :

- Ừ thì cho là thực đi. Nhưng sao chóng quá vậy. Mới đi với nó được một giờ mà ! Tiếng sét của ái tình à ?

Tự nhiên Lượng nghiêm nét mặt , giọng nói không bền cợt như trước.

Chàng vừa nói , vừa nhìn Văn , để dò phản ứng :

- Tôi định lấy Tuyết thực anh ạ ! Một là... vì nó đẹp , hai là vì nó nghèo , ba là vì hoàn cảnh nó rất thương tâm , bốn là vì nó là học trò... thầy Văn , năm là tôi không có gia đình ở đây , tôi cũng cần có một V2 cho đỡ cô quạnh , sáu là vì nó thông minh và có thể giúp tôi được nhiều công việc khác... bảy là...

Vinh ngắt lời Lượng , chửi thề :

- Thật là họa vô đơn chí. Thuốc phiện mất , Hồ bị bắt và bây giờ ông lại tính củ V2 ! Tôi hỏi thực ông , ông không rờn đâu chứ ?

Lượng cau có nhìn Vinh :

- Mày hay nói tục quá ! Tao không rờn tí nào cả , chỉ còn đợi Văn đồng ý là mai một tôi sẽ cưới liền !

- Lạ thật ! Can dự đếch gì tới thằng Văn này , anh lại bảo “đợi Văn đồng ý” !

Lượng phân trần :

- Không ! Việc này có anh mới xong được. Chính Tuyết và ông già Tuyết cũng đều nói là sẽ hỏi ý kiến anh , rồi mới trả lời dứt khoát. Thôi trăm sự nhờ anh tác thành cho. Tôi yêu nó thực , chứ không phải đùa đâu !

- Thì có ai bảo “đùa”. Nhưng liệu ông hiểu rõ nó chưa ?

Lượng lắc đầu :

- Tôi chưa hiểu nó một tí nào cả. Mà tôi cũng chả cần hiểu làm gì , chỉ biết là sau một nửa giờ nói chuyện riêng với nó , tôi “mê” nó thực tình và nhất định lấy nó làm vợ. Anh cũng biết tính tôi , khi tính chuyện gì thì tính tức khắc và làm cho bằng được. Thôi anh giúp tôi đi. Tôi hứa với anh là sẽ làm cho Tuyết sung sướng...

Văn biết Lượng quyết tâm , chàng tự hỏi không hiểu Tuyết đã dùng mảnh khóc gì để chinh phục một anh chàng già dặn như Lượng một cách chóng vánh như vậy. Văn tò mò hỏi Lượng :

- Thế nó nói chuyện với anh những gì mà “cu cậu” mê ngay như vậy ?

Lượng cười xòa :

- Chẳng có chuyện gì cả.

Vinh xen vào :

- Lạ gì các ông , các bà đến tuổi hồi xuân thì lại càng cay cú hơn ai hết ! Hơn 40 tuổi , lấy con bé 19 , thật là tốt đôi !

Lượng đỏ mặt , gắt với Vinh :

- Cái thằng này cổ hủ và chỉ phá đám hoài.

- Tôi có phá đám đâu ! Tôi chỉ thấy xôm trò.

Văn cắt đứt câu chuyện :

- Anh muốn lấy ai thì mặc anh , nhưng đừng quên Hồ hiện đang bị giữ , và anh nhớ là đã hứa lại nhà luật sư Tháp tối hôm nay. Bây giờ đã quá 12 giờ đêm rồi. Còn đợi gì nữa ?

- Quên làm sao được thằng Hồ ! Anh nên nhớ... Tôi sở dĩ định lấy Tuyết cũng là vì “tổ chức” , vì Hồ...

Vinh bĩu môi :

- Vì Hồ ? Thật ngon lành quá !

- Chứ sao ! Tổ chức của chúng mình còn thiếu một người đàn bà tinh khôn , sắc sảo. Tuyết chính là người đàn bà đó...

Vinh lắc đầu :

- Không có đàn bà mà đã bị lộ , thêm người đàn bà nữa , thì chỉ còn việc đi tù cả nút !...

Lượng hăn hái ngụy biện :

- Đó là anh chưa gặp , chưa hiểu Tuyết , phải không anh Văn ?... Nhưng thôi , bây giờ mời cả hai anh lại Tháp , tiện thể tôi khao một châu.

- Châu gì ? Vinh hỏi.

- Bất cứ châu gì. Chay , mặn , muốn cái gì cũng được. Dịp vui mừng mà ! Đi anh Văn , mặc quần áo vào !

- Đi thì đi.

Văn uể oải mặc quần áo. Thực ra , từ lúc nghe Lượng tuyên bố ý định lấy Tuyết , Văn đâm ra nghĩ ngợi , bần thần. Văn cố phân tích lời nói , thái độ , bộ điệu của Lượng để khám phá những lý do nào đã khiến Lượng quyết định nhanh chóng như vậy , nhưng Văn càng suy nghĩ , càng phân vân , không hiểu. Trong thâm tâm , Văn thấy mình không thích thú gì khi nghe tin Lượng sẽ lấy Tuyết... Chẳng không ích kỷ , những vẫn thích Tuyết cứ ở tình trạng khổ sở , nghèo đói như hiện nay , dù Văn có chạy ngược , chạy xuôi , lo lắng giùm Tuyết , để rút cuộc , chẳng giải quyết được cái gì. Nhưng có lo lắng như vậy , thì Văn mới tự thấy mình là quan trọng đối với Tuyết ! Đằng này , Tuyết lại lấy một anh nhiều tiền , không cần gì tới Văn nữa , thì thực là... hồng quá.

... Tới “garconnière” của Tháp , Tháp chưa về. Văn quen biết Tháp nhưng không thân như Lượng , nên chưa bao giờ được Tháp mời tới cái “tổ quý” của mình. Vốn quen sống giản dị , Văn không ưa sự xa hoa quá lố , cho nên cách bày biện trang hòng sang trọng , dĩ thỏa trong nhà riêng của Tháp , khiến Văn phát ốm. Bao giờ cũng vậy , mỗi lần bắt buộc phải đi dự một tiệc vui linh đình như chửi vào mặt người nghèo , Văn vẫn không ngăn cản nổi một mặc cảm chiến bại , đối với kẻ thù : “Sa lầy trong xa hoa và trụy lạc thì còn chống Cộng cái gì...”

Ý nghĩ đó vẫn ray rứt tâm hồn Văn , nên Văn thường cố tránh những cuộc vui ồn ào của những kẻ giàu sang , thừa tiền ! Mà sự trang hoàng trong “tổ

quý” của Tháp thật vượt ra ngoài tưởng tượng của Văn. Không kể những tiện nghi của đời sống vật chất mà tổ quý có thừa , không kể cái giường nằm , dĩ nhiên là khiêu dâm , cho đến cả cái ghế bành , cái đi- Văng cũng làm theo một kiểu đặc biệt , khiến người ngồi vào đó phải có những ý nghĩ dâm dục , bần thiêu. Văn đưa mắt nhìn khắp gian phòng , chàng thấy kính phục và ghê sợ cho tài của Tháp.

... Năm 1945 , Tháp vừa được bổ đi tri huyện , thì Việt Minh cướp chính quyền. Mộng làm quan tan vỡ , Tháp cay cú lắm. Chàng lao đầu vào phụng sự Việt Minh để tiếp tục cái mộng “làm quan” với “Việt Minh”. Hiệp định Genève.. Chàng bỏ Việt Minh trở về Quốc gia , để thực hiện cái mộng “làm quan” dưới chính thể Cộng hòa... Chàng làm luật sư , nhưng mục tiêu cuối cùng của chàng vẫn là sân khấu chính trị. Chàng làm luật sư cốt là để tạo uy tín , sửa soạn bước đường tương lai. Chàng có nhiều tham vọng , nhiều nghị lực và khôn khéo , nên trong mọi giới , chàng vẫn nổi tiếng là có tài , có địa vị và cả “yêu nước” nữa ! Cho nên , trong việc ăn chơi , trác táng , chàng bố trí rất kín đáo. Chàng thuê biệt thự này làm tổ quý , trả mỗi tháng hai chục ngàn , chỉ để tiếp bạn thân và mần “áp phe”.

Đối với các thân chủ , thỉnh thoảng Tháp cũng bào chữa không lấy tiền cho một vài người nghèo , để được nổi tiếng là có tinh thần xã hội , có lương tâm chức nghiệp v.v... Tháp rất thích thú khi , trong một vài vụ , chàng kịch liệt bênh vực một số thân chủ yếu thế , chàng “được” liệt vào thành phần khuynh tả , có đầu óc chống đối...

Nhưng đối với các thân chủ giàu sang , sẵn tiền , thì Tháp lại “khuynh hữu” và “chép” chết thôi. Nhất là trong những vụ mà thân chủ , ngoài cái tin tưởng ở tài hùng biện của Tháp , còn tin tưởng ở thế lực của Tháp có thể vận động ngầm giúp mình , thì Tháp lại càng “chép” không tiếc tay. Tóm lại , Tháp có đủ những đức tin , để tạo cho mình một địa vị , một thế lực , một “sự nghiệp”; và người ta tin rằng với uy tín , với đạo đức của Tháp , Tháp còn đi rất xa trên con đường công danh , sự nghiệp.

Văng Tháp , Lượng đóng vai chủ nhà , mở tủ , lấy rượu cam , nho , táo ra tiếp khách.

Nằm dài trên đi- Văng , Văn trầm ngâm hút thuốc lá , ngắm gian phòng khách , coi tấm hình lỏa thể do một họa sĩ trứ danh vẽ , treo trên tường , rồi đột nhiên cười khanh khách hô lớn :

- Hoan hô tinh thần chống Cộng của các vị trí thức !

Giữa lúc đó , cửa phòng sịch mở , và Tháp bước vào cũng với hai người đàn bà.

Vừa chột nhìn thấy Văn , Tháp chau mày vì chàng không muốn Văn biết cái “tổ quý” của mình. Nhưng chàng là người lịch thiệp , nên cái cau mày trên gương mặt chàng biến ngay thành một cái cười toét đến tận mang tai , rất

niềm nở :

- Kìa Văn , kìa Vinh ! Đã lâu không được gặp hai anh... Các anh vừa tới hay đã phải đợi lâu ?

Rồi chàng chỉ vào hai thiếu phụ , giới thiệu với hai người. Đó là hai nữ nhân vật nổi tiếng trong chính giới , cũng như trong giới “áp phe” , và giới đồ bác : bà Phi Yến và bà Bạch Thủy. Đã nghe danh hai người đàn bà này từ lâu , nhưng chưa biết mặt , Văn bản tính bất lịch sự đối với đàn bà , nên chăm chú , tò mò nhìn hai người như nhìn hai nữ quái kiệt , và chàng tự hỏi tại sao vào lúc một , hai giờ khuya này , Thập lại đưa hai người đàn bà có chồng con hẳn hoi tới đây. Chùng như đoán biết ý nghĩ của Văn , Thập vội giải thích :

- Chả là hôm nay anh Lượng hẹn đến bàn công chuyện với tôi , rồi sau đó sẽ đánh “phé” , nên tôi mời hai chị yến và Thủy đến. Ai ngờ lại được tiếp cả hai anh Văn , Vinh. Đánh chơi cả cho vui nhé ?

Vinh trân trọng trả lời :

- Đánh với đám gì bọn này. Lượng nó lôi lại đây để khao một châu , theo lời nó hứa. Đối với “đệ” thì chỉ có “nàng tiên nâu” , vậy ở đây luật sư có cái khoản ấy hay không thì cho biết , nếu không thì để “đệ” về cho sớm.

Thập cười xã giao :

- Làm gì mà nóng thế ! Anh tới đây , anh muốn cái gì thì tất nhiên phải có. Lát nữa , tôi sẽ đưa anh lên cái “động” dành riêng cho công việc đi mây về gió , và tôi chắc anh sẽ hài lòng...

Rồi chàng lấy chìa khóa tủ , đưa cho Phi Yến , tự nhiên như đưa cho vợ :

- Chìa khóa tủ đây ! Chị mở tủ lấy kimono để chị Thủy và chị thay đồ , cho thoải mái; rồi vài phút nữa , tôi và anh Lượng nói chuyện xong , chúng ta sẽ chơi “phé”.

Phi Yến và Bạch Thủy bước sang phòng bên. Lượng nheo mắt nhìn theo , hỏi Thập :

- Hai mẹ này trông cũng “văm” thật. Chịu cậu là tài ! Làm sao cậu lôi được cả hai mẹ” tới đây. Chia cho tứ mẹ nào thì liệu bảo trước đi , để người ta còn bố trí !

Văn cái cười xã giao bất tuyệt trên miệng , Thập nói nhỏ với mọi người :

- Khe khẽ chứ , kéo họ mắc cỡ ! Anh nào thích mẹ nào thì cứ việc tán. Họ thường lui tới đây là để tính “áp phe” hoặc đánh bài , chứ còn cái “món” kia thì không thành vấn đề đối với tôi.

Rồi chàng nhìn Văn , nửa đùa nửa thật :

- Riêng đối với anh Văn , lần đầu tiên tới đây , thì xin nhường Phi Yến , gọi là để hồi lộ nhà báo đừng có phan phui , tố cáo cái “tổ quỷ” này lên mặt báo đó !

Văn cười bí mật , cũng nửa đùa nửa thật :

- Đó là còn tùy ở cách đối xử , tiếp đãi của chủ nhân...

Rồi sực nhớ ra mình đến nhà Tháp là vì việc Hồ , chàng nói với Lượng và Tháp :

- Nhưng mà trước khi đánh bạc hay làm cái gì thì làm , anh Lượng cũng cần thảo luận dứt khoát với anh Tháp về việc xin tại ngoại cho Hồ đã !

Nét mặt Tháp tự nhiên đỏ ra nghiêm trang , và giọng chàng có vẻ đắn đo :

- Tôi cũng định bàn với các anh về việc này. Câu chuyện thực ra rất phức tạp , chứ không đơn giản như các anh tưởng đâu !

- Phức tạp ở điểm nào ?

- Ở điểm có bàn tay của Kha trong đó !

Nghê đến Kha , Văn đã thấy máu nóng đưa lên đầu :

- Kha thì có can chi đến việc xin tại ngoại cho Hồ ?

Tháp bình tĩnh nhìn Văn , lắc đầu :

- Như thế là anh chưa hiểu gì về thế lực của Kha. Tôi không quen thân với Kha , chỉ biết hần qua loa trong một vài cuộc gặp gỡ. Nhưng mặc dầu là rất quý các anh , rất có cảm tình đặc biệt với các anh , tôi thú thực với các anh , là tôi không muốn “rây” với Kha. Vậy nếu các anh thương tôi , xin các anh tìm luật sư khác cho Hồ , thì chính tôi là người biết ơn các anh...

Lượng kinh ngạc hỏi :

- Anh sợ Kha đến thế sao ?

Tháp vội bào chữa :

- Sợ thì không sợ , nhưng cái nguyên tắc của tôi là không bao giờ gây thù oán với ai , nhất là người đó lại là Kha. Tôi đã tìm hiểu và biết rõ công việc này. Tôi nói thế này , anh Văn tha lỗi cho. Theo ý tôi , thì anh Văn chẳng nên “chọc” vào thằng cha Kha làm gì... và nếu anh bằng lòng , tôi sẵn lòng đứng trung gian để anh Văn gặp Kha , và chỉ cần anh Văn nói lại với Kha một câu thì tôi tin là Hồ sẽ được trả tự do và thuốc phiện của các anh sẽ được “châu về Hợp Phố”.

Văn tái mặt vì giận , nhưng chàng cũng cười nhạt , nói với Tháp :

- Nghĩa là anh khuyên tôi phải xin lỗi Kha ?

Tháp đáp ứng :

- Xin lỗi thì ai dám bảo anh xin lỗi. Nhưng ở đời “dĩ hòa vi quý” là hơn. Chỉ cần anh gặp hần , giải thích cho hần biết anh không cố tình bôi lọ hần , thế là đâu vào đó , có phải không anh Lượng , anh Vinh ?

Vinh hiểu tính nết Văn , nên chàng đưa mắt nhìn Văn , chia xẻ cái phần uất của bạn. Vinh cười gượng không nói gì , còn Lượng thì chỉ nghĩ đến cách giải quyết thế nào cho ổn thỏa , để lấy thuốc phiện về , nên ngập ngừng nói với Văn :

- Hay “toa” xin lỗi quách nó một câu cho êm đẹp cả ! Mất gì một lời nói !

“Toa” vì an hem mà hy sinh lòng tự ái chút xíu thì đã sao !

Văn cười gượng :

- Được ! Nếu muốn tao xin lỗi thì tao sẽ xin lỗi ! Nhưng hãy cất câu chuyện này đi , để cho Vinh hút thuốc phiện và các bà chơi bài. Còn tôi thì cho tôi về. Mai sẽ hay !

Lượng thấy Văn bỏ về , vội can :

- Không được , anh có ở lại thì chúng tôi mới ở lại. Về cùng về. Ở đánh bài một lúc rồi cùng về cũng không sao. Tao có tiền đây. Chả mấy khi có các bà ấy tới mà mình lại bỏ về thì e không tiện.

Vinh và Tháp cũng hùa theo , bắt Văn phải ở lại. Văn bị bọn Lượng lôi kéo , khản khoản nhiều quá , đành tặc lưỡi :

- Ừ ! Chơi thì chơi !

Phi Yên và Bạch Thủy cũng vừa ở phòng bên , bước sang , xúng xính trong bộ Kim- Mô- Nô sắc sỡ , đặc tiền. Trạc ngoài ba mươi tuổi , cả hai người còn đẹp , mặc dầu những vết tàn phá quá sớm trên khuôn mặt tố cáo cả một dĩ vãng miệt mài trong ăn chơi , trác táng.

Có sắc , có tài , ham kinh doanh , buôn bán , Phi Yên lại vợ phải một ông chồng lành , hiền , nên trong gia đình , Phi Yên đóng vai chồng , lo toan , quyết định mọi việc , còn chồng nàng thì lủi thủi , lằm lỉ lo việc nội trợ. Phi Yên thường lợi dụng sắc đẹp của mình , “bắt” nhân tình với ông này , ông nọ để cho trôi chảy mọi điều. Chồng Phi Yên không phải là kẻ ngốc không biết vợ ngoại tình , ông ta cũng không phải là một triết nhân , không hèm ghen tuông. Nhưng sự thực thì ông ta không ngu ngốc , không triết nhân cũng không được với người vợ vừa đẹp , vừa dĩ , vừa giỏi giang , tháo vát của mình. Chàng đành đóng vai giả ngây , giả đần , và sau một thời gian đóng vai đần độn , thì ông ta trở thành đần độn thực : ông để mặc vợ tự do muốn đi đâu thì đi , muốn làm gì thì làm , miễn là mỗi tháng Phi Yên mua thêm một tiệm cầm đồ , sắm thêm năm , bảy chục xe xích lô máy cho thuê , tậu thêm một vài cái biệt thự , xe hơi v.v...

Từ khi Phi Yên thường lăng nhăng với người này , người nọ , thì người chồng ở nhà—không biết có phải để trả thù vợ không—đam ra thích chơi chim yến và nuôi tới trên 300 chim yến thuộc đủ 27 loại khác nhau trong nhà.

Ông đang lo gây thêm một loại “yến” thứ 28 , loại yến màu bạch kim , thì Phi Yên cũng gây thêm được một người nhân tình thứ 28 thật sộp : Ông Phú Sơn là một nhân vật cao cấp thuộc nền hành chính trong nước. Phú Sơn là “quan to” nên thích ghen ngược , buộc Phi Yên phải thanh toán ông chồng cho khuất mắt.

Phi Yên bèn lấy cho chồng một người vợ trẻ , sạch sẽ; mua cho chồng một cái biệt thự Ở Đà Lạt , rồi tổng khư chồng lên cao nguyên sống cùng 300 chim yến và vợ mới cưới. Còn Phi Yên ở tại Thủ Đô , đường hoàng sống cùng Phú Sơn , như cặp vợ chồng chính thức. Vào những buổi Phú Sơn về

với vợ lớn , thì Phi Yến tìm tới các hộp đêm , các “bạn” cũ , để khiêu vũ hoặc đánh bạc như đêm nay.

Trường hợp của Bạch Thủy cũng na ná như Phi Yến , cho nên hai người thường cặp kè đi với nhau. Bạch Thủy cũng theo chế độ đa phu như Phi Yến , nhưng khác một điều là người ta không biết gọi Bạch Thủy bằng bà Luật sư hay bà Chánh án , vì cả hai người chồng của Bạch Thủy—một ông “Tòa” , một ông luật sư—đều là chồng chính thức cả , và Bạch Thủy đã có con với cả hai người. Thú vị hơn nữa là hai người chồng là bạn thân , và không những họ chia vợ , họ còn chia nhau công việc ở pháp đình , đi đôi chặt chẽ như bóng với hình...

- Thôi khuya rồi , có đánh “phé” một lúc thì đánh luôn , chứ còn rên ràng bàn tán gì nữa , các cha nội !

Thấy Phi Yến thúc giục , Lượng vội mượn Thập ba chục ngàn , dúm cho Văn 10 ngàn , bảo nhỏ Văn :

- Liệu mà đánh nhé ! Chỉ mượn được của thằng Thập có vậy thôi. Đừng “tổ” bừa , cạn “láng” thì ệ trệ với bọn nữ quái đấy !

Văn cầm số tiền Lượng vừa trao , tự nhủ : “Lúc này , cần tiền giúp Hồ , bảo nó đưa , nó không chịu đưa; thế mà khi cần tiền đánh bạc , thì thằng cha rồi rít chạy tiền cho mình”.

Văn nghĩ tới Huyền đang cầu cứu mình để lấy tiền trả lại Kha , nghĩ tới ông già thân sinh của Tuyết , hai giờ sáng vẫn còn đạp xe để kiếm thêm năm , 10 đồng... Cho nên khi ngồi vào bàn “phé” , chàng nhìn những con bạc khác như nhìn những mối ngon , vì chàng vẫn tự hào là mình đánh “phé” cao , biến hóa khôn lường , đối với bọn đàn bà thì nhất định là chàng sẽ “bóp mủi” lấy tiền. Chàng tự nhủ : “Không thịt bọn này thì còn thịt bọn nào” !

Phi Yến vừa trang bài , vừa đưa mắt hỏi Thập :

- Đánh “láng” bao nhiêu đây ?

Lượng đỡ lời :

- Thôi đánh nhỏ lấy vui thôi. Láng năm ngàn !

Bạch Thủy ray náy :

- Láng năm ngàn thì thà đi ngủ cho sướng mắt. Tôi thiếu cũng phải 10 ngàn !

- Ủ thì 10 ngàn ! Lượng trả lời.

Văn chỉ có 10 ngàn , mà họ bắt đánh láng 10 ngàn ! Nếu gặp một “quần” , cả 10 ngàn của Văn có thể bay tiêu , lấy tiền đâu mà tiếp tục đánh ! Văn thẳng thắn giao hẹn trước :

- Tôi chỉ có 10 ngàn , đánh một “láng” , nếu hết , thì nghỉ đấy nhé...

- Dạ ! Ai muốn nghỉ lúc nào thì nghỉ.

Bạch Thủy tỏ vẻ khinh khỉnh :

- Nếu đánh một láng rồi nghỉ thì chán chết !

Để Văn khỏi ngượng , Thập vội đỡ :

- Anh Văn cứ đánh , nếu cần tiền , có tôi tiếp tế.

Trong các trò “đỏ bác” , Văn ưa đánh “phé” hơn cả , vì với bài phé , kẻ đánh bạc được sống những giờ phút căng thẳng , được hưởng những cảm giác hồi hộp , những xúc động mạnh mẽ , những bất ngờ lý thú nhất hoặc đau đớn nhất. Người chơi bài phé phải có thủ đoạn của một chính trị gia , đức tính kiên nhẫn của một triết gia , nhận định sâu sắc và từng trải của một nhà tâm lý học , để chỉ thoáng qua một tiếng cười , một cái nhìn , một giọng nói , một điệu “đi tiền” là có thể đoán trúng như nhìn thấy tận mắt “tây” “sắt” hay “sì” của đối phương...

Văn thấy Bạch Thủy tỏ ý coi thường mình không có nhiều tiền , Văn bèn “trả đũa” bằng cách chọc tức Bạch Thủy , để dò xét tâm lý Bạch Thủy , và liệu bề áp dụng chiến thuật đối với nàng.

- Đánh phé với đàn bà thì cần gì phải nhiều tiền. Mà có thắng các bà cũng chả lấy gì làm thú , nên đánh nhỏ cho vui thôi !

Bạch Thủy bĩu môi :

- Ông khinh người quá ! Chỉ tiếc ông không có đủ tiền để đánh lớn với tôi , chưa chắc ai đã “ăn” ai , ông Văn ạ !

- Thực tình tôi cũng không thích ăn bà. Vì “ăn” bà , cũng chả lấy gì làm ngon.

Phi Yến nhìn Văn , cười đồng lõa để tán thưởng câu nói hai nghĩa của Văn. Thấy Văn nói lỡm , khiêu khích Bạch Thủy , tự nhiên Phi Yến đâm có cảm tình với Văn và đứng ngay về phía ủng hộ Văn , còn Lượng thì mua chuộc Bạch Thủy bằng cách bênh vực Bạch Thủy để chống trả lại Văn.

Bàn “phé” ngay từ phút đầu , đã chia thành hai phe đối lập , còn Thập thì khéo léo đóng vai chủ nhà , nhin miệng tiếp khách , gán Phi Yến cho Văn , đẩy Bạch Thủy vào tay Lượng; Thập thường vẫn có những cử chỉ “hy sinh vì bạn” như vậy , khiến bạn bè cảm kích. Nhưng sự thực thì Thập đã ngả cả với Phi Yến và Bạch Thủy , nên đẩy khéo họ vào tay người khác để khỏi bị quấy rầy sau này...

Mới vào cuộc , Văn đã gặp hên , nên thắng luôn Bạch Thủy và Lượng mấy ván liền , nhưng chàng được của họ bao nhiêu thì lại thua về tay Phi Yến bấy nhiêu , khiến Bạch Thủy và Lượng tưởng nhầm là Văn cố tình đánh cho Phi Yến được.

Phi Yến cũng tưởng Văn có hảo ý “nịnh đầm” bằng cách đánh cho mình được , nên nhìn Văn triu mến tỏ lòng biết ơn. Sự thực thì Văn cũng muốn “thịt” cả Phi Yến để lấy một món tiền mang về trang trải các khoản cần thiết , nhưng mỗi khi chàng đánh ván bài nào với Phi Yến thì bao giờ chàng cũng thua vào cây bài thứ năm !

Đánh được 20 phút , Lượng đã thua hai lạng. Lượng xoay ra chung lưng đánh một chân cùng Bạch Thủy , để có cơ mà ngồi sát cạnh Bạch Thủy. Chỉ

15 phút , sau khi “công ty” của họ được thành lập , Lượng và Bạch Thủy đã thân mật nhau như đôi nhân tình cũ , bá vai bá cổ , chạm má nhau để cùng ghé mắt xem “tây”. Bạch Thủy vô tình hay hữu ý , để tuột cả khuy áo Kimono , phanh cả ngực nồn nà , khiến Phi Yến ngượng , phát vào đít Bạch Thủy :

- Ngồi chon gay ngấn lên một chút ! Suồng sã quá , ông Văn ông ấy cười thối thây đó.

Bạch Thủy vẫn để Lượng quàng vai , tro trên trả lời :

- Đừng có lên mặt đạo mạo ! Đây sắp sửa gia nhập Câu lạc bộ những người khỏa thân của Bác sĩ “Sen Trần” , còn sợ gì ai cười ?

- Bác sĩ Sen Trần là ai hở chị ?

- Là bác sĩ chủ tịch cái đảng chuyên đi lùng những con sen nào sạch nước căn , ngon như “sen trần” để ngủ với chúng nó... Anh Thập có biết bác sĩ đó là ai không ?

Thập cười tùm tùm :

- Biết chứ làm sao không biết ! Tôi không ngờ các bà lại biết cả cái tổ chức bí mật ấy nữa.

- Ai vậy ? Văn tò mò hỏi.

- Thăng cha Thiên chứ còn ai nữa !

Nghe Thập nói , Văn lặng người vì Văn biết Thiên là người đã từng tham gia cách mạng và đã hoạt động đắc lực cho xứ sở. Chàng hỏi lại Thập :

- Anh nói sao ? Chữ Thiên đâu đến nổi đồ đốn như vậy ?

- Chả Thiên thì còn ai nữa ! Tôi không hiểu như vậy có phải là đồ đốn không , nhưng từ khi thất bại trong công cuộc , Thiên đã thiết lập đảng “sen trần”.

Văn thấy đau nhói ở ngực. Chàng bỏ luôn mấy ván bài , không đánh.

Thiên chính là một đồng chí cũ của Văn. Từ hai , ba năm nay , Văn ngán ngẩm chả buồn gặp bạn , mà Thiên cũng không tìm tới Văn. Văn không ngờ Thiên lại thay đổi lạ lùng như vậy...

Tới năm giờ sáng , các con bạc bắt đầu uể oải. Lượng và Bạch Thủy thì chỉ mãi âu yếm nhau , không nghĩ gì đến ăn thua. Thập liền đề nghị nghỉ đánh và mời mọi người lên lầu , hút thuốc phiện với Vinh , vì từ lúc bọn họ đánh bài , Vinh vẫn nằm lì trên lầu , hút liên miên...

Bạch Thủy cũng biết hút thuốc phiện , mặc dầu không ghiền. Nàng rủ Lượng và Thập lên lầu , bỏ Phi Yến ở lại phòng khách với Văn.

Tuy bề ngoài Văn vẫn làm ra vẻ chán chường , lờ đời , nhưng bản chất chàng vẫn là người nhát gái , ngồi một mình với đàn bà thì hay cuống , không biết xoay sở cách nào. Nhìn Phi Yến dung dị và luôn luôn cười nụ , Văn thấy lúng túng , chưa biết nên nói cái gì.

- Chị có buồn ngủ không ? Văn hỏi băng quơ cho có chuyện...

- Cám ơn anh. Tôi thức đêm đã quen rồi. Bây giờ gần sáng , để lát nữa về

nhà ngủ cho sướng mắt. Còn anh có cần ngủ không ?

- Tôi đã quá giấc thì không sao ngủ được nữa. Tôi đợi sáng sẽ đi dạy học luôn !

- Đi dạy học luôn ! Anh gầy ốm như vậy mà lại lao lực thì chịu sao nổi ?

- Tôi có thức khuya như đêm nay bao giờ ! Hôm nay là đặc biệt vui chơi , vì nhân dịp đến thăm Tháp để hỏi chút việc , lại được gặp chị và đánh bạc...

Phi Yến nhìn Văn như dò xét :

- Bọn Lượng , Thủy nghi anh cố ý đánh cho tôi được , điều đó có đúng không ?

Văn lắc đầu :

- Làm gì có chuyện đó. Tôi có cảm tình với chị thực , nhưng đã đánh bạc thì ai mà không mong “thịt” người khác. Tôi thua chị là vì tôi thua đây chứ !

Phi Yến vẫn quen giao thiệp với những người thờ lợ , giả dối , nên thái độ thẳng thắn của Văn làm cho nàng có cảm tình với Văn. Hai người thân mật , cởi mở nói chuyện , hết chuyện kinh doanh , buôn bán , đến chuyện gia đình riêng tây. Phi Yến đem cuộc đời sóng gió của mình kể cho Văn nghe. Rồi nàng chậm rãi tiếp :

- Một người đàn bà có đôi chút sắc đẹp và vương nhiều tình cảm , có muốn yên thân cũng chả ai để cho mình yên thân. Mới 16 tuổi , tôi chưa nếm mùi đời , thì đã bị hai ông anh rẻ tranh- Chấp—tranh chấp vì cô em vợ nỡ nhường—và dạy cho biết đời là thế nào. Từ đó ma đưa lối , quỷ dẫn đường , cuộc đời tôi đi từ rắc rối này đến rắc rối khác. Có nhẽ vì tôi lẳng lơ , bất chính cũng có. Nhưng giá tôi không lẳng lơ thì họ cũng chả buông tha. Mà thử hỏi người đàn bà nào đứng trước một kẻ đàn ông mà chẳng nảy ý muốn chinh phục ?

Văn cười chua chát :

- Người đàn ông cũng rủa đây chị ạ ! Nhưng tôi hỏi thực điều này , chị tha lỗi trước cho tôi thì tôi sẽ nói.

- Anh cứ nói.

Văn nhìn thẳng vào mặt Phi Yến :

- Tôi không động đến hai ông chồng hiện tại của Phi Yến , họ khổ hay sướng , nhục hay vinh thì mặc xác họ , họ có chết cũng không sao , nhưng về những đứa con riêng của Phi Yến thì chắc Phi Yến cũng thương xót con cái như tất cả các bà mẹ , vậy Phi Yến có nghĩ rằng hoàn cảnh ngang trái của mình có làm lũ con , thiệt hại cho tương lai và tình cảm của chúng không ? Câu hỏi của Văn khơi đúng mạch sâu của Phi Yến , khiến nàng sa sầm nét mặt :

- Anh quái ác quá ! Anh hỏi về những chuyện đó làm gì ?...

Nàng ngừng nói , đôi mắt chớp chớp. Chừng để che dấu sự xúc động , Phi Yến với hộp thuốc lá , lấy ra một điếu , châm lửa đốt , ngửa mặt lên nhìn

trần nhà , cái miệng vừa chán chường , vừa dĩ thỏa chúm lại , thở ra những vòng khói tròn , cái nọ tiếp cái kia , nhỏ dần , xa dần , rồi loãng ra không trung... Một lúc lâu , Phi Yến thở dài :

- Sống thật buồn và cô đơn anh nhỉ ? Làm thế nào cho hết buồn hờ anh ?

Bàn tay của Phi Yến thần thờ đặt lên bàn tay Văn , không biết vô tình hay hữu ý. Có nhẽ vì Phi Yến vốn tính suồng sã lẳng lơ , nhưng cũng có lẽ vì lúc đó Phi Yến thấy cuộc đời mênh mông , xa vắng thực sự. Nếu Văn quàng tay ôm ngang lưng Phi Yến , thì chắc chắn Phi Yến khứng chịu. Văn biết vậy vì tâm trí Văn khi đó rất tỉnh táo như một học gia đang nghiên cứu những phản ứng tâm lý của đối phương. Văn cũng thuộc hạng dễ bốc lửa khi gần đàn bà , nhưng trong thâm tâm , Văn vốn thích những ảo ảnh mơ hồ , thích những hoàn cảnh ngang trái , lẳng mạn , hơn là yêu đương ồ ạt , tục tĩu. Văn xiết chặt bàn tay Phi Yến trong thoáng giây , rồi vội buông ra. Một rung động , không hiểu là rung động của xác thịt bùng thức hay của tình thương xót , làm giọng Văn lạc đi :

- Tôi hỏi thực , Phi Yến đã thấy “ngấy” yêu đương chưa ?

Phi Yến nhìn Văn , lắc đầu :

- Ngấy thế nào được. Tôi mà ngại yêu thì còn sống để làm gì nữa ?

- Nhưng Phi Yến thử tự hỏi xem tình yêu của Phi Yến hiện thời có thực là tình yêu không ?

- Phi Yến tò mò nhìn Văn , đôi lông mày dúm lại :

- Anh nói cớ nhẽ đúng. Có nhẽ tôi chưa hề yêu bao giờ !

Rồi nàng ngáy thơ hỏi Văn :

- Làm thế nào để yêu đương thật sự hờ anh ? Chán quá nhỉ ?

Văn cũng cười :

- Tôi chắc ở trên lầu lúc này Lượng và bà Bạch Thủy đang ôm nhau hôn hít , nói với nhau những câu âu yếm , thương yêu , mặc dầu trong thâm tâm , họ đang mưu tính để cho đối phương sa bẫy ngon lành. Đại khái tình yêu của loài người đều như vậy. Sự thực thì chúng ta sống cũng chỉ có một mình , và chết cũng có một mình...

Văn ngừng một lát , rồi nhìn Phi Yến , nói tiếp :

- Chị vừa hỏi là làm thế nào để được yêu thực sự , vậy chị có muốn yêu thực sự không ?

- Muốn lắm chứ ?

- Vậy tôi khuyên chị nên đi tìm một gã nào vừa nghèo lỗ đít , vừa không có danh vọng , không thể lực , mà “bao” nó như kiêu cô Thu Trâm—chắc chị biết tiếng nữ ca sĩ Thu Trâm—chỉ đi bòn rút tiền của những đứa mê say nàng , mang về “bao” một anh thất nghiệp. Nó vừa ăn , vừa hành hạ , đánh chửi , ghe bóng ghen gió , cực kỳ dã man , thế mà Thu Trâm vui lòng chịu đựng hết , chỉ vì thằng cha yêu cô ta thực tình , yêu một cách say xưa... Tình

yêu là vậy đó. Kẻ si tình phải có ít nhiều máu điên trong huyết quản. Những người biết yêu thì khó mà biết cách làm giàu. Chì làm giàu tài lắm , cho nên yêu đương thì chì ... chưa biết cách !

Nghe Văn phê bình mình chưa biết yêu , Phi Yến không giận , chỉ cười ngất nghẻo. Rồi đột nhiên , Phi Yến hỏi Văn :

- Nghe nói anh túng và nợ nhiều lắm phải không ?

Văn phì cười :

- Chì đừng hiểu nhầm những điều tô nói vừa rồi là có ý “tán” chì , để chì “bao” một thằng kiết xác như tô đâu... Sự thực thì tô vừa nảy ra ý định giới thiệu chì một người , mà tô tin rằng sẽ là một người yêu xứng đáng , để chì “bao” và hẳn sẽ yêu chì một cách chân thành.

Phi Yến tò mò hỏi Văn :

- Người như thế nào ?

- Người đó nghèo lắm !

- Được rồi ! Còn gì nữa ?

- Người đó hiện nay đang bị bắt !

- Cũng chả sao ! Tô sẽ can thiệp cho anh ta ra !

- Người đó truy lạc , và nghiện thuốc phiện !

Đến đây , thì Phi Yến phá lên cười :

- Cám ơn anh đã giới thiệu một ông bạn “quí hóa” ! Đã nghèo , lại bị bắt , lại truy lạc và hút thuốc phiện. Thật là một người yêu “lý tưởng” phải không anh ?

Văn nghiêm nét mặt :

- Chì đừng có cười ! Tô nói đúng đấy mà. Yêu mà lười , không chịu tìm tòi , khám phá , thì đâu có phải là yêu. Yêu là một việc mất nhiều công phu , sáng tác. Như người thi sĩ sáng tác ra bài thơ của lòng mình , người viết tiểu thuyết sáng tác ra các nhân vật trong truyện của mình , người biết yêu cũng phải biết “sáng tác” ra con người thực của người yêu. Đàn ông , đàn bà , hàng vain , hàng triệu người , bề ngoài thì ai cũng tầm thường như ai , có gì là đặc biệt , là khác thường. Thế mà dưới con mắt kẻ được yêu và biết yêu , thì người mình yêu quả là độc nhất , vô nhị; cũng như mối tình của mình là mối tình đẹp nhất , hi hữu nhất. Họ yêu say mê , đắm đuối , vì qua cái vỏ ngoài của con người bị ràng buộc bởi phong tục , tập quán , kế mưu sinh của xã hội , họ đã tìm ra con người “thực” , mà con người thực bao giờ cũng đẹp !...

Cũng như người tô định giới thiệu chì , bề ngoài chỉ là một anh chàng nghiện hút , hư hỏng , kiết xác , nhưng đó chỉ là cái vỏ xã hội , chứ con “người thực” của hẳn thì thực đáng say mê , quyến rũ.

- Đáng say mê ở điểm nào ?

- Ở điểm hẳn sẽ yêu chì như chưa bao giờ chì được yêu ! Hẳn sẽ làm cho đời

sống của chị thêm phong phú , thêm ý nghĩa. Vì chị sẽ được hưởng cái thú , cái hạnh diện vô song là “sáng tác” , phát minh ra con người thực của hần đang bị xã hội tiêu hủy...

Sẵn cái đà “méo mó nghề nghiệp” của kẻ mô phạm , Văn giảng giải con cà con kê , một thôi một hồi mà vẫn tiếc rẻ , còn hỏi tiếp Phi Yến :

- Chị có biết hiện tượng tâm lý mà Stendhal gọi là “travail de cristallisation” , hiện tượng “pha lê hóa” không ?

Phi Yến chẳng hiểu “pha lê hóa” là gì , nhưng cũng trả lời bừa :

- Hiểu lắm !

- Ấy đấy ! Yêu thương tức là pha lê hóa , biến anh Kèo , anh Cột của xã hội , thành “hoàng tử của lòng em”. Nếu không có yêu đương giúp chúng ta pha lê hóa người yêu , thì xã hội chỉ nhưg nhúc một lũ dòi , bọ , chó má , còn thú gì mà sống nữa hở chị ?

Cái hăng hái của Văn làm cho Phi Yến thêm vui. Nàng hỏi Văn :

- Người anh định giới thiệu với tôi , tên là gì ?

- Là HỒ. Hần tợn như HỒ , trước kia đã từng ác bom đi ném vào nhà Hát Lớn khi họ HỒ giải thích về hiệp định Sainteny.

- Thế có ném được không ?

- Không ! Hần quên bom ở nhà. Nhưng kẻ thế cũng là đẹp lắm !

Phi Yến cười ròn rã :

- Ném bom mà quên bom ở nhà thì còn đẹp cái gì nữa ?

Văn cười bí mật :

- Chị không hiểu thuyết “chiến thắng trong thất bại” của Hemingway hay sao ? Ném bom hụt , hay ném bom mà quên bom ở nhà , mới là đẹp , mới là chiến thắng chứ !

Phi Yến đã bắt đầu quen với lối nói tối nghĩa của Văn , nên cũng gạt đầu làm ra vẻ hiểu biết. Nàng nửa đùa , nửa thật hỏi Văn :

- Tỷ dụ bây giờ tôi bằng lòng yêu ông HỒ của anh , thì phải làm những gì ?

- Trước hết là phải đưa tiền , nuôi vợ con HỒ hiện đang đói !

Phi Yến cau mặt :

- Lại cả cái khoản ấy nữa !

Văn cười :

- Chưa chi chị đã nhăn mặt. Tôi đã bảo “sáng tác” ra một người yêu là công phu lắm ! Chị HỒ là một người đàn bà bị lao gần chết , thương chồng và con , chả biết ghen là gì. Chị cứ mang tiền xuống giúp chị ấy , chị sẽ được hưởng một niềm vui mà chưa bao giờ chị được biết.

- Được rồi ! Còn gì nữa ?

- Phải vận động cấp tốc cho HỒ được trả tự do !

- Cái này thì dễ ! Tôi chỉ bảo “lão” Phú Sơn một câu là đâu có đó. Còn gì nữa ?

- Và thuê một căn nhà , mang hẳn ta về , nuôi cho béo để rồi yêu nhau !

Phi Yến lắc đầu , cười... Văn cũng cười , kể qua loa nội vụ Hồ bị bắt , rồi chọc tức Yến :

- Liệu chị có dám đương đầu với Kha không ? Theo lời Tháp thì thằng cha này nguy hiểm và nhiều thế lực lắm !

- Anh cứ yên tâm ! Nó có ba đầu sau tay , tôi cũng trị nổi. Đã thế thì mai một , tôi sẽ “lấy” Hồ ra cho anh coi. Nhưng còn cái khoản nuôi ông ấy cho “béo” thì hãy màn màn...

Phi Yến có vẻ mệt mỏi , nằm ngả xuống đi- Văng. Khi giờ đang oi bức , tự nhiên nổi gió như sắp có bão , và trận mưa đột ngột của miền nhiệt đới ào ào đổ xuống thành phố sắp bùng tỉnh. Gió lộng như xua tan mọi uế khí của ban đêm. Phi Yến rùng mình nói với Văn :

- Trời đổ lạnh. Anh xem có mền nào , lấy cho Phi Yến một cái...

Văn ngoan ngoãn lên lầu , vào phòng Tháp , thì Tháp và Vinh đã ngủ say; còn phòng Lượng và Bạch Thủy thì cửa đóng kín , ở trong đưa ra tiếng chí chóc , cười cợt. Văn tìm được một tấm mền , vội mang xuống. Phi Yến co ro trên đi- Văng , đỡ lấy tấm mền , phủ lên người nàng. Văn nói với Yến :

- Chị nằm đây nhé. Tôi lên lầu ngả lưng một lát.

Phi Yến rầy rầy :

- Ấy chết ! Anh để tôi nằm một mình sao được ! Tôi chịu thôi !

Văn cười :

- Làm thế nào ? Ở trên lầu , Bạch Thủy đóng kín cửa phòng , nằm với Lượng trong đó.

- Con chết tiệt ! Nó thật bừa bãi hết chỗ nói !

Rồi nàng thẳng thắn nói với Văn :

- Tôi không phải yêu tinh như nó đâu. Đi- Văng rộng , anh nằm tạm xuống đây , nói chuyện cho vui.

Văn ngồi ở phía đầu đi- Văng , nói với Yến :

- Yến cứ ngủ. Tôi ngồi cạnh nhìn Yến ngủ cũng chả sao. Chỉ còn nửa giờ nữa là sáng rồi !

... Ngoài trời mưa gió vẫn hoành hành không ngớt.

Yến nằm lim dim , tay để lên ngực. Năm phút sau , Văn nhìn Yến , tưởng Yến đã ngủ , Văn tự nhủ : “Con mẹ này vô tư , vô lự quá , chưa thể nào biết yêu được” , thì đột nhiên , Yến nói như trong giấc mơ :

- Nay anh Văn ! Lúc này anh có yêu ai không ?

Văn phì cười :

- Tôi thì còn yêu “chó” ai nữa. Lúc này tôi chỉ yêu các chủ nợ của tôi thôi !

Yến nói giọng ngái ngủ :

- Nói đùa chứ , anh nằm xuống đây ! Chúng mình nằm quay mặt mỗi người một phía , không ngại gì cả.

- Nằm thì nằm !

Văn đặt mình xuống bên cạnh yển. Chàng kéo cái mền đắp lên người và nằm quay về phía trong , theo đúng lời Yển bảo. Năm , bảy phút trôi qua , Văn thấy người nóng ran , máu chạy mạnh. Chàng thở dài , quay lại thì thấy yển đã ngủ thực sự. Văn lẩm bẩm :

- Đàn bà thế này thì lạ thật ! Chả trách họ sung sướng.

Văn lưỡng lự không biết mình nên làm thế nào , ôm Phi Yển vào lòng , hay cứ để cho nàng ngủ. Văn tặc lưỡi một cái , rồi lại quay vào phía trong , cố ngủ. Chàng cũng không hiểu sao mình lại có thể ngó ngán đến nỗi có đàn bà nằm bên cạnh mà không tìm cách lợi dụng ! Tại sao vậy ? Văn biết mình hơn ai hết , biết mình cũng trụy lạc như mọi người , chàng có cao thượng gì , cho cam !

... Có tiếng sét nổ làm rung chuyển cả cửa kính. Phi Yển ú ớ mấy tiếng , quàng tay thật chặt vào cổ Văn , Văn nằm yên không nhúc nhích , y như một cậu bé lo ngại một bà già đến tuổi hồi xuân hăm hiếp mình...

Bị nghe. thờ , Văn se sẽ gỡ tay Phi Yển ra , rồi vuốt lên mái tóc Phi Yển , Văn nói nhỏ :

- Mê gì mà ú ớ ghê thế ?

Đột nhiên , Phi Yển , mở choàng mắt , cười tinh quái :

- Anh giỏi lắm ! Nằm bên cạnh đàn bà mà không tí toáy !...

SÓNG

Phần I

Chương 5

Huyền đang biên mấy bài tính cộng , trừ , cho bé Trúc làm , thì người vú già mở cửa phòng , nói với nàng :

- Ông cháu dặn lúc nào cô dạy học xong , thì mời cô sang phòng khách , ông chủ muốn nói chuyện .

- Được ! Lát nữa tôi sẽ sang !

Đã gần một nửa tháng nay , Huyền trở lại dạy học ở nhà Kha . Nửa tháng sống trong một trạng thái bất thường , bứt rứt , Huyền ngong ngóng đợi Văn mang tiền xuống cho mượn để trả lại Kha , nhưng không thấy Văn xuống , mà Văn cũng không trả lời ra sao . Huyền đoán Văn chưa chạy ra tiền , nên không cho tin tức . Thái độ của Kha cũng ra vẻ câm nín , bí mật . Mỗi lần đến nhà Kha dạy học , chạm trán Kha , Huyền cúi đầu chào , thì Kha cũng gật đầu hoặc hỏi một câu xã giao : “Cô lên dạy các cháu” . Mỗi hôm nay , Kha mới cho mời nàng sang phòng khách . Linh tính báo cho Huyền biết thế nào cũng sẽ “có chuyện” lành hay dữ , nên Huyền thấy xôn xao , nửa muốn

chấm dứt ngay buổi học để sang gặp Kha xem có chuyện gì , nửa muốn kéo dài giờ học để khỏi phải đối diện với Kha . Nhưng mười phút học cuối cùng cũng đã chậm chạp trôi qua . Huyền vừa xếp sách vở , vừa nhìn trộm hình bóng mình trong tấm gương lớn treo trên tường; bộ mặt tái và bơ phờ của mình , làm Huyền tự nhủ : “Việc gì mà sợ ! Hắn làm gì nổi mình” . Huyền nghĩ vậy , nhưng vẫn nghe rõ từng tiếng đập mạnh của trái tim mình . Trong thoáng giây , Huyền nghĩ ra một kế , bèn nói với Trúc :

- Trúc ở lại với chị . Còn Việt , Cúc thì ra “piscine” tắm cho mát .

Kha có ba đứa con : Việt 11 tuổi , Cúc tám tuổi là gái . Và Trúc sáu tuổi là đứa con trai duy nhất , nên được Kha “cưng” hơn cả . Huyền cũng yêu Trúc vì Trúc ngộ nghĩnh . Huyền vừa nảy ý định sẽ dẫn Trúc sang phòng khách gặp Kha . Có Trúc , Huyền sẽ đỡ sợ khi phải đương đầu với Kha . Trúc sẽ là cái vạch liên lạc làm dịu bớt tình hình , nếu có chuyện gì xảy ra..

Huyền vuốt qua mái tóc đã lâu ngày không uốn lại , xoa hai tay vào má cho máu trở lại , rồi cầm tay Trúc , thung thủng bước sang phòng khách , bộ điệu cô làm ra vẻ tự nhiên , dung dị . Vừa mở cửa , Huyền đã thấy Kha đang trầm ngâm ngồi đợi trên đi- Văng , trên đầu chít mái cái “băng” trắng vắt ngang từ tai tới giữa trán . Thấy Huyền dắt tay Trúc , Kha hơi chau mày tỏ vẻ khó chịu , nhưng chàng vẫn ngọt ngào nói với con :

- Trúc ra chơi với các chị , để Ba nói chuyện với cô giáo !

Trúc rời tay Huyền , ngoan ngoãn đi ra . Mất Trúc , Huyền như mất cái khi giới bảo vệ cuối cùng . Nàng nhìn Kha , chưa biết nói gì , thì Kha lên tiếng :

- Mời cô ngồi ! Hôm nay tôi cần nói với cô nhiều chuyện .

Huyền im lặng ngồi xuống ghế . Cái ghế rộng mênh mông khiến Huyền càng cảm thấy mình nhỏ bé quá đối với cái ghế , đối với gian phòng rộng rãi , cực kỳ sang trọng . Huyền lăm lét nhìn cái “băng” quấn trên trán Kha , nàng định hỏi thăm Kha tại sao đeo “băng” , nhưng không hiểu sao , nàng không dám hỏi , có cảm tưởng mơ hồ là câu chuyện Kha sắp nói sẽ dính líu xa gần tới cái “băng” .

Kha dụi tắt điều thuốc lá đang cháy , nhìn thẳng vào mặt Huyền :

- Chắc cô biết chuyện xảy ra ?

Huyền ngơ ngác :

- Chuyện gì cơ ạ ?

Bộ mặt ngơ ngác của Huyền khiến Kha hiểu Huyền không nói dối và thực tình Huyền không biết gì , nên Kha dịu giọng nói tiếp :

- Hôm qua tôi bị Hồ đón đường gây sự , hành hung bị thương !

- Hồ nào cơ ạ ?

- Hồ đàn em hay bạn của ông Văn , anh cô , cô không biết sao ?

- Dạ , các bạn bè của anh tôi nhiều lắm , tôi biết hết sao được !

- Thế cô không biết chuyện Hồ bị bắt , mới được con mẹ Phi Yên nhờ lão

Phú Sơn can thiệp cho ra ? Cô biết bà Phi Yến không ?

Huyền lắc đầu . Nàng đi từ kinh ngạc này tới kinh ngạc khác , mỗi lần Kha hỏi nàng về Lượng , về thuốc phiện , về Tuyết v .v... Huyền lắc đầu , kêu không biết . Kha tỏ ý bằng lòng :

- Cô không biết là tốt hơn hết . Bây giờ thì tôi hỏi thực cô . Cô đứng về phe nào ?

Giọng nói hách dịch của Kha làm cho Huyền khó chịu . Huyền vốn nhút nhát , nhưng người nhát thường có những phản ứng táo bạo :

- Thưa ông , tôi không hiểu ông định hỏi cái gì . Tôi có biết gì đâu , có phe đảng nào đâu ?

- Cô cũng thừa thông minh để hiểu đó là phe Văn và phe tôi . Nếu cô bình vực anh cô , thì chắc cô không thể hợp tác với tôi; nếu cô hợp tác với tôi , thì dĩ nhiên cô không thể nghe lời anh cô . Cô nên chọn là hơn .

Huyền thần nhiên trả lời :

- Thưa ông , tôi thiên nghĩ , tôi chả có gì mà chọn cả . Chỉ có một việc đáng tiếc xảy ra hồi nọ , tôi đã trout lỡ miệng , nói cho anh tôi biết , thì tôi đã xin ông bỏ qua . Tôi tưởng câu chuyện nhỏ nhặt có gì đáng quan tâm khiến các ông phải tính chuyện ăn thua , trả thù nhau cho thêm rắc rối . Riêng tôi , tôi sợ dĩ phải lên đây dạy học , là vì mẹ tôi đã chót mượn tiền của ông , nếu không có món tiền đó thì tôi đã không có mặt ở đây . Vậy tôi có liên can gì tới mà ông bắt tôi chọn ! Nếu tôi được có quyền chọn , thì tôi đã ở nhà , không lên đây !

Kha cười gằn :

- Câu chuyện không nhỏ nhặt như cô tưởng đâu . Trong đời tôi , tôi thú thực với cô , chưa ai có thể bôi lọ tôi được , chưa ai có thể hành hung tôi được . Rồi nhìn thẳng vào mắt Huyền , cũng giương to đôi mắt chống đỡ cái nhìn như xoắn của Kha , Kha nói tiếp :

- Tôi cũng nói rõ cho cô hiểu , chưa có một người đàn bà nào dám cưỡng lại ý muốn của tôi , chưa có người đàn bà nào dám cự tuyệt tôi , rồi lại đi phanh phui với người khác như cô đã làm . Cho nên tôi nói trước để cô biết là dù muốn dù không , cô cũng phải thuộc về tôi , phải lạy van mà yêu tôi như bao nhiêu con mẹ quý phái , sang trọng , bao nhiêu cô con gái tân đẹp đã phải quỳ mà lạy van tôi..

Kha vừa nói vừa rờ lên cái băng , hình như càng nghĩ tới vết thương trên trán , Kha càng không tiếc lời sỉ vả Huyền , để trút bao nhiêu uất ức lên đầu Huyền...

Những lời mắng nhiếc đột ngột của Kha làm Huyền lặng đi . Lòng tự ái bị chà đạp làm cho Huyền hết sợ Kha , và nàng nhìn Kha thách thức :

- Ông tưởng bất cứ người đàn bà nào cũng phải yêu ông , nếu ông muốn hay sao ?

- Đúng thế !

- Ông hợm hình quá !

- Không biết tôi có hợm hình không , nhưng sự thực là thế . Tôi chưa thấy người đàn bà nào có thể đi ngược lại ý thích tôi , trừ cô..

- Trừ có tôi !

- Chưa chắc ô ạ ! Cô cũng sẽ phải làm theo ý thích của tôi dù muốn hay không muốn .

Huyền thấy máu nóng bốc lên mặt bừng bừng . Tuy nhiên , nàng vẫn cố gắng cười nhạt :

- Ông nói dễ quá ! Không phải ai , ông cũng mua chuộc được đâu !

Kha nhếch mép :

- Rồi cô sẽ thấy tôi nói đúng . Cô còn ít tuổi , ít kinh nghiệm cuộc đời , cô chưa hiểu khi người ta có tiền , có thế lực , thì không có gì mà người ta không làm nổi . Huống chi là mua cái tiết trinh của người đàn bà thời nay.. Cho rằng trêu tức Huyền như vậy cũng chưa đủ , Kha nhìn Huyền chăm chú , rồi nói tiếp :

- À ! Độ này cô có thường gặp cậu Thịnh không ?

Huyền sững sốt :

- Thịnh nào ?

- Cậu Thịnh , bạn học với cô , cái người đợi đón trước cửa nhà Thảo hôm cô đi dự đám cưới đó !

- Làm sao ông biết được tên của Thịnh ?

Kha cười :

- Tôi biết lắm chứ ! Tôi còn biết nhiều hơn nữa ! Chẳng hạn tôi biết Thịnh hiện nay hoạt động những gì , có liên lạc với ai . Cô có biết cái bút máy Parker mà cậu ta tặng cho cô là do tiền ở đâu ra không ? Có nhẽ cô không biết , nhưng tôi biết...

Kha vẫn nhìn Huyền . Huyền thiếu sự từng trải , không biết giấu giếm mọi xúc động , khiến Kha như đọc rõ đôi mắt mở to của Huyền tất cả sự ngạc nhiên , hoảng hốt . Mà Huyền ngạc nhiên thực ! Huyền không thể ngờ Kha có thể biết từng chi tiết , từng cử chỉ , hàng động của những người Huyền quen biết , mà lại biết hơn cả nàng . Huyền có cảm giác Kha đã bỏ lưới vây tứ phía , nàng trốn ngả nào cũng không thoát khỏi bàn tay Kha . Và Huyền thấy sợ ; gian phòng có máy điều hòa không khí mà Huyền vẫn toát mồ hôi , thấm ướt cả lưng . Sự kinh ngạc làm nàng im bật , chưa biết nói gì , trong khi Kha vẫn nhìn nàng như con mèo thoi miên con chuột , mĩa mai nói tiếp :

- Kể ra mới bằng ấy tuổi mà Thịnh đã biết khùng bố , tổng tiền để mua đồ tặng gái , cũng là giỏi lắm , đáng khen lắm . Tôi hỏi thực... những số tiền Thịnh kiếm được , Thịnh có gửi cô hoặc ông Văn không ?

Huyền tái mặt :

- Ông định nói gì ?

- Tôi nghĩ Thịnh yêu cô thì chắc mọi việc đều bàn luận với cô hay ông Văn , nhất là về tiền bạc , hễ để đâu thì ắt cô phải biết . Tôi nói vậy là để khuyên cô nên đề phòng... Thịnh sẽ bị bắt... Văn sẽ bị bắt... Cô cũng sẽ bị liên lụy nếu ... Tôi muốn .

Huyền run run , tay phải vịn vào thành ghế để cố giữ bình tĩnh . Nàng chỉ thốt ra được một câu :

- Ông thật dã man !

Rồi nước mắt nàng trào ra . Nàng không còn đủ sức chống trả Kha . Nàng để mặc cho nước mắt chảy trên má và khi miệng Huyền ném cái vị mặn mặn của nước mắt mình , thì Huyền mới thấy ngượng vì tự giận mình quá ủy mị , sợ sệt trước mặt Kha . Nàng vội lấy khăn tay lau nước mắt , mở to đôi mắt lúc này đã ráo hoảnh để trừng trừng nhìn Kha . Kha tưởng Huyền vẫn còn khóc , tiến lại sát bên Huyền , xoa lên mái tóc Huyền , nói như dỗ trẻ con :

- Thôi nín đi ! Mới có thể mà khóc thúc thích ! Tội nghiệp !

Huyền đứng phắt dậy . Gương mặt Huyền dữ tợn đến mức Kha cũng phát hoảng . Huyền vẫn trừng trừng nhìn Kha , và giữa lúc bất ngờ nhất , Huyền không suy nghĩ gì , tát luôn hai ba cái tát vào mặt Kha .

Kha đứng yên để cho Huyền tát , không ngạc nhiên mà cũng không tức giận , hình như coi đó là phản ứng tự nhiên của một đứa bé , không đáng chấp .

Thái độ thụ động bất để kháng của Kha , trước cái tát của Huyền , càng làm cho Huyền cảm thấy mình không phải là đối thủ của Kha . Nàng tát đến cái thứ ba mà Kha vẫn tro tro thì Huyền thấy rời rạc cả chân tay , không đủ sức tiếp tục nữa . Nàng buông mình , rơi xuống ghế và nước mắt nàng lại trào ra . Nàng gục mặt khóc rưng rức , trong khi Kha cất tiếng cười , như chửi vào mặt nàng :

- Tát được cũng khóc , không tát được cũng khóc . Thôi cô liệu mà lau nước mắt , về suy nghĩ cho kỹ , rồi đến đây mà phục tòng theo sở thích của tôi , nếu cô còn ham đời , ham sống... Lau nước mắt đi , kéo tôi gọi thẳng trực nó vào bây giờ , thì thật đẹp cho “cô giáo” .

Nghe Kha dọa Trúc vào , Huyền đứng phắt dậy . Nàng không dám nhìn vào gương để nhìn xem bộ mặt mình ra sao . Huyền không nói không rằng , mở cửa phòng khách , đi thẳng ra sân , giữa lúc một cái xe Citroen từ phía cổng chạy vào , đậu sát bên Huyền , và một thanh niên ở trên xe bước xuống . Đó là Hải , em ruột của Kha , một sinh viên y khoa . Tuy thuộc gia đình tỷ phú , Hải vẫn giữ được phong độ bình dân , giản dị của một thanh niên . Hải không giống phần đông thanh niên thời đại , ở điểm Hải ít nói và hay suy nghĩ .

... Từ hôm lên dạy học ở nhà Kha , thỉnh thoảng Huyền cũng gặp Hải .

Huyền không biết Hải có cảm tình với mình hay không; vì mỗi lần gặp

Huyền , Hải bao giờ cũng lịch sự , đàng hoàng , trao đổi mấy câu xã giao lầy lẹ , chưa bao giờ hai người chuyện trò thân mật . Nhưng lần này , thấy gương mặt Huyền phờ phạc và đáng đi thất thiếu , Hải sẵn đón hỏi Huyền :

- Kìa cô Huyền , cô làm sao vậy ?

Huyền ngượng nghịu , vuốt lại mái tóc :

- Có làm sao đâu anh !

Rồi một ý nghĩ vừa loé trong đầu óc , Huyền vội hỏi luôn :

- Anh có bận gì không ? Anh có thể đưa tôi về được không ?

- Được lắm chứ ! Tôi sẵn sàng...

Hải tự hỏi không hiểu sao hôm nay Huyền có vẻ bạo dạn , trái với thường nhật , Huyền vẫn là một thiếu nữ e lệ , ít dám nói chuyện với đàn ông . Hải mở cửa xe , Huyền điềm nhiên bước lên ngồi bên cạnh Hải , Hải mở máy cho xe chạy , giữa lúc phòng khách sịch mở . Kha đứng nhìn ra , đôi lông mày hơi cau lại , khi thấy Huyền ngồi bên cạnh Hải . Huyền nhìn về phía Kha , trên môi nở một nụ cười ngạo nghễ , thách thức : Thì ra bao giờ cũng như bao giờ , người đàn bà rút cuộc cũng phải dùng đến cái khí giới của phái “yếu” là sắc đẹp của mình . Ở phòng khách nhà Kha bước ra , Huyền mang tâm trạng kẻ chiến bại , chưa biết chống trả cách nào đối với một đối phương mạnh và giáo quyết gấp mình một trăm lần . Nhưng vừa gặp Hải , Huyền linh cảm ngay rằng cần phải lôi Hải về phía đồng minh với mình thì mới đủ sức chống lại Kha . Tại sao lôi người em ruột của Kha về làm đồng minh , và lôi bằng cách nào ? Những câu hỏi trên mơ hồ lờn vờn trong đầu óc Huyền , Huyền không trả lời dứt khoát được .

- Nhà cô Huyền ở đường nào nhỉ ?

Câu hỏi của Hải làm Huyền hơi cuống . Sự thực , nàng không muốn Hải biết nhà mình . Nàng cũng không có ý nhờ Hải đưa về , như Huyền đã nói với Hải . Sự thực , nàng chỉ mong ngồi lên xe của Hải , em ruột của Kha , ngay trước cửa nhà Kha để... trả thù Kha . Còn đi về nhà , hay đi đâu , thực tình nàng cũng chưa nghĩ tới , nên Huyền ấp úng trả lời Hải :

- Đường nào cũng được...

Hải phì cười :

- Sao lại đường nào cũng được !

Huyền đâm bẽn lẽn và nàng thu hết can đảm nói với Hải :

- Sự thực tôi cần nói với anh một vài điều nên mới ngồi nhờ xe anh . Chứ còn đưa về nhà , thì tôi khỏi phải phiền anh .

Hải tò mò đưa mắt thoáng nhìn gương mặt Huyền :

- Chuyện gì đó cô ? Lúc nãy vừa gặp cô , tôi đã đoán là “có chuyện” .

- Anh có thể đoán được chuyện gì không ?

- Tôi không phải thầy bói , nhưng cũng đại khái có thể đoán được : chắc là chuyện với anh Kha tôi .

- Sao anh biết ?

- Tôi có biết gì đâu ! Nhưng nhìn bộ điệu cô và anh Kha vừa rồi , tôi chỉ đoán là “có chuyện” . Vậy chuyện gì đó cô ?

Huyền lưỡng lự một lúc , chưa biết trả lời thế nào . Sau cùng , nàng đành kể tất cả mọi sự xảy ra cho Hải nghe . Chỉ có một điều nàng giấu là sự liên lạc của mình với Thịnh . Huyền vẫn đinh ninh cho rằng Thịnh không phải người yêu của mình , thế mà không hiểu sao , Huyền lại cố tránh không muốn kể cho Hải biết . Hải vẫn yên lặng lắng lái xe , làm ra vẻ chăm chú nhìn xuống đường... Nhưng khi Huyền kể đến đoạn Huyền tát Kha , thì Hải biến sắc :

- Chết chưa ! Cô tát anh Kha thì nguy quá ! Sao cô liều thế ?

- Tôi cũng không hiểu sao tôi lại táo gan đến thế . Nhưng đã chót rồi , làm thế nào bây giờ hở anh ?

Hải im lặng , nét mặt đăm chiêu . Một lúc lâu , Hải mới nói :

- Tôi biết tính anh Kha tồi ! Tôi không bênh vực anh ấy đâu , nhưng chưa chắc anh ấy đã xấu như cô tưởng . Anh ấy lạ lắm !

Huyền bướng bỉnh :

- Không xấu mà lại tìm cách lợi dụng một người con gái vì nghèo phải đến nhà mình dạy học ?

Hải thông thả cắt nghĩa :

- Có nhẽ chỉ vì tất cả những người đàn bà đến với anh ấy , đều sẵn sàng cho anh ấy lợi dụng; nên anh ấy đinh ninh là với tiền và thế lực , anh muốn gì cũng được... Ấu cũng là bài học cho anh tội.. Bây giờ thì cô tính sao ?

- Tôi chưa biết tính sao nên cầu cứu anh .

Hải tuy là một sinh viên , nhưng đầu óc già dặn , và tình cảm chín chắn . Đối với Huyền , ngay từ khi mới gặp , Hải đã thấy nảy nở trong lòng một tình cảm đặc biệt vì Huyền có sức quyến rũ của một thiếu nữ lạnh mạnh và không khô khan , lương thiện mà vẫn uyển chuyển , phức tạp , đầy mâu thuẫn . Hải không hấp tấp , mặc cho tình cảm của mình biến chuyển , chờ đợi thời gian sẽ nhuộm cho tình cảm đó màu sắc của tình yêu , tình bạn , hay tình an hem v .v...

Chàng không vội vấp , cẩn thận thăm dò mực độ của tình cảm mình , và sung sướng nhận thấy mỗi ngày hình ảnh cô thiếu nữ nghèo , vừa hiền lành , vừa bướng bỉnh , vừa e lệ , vừa táo bạo , lại càng sâu đậm trong tâm hồn mình . Hải quen rất nhiều , từ cô thiếu nữ sang trọng , đông đánh , cao kỳ , đến cô vũ nữ khêu gợi , nhiều mưu mẹo làm tiền , nhiều mảnh khốc vặt . Nhưng so với họ , tâm hồn hồn nhiên , nhiều phản ứng của Huyền vẫn có cái độc đáo , hương vị đặc biệt , khiến Hải ngây ngất . Nghe Huyền kể chuyện Huyền tát Kha , Hải không khỏi áy náy , nhưng đồng thời , Hải cũng cảm thấy mình ràng buộc thêm , có cảm tình thêm đối với cô bé đã ngang nhiên tát một người mà không biết bao nhiêu đàn bà chỉ mong quỳ dâng tình yêu .

Đến ngã tư đèn đỏ , xe dừng , Hải quay lại , tò mò nhìn Huyền rất lâu , khiến Huyền e lệ ngoái đi nơi khác .

- Thế lúc đó hành hung anh Kha , thái độ của anh ấy ra sao ?

- Ông ấy chẳng tức giận gì , khiến tôi càng như lửa cháy chế thêm dầu..

- Ô kìa ! Cô tát người ta , người ta không giận , thế thì cô còn tức cái gì ?

- Vì người ta coi mình là trẻ con không thèm chấp !

- Cô là trẻ con đứt đuôi rồi ! Người lớn gì mà vừa hành hung vừa khóc !

Huyền cười . Hải nhìn Huyền âu yếm :

- Đi đâu bây giờ ? Cô vẫn chưa cho tôi biết nhà cô ở đâu để tôi đưa về ?

Nghe Hải hỏi , Huyền xịu nét mặt , trả lời :

- Anh cho tôi xuống ngay đây cũng được !

Hải đảo mắt nhìn gương mặt phụng phịu một cách vô lý của Huyền , dịu dàng hỏi :

- Thế cô không muốn cho tôi biết nhà cô , không bằng lòng để tôi lại thăm cô ?

Huyền đáp rất sảng :

- Không !

Hải vẫn ôn tồn :

- Tại sao thế Huyền ? Tôi hiểu những ý nghĩ của Huyền lắm . Nhưng nghèo đâu phải là một tội . Nghèo thì có gì xấu ?

Nghe Hải đổi cách xưng hô , từ “cô” sang cách gọi bằng tên tục , Huyền vừa khó chịu , vừa sung sướng . Có lẽ vì thấy lòng mình xao xuyến , nên

Huyền trả lời Hải như khiêu khích :

- Anh giàu nên anh nói vậy ! Chứ nghèo bao giờ cũng là một cái tội . Nghèo bao giờ cũng xấu ! Tôi tin rằng nếu anh xuống chơi nhà tôi , anh nhìn thấy gia cảnh nhà tôi , anh sẽ...

Huyền chưa biết nói tiếp thế nào . Chả nhẽ lại nói rằng “anh sẽ hết yêu tôi” , vì sự thực , hai người chưa là ngổ tưng yêu với nhau !

- Thì “tôi sẽ làm sao” ?

Huyền bực bội :

- Chả làm sao cả ! Nhưng tôi không muốn anh biết nhà tôi ! Người nghèo không nên giao thiệp với người giàu , anh có thấy thế không ?

Hải vẫn ôn tồn :

- Cô Huyền nghĩ sai lệch hết cả . Huyền tưởng những người giàu thì sung sướng lắm sao ! Họ khổ hơn Huyền nhiều .

Huyền lắc đầu :

- Anh là người giàu , anh không bao giờ hiểu nỗi cái khổ , cái cực của kẻ nghèo.. Một người con gái nghèo mới lại càng cực , càng nhục !

Hải cũng lắc đầu :

- Vậy thì cô là người nghèo , cô làm sao hiểu nỗi cái khổ của kẻ giàu . Tất cả

những người giàu đều là những kẻ bị Chú đày đọa , đày đọa trong cô đơn...
Số kiếp của kẻ giàu sang là không ai thực lòng với họ cả...

Huyền ngược mắt nhìn Hải như dò xét , Huyền tự hỏi không hiểu Hải có ý định ám chỉ nàng không , khi Hải than phiền không ai thực lòng với người giàu .

Huyền im lặng một lát , rồi mới chậm rãi nói :

- Ai sống ở đời mà chả cô đơn . Mà có ai hiểu ai ? Nhưng tôi nghĩ : nếu tôi thực lòng với ai , thì sẽ được người ta thực lòng với mình . Thực hay không là tùy ở mình cả .

Hải lắc đầu :

- Cô chưa hiểu điều tôi muốn nói . Người giàu dù có thực lòng cũng không ai thực lòng với họ . Đồng tiền đã ngăn cách họ với tất cả mọi người . Ngay cả giữa những người máu mủ , ruột thịt , đồng tiền cũng tiêu hủy hết mọi tình cảm chân thực...

- Anh bị quan quá !

Hải lắc đầu :

- Cô không sống trong một gia đình giàu sang , nên chưa hiểu biết những thảm cảnh do đồng tiền gây ra . Cô có muốn biết , để từ nay hết ao ước trở nên giàu sang , tôi sẽ kể cô nghe chỉ một phần mười sự thực thôi , cũng đủ khiến cô lợm giọng...

Rồi Hải đem chuyện gia đình mình kể cho Huyền nghe . Cha Hải là một ông già đã 68 tuổi . Tuy gần miệng lỗ , ông có tới năm cô nhân tình thuộc đủ các loại , các tuổi : từ bà bé đã có con cái với ông , đến người thiếu phụ góa , cô thiếu nữ đang xuân v .v... Bị gái xúi giục thi nhau vò tiền , vò cấp vốn , ông già thường gây chuyện với Kha về tiền bạc và kiện Kha ra tòa án , vì ông tuyên bố đã gửi Kha 40 triệu , hùn vào công ty với Kha . Ông đòi Kha phải hoàn lại cho ông 100 triệu vì trong thời gian năm năm , Kha đã nhờ số tiền của ông mà triệu phú trở thành tỷ phú . Kha thì cãi rằng chỉ nhận của ông già có bốn triệu , và con số bốn triệu , và số bốn triệu đó , Kha đã trả hết cho cha rồi .

Đã có lần ông già của Kha đầu độc . Người ta không biết là ai là phủ phạm ! Bà lớn , bà bé , cô nhân tình , hay là Kha ? Riêng ông già của Kha thì cố đồ diệt cho Kha chủ mưu vụ đầu độc để thủ tiêu ông , ngõ hầu khỏi phải thanh toán số tiền ông già đã gửi . Việc đưa tới pháp đình , Hải cũng phải ra Tòa làm nhân chứng...

Hải kể lại cái cảm tưởng nhục nhã của mình khi phải đứng giữa một người cha , một người anh , bên cạnh hai người luật sư nguyên và bị , đều là những người quen biết trong gia đình Hải , dưới bộ mặt vờ nghiêm nghị của mấy ông “quan tòa” vẫn lui tới nhà Kha , “vay” khéo tiền của cả ông già lẫn Kha , rồi Hải kết luận :

- Anh Kha đâu có phải người xấu . Nhưng từ khi anh càng trở nên giàu thì càng mất dần những tình cảm phúc hậu của con người . Ngày nào , anh cũng phải đề phòng , phải đối phó , phải mưu mô , thủ đoạn với người xung quanh chỉ đến với dụng ý bóc lột , lợi dụng . Ba tôi cũng vậy , nếu Ba tôi không tiền thì Ba tôi đâu có như bây giờ . Tiền còn ghê tởm hơn bệnh dịch hạch... Cô nghe tôi nói , cô đã hết ao ước giàu sang chưa ? . . .

Tuy xúc động , Huyền vẫn cãi buống :

- Tôi vẫn ao ước giàu như thường anh ạ ! Vì cái sa đoạ của sự giàu vẫn chưa thấm vào đâu với cái “thảm” của sự nghèo . Tôi biết một chị làm vũ nữ , bước đầu tiên của chị trên con đường trụy lạc chỉ là để kiếm một trăm đồng mua thuốc cho bà mẹ sắp chết . Tôi tưởng như thế cũng thảm hơn cả những chuyện tranh chấp mà anh vừa nói . Tôi vẫn ao ước giàu như thường...

Hải không trả lời . Chàng vừa lái xe , vừa chăm chú nhìn Huyền , khiến Huyền bối rối . Nàng táy máy bấm cái nút khuy máy radio , và giọng hát quen thuộc của một nữ ca sĩ văng vẳng đưa ra , gây cho Huyền cái ảo tưởng yên tâm là không phải chỉ có một mình nàng và Hải trong xe .

... Trời đột nhiên tối sầm đổ mưa . Những hạt mưa nặng nề , lộp độp đập xuống mui xe . Hải , một tay giữ tay lái , một tay lên cửa kính xe , nói với Huyền :

- Cô lên trùm tôi cái cửa kính phía cô ngồi !

- Cứ để cho mát anh ạ !

- Mưa hắt vào xe ướt hết !

Mưa ào ào đổ , tạt vào mặt Huyền , ướt cả đệm xe . Thấy Hải sắp sửa quàng tay ra sau lưng mình để lên cửa kính , Huyền vội vàng nói :

- Anh để yên , tôi lên cho .

Và nàng tần ngần vặn cái “tay nắm” , từ từ nhìn cái mặt kính dâng lên , ngăn cách nàng và Hải với thế giới bên ngoài..

Khi cái cửa kính đã lên hết , Huyền thấy rờn rợn nhìn cái que lau mặt kính rờn rập , hấp tấp đi đi , lại lại trước mắt Hải . Huyền có cảm tưởng như trái tim mình cũng đang rờn rập , kêu cứu , Huyền bắt đầu hối hận tại sao mình lại táo bạo , ngồi lên xe một mình với Hải . Huyền sức nhớ tới hôm dự tiệc ở nhà Thảo , Thịnh đưa nàng về , Thịnh đã cầm tay nàng và suýt hôn nàng , Huyền đưa mắt nhìn trộm Hải..

Mưa mỗi lúc một lớn ! Không hiểu vì không khí trong xe ngột ngạt hay vì Huyền xúc động , Huyền thấy khó thở , mặt nóng bừng , nàng nói với Hải :

- Ngột ngạt quá ! Tôi xuống cửa kính anh nhé !

- Cô bảo sao ? Tiếng mưa át hết cả . Tôi chẳng nghe thấy gì !

Huyền cố gắng nói to hơn :

- Tôi xuống cửa kính cho dễ thở , được không anh ?

- Ấy chết ! Mưa như trút thế này , cô điên hay sao mà lại hạ kính ? . . .

Hải ngừng một lát , rồi tiếp :

- Tôi chả thấy gì là ngọt ngào cả... Ước gì cứ mưa mãi , mỗi lúc một lớn , mưa vô cùng tận...

Huyền sịu nét mặt . Nàng không biết những lời Hải nói là thành thực hay chỉ là những lời “sáo” của một thanh niên tán gái , nhưng dù sao , nàng cũng không muốn để cho lòng mình ngã theo cái đà tình cảm của Hải , nên nàng mỉa mai trả lời :

- Anh mơ mộng quá ! Anh có biết trong lúc mưa to , gió lớn này , tôi đang nghĩ tới cái gì không ?

- Tôi làm sao biết được những ý nghĩ của cô ! Riêng tôi , trong lúc này , tôi nghĩ rằng hạnh phúc ở đời là điều rất dễ mà cũng rất khó...

- Tôi thì lúc này đang nghĩ đến quang cảnh ở nhà tôi , mưa đột lung tung , các em tôi phải đi lấy chậu , lấy thùng , kê khắp nhà để hứng nước đột , bếp thì tắt ngấm , không sao nhóm lửa được . Anh là người giàu , anh làm sao đoán được những ý nghĩ của người nghèo mỗi khi mưa !

Hải lắc đầu , giọng hơi bức tức !

- Huyền luôn luôn bị cái mặc cảm của người nghèo ám ảnh . Cái nghèo của Huyền , cái giàu của tôi , có ăn nhập gì với câu chuyện của chúng ta ở đây , mà sao Huyền cũng đem vào để... gây sự với tôi .

Huyền không chịu thua :

- Ô kia ! Chính anh gây sự với tôi thì có ! Bởi vì tôi quý trọng anh , nên muốn nói hết cả những ý nghĩ của mình với anh . Chứ tôi đâu dám gây sự với anh . Tôi lạm dụng ngồi lên xe của anh cũng đã là quá rồi . Anh cho tôi xuống đây !

- Huyền điên à ! Mưa thế này mà xuống đây để làm gì ?

Biết mình vô lý , nhưng đã trót nói rồi , Huyền lại càng nặng nề đòi xuống :

- Anh cứ cho tôi xuống đây . Tôi trú ở dưới mái hiên một lúc , rồi lát nữa tạnh , sẽ về cũng không sao !

Thấy Huyền ương ngạnh , Hải phải làm lành , năn nỉ xin lỗi , mặc dầu Hải thấy mình không có lỗi gì , rồi Hải đỡ nàng :

- Nếu Huyền ngại ngồi lâu trên xe với tôi không tiện thì tôi đưa Huyền vào tiệm giải khát nào đó , chúng ta uống cái gì , rồi lát nữa Huyền về . Huyền bằng lòng không ? Tôi khát quá !

Huyền gật đầu , hơi nhếch mép mỉm cười . Hình như sau cuộc “cãi nhau cho có chuyện” , sự thân mật lại càng thắm thái , khăng khít hơn , khiến họ không dám nhìn nhau , nhưng đều biết rõ những cảm nghĩ đang ròn rập trong tâm tư mỗi người .

Suốt quãng đường từ bờ sông đến nhà hàng Brodard , hai người yên lặng , không ai nói một lời..

Huyền vốn ít có dịp tới những chỗ sang trọng , nên khi Hải đẩy cánh cửa nhà hàng Brodard để nhường bước cho Huyền đi trước , Huyền thoáng nhìn thấy đàn ông , đàn bà lố nhố trong tiệm , thì nàng ngập ngừng chưa muốn tiến bước . Thấy Huyền ngần ngừ , Hải để tay lên vai Huyền trong một dáng điệu thúc giục . Huyền không nhìn thấy ai , bước bừa vào , chân vướng cả ghế nhà hàng , khiến nàng suýt ngã , Hải phải cầm lấy tay nàng để dẫn dắt... Huyền rút tay về , và thấy một ghế bỏ trống gần đó , nàng khoan khoái thõ ra , ngồi xuống . Hai người vừa ngồi yên chỗ , người chiêu đãi viên chưa kịp đến hỏi xem họ dùng gì , thì một thiếu nữ ngồi bên bàn gần đấy cùng với một người đàn ông , đã gật đầu mỉm cười chào Hải , nói vọng sang :

- Lâu lắm mới thấy anh Hải . Anh vẫn mạnh ?

Hải gương gạo chào thiếu nữ , đáp ứng trả lời :

- Kìa cô Tuyết ! Cám ơn cô ! Tôi vẫn mạnh !

Huyền ngoảnh cổ lại , nhìn thoáng qua thiếu nữ mà Hải vừa chào , làm vẻ thản nhiên nói với Hải :

- Anh gọi em một ly cam tươi !

Hải biết Huyền khó chịu . Hải lúng túng giải thích với Huyền :

- Cô đó là cô Tuyết , một nữ sinh , cô Huyền có biết không ?

Huyền lắc đầu.. Hải nói tiếp :

- Còn người đàn ông ngồi cùng bàn với Tuyết , hình như là Lượng . Lượng trong vụ mất thuốc phiện mà cô vừa kể lúc nãy..

Huyền giật mình quay lại nhìn Tuyết và Lượng :

- Sao anh biết đó là ông Lượng ?

Hải hạ thấp giọng , để mọi người xung quanh khỏi nghe tiếng :

- Sài goon tuy rộng lớn , nhưng người ta biết nhau gần hết đây cô ạ ! Huống hồ ông Lượng cũng là một “tay tổ” trong giới “áp phe” thì làm gì mà chả biết .

Huyền hỏi nhỏ Hải :

- Thế còn cô Tuyết ? Cô ta có là “tay tổ” không ?

Câu hỏi thẳng thắn của Huyền làm Hải tủm tỉm cười :

- Cô ấy cũng là một “tay tổ” trong giới nữ sinh ! Tôi quen vì đã có lần khiêu vũ với cô ta trong một dạ tiệc .

- Khiêu vũ ! Cô ấy giỏi quá nhỉ ! Có nhiều nữ sinh biết khiêu vũ không hở anh ?

- Nhiều lắm chứ ! Cô có biết khiêu vũ không ?

- Không .

- Thế là hủ lậu lắm ! Để rồi lúc nào thư thả , tôi sẽ dạy cô học khiêu vũ...

Huyền lắc đầu :

- Cám ơn anh . Tôi vẫn thích cái “hủ lậu” của tôi hơn .

Hải cười , gật đầu tán thưởng :

- Tôi nói trêu cô cho vui , chứ cô không học khiêu vũ là phải .

Huyền tò mò nhìn Hải :

- Sao vậy ? Anh thích khiêu vũ lắm cơ mà !

- Dĩ nhiên là tôi thích khiêu vũ , nhưng tôi không so ao ước được khiêu vũ với Huyền...

Huyền đỏ mặt , Hải vội giải thích :

- Có nhẽ tôi thiếu óc thẩm mỹ , vì tôi vẫn cho khiêu vũ chỉ là một trò chơi , nếu không phải một trò dâm dục được công khai thừa nhận . Cho nên tôi chỉ ưa khiêu vũ với những người mà tôi có ý tưởng lợi dụng , còn đối với những người mà tôi..

Như đoán trước Hải sẽ nói những gì , Huyền vội nói lảng sang chuyện khác :

- Theo lời ông Kha , thì cô Tuyết đã lấy ông Lượng , do anh Văn tôi làm “mai” . Điều đó , có thực không ?

- Chắc đúng !

- Anh có thấy là “đẹp đôi” không ? Nghe nói Tuyết chỉ đáng tuổi con ông Lượng !

Hải cười , nói thâm vào tai Huyền :

- Nói nhỏ chứ ! “Đáng tuổi con” thì có nghĩa lý gì , miễn là người ta yêu nhau . Chẳng biết họ có yêu nhau không , nhưng xem chừng họ ăn ý với nhau lắm .

- Sao anh biết họ ăn ý ?

- Vì tôi thấy họ ăn bánh một cách “ăn ý” lắm .

Huyền ngoảnh cổ lại , thấy Tuyết và Lượng ăn bánh ngon lành ! Huyền cười :

- Hạnh phúc là thế , có phải không anh ?

- Hạnh phúc giản dị như vậy đây . Nhưng chẳng hiểu là thứ giả hay thứ thiệt !

Giữa lúc đó , cửa mở , Văn cùng Hồ mặc áo đi mưa lù lù tiến vào . Không để ý đến ai trong phòng , Văn tiến lại phía bàn của Lượng còn hai ghế trống để dành hai người .

Vừa thoáng nhìn thấy Văn , Huyền tái mặt . Huyền biết Văn sẵn sóc và thượng mình hơn ai hết , cho nên Huyền rất sợ làm phật lòng anh . Nàng biết Văn sẽ không khỏi tức bực , kinh ngạc khi thấy Huyền ngồi cùng bàn , giải khát với một thanh niên , mà thanh niên đó lại là em ruột Kha . Nàng sẽ giải thích thế nào với Văn để Văn khỏi nghi ngờ ? Huyền còn đương bối rối chưa biết tính sao , thì đã nghe thấy tiếng Tuyết nói liến thoắng sau lưng :

- Thầy cởi áo đi mưa ra ! Mưa to quá thầy nhỉ !

Và tiếng Văn nửa đùa nửa thật , trả lời :

- Còn thầy với trò gì nữa ! Bây giờ cô đã là bà Lượng thì đáng nhẽ tôi phải gọi bằng “chị”...

Không thể được , Huyền thì thầm nói với Hải :

- Anh Văn , anh ấy vừa lại , ngồi ở bàn ông Lượng . Em phải sang chào ông ấy một tý , kéo anh ấy mắng chết .

Hải cũng giật mình , hỏi :

- Thế à ! Ông Văn lại lúc nào vậy ? Liệu ông ấy thấy Huyền ngồi với tôi , ông ấy có khó chịu không ?

- Anh ấy ngồi đối diện với anh đó !

Hải nhìn về phía Văn . Trước kia , Văn đã một , hai , lần đến nhà Kha , nên Văn cũng biết Hải và nhận ngay ra Hải . Hải bèn cúi đầu chào . Văn chào lại Hải , nhưng khi Văn thoáng thấy Huyền ngồi bên cạnh Hải , Văn sa sầm nét mặt . Huyền đáp ứng nói không thành tiếng : “Anh !” , và chưa bao giờ nàng thấy cái nhìn của Văn nghiêm nghị đến thế . Huyền đứng dậy , đi sang phía bàn Văn . Nàng chào qua mọi người , rồi đứng bên Văn , nói nhỏ :

- Em vừa dạy học ở nhà ông Kha về . Ông Hải ông ấy đánh xe đưa em về !

- Thế à !

- Ông Kha ông ấy vừa cãi nhau với em về chuyện ông Hồ đánh ông ấy bị thương , ông ấy lại làm nhục em khiến em tát ông ấy mấy cái tát !

- Thế à !

Hai tiếng “thế à” buông thõng của Văn , làm Huyền càng thấy lúng túng , ngượng ngập trước mặt Tuyết đang chăm chú nhìn mình . Nếu lúc đó không có ai , ngoài Văn , thì Huyền sẵn sàng giải thích thêm , để Văn khỏi giận; nhưng lòng tự ái của Huyền trước mặt người lạ , làm Huyền không thể nói nhiều với Văn , trong khi Văn vẫn giữ thái độ lạnh nhạt . Nàng bèn nói dối :

- Em về , anh nhé .

- Ừ...

Huyền thấy tức anh đến nghẹt thở . Nàng sắp sửa quay về chỗ cũ thì Hồ tỉnh ý , biết Văn không bằng lòng em , liền nói với Huyền :

- Về làm gì cô Huyền . Cô ngồi xuống đây , chúng tôi hỏi chút việc , rồi hãy về !

Huyền lúng túng chưa biết tính sao . Nàng nhìn Hải như có ý cầu cứu . Biết cái khổ tâm của Huyền không muốn làm buồn lòng anh , Hải đứng dậy đi sang phía bàn Văn , nói với Huyền :

- Cô Huyền ngồi lại đây . Tôi xin phép về trước .

Và không đợi Huyền trả lời , Hải bắt tay ba người đàn ông , bắt tay cả Tuyết , trước con mắt bức rộc của Lượng . Riêng đối với Huyền , Hải không bắt tay và chỉ cúi đầu chào đứng đắn , khiến Huyền thầm cảm ơn thái độ thông minh của Hải .

Hải vừa ra khỏi tiệm , Văn sầm nét mặt , mắng Huyền :

- Chịu cô thật ! Dám một mình đi cùng con trai vào tiệm ăn ! Cô tưởng đua đòi bắt chước bọn con gái mất dạy thời nay là đẹp lắm sao ?

Bị anh mắng , Huyền uất ức không biết trả lời sao , nước mắt chạy vòng quanh . Tuyết thấy Văn chửi bọn “con gái mất dạy thời nay” thì cũng chạnh lòng định bênh vực Huyền nhưng nhìn bộ mặt lừ đừ của Văn , Tuyết biết là không nên trêu Văn vào lúc này . Văn nổi nóng thì dù Tuyết đã trở thành “bà Lượng” chẳng nữa , Văn cũng bạt tay như thường , nên Tuyết nhìn trộm Văn , nửa muốn phản đối Văn , nửa sợ Văn phát khùng . Để phá tan cái không khí nặng nề , Hổ lên tiếng hỏi Huyền :

- Vừa rồi , tôi không nghe rõ , hình như cô Huyền nói với anh Văn là cô tát Kha , có phải thế không ?

Huyền nhìn Hổ :

- Thưa ông , xin lỗi ông , ông là ông Hổ ?

- Hổ là tôi !

Huyền gượng cười :

- Vì ông đánh hấn bị thương nên khi tôi tới dạy học , hấn đồ hết tức giận lên đầu tôi , mắng nhiếc , dọa nạt tôi đủ thứ , làm tôi cũng không nhịn được , nổi nóng tát hấn mấy cái.. Trong lúc hốt hoảng , tôi phải nhờ ông Hải đưa về , khiến anh Văn hiểu nhầm...

Hổ trố mắt nhìn Huyền :

- Cô tát nó mấy tát ?

- Ba tát !

- Thế nó phản ứng ra sao ?

- Chẳng phản ứng gì cả !

Vốn bản tính lỗ mắng , Hổ thích thú cười phá lên , vỗ tay đôm đốp , khiến mọi người trong nhà hàng tò mò , khó chịu nhìn bọn Hổ . Hổ , không đếm xỉa đến ai , vẫn bô bô :

- Thế là trong hai ngày liền , thằng cha bị hai “cú” . Cô có thấy đầu nó bị thương không ?

- Dạ có , tôi thấy hấn chít “băng” trên trán .

- Tặng phẩm của Hổ đấy cô ạ ! Để mai mốt , tôi mượn luôn cái đầu nó !

Lượng đưa mắt nhìn Hổ , ra hiệu cho Hổ giữ ý tứ . Văn cũng dịu nét mặt , nói với Huyền :

- Thế sao lúc này mày không cho tao biết là mày tát Kha ?

Huyền biết khi nào Văn không gọi nàng bằng “cô” nữa và hạ xuống “mày” là Văn hết giận . Nàng phụng phịu trả lời anh :

- Thì ngay lúc đầu , em đã nói là em tát hấn , nhưng anh chỉ “thế à” , “thế à” , có thèm nghe em đâu !

Văn cười xòa :

- Thôi được ! Nhưng lần sau , đừng có đi với con trai vào tiệm làm gì !

Tuyết cong cón , bĩu môi :

- Thôi “đốt” thầy đi ! Thầy làm như đi với trai vào tiệm là hư hỏng à ?

Lượng , từ nãy đến giờ vẫn im lặng , bèn lên tiếng :

- Đừng tán dóc nữa . Hãy bàn tính kế hoạch xem sao ! Công việc cứ sa lầy mãi thế này , chán chết !

Hồ trả lời không nghĩ ngợi :

- Chẳng cần kế hoạch gì cả . Nếu mai mốt , nó vẫn không chịu trả “cái khoản” đó cho mình , thì tôi sẽ cho nó một “cú” thứ hai , rồi “cú” thứ ba , “cú” thứ bốn , kỳ cho bao giờ nó trả lại thuốc phiện và xin hàng thì thôi !

Văn lắc đầu :

- Không được , vừa rồi là hấn không đề phòng thì anh mới “sửa” hấn được vài cái , chứ bây giờ chưa chắc anh đã đánh được nó , mà có nhẽ hấn đang sửa soạn cho người đánh anh !

Huyền bèn kể chuyện Kha biết Thịnh là Việt Cộng , và ngờ Văn có liên lạc với Thịnh v .v...

- Em xem ý hấn còn định gán cho anh là Việt Cộng đồng lõa với Thịnh trong mọi hành động của Thịnh nữa cơ đấy .

Văn cười nhạt :

- Em chả nói , anh cũng có thể đoán được , nhưng kệ nó !

Lượng là người thực tế , hiểu rõ tâm địa , mảnh khoé của Kha , nên không khỏi lo lắng khi nghe Huyền thuật chuyện . Lượng hỏi Huyền :

- Cô thường lên dạy học nhà Kha , chắc cô biết hấn động tĩnh ra sao ? Cô có biết thuốc phiện của chúng tôi , hấn giấu ở đâu không ?

Huyền cười , đáp :

- Thừa ông , tôi chỉ biết dạy học , chức có biết hấn làm gì , toan tính gì đâu ? Ngay cả chuyện ông Hồ đánh hấn , hấn nói thì tôi mới biết !

Lượng ngồi thừ ra suy nghĩ , rồi một lát sau , chàng hơi có vẻ ngượng , đề nghị với Văn :

- Theo chỗ tôi biết thì hình như Kha “ưa” cô Huyền lắm , và mọi sự xảy ra cũng chỉ vì cô Huyền . Vậy tại sao ta không tương kế tựu kế , nhờ cô Huyền đóng vai “đạo quân thứ năm”...

Văn vội gạt đi :

- Chết chữa ? Ông lại định dùng em tôi làm mỹ nhân kế hay sao ? Đâu có được ! Mà con này nó ngây ngô lắm ! Tôi đang khổ tâm vì chưa xoay được tiền cho nó trả lại thằng Kha , khỏi phải lên nhà nó dạy học , còn mỹ nhân kế cái gì ?

Nghe nói đến mỹ nhân kế , Tuyết vội lắng tai nghe và nửa đùa , nửa thật , nói với Văn :

- Mỹ nhân kế thì phải triệu đến “Tuyết” này ! Thằng cha Kha thuộc loại nào mà ghê gớm thế hờ thầy ?

Hồ nhìn Tuyết , và vốn là một đứa “ruột để ngoài da” , chàng nói ngay ý nghĩ của mình :

- Ừ , giá mà cô Tuyết áp đảo thằng cha đó thì... được lắm .
 Văn nhìn cái chau mày trên trán Lượng , cố giữ để khỏi phá lên cười , và nháy Tuyết :

- Kia kìa ! Cứ nhìn bộ mặt cau có của ông Lượng , thì cũng biết ông Lượng có tán thành hay không cái đề nghị của ông Hồ . Người ta mới yêu nhau mà bảo Tuyết đóng vai “Điều Thuyền” thì có chết cha nhân loại không !
 Hồ cười ngây ngô , cãi quấy :

- Phi Yến và tôi chả sắp yêu nhau là gì ? Thế mà giá ai muốn mượn Phi Yến của tôi để làm kẻ mỹ nhân thì đây “ký” liền .

- Rõ thôi cậu chưa , Phi Yến nào sắp sửa yêu cậu ?
 Hồ nhắc đến Phi Yến khiến Văn chợt có ý nghĩ là phải nhờ Phi Yến một lần nữa mới giải quyết được công việc . Chàng liền bảo Lượng :

- Thôi được ! Để tôi gặp Phi Yến và bàn với bà ta , rồi sẽ nói rõ anh biết .
 Chỉ cái tài và thể lực của Phi Yến mới áp đảo nổi Kha .
 Tuyết vẫn còn tiếc rẻ cái vai trò mỹ nhân kế mà nàng rất thèm đóng , năn nỉ với Văn :

- Việc gì thầy phải nhờ đến bà Phi Yến , Tuyết cũng có cách trị nổi thằng cha đó .
 Lượng lắc đầu tỏ ý bức bối , Tuyết nhìn Lượng , lườm một cái dài , làm Văn phì cười , nói trêu hai người :

- Ông Lượng nhà ta thì chỉ muốn Tuyết áp dụng mỹ nhân kế với ông Lượng thôi; ngoài ra , không thể áp dụng với ai khác , Tuyết đã nghe ra chưa ? Từ nay , đừng có xin đám lăng nhăng như vậy , kéo ông Lượng buồn...
 Nghe những lời Tuyết nói và nhìn cử chỉ của Tuyết , Huyền thấy rõ Tuyết không thực lòng yêu Lượng , mà Lượng thì có vẻ hơi “si ngốc” . Huyền tự hỏi không hiểu hai người sẽ còn dạn dít với nhau được bao lâu , và Tuyết sẽ lợi dụng Lượng đến chừng nào ? Huyền băn khoăn muốn biết những cảm nghĩ thâm kín của Tuyết đối với Lượng , muốn biết lúc này Tuyết có sung sướng thực không , và ngoài Lượng , lúc này Tuyết có yêu ai , có để ý đến ai không . Huyền băn khoăn muốn biết , không phải để thỏa mãn lòng tò mò , nhưng chính vì nàng đang băn khoăn về tương lai hạnh phúc bản thân , nàng muốn tìm một con đường đi chắc chắn , mà kinh nghiệm sống của Tuyết đối với nàng sẽ không phải là thừa . Huyền nghĩ đến Thịnh , đến Hải , đến Kha.. Một đôi lần , tâm hồn ngao ngán khi nghe mẹ nàng rên rỉ than phiền cảnh gia đình túng thiếu , Huyền đã thoáng có ý nghĩ chịu để cho Kha lợi dụng cho yên hết mọi sự . Lúc này , Huyền nhìn Tuyết và nghĩ thầm : “Minh để cho Kha lợi dụng thì có nhẽ cũng như Tuyết dạn dít với Lượng” . Ý nghĩ đó khiến Huyền cảm thấy cần phải làm thân với Tuyết , hiểu rõ tâm sự của Tuyết . Huyền bèn thủ thủ hỏi Tuyết :

- Chị ở đâu ? Cho tôi biết địa chỉ , tôi sẽ lại thăm chị...

Trong thâm tâm , Văn không muốn Huyền làm quen với Tuyết , biết lối sống và nếp suy tưởng phóng túng của Tuyết , nên khi Huyền hỏi địa chỉ của Tuyết , Văn vội gạt đi :

- Cô Huyền thật ngớ ngẩn . Những cặp uyên ương người ta làm tổ ở đâu , chỉ sợ người ngoài tìm đến ám . Thế mà cô lại hỏi địa chỉ của Tuyết là thế nào ? Tuyết lờm Văn một cách rất “đàn bà tính” tưởng chừng như Văn không phải là thầy dạy học của mình :

- Thôi “đốt” thầy đi ! Chị Huyền đến thăm Tuyết , mà thầy cũng cấm nốt hay sao ?

Biết Tuyết ngổ ngáo , Văn đành phải nói chữa :

- Thầy nào cấm ! Đó là thầy sợ Huyền nó đến quấy rầy hạnh phúc của hai người . Chứ nếu muốn nó đến chơi thì... càng hay !

Rồi chừng như không muốn kéo dài buổi gặp gỡ , Văn nói với Hồ :

- Nhờ anh Hồ lên tìm Phi Yến hẹn gặp ở nhà anh Lượng ngày mai sáu giờ chiều . Và bây giờ thì hai anh và Tuyết về , còn tôi thì đưa Huyền về nhà... Họ từ biệt nhau . Văn và Huyền ra khỏi tiệm . Mưa rào vừa tạnh , thành phố vẫn còn ướt sũng nước . Ở những miền nhiệt đới chỉ có hai mùa mưa , nắng , tâm hồn người ta cũng giản dị , ít màu sắc . Sau cơn mưa , người ta ào ào khoan khoái đổ xô ra đường . Văn không muốn gọi taxi , nói với em :

- Trời mát , đi bộ một lúc cho đỡ tù hãm !

Hai người đi lững thững trên hè đường Tự Do . Mỗi lần gặp em , Văn không khỏi chạnh nghĩ đến mẹ mình , đến thân quyến còn lại ở ngoài Bắc , vì Huyền và gia đình Huyền là những người độc nhất , trong huyết thống mẹ chàng—cùng di cư với gia đình chàng vào Nam .

Huyền đi bên cạnh anh , không biết anh mình nghĩ gì , nhưng cũng im lặng không dám hỏi . Văn hút hết một điếu thuốc , đốt tiếp điếu thứ hai , mới sực nhớ là mình đang đi giữa thành phố Sài Gòn cùng đứa em gái . Chàng miễn cưỡng từ biệt cái không khí heo may giá buốt của miền Bắc mà lòng hoài hương vừa đưa chàng về , để hỏi em :

- Thế nào , tình hình ở nhà em lúc này ra sao ?

- Bi lắm ! Cho khéo mẹ em vỡ nợ !

- Vỡ nợ bao nhiêu !

- Cũng chả bao nhiêu ! Nhưng họ đến rần rần , mỗi người một vài trăm , một vài nghìn . Họ mặt sát , chửi bới , chịu không nổi !

- Thế còn Thịnh ?

- Trốn quân dịch rồi ! Hắn ở đâu em cũng không biết . Nhưng ngày nào em cũng nhận được thư của hắn .

- Hắn nói gì ?

Huyền im lặng một lát , rồi đáp :

- Lãng nhăng đủ thứ . Hắn đòi nhất định lấy em...

- Thế còn Hải ?

Nghe Văn nói tới Hải , Huyền lúng túng , chưa biết trả lời sao , nên nói hoãn binh :

- Hải nào , thưa anh ? Anh nói Hải em ông Kha hay Hải nào ?

- Chứ còn Hải nào nữa ? Hình như em cũng có cảm tình với hần , và hần cũng có cảm tình đặc biệt với em , có phải thế không ?

Huyền trả lời bằng cách hỏi lại anh :

- Anh thấy Hải là người thế nào ?

Văn cười :

- Anh chỉ thoáng gặp hần một hai lần , làm sao biết rõ hần được . Có nhẽ hần là người khá , không như bọn con trai bây giờ , nhưng hần là con nhà giàu , lánh họ là hơn . Và chắc em cũng thấy rõ mình nghèo , không nên giao thiệp với người giàu .

“Người nghèo không nên giao thiệp với người giàu” . Huyền nhớ mang máng hình như nàng vừa nói câu đó với Hải khi ngồi trên xe với Hải , thế mà khi nghe Văn nói , Huyền lại có cảm tưởng Văn hơi cố chấp , vô lý .

Nhưng bề ngoài , nàng vẫn trả lời anh :

- Vâng em cũng nghĩ như vậy !

Vì Huyền linh cảm Văn sẽ không bao giờ tán thành sự quen biết—đừng nói là yêu nhau—giữa Hải và nàng . Nàng biết anh là người chủ quan , đã ghét ai thì ghét từ con chó nhà người ta ghét đi , nên dù Hải có khác hẳn Kha chẳng nữa , Văn cũng không thể ưa Hải được !

Để đổi hướng câu chuyện , Huyền hỏi anh :

- Anh có tiền chưa ?

Văn lắc đầu :

- Chưa có , nhưng em cứ yên tâm . Thế nào rồi cũng có !

Huyền mỉm cười : “Thế nào rồi cũng có” . Huyền nghe Văn nói câu đó không biết lần thứ mấy ! Văn thường “dọa” những người thân là sẽ có tiền triệu , nhưng ai cũng biết , mà Văn cũng tự hiểu là Văn không có tài làm tiền . Chàng làm “áp phe” như một thi sĩ làm thơ; chàng rất giỏi về lý thuyết , kế hoạch làm tiền , bố trí , xếp đặt đâu ra đấy . Nhưng khi đụng vào thực tế và hành động , chàng lại rụt rè , không dám làm những việc bản tiện , bản thủ mà người làm “áp phe” tất nhiên phải gặp . Rút cuộc , chàng chẳng bao giờ kiếm được một cắc nhỏ về áp phe . Càng không kiếm được tiền , Văn càng khinh ghét tiền và mỗi khi có đồng nào , do dạy học và viết báo đem lại , chàng trả thù bằng cách tiêu bừa , tiêu bãi—không phải cho bản thân mình , mà là vào những việc thậm vô lý , vô ích !

Đột nhiên , Huyền nói với anh :

- Nhiều khi em nghĩ lẩn thẩn , nếu mình không gặp được người mà mình mong ước , thì tốt hơn hết là lấy một người thật già , nhưng thật nhiều tiền !

Văn nhìn em :

- Em thích tiền lắm à ?

- Em không thích tiền , nhưng không có tiền , không những khổ về vật chất , mà còn khổ cả về tinh thần ! Em cũng muốn mơ mộng lắm , nhưng nếu đời không cho phép mình mơ mộng thì cũng phải thực tế , có phải không anh... Nhiều khi em thấy chủ nợ chúng đến nhà làm dữ , chửi bới nhục nhã , em đã nảy ý tưởng buông xuôi hai tay , để cho Kha lợi dụng , miễn là có tiền trả nợ cho gia đình... Không phải là em hy sinh , nhưng cốt là để được yên thân... Những điều Huyền vừa nói không khỏi làm Văn giật mình , tự hỏi : “Chả nhẽ bọn thanh niên nam nữ của thời đại cũng chán chường , hoài nghi hơn cả mình sao ?” .

... Và chàng buồn rầu nói với em :

- Một người con gái ở vào tuổi em , mà có những tư tưởng mệt mỏi như vậy , là điều đáng lo lắm ! Chưa chi em đã khiếp nhược , tính chuyện lấy một ông già nhiều tiền , thì em chưa xứng đáng để hưởng yêu đương . Tình yêu là một sự thử thách , một cuộc chiến đấu . Chỉ những kẻ bền gan , tin ở tình yêu , mới chiến thắng được tình yêu..

Bị lời cuốn bởi lời mình nói , Văn hầu như đánh lừa được chính mình , nên chàng say xưa , hăng hái nói liên miên , khiến Huyền cảm động nhìn anh . Nàng không khỏi ngạc nhiên thấy lần này luận điệu của Văn không phải là luận điệu “chán đời” mà chàng vẫn có . Huyền nửa đùa , nửa thật khen anh :

- Không ngờ hôm nay anh lại yêu đời thế !

- Em tưởng anh là đứa chán đời à ?

Hai anh em nhìn nhau cười . Những chuyện tiền nong mà Huyền vừa đã động tới , làm Văn sực nghĩ đến lát nữa , chàng xuống nhà Huyền , sẽ phải gặp mẹ Huyền để nghe bà kể lể , than phiền về tiền ! Văn bèn đổi ý , nói với Huyền :

- Thôi , để anh gọi taxi cho em về một mình , anh chả xuống nhà em nữa !

- Sao vậy anh ?

Văn cười :

- Chưa có tiền ! Xuống nhà em mà không có tiền thì chỉ thêm buồn .

- Thế bao giờ anh xuống ? Liệu sắp có tiền chưa anh ?

- “Thế nào rồi cũng có” . Em cứ yên tâm , ráng đợi ít bữa .

... Huyền đi rồi , Văn đứng bần thần , vẫy một cái taxi , ngồi lên xe mà vẫn chưa biết đi đâu .

- Ông về đâu ? Người tài xế taxi hỏi .

- Để tôi nghĩ đã !

Người tài xế ngoảnh cổ lại nhìn Văn , thấy bộ mặt đạo mạo , nghiêm nghị của Văn , biết Văn không phải kẻ điên , nên yên tâm quay trở lại với tay lái , một nụ cười vờ vẩn trên môi .

- À , ông cho tôi xuống chợ Nguyễn Tri Phương !

- Dạ !

Văn vừa nghĩ tới “cha” Phan và nảy ý định xuống thăm “cha” Phan , để hiểu rõ căn trạng sinh hoạt của “cha” ra sao .

“Cha” Phan là vị linh mục cách đây bảy năm đã trút trả áo linh mục để khoác áo chiến sĩ quốc gia chống Cộng . Văn không hiểu rõ “cha” Phan trút cả áo linh mục trong trường hợp nào , do động cơ tinh thần nào . Chàng chỉ quen “cha” trong thời gian hai người bị giam ở khám vì lý do chính trị .

Điều làm cho Văn ngạc nhiên về “cha” Phan là cái tâm hồn bình lặng , thản nhiên của “cha” , bề ngoài không có vẻ gì là tâm hồn sôi sục của một nhà Cách mạng đã vì Cách mạng đến mức trút áo linh mục để lao mình vào Cách mạng . Khi còn bị nhốt chung với “cha” Phan trong khám , mỗi lần Văn cảm thấy chán nản , hoặc nóng ruột vì bị giam lâu , chàng thường kiểm “cha” Phan để đàm đạo và tìm lại sự bình tĩnh tâm hồn .

Cách đây hơn mười ngày , tình cờ Văn gặp “cha” Phan ngoài đường , bên một cái xe gắn máy “cà ri” , hỏi “cha” độ này làm gì , thì “cha” cười hồn nhiên , trả lời Văn :

- Cũng “áp phe” như anh !

Không biết “cha” Phan nói đùa hay nói thực , nhưng câu nói của “cha” Phan đã gọi trí tò mò của Văn muốn tìm hiểu những biến chuyển thực trong tâm hồn người chiến sĩ đã từng có hành động rất “khùng” , tự nhận mình là đại diện nhân dân đô thành lên chiến khu của một đoàn thể chống chính phủ , để phong tượng cho kẻ cầm đầu loạn quân !

Cho nên khi Văn nảy ra ý định đến thăm “cha” Phan , chàng thấy tâm hồn vui vui , như bao nhiêu sầu muộn của thế tục không còn nghĩa lý gì nữa ! Văn quen nhiều vị linh mục mặc dầu chàng không phải là người công giáo . Tâm hồn những người đã hiến dâng trọn vẹn cuộc đời của mình cho một lòng tin , cho một lý tưởng vẫn là một kho tàng bí mật mà Văn muốn khám phá để tìm lối thoát cho tâm tư khắc khoải của mình...

... Phan ở một căn gác xép tối om . Người ta phải lom khom leo một cái cầu thang hẹp , nhỏ , dựng đứng như bức vách để lên tới căn phòng dài bốn thước , rộng ba thước của chàng . Đồ đạc trên gác vốn vụn có một cái giường sắt , một bộ bàn ghế gỗ tạp và một cái giá đựng sách . Trên tường là một cây thánh giá và một bức hình Đức Mẹ . Trong bóng tối , Văn dò từng bước lên cầu thang , khi đầu Văn đã ló vào gian phòng , mà chân còn ở bậc thang , đã nghe thấy tiếng cười dung dị của Phan :

-Ồ ! Cũng lần mò đến thăm được cơ à !

Phan đang nằm đọc sách trên giường , mình trần trụi trực , vận sơ sài một cái quần “sà loong” , vội nhồm dậy , chạy ra nắm tay Văn , lắc thật mạnh !

- Thưa.. “cha” vẫn mạnh khỏe ?

Mặc dầu Phan không còn là một linh mục nữa , nhưng mọi người vẫn gọi ông bằng “cha” . Văn biết cách xưng hô đó là vô lý , nhưng đã nhiều lần chàng định thay đổi cách gọi , mà rút cuộc , thói quen vẫn mạnh hơn . Có lẽ chính Phan cũng khó chịu về sự xưng hô không còn lý do tồn tại đó , nhất là không xứng với lối ăn mặc đơn giản của mình lúc này , nên Phan cười , thẳng thắn bảo Văn :

- Thôi.. đừng gọi bằng “cha” nữa !
- Dạ , nhưng không gọi bằng “cha” , nghe không tiện tí nào !
- Tại sao không tiện ? Anh cứ gọi tôi bằng anh như đối với một người bạn . Thú thực với anh , tôi rất băn khoăn thấy mọi người vẫn gọi tôi bằng “cha” từ năm , bảy năm nay . Chúng ta bị quá khứ ràng buộc ghê gớm quá nhỉ . Anh nên gọi tôi bằng “anh” , tức là giúp tôi nghiêu lắm , giúp tôi..
- Giúp “cha” dứt khoát tư tưởng ! Văn đỡ lời .
- Đúng rồi ! Tôi bây giờ chỉ là một người “bồn đạo” thường , như hàng triệu người bồn đạo khác...

Rồi Phan cười , nói tiếp :

- Cũng như tôi bắt chước anh làm “áp phe” chỉ là để có những ý nghĩ , cảm xúc thông thường của một người dân thời đại !

Văn cũng cười :

- Nếu vậy thì thưa “cha” , ấy chết xin lỗi “cha” ! Thưa anh... nếu vậy thì còn thiếu một điều rất quan hệ .
- Điều gì , anh ?

Văn nửa đùa nửa thật , trả lời :

- Nếu anh định sống như mọi người dân thường thì điều cần thiết là anh phải lấy vợ . Chưa nếm mùi thê nhi , thì chưa thấu triệt được thế nào là tục lụy . Anh đã được nghe chủ nợ réo , con cái vùi ăn quà sáng bao giờ chưa ? Dĩ nhiên là chưa ! Như thế thì anh chưa hoàn toàn sống đời một người dân thường với ý nghĩ , băn khoăn của người dân thường . Anh cần phải lấy vợ... Anh nên lấy vợ . Anh chưa tới 50 tuổi . Lấy vợ còn kịp chán...

Phan cười :

- Anh tưởng tôi không nghĩ đến chuyện lập gia đình à ? Tôi không muốn nói dối anh . Tôi đã nghĩ rất nhiều đến chuyện kiếm một người đàn bà , nhưng...
- Nhưng chưa có ai xứng đáng ?
- Chưa có ai hợp với hoàn cảnh đặc biệt của mình thì đúng hơn . Và nhất là tôi chưa có đủ điều kiện vật chất để lập gia đình...

Tò mò , Văn hỏi Phan :

- Hỏi thực anh , anh đã yêu bao giờ chưa ?

Phan vẫn cười dung dị :

- Thôi đi ! Anh giới thiệu tôi người đàn bà nào thì giới thiệu , chứ đừng hỏi lời thôi nữa.. mà từ lúc anh tới , chỉ có anh hỏi chuyện tôi , tôi chưa hỏi

chuyện anh... Độ này làm ăn ra sao ? Công việc khá không ?

Văn lắc đầu :

- Vẫn như cũ , mà còn có phần “bết” hơn trước . Sống bây giờ mệt mỏi lắm , “cha” à , à quên xin lỗi anh . Nhiều lúc , muốn trở lại khám đường , nằm dài tu dưỡng một thời gian như hồi nọ , khoẻ quá anh nhỉ .

Phan cười buồn không đáp , loay hoay lấy bếp còn nhóm lửa , đun nước , rồi lấy bộ đồ uống trà tàu , trình trọng pha trà cho Văn uống . Phan bình thản bảo Văn :

- Uống đi anh ! Anh thì cứ vất vưởng , ngược xuôi suốt đời . Nhiều lúc tôi nghĩ thật tội nghiệp cho anh , anh quay cuồng dữ dội mà chả đi tới đâu !

Văn cạn chén trà , rót luôn một chén khác , rồi chậm rãi hỏi Phan :

- Không đi tới đâu là thế nào hở anh ?

- Không đi tới đâu là không bao giờ thành công trong việc gì , chứ sao !

Văn nghĩ một lúc , rồi trả lời :

- Tôi đã suy nghĩ kỹ anh ạ . Có nhẽ tôi không đủ năng lực để đi tới thành công , nhưng giả tôi có đủ yếu tố thành công , tôi cũng không muốn thành công !

Phan biết là Văn thích lập dị , nên không phản đối , để mặc Văn nói . Văn tự chiêu nước , uống luôn một hơi , rồi tiếp :

- Anh có thấy những người thành công trên đời—dù là đáng anh hùng , vĩ nhân—ít nhất cũng phải có điểm hoặc bất nhân , hoặc đều cáng , hoặc tàn ác , hoặc táng tận lương tâm thì mới thành công được không ? Và đã thành công rồi , thì còn sống làm gì , hở anh ? Sống ở đời là để tìm ý nghĩa của sự sống , chứ sống không phải là để thành công... Anh có đồng ý không ? Theo tôi , sống ở đời.. là để thất bại.. Anh xem cái bộ mặt của những kẻ thành công có bao giờ đáng yêu không ? Chỉ có sự thất bại mới đẹp , mới đáng yêu có phải không anh ?

Phan tủm tỉm cười :

- Anh làm Cách mạng mà đề cao “thất bại chủ nghĩa” thì cũng là chuyện hi hũu lắm !

“Làm Cách mạng” ! Danh từ Cách mạng mà Phan vừa gán cho Văn , khiến Văn có cảm tưởng vừa ngượng , vừa chua xót , vì Văn đột nhiên nhớ tới hồi chàng học lớp nhất trường tiểu học Hưng Hóa , vào một đêm lạnh buốt , dày đặc bóng tối , chàng chẳng hiểu Cách mạng là gì , cũng theo Phó đảng trưởng Việt Nam Quốc Dân Đảng , Xứ Nhu đi tấn công thành Hưng Hóa , và lần đầu tiên , trong đời chiến sĩ của mình , Văn ném quả lựu đạn , không nổ ! Để rồi đến hai giờ sáng , đoàn quân rút lui qua sông—riêng thuyền của chàng , và các đồng chí tỵ hon của mình mắc cạn ở bãi cát giữa sông—chàng lên bãi cát , rúc đầu vào lòng một người bạn , ngủ một giấc ngủ thật ngon lành , chờ sáng hôm sau , trưởng đồn người Pháp và tri huyện người

Nam đi lượm bọn chàng về , lấy báng súng đánh vào đầu bọn Văn . Đó là lần đầu tiên mà cũng là lần chót—chàng nhận những báng súng của kẻ thù một cách thực nganh nhiên , say sưa đến mức gần như chỉ thấy thích mà không biết đau . Về sau , Văn càng sống , những hành động của chàng càng nặng trĩu , tính toán , hậu ý , và cả những hành động đẹp nhất cũng vẫn có cái góc cạnh hoặc bần tiện , hoặc hèn hạ , vụ lợi của nó , nếu Văn không tự dối mình , đào sâu vào tâm khảm , vào tiềm thức...

- Anh có thấy người ta càng sống thì càng sa đọa , xuống thấp không ?

Cái bản khoán của Văn , Văn vừa diễn tả thành câu hỏi đột ngột , làm Phan lắc đầu :

- Tôi không đồng ý với anh . Tôi nghĩ rằng người ta càng sống thì càng hiểu mình thêm , càng hiểu những cái xấu và những cái tốt của mình . Bản chất con người là hướng thượng . Sa ngã cũng là một triệu chứng hướng Thượng ! Cả đến anh là người vẫn tưởng nhầm đã đánh mất thiên đường của mình , chính tâm hồn tâm hồn anh cũng hướng thượng và anh đặt thiên đường của anh mỗi ngày mỗi cao để anh khỏi với tới , thì đúng hơn .

Lý luận lập dị của Phan làm Văn phá lên cười :

- Sa ngã cũng là một triệu chứng hướng thượng ! Vậy thì vươn lên cao tức là một triệu chứng suy đồi.. có phải thế không anh ? Nhưng tôi hỏi thực anh , anh đã có kinh nghiệm bản thân thế nào là sa ngã chưa , sa ngã thật rùng rợn , thật thê thảm bao giờ chưa ?

Phan nhìn thẳng vào mắt Văn , trả lời :

- Sao lại không ?

- Anh có bị quỷ Sata hành hạ đến tối tăm bao giờ chưa ?

- Có thể có chứ !

Văn lắc đầu :

- Tôi không tin là anh đã trải qua những trạng thái tâm hồn kể trên , hoặc anh chỉ tưởng tượng mà đoán ra thôi . Mà chưa từng sống , chưa trải qua những trạng thái tâm hồn của kẻ “mất thiên đường” thì làm sao mà thông cảm được ?

- Đó là anh bị quan nghĩ như vậy , chứ không một người nào sống mà “mất thiên đường” cả .

- Trái lại , tôi biết nhiều người đã hoàn toàn mất thiên đường . Anh không tin , thì mời anh vận quần áo , rồi tôi đưa đi .

- Đi đâu ?

- Đi đến gặp những kẻ mất thiên đường ! Anh không dám đi hay sao ?

- Ủ ! Đi thì đi ! Nhưng đi đâu mới được chứ ?

- Nhưng anh hứa với tôi là anh sẽ đi chứ ?

- Tôi hứa là sẽ đi mà !

Văn mỉm cười như đã cho được Phan vào tròng :

- Cảm ơn anh . Vậy thì anh mặc quần áo , tôi sẽ đưa anh đến một “ổ nhện” !

Phan sửng sốt :

- “Ổ nhện” ?

Văn vẫn bình tĩnh :

- “Ổ nhện” thì đã sao ! Anh đã “gần” một gái mãi dâm bao giờ chưa ?

Phan đành phải lắc đầu . Văn lại càng được thể :

- Ấy đấy ! Chỉ mới đến một “ổ nhện” mà anh đã sợ sệt rồi !

Rồi Văn cười hóm hỉnh , nói tiếp :

- Anh không “làm gì” thì thôi , tùy anh . Nhưng anh đã hứa với tôi , thì xin anh mặc quần áo cho . Không phải là vô ích đâu anh ạ ! Anh sẽ biết rõ thế nào là “mất thiên đường” .

Phan suy nghĩ một lát , rồi như một người sắp sửa làm điều gì liều lĩnh ,

Phan tặc lưỡi nói :

- Đi thì đi . Kéo anh lại bảo là sợ . Nhưng tôi giao hẹn trước là...

- Là anh không “gi” chứ gì ! Cũng không sao . Miễn là anh đi cho biết sự thực ở đời.. Tôi sẽ đưa anh tới một chỗ thật đặc biệt , khiến anh suy nghĩ...

Phan thông thả vận quần áo , chải đầu , thắt cà vạt . Phan mở ngăn kéo lấy ra một lọ nước hoa “eau de cologne” vẩy lên tóc , xoa lên mặt , khiến Văn giật mình . Phan cười khẩy , ngạo Văn :

- Anh thấy chưa ? Anh ngạc nhiên tại sao tôi cũng biết dùng “eau de cologne” phải không ? Rồi anh sẽ ngạc nhiên thấy tôi còn sống nhiều hơn anh nữa !

Văn lắc đầu cười :

- Thú thực , tôi vẫn không sao hiểu nổi anh !

Phan cũng cười bí mật :

- Tự hiểu mình cũng chưa chắc , còn nói chi đến chuyện hiểu người khác...

Nhưng lúc này , có một điều anh cần hiểu là anh muốn đưa tôi đi đâu thì đi , nhưng... tiền thì tôi không có . Liệu anh có đủ tiền xe pháo và chi mọi khoản không ?

- Dạ đủ

- Vậy thì ta đi ! Tôi sẵn sàng rồi đây !

Hai người xuống cầu thang . Ra tới đường , Văn chăm chú nhìn Phan với bộ “đồ lớn” rất hợp thời , cái cà vạt màu đỏ , cái đầu chải láng , Văn tủm tỉm cười :

- Trông anh không còn có vẻ gì của một vị linh mục hay một nhà Cách mạng . Vậy anh là cái gì ?

- Tôi là... tôi ! Nhưng đi đâu bây giờ ? Gọi taxi chứ ?

- Được ! Anh cứ yên tâm . Bây giờ thì ta hãy tới Bàn Cờ “ngoắc” Hồ , vì Hồ mới là thổ công chính cống . Tôi sẽ bảo nó dẫn anh tới một nơi lạ lắm .

... Đến Bàn Cờ , Văn để Phan ngồi chờ ngoài xe , anh vào ngõ hẻm , rồi năm

phút sau , trở ra cùng Hồ . Hồ vừa nhìn thấy Phan , đã bô bô :

- Lạy “cha” ạ !

Văn lườm Hồ :

- Đừng gọi anh Phan bằng “cha” nữa , cha nội ơi ! Anh Phan có là linh mục nữa đâu ! Tôi vừa tiểu đi cho cậu biết hôm nay mình đi đâu , vậy phải nhìn vào cách ăn vận của anh Phan hôm nay mà xưng hô chứ , cậu ngu quá !

Hồ thốt ra một ý nghĩ mà chính Văn cũng vừa nói với Phan :

- Không gọi bằng “cha” nghe nó ra làm sao ấy !

Văn căn dặn Hồ :

- Cậu nhớ lấy nhé . Kẻo lát nữa tới đó , lại buột miệng thì hỏng bét !

Hồ ngó ngàng hỏi :

- Nhưng mà đến đó thật à ?

- Sao lại không thật !

Hồ thích chí , cười phá lên . Anh chàng vừa uống hết một ly “ba xi ể” , nên càng thấy cuộc đời lên men ! Lúc này , hầu như anh quên hết cả vợ con đang ngắc ngoải để chỉ thấy sống ở đời cũng là một cái gì khoái lắm , ngiêu bất ngờ lắm . Hồ vốn bản chất yêu đời , đặt mình xuống là ngủ , ngáy như bò rông , dù gặp chuyện phải lo đái ra máu chẳng nữa !

Hồ ngắm Phan trịnh trọng trong bộ đồ lớn , lại cất tiếng cười sặc sụa mùi rượu :

- Thím Tư nhà ta hôm nay được tiếp “cha”... à quên anh Phan , thì khoái lẫn đùng ra mất . Nhưng đến thím Tư thực chứ ?

- Có ai nói đùa với anh bao giờ mà cứ hỏi lẫn thần mãi !

- Vậy thì cho xe chạy xuống Gò Vấp !

... Ngồi trên xe , thỉnh thoảng Hồ lại ngoảnh cổ lại , nhìn xuống Phan , ngồi ở phía sau với Văn , và Hồ lại ngửa cổ , cười ròn rã . Rồi đột nhiên , Hồ hỏi Văn :

- Nhưng sao lại xuống thím Tư . Theo ý tôi thì nên giới thiệu Phi Yến với.. anh Phan thì có nhẽ tốt đôi hơn !

Nghe nói đến Phi Yến , Phan vội hỏi :

- Phi Yến nào ?

- Phi Yến , nhân tình lão Phú Sơn ấy mà !

Nếu lúc đó , trong xe , đèn không tắt , thì Hồ và Văn đã nhìn thấy Phan tái mặt như người bị trúng gió độc . Phi Yến là gì đối với Phan ? Cái tên Phi Yến vừa thốt ra ở miệng Hồ , đã gợi những hình ảnh gì , những xao xuyến gì trong tâm hồn Phan ? Bí mật ! Chỉ biết ngay lúc đó , Phan vốn là người bình tĩnh , mừng giận không đẽa lộ ra nét mặt , mà giọng nói cũng lạc hẳn đi :

- Các anh đưa tôi tới Phi Yến à ?

- Xuống thím Tư . Nhưng nếu anh muốn tới Phi Yến thì chúng tôi sẽ đưa anh tới , và sẽ không xuống thím Tư nữa !

Phan vội đáp :

- Xuống thím Tư chứ !

Từ lúc đó , suốt dọc đường , Phan im lặng , thờ thẩn như người mất hồn . Văn và Hồ đều vô tình không biết cơn giông tố nào vừa nổ dậy trong đầu óc người trước kia đã từng là linh mục . Nhưng khi xe dừng lại ở một đường hẻm , Phan hoàn toàn lấy lại bình tĩnh , có vẻ thản nhiên , như không có chuyện gì xảy ra .

.....

.

... Thím Tư ở một căn nhà có gác , không điện , chỉ có một ngọn đèn dầu hỏa lù mù . Ba người vừa đẩy cửa , bước vào nhà , thì một đứa con gái , khoảng 11 , 12 tuổi , cất tiếng chào Hồ :

- Kia Ba !

Văn đưa mắt hỏi Hồ :

- Con anh đây à ?

Hồ lắc đầu cười , hỏi tiếp đứa bé :

- Má có nhà không con ?

- Má ở trên gác .

- Làm gì trên đó ?

- Hút !

- Lên nói với Má là có Ba dẫn hai bác lại chơi !

Đứa bé lên gác rồi , Hồ nói nhỏ , giải thích :

- Bất cứ ai đến ngủ với mẹ nó một lần , lần sau đến , đều bị nó gọi bằng Ba , chứ có “ba” , bốn gì ! Hai anh nhìn con bé đó , lúc này nó cũng chưa có vú , ngực gì cả , thế mà cách đây năm năm , nó đã từng bị hãm hiếp !

- Bị hãm hiếp ?

- Hiếp giả . Người bị gán tội hiếp dâm nó , hiện đang nằm ở khám Chí Hòa .

- Hiếp dâm giả , nghĩa là thế nào ? Anh bịa chuyện gì mà lạ lùng vậy ?

- Chuyện thực mà... Nhưng ly kỳ hơn tiểu thuyết . Để tôi kể cho các anh nghe , rồi các anh có tin hay không là tùy ý . Đây chỉ là một “giai thoại” trong hàng ngàn “giai thoại” về cuộc đời thím Tư , mà các anh sắp sửa được “hội kiến”...

Rồi Hồ đem chuyện thím Tư dàn cảnh trò hiếp dâm kể cho hai người nghe : Cách đây vài năm , trong số khách làng chơi thường lui tới thím Tư , có một ông chủ hiệu tạp hóa , anh Ba Sanh , là một thứ chồng hờ , rất mê thím Tư . Ba Sanh mua cho thím Tư một cửa hàng thợ cạo ở Khánh Hội , cho thím được thu tiền cắt tóc hàng ngày . Nhưng thím Tư nhiều “chồng” quá , lại có thói quen là khi ngồi đánh bài cào , đánh chắn , thì cứ thích vỗ vãi đùi người đàn ông ngồi bên cạnh , nên Ba Sanh ghen , đòi lại cửa hàng không cho thím

Tư thu tiền nữa . Thím Tư uất giận , tìm cách trả thù , mà một khi đàn bà để tâm thù , thì không có gì là họ không dám làm . Thím Tư có đứa con gái lên sáu , không biết con của người “chồng” nào , trong số những người chồng thường đi lại với thím . Đứa bé vẫn ngủ với Ba Sanh , mỗi khi Ba Sanh ngủ đậu lại ở nhà thím . Một tối nọ , thím Tư vờ làm lành với Ba Sanh , dụ cho Ba Sanh tới nhà , rồi vút đứa bé vào giường Ba Sanh . Sớm hôm sau , thím Tư lấy một vật cứng làm say sát , chảy máu âm hộ đứa bé , rồi chu choé , la ầm lên là Ba Sanh đã hiếp dâm con gái mình . Nội vụ đưa ra xử tại phiên Tòa Đại hình . Trước Tòa , thím Tư bù lu bù loa , ôm lấy luật sư bên bị , khóc kể lẽ rằng :

- Nếu con tôi không bị con quỷ sống nọ phá vỡ trinh tiết , thì sau này , thế nào nó chả lấy được chồng sang trọng như luật sư đây !

... Tới đây , Hồ nhìn hai người , hỏi :

- Thế rồi , tòa xử ! Hai anh có thể đoán được tòa xử thế nào không ?

- Tha bổng chứ còn xử cái gì ?

- Bảy năm khổ sai ! Hồ bình tĩnh đáp...

- Bảy năm khổ sai ! Anh nói đùa hay nói thiệt ?

- Sự thực thì Ba Sanh hiện đang còn đền tội ở khám Chí Hòa , và chỉ đợi hết hạn để ra phục hận !

Văn lắc đầu :

- Thế luật sư bên “bị” ở đâu , mà không biện hộ cho Ba Sanh ?

Hồ chép miệng :

- Chính luật sư bên “bị” cũng mất tinh thần vì bị thím Tư ôm trước tòa , bù lu bù loa , nên không còn bình tĩnh bình vực thân chủ nữa . Cho đến cả cử tọa cũng đình ninh rằng , không có lý nào một người đàn bà có thể bịa đứng một chuyện ghê sợ như vậy , để hãm hại người tình !

Câu chuyện rùng rợn , làm Văn lặng người , trong một cảm xúc thương xót lẫn buồn nôn . Chàng hỏi Hồ :

- Người đàn bà sau đó có bao giờ bị hối hận rày vò không ?

Hồ cười :

- Làm gì có chuyện hối hận ! Lát nữa bà ta xuống , anh nhìn bộ mặt bà ta , xem có bóng dáng của hối hận không ?

Giữa lúc đó , đứa bé ở trên gác xuống , nói với Hồ :

- Má xuống ngay bây giờ . Má đang hút giờ , sắp xong !

Phan , Văn chăm chú nhìn đứa bé . Mặt nó quất , hai mắt lơ lảo . Nhìn đứa bé , Văn không ngăn nổi một mặc cảm bứt rứt , như chính mình là người có tội đối với những đứa trẻ sinh ra đời mà không được sống , được hưởng cái tuổi ngây thơ , hồn nhiên của chúng...

Phan hỏi Hồ :

- Thím Tư xuất thân là người thế nào ?

- Hình như xuất thân là một thôn nữ , mỗi buổi sáng chỉ biết đánh răng bằng ngón tay trở , đút vào miệng , và không biết đếm quá sốt trăm . Năm 17 tuổi , nàng đi đồn củi , bị một tốp lính tây đen đi tuần , bắt nàng về đồn hãm hiếp . Đó là vào khoảng năm 1945—khi chiến tranh Việt Pháp bùng nổ . Một tháng sau , bà đã thành bà “quan” , vận đồ đầm , nói tiếng Pháp kiêu “moa ba con nết , túa duy lũy phe ồm ộp” . Hai năm sau , nàng thành chủ nhà chứa , và từ trên mười năm nay , bà đã lên hàng ngũ những tay tổ trong nghề... Ngay lúc đó , thím Tư ở trên lầu bước xuống , gật đầu chào Văn , Phan rồi ôm chầm lấy Hồ :

- Trời ơi ! Chồng tôi bỏ tôi tới bốn , năm tháng mới trở lại . Em nhớ anh quá , lần này về có mang tiền cho em không ?

Hồ lắc đầu :

- Văn ba đào , rách lắm em ạ !

Rồi chàng chỉ vào Văn , Phan , giới thiệu :

- Đây là ông... Văn và ông... Phan . Hai ông anh tôi là người đạo mạo , rất sẵn tiền , chưa bao giờ biết thế nào là “ồ nhện” , nên hôm nay , tôi đưa lại đây giải trí . Em phải làm thế nào cho các “đại ca” hoàn toàn vừa ý khi ra về !

- Được , được ! Nhất định là các đại ca phải hài lòng !

Nghe Hồ kể chuyện về thành tích của thím Tư , Văn cũng như Phan định ninh thím Tư phải là một quái thai , một mụ Tú Bà ghê tởm nhất . Nhưng khi thấy mặt thím Tư , hao hao có bộ điệu , giọng nói của một “mệ” về già , hơn là một chủ nhà chứa , hai người không khỏi ngạc nhiên . Không những thế , thím Tư tuy đã đứng tuổi , vẫn còn một vài nét độc đáo , của người đã từng trải , tiếp xúc với đủ hạng người .

- Để em lên gác sửa soạn và cho gọi các “dì” nó tới hầu tiếp các anh nhé !

Người đàn bà bước lên cầu thang , Văn nhìn theo , nói với bạn :

- Tôi tưởng mụ ta không còn có gì là “con người” nữa , ai ngờ bề ngoài cũng chả khác các bà “lương thiện” mấy !

Hồ bèn lên tiếm tán tụng thím Tư :

- Lưu manh , đề cáng như vậy , nhưng cũng biết đối xử hào hùng ra phết đấy ! Chồng hờ , rách rưới như Hồ này , mỗi lần tới đều được cung phụng , đủ mọi thứ : ăn , hút thả cửa; và lúc nào chán , bỏ đi , “nàng” cũng không quên dúi vào túi cho năm , bảy chục , một vài trăm làm tiền xe pháo.. Kể cũng gọi là chu đáo và đẹp đấy chứ !

Văn lắc đầu :

- Thế thì trời cũng không hiểu nổi thím Tư của anh thuộc loại “quái thai” nào !

Ngay lúc đó , thím Tư đã trở xuống , hỏi Hồ :

- Quên chưa hỏi các anh , định dùng những gì , định gọi mấy “em” , để cho

đi gọi .

- Một “em” thật “chiến” thì bao nhiêu tiền ?

- Cũng tùy ở chỗ các anh muốn loại nào ? Nữ sinh 16 tuổi cũng có . Thiếu nữ 20 tuổi bán hàng cũng có , gái góa , gái nạ dòng cũng có . Béo cũng có , gầy cũng có...

Nghe thím Tư kể đến “nữ sinh 16 tuổi” , Phan đưa mắt nhìn Văn; còn Hồ cười bô bô nói :

- Nữ sinh 16 thì chắc là học trò ông Văn ! Nhưng đó là thứ “thiệt” hay thứ giả đó hở... mình ?

Thím Tư trợn mắt , tức giận như một nhà đạo đức bị xúc phạm tới danh dự :

- Ai thèm đưa thứ giả ! Có thể học sinh hẳn hoi mà !

Văn cười , hỏi :

- Thẻ học sinh trường nào ?

- Trường “Lạc Long”... Các ông không biết đó là cái ổ mãi dâm à !

Văn thở phào , khoan khoái , vì Văn chỉ sợ thím Tư nói trúng ngay trường của Văn . Văn nhớ lại , cách đây hai tháng , văn phòng nhà trường nhận được một cái trát của Biện Lý Cuộc đòi một nữ sinh Đề Ngũ của trường Văn phải ra phòng dự thẩm về tội “thông gian” . Văn cho gọi nữ sinh đó lên , nữ sinh Hồ Lệ , và Văn đã bàng hoàng khi thấy Hồ Lệ chính là nữ sinh trưởng lớp , không những nổi tiếng hoa khôi của lớp , mà còn nổi tiếng ngoan , nhu mì , chăm chỉ và nhất là dễ khóc... Văn đưa cái trát cho nữ sinh , không dám hỏi lý do tại sao nàng lại bị gọi ra phòng dự thẩm . Văn sợ không muốn nghe sự thực hoặc những lời nói dối của người nữ sinh . Buổi trưa hôm đó , Văn về nhà , bần thần nghĩ ngợi , bỏ cả bữa ăn . Văn tự cho mình là kẻ chán chường , rạc rày , không còn biết ngạc nhiên trước bất cứ chuyện gì , thế mà cái chuyện Hồ Lệ bị đòi ra phòng dự thẩm cũng làm cho chàng “ngã ngựa” , như vừa ở trên chín tầng mây rớt xuống vực thẳm , không hiểu nổi đời là thế nào , sống là thế nào nữa !

Nửa đùa , nửa thật , Văn hỏi thím Tư :

- Có phải tên là Hồ Lệ không ?

Thím Tư trở mắt nhìn Văn :

- Sao ông biết ? Mới đi khách mà ! Vâng ! Tên là Hồ Lệ... Nhưng Thủy Lệ chứ không phải Hồ Lệ .

Hồ cười lớn :

- Thì Thủy Lệ cũng như Hồ Lệ !

Văn hỏi tiếp :

- Nhưng người Bắc hay người Nam ?

- Người Bắc !

Văn thở ra như vừa thoát khỏi một cơn ác mộng . Hồ Lệ là người miền Nam , vậy không phải là Thủy Lệ của thím Tư . Văn điềm nhiên bảo thím Tư :

- Vậy thím cho gọi ai thì gọi , miễn là không phải Thủy Lệ . Còn các anh cần gì cứ gọi .

Hỗ tiếp lời :

- Tôi thì chỉ mười đồng ba xi đề và một đồng cân thuốc là thấy.. “thiên đường” rồi , còn anh Phan thì... một “thiếu nữ bán hàng” , có phải không anh Phan ?

Phan vội xua tay :

- Chết ! Tôi không “gì” cả . Tôi chỉ đến đây làm “quan sát viên” cũng đủ rồi .

Văn lắc đầu :

- Không được ! Anh không thể chỉ đóng vai quan sát viên ! Tối hôm nay , anh là vai chính . Chúng tôi sở dĩ tới đây là vì anh . Anh không thể từ khước cái gì cả . Từ khước là chưa.. dứt khoát tư tưởng... !

Phan cười hồn nhiên :

- Tôi sẽ không từ khước cái gì cả . Tôi sẽ sống thật nhiều “ba xi đề” với anh Hỗ . Tôi sẽ hút cả thuốc phiện cho các anh coi.. Nhưng còn cái khoản đàn bà thì rồi sẽ có , nhưng xin cứ để từ từ...

Hỗ thích chí , vỗ tay :

- Tiến bộ ! Tiến bộ lắm ! Nhưng anh Phan hút thuốc phiện bao giờ chưa ?

- Chưa .

- Thế thì anh lại cần phải hút . Nguồn hạnh phúc duy nhất đây anh ạ ! Có phải Nguyễn Thái Học đã nói : “không thành công , thì thành nhân” phải không ?

Văn cười :

- Nguyễn Thái Học thì dính dáng gì cái hút thuốc phiện của anh , mà anh ngoắc cả nhà anh hùng dân tộc vào ?

- Tôi chưa nói hết... “không thành công thì thành nhân” đúng lắm ! Nhưng không “thành nhân” thì làm cái gì ?

Văn đỡ lời :

- Thì hút thuốc phiện !

Hỗ vỗ tay :

- Ấy đấy . Không thành công thì hút thuốc phiện ! Thật là một chân lý !

Văn chép miệng :

- Chỉ khổ cho tôi , tập hút thuốc phiện mãi vẫn không thấy thích , vẫn không nghiện nổi . Có lẽ cái số kiếp tôi còn phải.. thành công một lần , nên trời chưa muốn bắt nghiện thuốc phiện chăng ?

Thím Tư nghe ba người nói chuyện toàn những điều mà thím cho là mơ hồ , cảm hấp , và nhất là không thấy ba người đá động gì đến chuyện giá cả , tiền nong , thì phát bực , vỗ tay vào đùi Hỗ thật kêu , thúc giục :

- Thôi các anh tính sao thì tính cho sớm để kịp cho gọi .

Hồ đưa mắt nhìn Văn . Văn vừa mới vay lương non ở Tòa Báo được mấy ngàn , liền móc ví , lấy ra một ngàn , đưa cho Hồ . Hồ trao cho thím Tư , hát hàm hỏi :

- Đủ chưa ? Cả gái , thuốc phiện và ba xi đề !

Thím Tư bấm ngón tay , tính toán :

- Gái năm bách này; thuốc phiện hai bách này.. vị chi là bảy bách; ba xi đề , cam , lê , táo hai bách này.. vị chi là chín bách . Còn một bách xe pháo.. là vừa đủ nếu các anh chỉ dùng một...

... Thím Tư đi rồi . Văn và Phan lững thững theo Hồ lên gác . Gian gác chia làm hai phòng , một phòng ngủ và một phòng hút thuốc . Gọi là hai phòng cho oai , nhưng sự thực , thì hai phòng chỉ ngăn cách bởi một bức rèm kéo , bằng vải , bỏ cái rèm đi thì hai phòng chỉ là một , và dù có bức rèm chẳng nữa , người nằm hút bên này cũng nghe rõ tiếng nói , cười và có nhẽ cả tiếng thì thầm của người ở bên kia phòng . Phòng ngủ vốn vẹn có một cái giường gỗ , trải đệm trắng , một cái tủ gương và một cái “bô” , một cái châu “cổ điển” của những phòng ngủ bán ái tình . Phòng hút có một sập , trên đó phủ một tấm da hổ đã sờn hết cả lông . Dụng cụ bàn đèn thì sơ sài , vá vúi , chấp nối , cái dọc tàu một kiểu , cái nhĩ một kiểu , cái chụp đèn là một cái ly khoét chôn . Văn đưa mắt nhìn phòng ngủ , phòng hút , rồi lại nhìn mặt Phan .

Nhưng bộ điệu , nét mặt Phan vẫn thản nhiên như nhà đó là nhà chàng , gác đó là nơi chàng đã lui tới nhiều lần...

Đứa bé mang thuốc , rượu ba xi đề cùng một đĩa khô mực lên . Hồ bèn đóng vai chủ nhà : lấy ly , rót rượu mời hai người nhậu nhẹt , rồi chàng loay hoay châm đèn , thử lại cái dọc tàu xem có hờ không .

Hồ nốc một hơi cạn cả ly rượu vừa rót đầy , rồi chàng cởi áo “sơ mi” , treo lên mắc , nằm dài ra sập , miệng nói :

- Để tôi tiêm cho các anh hút nhé !

Văn không biết uống rượu , chỉ nhấp một chút xíu cũng đỏ mặt , nên chàng chỉ nhắm nhấp lấy lệ . Văn không ngờ Phan cũng là một tửu đồ hữu hạng .

Thấy ly của Phan đã cạn , Văn vội rót tiếp , Phan không từ chối , đưa lên môi , làm một hơi cạn ly thứ hai . Khiến Văn phát hoảng :

- Chết chữa ! Tửu lượng của anh cũng vào hàng Lưu Linh mất rồi !

Phan cười rộ :

- Chứ đâu có như anh !

Rồi Phan bảo Hồ :

- Đã “nhậu” thì nhậu cho “đã” . Tôi chưa hề biết say bao giờ . Anh bảo nó mua lấy một chai “lít” nữa ! Hôm nay tôi cũng muốn say lắm .

Hồ vừa gật đầu lia lại , vừa lăn điếu thuốc trên mặt nhĩ . Mùi thuốc nướng thơm tỏa bay ngào ngạt . Làm xong điếu thuốc đầu tiên , Hồ đưa dọc tàu sang phía Phan :

- Nào mời anh khai mạc !

- Thì hút !

Phan kéo một hơi dài , tiếng vo vo ròn và kêu , không khác một dân nghiền chính cống . Hồ vừa chiếu đèn cho Phan hút , vừa khen tấm tức :

- Hút thế này mới là hút chứ ! Còn ông Văn kéo thì chán mớ đời !

Phan hút xong điếu thuốc , chiêu ngụm nước nóng cho khói vào bụng , rồi ngửa mặt nhìn trần nhà , từ từ nhả chút khói còn lại , trong khi đó , Văn không ngớt quan sát , lặng ngẫm sắc diện Phan , thấy Phan vẫn thản nhiên , bí mật như thường .

Hết điếu này tới điếu khác , mỗi lần Hồ đưa dọc tẩu cho Phan , Phan đều không từ chối , khiến Văn kinh ngạc hỏi :

- Anh bảo chưa hút thuốc phiện bao giờ , sao anh kéo giỏi và thành thạo thế ?

Phan mắt nhắm , như còn đắm đuối trong cái khoái đi mây về gió , chậm rãi trả lời Văn :

- Tôi nói dối anh làm gì ! Đây là lần đầu tiên tôi hút , cũng như lần đầu tiên tôi tới “ổ nhện” . Nhưng cái “tạng” tôi lạ lắm . Bình sinh tôi chưa biết say cái gì , kể cả rượu , cờ bạc , thuốc sái , trừ có hồi còn niên thiếu , tôi đã có một lần say.. say một người đàn bà .

Hồ và Văn cũng phá lên cười :

- Anh mà cũng say.. gái !

- Say hơn các anh là đàn ông khác .

- Anh kể đi ! Kể cho nghe chuyện anh say gái nào .

Tiếng Phan như từ quá khứ dâng lên :

- Khoan ! Anh Văn bỏ tiền mua thêm một “chị” thuốc phiện nữa đi !

Ngay lúc đó , có tiếng léo xéo từ dưới nhà đưa lên . Văn phân biệt thấy tiếng dép của Thím Tư và tiếng giày cao gót của một người đàn bà khác . Hồ nháy mắt nói với Văn :

- “Nàng” tới đó !

Tiếng giày nện lên cầu thang , khiến Văn sượng sùng nhìn Hồ , Phan . Hồ vẫn “phớt” tỉnh , còn Phan thì vẫn lạnh lùng , tưởng chừng Phan không nghe thấy cả tiếng chân bước của họ .

Thím Tư đã lên hết cầu thang , còn người đàn bà vẫn còn đứng giữa cầu thang , ngó lên , không chịu bước nữa , khiến thím Tư thúc giục :

- Lên đây em ! Làm “con... gái” cái con mẹ gì nữa ! Các ông trên này toàn là người tử tế , đừng dẫn cả mà !

“Tử tế ! Đừng dẫn !” Nghe mấy tính từ của thím Tư tặng bọn chàng , Văn và Phan đều vô tình đưa mắt nhìn nhau , cùng có cảm tưởng là thím Tư hỏi lai lịch của mình với Hồ và biết rõ bọn họ là ai !

Người con gái vẫn không nhúc nhích , khiến thím Tư phải dõ dằn :

- Ô kìa ! Lên đây cô Thủy Lệ ! Các ông giáo ở trên này , chứ ai đâu !
 Văn tái mặt , thúi vào lưng Hồ , nói nhỏ :
 - Ô kìa ! Đã bảo bà ta đừng gọi “của nợ” , mà sao lại thấy kêu “Thủy Lệ” với “Hồ Lệ” rồi rít thế kia có bỏ mẹ không !
 Hồ đặt cái dọc tàu xuống khay đèn , nhồm dậy , đi chân đất tới cầu thang , miệng bô bô :
 - Nào em Thủy Lệ đâu ! Lên cho các anh chiêm ngưỡng dung nhan một chút nào !
 Rồi Hồ bước xuống cầu thang , cầm tay Lệ , lôi xềnh xệch nàng lên , khiến Lệ vừa bước , vừa kêu :
 - Bỏ tay em ra ! Bỏ tay em ra !
 Lệ chỉ mới độ 16 tuổi , không đẹp , không xấu , nước da nàng hơi nhợt và quầng mắt thâm . Lệ vận một bộ đồ đầm rẻ tiền , nhưng sạch sẽ . Nếu gặp ngoài đường , người ta vẫn có thể định ninh Lệ là một nữ sinh trường Đầm . Vừa thoáng nhìn nét mặt non choẹt của Lệ , Văn sùng sộ với thím Tư :
 - Đã bảo đừng gọi cô bé này tới , sao bà vẫn cứ gọi ?
 Thím Tư ập úng chống chế :
 - Dạ , nhưng những người khác đều đi khách vắng , chỉ còn có mình cô này .
 Rồi thím Tư biện hộ :
 - Ông nhìn cô này cũng ngon lành lắm , ăn đứt các cô khác , chứ kém gì ? Người con gái tưởng Văn chê mình , nên tiu nghỉu , sầm nét mặt , ra chiều thất vọng , nghĩ đến cảnh huống bị đuổi về mà không được chút tiền nào . Văn tỉnh ý , vội giải thích cho người con gái khỏi buồn :
 - Cô Lệ đừng vội hiểu nhầm là chúng tôi không ưng cô ! Bọn này nhiều tuổi , đã dặn bà chủ mời một bà đến nói chuyện cho vui . Nhưng lại mời được cô.. thì cũng chả sao . Ngồi xuống đây Lệ... Tuổi Lệ năm nay bao nhiêu ? Người con gái cúi gằm mặt , ngồi xuống , nói trong cuống họng , hai chữ cụt ngủn :
 - Mười sáu !
 Văn hỏi Phan :
 - Tuổi thực anh bao nhiêu ?
 - Bốn mươi tám !
 Hồ tùm tùm cười :
 - Bốn mươi tám và mười sáu , vừa đúng gấp ba ! Đẹp đôi chán !
 Văn phụ họa :
 - Họa sĩ Picasso tám mươi lăm mà lấy vợ hai mươi hai.. thì sao ?
 Biết hai người định tâm gán Lệ cho mình , Phan nghiêm nét mặt , đường hoàng bảo Lệ :
 - Cháu Lệ đừng có nghe hai ông bạn của bác nói đùa mà tưởng thực . Các bác tới đây chỉ là để nhậu nhẹt , cho gọi cháu tới.. nói chuyện cho vui , chứ

không có ý định gì khác...

Nghe Phan nói , Thủy Lệ ngờ ngác , không hiểu bọn Phan là hạng người nào . Lệ mới nhập tịch làng mãi dâm chưa quá một năm , nhưng nàng cũng đã bị một , hai lần bọn con trai quit tiền công , nên khi nghe Phan nói chỉ gọi nàng tới nói chuyện , Lệ dâm bản khoắn lo lắng , không hiểu có được trả tiền hay không—nếu bọn Phan chỉ gọi nàng đến “nói chuyện” . Lệ lăm lét nhìn bọn Phan , muốn hỏi cho dứt khoát . Văn thấy nét mặt dâm chiêu của Lệ , hiểu ngay thắc mắc của Lệ , bèn nói với Lệ :

- Tuy chỉ là gọi đến nói chuyện , nhưng vẫn trả tiền cho Lệ như thường .
Đừng sợ...

Nghe Văn nói huych toẹt sự lo lắng của mình , Lệ cười , tươi tỉnh ngay lại . Còn Hồ thì thấy câu chuyện dâm chiêu và nghe cách xưng hô “bác” , “cháu” của Phan , Hồ lắc đầu , nói với thím Tư”

- Đến đây mà các “cha nội” cũng vẫn đạo mạo , sai toàn “bác bác” , “cháu cháu” , thì còn gỡ gạc vào đâu !

Rồi chừng như chưa hết bức tức vì thái độ mà Hồ cho là “đứng đắn không đúng chỗ” của Văn , Hồ chỉ Văn và Phan , nói với Lệ :

- Đây là hai ông “thầy đời” , hai giáo sư Văn , Phan , nữ sinh Thủy Lệ còn đợi gì mà không lạy thầy đi..

Nghe nói đến tên Văn , Lệ đột nhiên chăm chú nhìn Văn , rồi chớp mắt luôn hai ba cái , ập ứng hỏi Văn :

- Có phải thầy là thầy Văn , Ba của chị Thu không ?

Văn sững sốt nhìn Lệ , vẫn không nhận ra Lệ là ai :

- Sao Lệ biết , cái Thu , con tôi .

Sự vui mừng được gặp “thầy” cũ , làm Lệ quên phứt khung cảnh ngang trái của sự gặp gỡ . Mắt Lệ sáng lên , nàng ôm choàng lấy cánh tay Văn , nói như reo :

- Thầy quên rồi sao ? Con là Thục , bạn với chị Thu ở Đệ Lục , thầy quên rồi sao ?

Văn nhúu đôi lông mày nhìn Lệ , và khi Lệ nói đến tên Thục , Văn chợt nhớ ra . Chàng buông thõng hai tay , lắc đầu nhìn Lệ , và chàng phải cố trấn tĩnh , để cho giọng chàng khỏi thành một tiếng kêu thương :

- Trời ơi ! Con Thục ! Sao đến nông nổi này hờ con ? Mà sao mày chóng lớn thế ! Sao mày lại làm cái nghề này hờ con ?

Mãi tớii lúc đó , Lệ mới ý thức được thực tế phũ phàng của cuộc gặp gỡ : nàng không còn là một nữ sinh nữa !

Và cái giây phút vui mừng , bông bột được gặp thầy cũ tan biến ngay , nhường cho niềm tủi nhục , khiến Lệ cúi đầu không dám nhìn Văn , trong khi Hồ vừa hút xong điếu thuốc , cất giọng cười khanh khách mà Văn nghe như tiếng đổ vỡ của cuộc đời..

- Chao ôi ! Thế là “thầy trò gặp nhau” . Số kiếp tướng Văn là như vậy ! Đi đến đâu cũng có chuyện , mà toàn là những chuyện động trời.. Vậy thì làm sao lại đến “lông lỏi” này hử cô Lệ , hay cô Thục ?

Văn đang buồn , nghe Hồ nói giọng “nông nổi” thành “lông lỏi” , cũng bật cười , lắc đầu nhìn Lệ . Lệ cúi gầm mặt , không dám nhìn Văn . Nước mắt Lệ trào ra , chảy thành dòng trên má , trên cằm , đổ giọt xuống cái ngực hở nửa chừng , làm Lệ sực nhớ tới cách ăn vận dĩ thừa của mình , và Lệ lại càng tủi , thẹn , không biết dấu cẳng , đùi để hở của mình vào đâu . Văn thở dài , đặt tay lên vai Lệ :

- Cứ khóc đi con ạ !

Nghe Văn nói , Lệ òa lên khóc thành tiếng . Nước mắt như gội rửa tâm hồn cô bé mãi dâm , để Lệ trở về với sự trong trắng của đời nữ sinh , Lệ vừa khóc , vừa kể lể hoàn cảnh của mình : cha chết , mẹ đi lấy chồng , Lệ ở với doings , người dượng mạnh tâm lợi dụng nàng , Lệ bỏ nhà ra đi , sa vào ổ mãi dâm : một chuyện tâm thường không có gì đặc biệt , kỳ lạ , như bước đường cổ điển của tất cả những người con gái sa cơ lỡ bước . Ba người lặng yên nghe Lệ khóc . Văn im lìm , cầm nín , nghe tiếng sèo sèo của thuốc phiện nung , tiếng thôn thức của Lệ , thấm vào tâm hồn cô liêu của mình . Nghe Lệ khóc , Văn đột nhiên nhớ lại hồi niên thiếu , ở quê nhà , anh ruột Văn bị lao , từ trần . Mẹ Văn , những buổi chiều mưa gió , nhớ con , ngồi ở thềm nhà ngang , cất tiếng khóc ai oán , kể lể như các bà mẹ thôn quê , thường khóc thành những bài khóc có vần , có điệu.. “Con ơi ! Nhà cao cửa rộng , con không ở , con ra nằm ngoài đồng , giờ mưa giờ gió , ai bưng com , rót nước cho con... Con ơi ! Lá vàng còn ở trên cây , lá xanh rụng xuống , trời ơi là trời..” Mỗi khi tiếng khóc của mẹ Văn cất lên , Văn điên cuồng , phải bỏ nhà chạy ra ngoài ngõ , mà tiếng khóc của mẹ chàng vẫn văng vẳng đuổi theo chàng . Văn biết trong khi mẹ chàng khóc , mẹ chàng còn đắm đuối trong tiếng khóc , nên không buồn bằng chàng là người nghe khóc . Và Văn tự nhủ : “Suốt đời , ta chỉ là người nghe khóc” .

... Lệ khóc một thôi , một hồi , thấy không ai khuyên mình nín , nàng đành lấy khăn lau nước mắt , rồi hỏi Văn :

- Thu nói vẫn đi học , hử thầy ?

- Ừ , nó vẫn đi học . Nó vừa thi đậu . Mà con bỏ học đã mấy năm rồi ?

- Hơn hai năm , từ hồi ở Đệ Lục đó thầy !

Từ lúc hai thầy trò nhận ra nhau , Phan vẫn nằm im , mắt nhắm , gương mặt như tạc bằng cẩm thạch . Thỉnh thoảng Hồ tiêm xong liều thuốc , đặt cái dọc tẩu lên tay Phan , thì Phan lại mở mắt , kéo một hơi , rồi lại nhắm mắt . Có nhẽ Phan say thuốc phiện , say rượu.. Nhưng cũng có nhẽ Phan không say gì cả , tâm hồn chàng đang bùng sống với những hình ảnh của một quá khứ tưởng chừng đã chết , mà tiếng khóc của Lệ cùng khói thuốc và hơi men

vừa làm nổi dậy trong lòng chàng...

Đột nhiên , Hồ nói với Phan :

- Anh Phan có đứa con nuôi nào chưa ?

- Không !

- Vậy tốt hơn hết là cô Lệ làm con nuôi anh Phan , để anh Phan gây dựng lại cuộc đời cho cô ấy.. Có phải không anh Văn ?

Văn cười , không đáp . Phan cũng cười , nhìn Lệ :

- Nếu việc đời cái gì cũng giải quyết , một cách giản dị như ý muốn của anh Hồ , thì làm gì có chuyện thương tâm... Nhưng may ra thì tôi có cách giải quyết ổn thỏa , hơn lời đề nghị của anh Hồ .

Văn vội hỏi :

- Cách thế nào ?

- Bảo cháu Lệ nó sang nghỉ ở giường bên kia . Nó vừa trải qua cơn xúc động , không nên nghe chuyện của chúng mình...

- Anh nói đúng...

Rồi Văn nói với Lệ :

- Đi sang bên này , con .

Lệ ngoan ngoãn theo Văn . Nhìn cái giường trải đệm trắng , với hai cái gối , Văn không khỏi gượng... nhìn Lệ , và trong cơn mắt Lệ , Văn lại chợt nhìn thấy ánh mắt của cô gái mãi dâm . Văn thở dài lần thứ hai , nói với Lệ :

- Con nằm nghỉ đây một lát , rồi thầy sẽ đưa về... À con ở gần đây không ?

- Cách đây độ hai trăm thước .

- Ở với ai ?

- Với hai ba đứa.. như con !

Văn bảo Lệ nằm xuống . Chàng lấy cái mền ở đầu giường , phủ lên người Lệ , Văn có cảm tưởng như chàng đắp mền cho một đứa con đang lâm bệnh nặng . Đắp xong , Văn vội vàng kéo màn , ngăn đôi hai phòng , rồi đi sang chỗ Hồ và Phan .

Phan lim dim mắt , hỏi Hồ :

- Có còn “ba xi đế” không ?

- Còn gần nửa lít !

- Cho tôi xin một ly nữa !

Hồ lặng lẽ rót đầy ly rượu đưa cho Phan . Phan làm một hơi cạn ly , rồi lại nằm xuống , không nói không rằng . Đợi một lúc , thấy Phan vẫn im lìm , Văn lên tiếng hỏi :

- Anh vừa nói , có cách giải quyết ổn thỏa cho Lệ , vậy cách giải quyết của anh thế nào ?

Văn không mở mắt , Phan nói như trong giấc mơ :

- Nhờ Hồ đi gọi Phi Yến tới đây !

Văn và Hồ đều sững sờ :

- Anh bảo sao ? Đi gọi Phi Yến cho anh à ! Anh quen Phi Yến ?

- Quen .

- Quen thế nào ?

- Quen thân .

- Thân thế nào ? Từ bao giờ ?

- Thân lắm , cách đây hơn hai mươi năm !

Văn hiểu ngay và chàng lắc đầu nhìn Phan . Hồ lỗ mãng hơn , hỏi Phan :

- Phi Yến là người yêu ngày xưa của anh phải không ?

Nghe đến hai tiếng “người yêu” , Phan mở mắt , trả lời Hồ :

- Anh biết cũng thế thôi ! Nhờ anh đi gọi giùm tôi Phi Yến , anh có vui lòng không ?

- Dạ ! Vui lòng lắm chứ ! Vậy bảo lại ngay đây ?

- Vâng , anh cứ nói giùm là có tôi cần gặp bà ta . Tôi tin là nghe anh nói , bà ta sẽ tới.. Lúc này có nhẽ tôi hơi say , lại thêm phải giải quyết chuyện cháu Lệ , nên mới cần gặp , chứ ngày mai , thì chắc... hết cần rồi .

Hồ nhanh nhẩu mặc quần áo , bước mạnh xuống cầu thang , hùng dũng như hời chàng chỉ huy những trận đánh đêm quyết chiến với kẻ thù...

Thím Tư ơ dưới nhà đi lên , thấy Hồ bước xuống , vội hỏi :

- Mình đi đây à ?

Hồ ôm thím Tư hôn đánh “choẹt” thành một tiếng , bảo thím :

- Lên bảo anh Văn đưa thêm tiền mua thuốc phiện . Lát nữa anh trở lại . Lý thú lắm mình ơi !

Hồ đi rồi , Phan lấy chai rượu “đế” rót một ly , không biết là ly thứ bao nhiêu . Văn tỏ ý băn khoăn :

- Anh uống nhiều vậy , còn đâu tỉnh táo mà gặp Phi Yến ?

Phan lừ đừ trả lời :

- Tôi muốn “con người say” của tôi gặp Phi Yến , hơn là “con người tỉnh” của tôi gặp bà !

- Anh sợ tỉnh thì không đủ can đảm gặp “người cũ” hay sao ?

- Không phải là không đủ can đảm . Nhưng say mà gặp thì vẫn hơn !

Mà Phan đã bắt đầu say thực sự ! Nhưng cái say của Phan là cái say của Phổ Chiêu thiên sự Phạm Thai , càng sai càng lý : Mặt Phan chỉ tái đi chứ không đỏ . Uống hết ly rượu cuối cùng , Phan buông ly , nằm sóng xoài , tâm hồn phiêu diêu , chập chờn như đã lìa khỏi xú xác trần gian . Phấn thiêm thiếp mê đi lúc nào không biết . Phan nằm im , mắt nhắm , hơi thở đều đều . Văn lấy tấm mền phủ lên người Phan .

Văn nhìn Phan ngủ , nhìn ngọn đèn dầu lạc hiu hắt và gian phòng nửa tối nửa sáng , tự nhiên Văn thấy cô đơn lạ lùng , có cảm tưởng như trong lúc này , cả thế gian đều ngủ , duy có một mình Văn là bị đày đọa phải thức để mang hộ cái buồn dương thế cho mọi người . Chàng cất tiếng gọi Lệ :

- Lệ ngủ rồi à !

- Thừa thầy , con vẫn thức đây ạ !

Thím Tư và Lệ đang thì thầm to nhỏ với nhau ở giường bên . Văn thoáng nghe tiếng Lệ nói : “Em không lấy đâu” ! Hình như là thím Tư chia tiền cho Lệ , mà Lệ chê ít không chịu lấy . Sự phỏng đoán của Văn càng làm Văn ngao ngán , gọi hai người :

- Mời thím Tư sang bên này . Cả Lệ nữa !

Thím Tư và Lệ vừa sang , Văn hỏi luôn :

- Hai người thì thầm chuyện gì vậy ?

Thím Tư thẳng thắn đáp :

- Tôi đưa tiền cho cô Lệ , nhưng cô nhất định không lấy , nhường tất cả cho tôi . Vậy tôi hoàn lại anh phần của Lệ...

“À , ra thế ! Thì ra đời cũng chưa hoàn toàn ghê tởm như ta tưởng . Người đàn bà táng tận lương tâm như thím Tư , cũng vẫn phân minh về tiền bạc , hơn cả những kẻ ăn cắp , đội lốt đạo đức , đội lốt chính trị trong xã hội..” .

Văn tự nhiên thấy đỡ nản và ôn tồn bảo thím Tư :

- Thôi thím Tư giữ cả đi . Lệ nó không lấy là phải . Thím Tư tiêm thuốc mà hút cho vui .

Thím Tư nằm xuống , Lệ ngồi phía chân thím . Thím Tư hút luôn ba điếu , rồi hỏi Lệ :

- Cô Lệ dùng một điếu cho tỉnh người nhé ?

Lệ ngượng ngập , lắc đầu , đảo mắt nhìn Văn . Văn sừng sốt :

- Chết chưa ? Lệ cũng biết hút à ?

Thím Tư đỡ lời :

- Thỉnh thoảng cô ấy cũng hút đấy . Nhiều khi “khách” họ bắt ép thì cũng phải chiều họ . Rồi hút dần cũng thấy thích , nhất là đỡ mệt...

Văn lo sợ , hỏi Lệ :

- Vậy con đã nghiện chưa ?

Thím Tư cười ròn rã , trả lời hộ Lệ :

- Đã nghiện thế nào được ! Mới thấy thích thôi !

- Thấy thích là bắt đầu nghiện rồi còn gì nữa !

Lệ vội bào chữa :

- Con đã biết thích đâu ! Chỉ lúc nào buồn , họ bảo hút thì hút thôi .

Lời bào chữa ngây thơ của Lệ làm Văn phì cười .

Ngay lúc đó , có tiếng cửa mở ở dưới nhà , Văn vội nói nhỏ với hai người :

- Chắc là Hồ trở lại với Phi Yên , thím Tư và Lệ cứ ngồi yên xem tôi dàn cảnh , thử xem Phi Yên đối với Phan là thế nào..

Hai người gật đầu . Có tiếng Hồ bô bô :

- Mời chị lên gác . Anh ấy ở trên này..

Rồi Hồ cất tiếng gọi :

- Anh Phan ơi ! Chị Yến đã tới.. Anh xuống đón chị...

Không thấy ai trả lời , Hồ ba chân bốn cẳng , bước mạnh lên cầu thang . Phi Yến lật đật bước theo sau .

Vừa trông thấy Phi Yến , Văn làm ra vẻ thất vọng , nói với Phi Yến :

- Chị đến có lẽ hơi chậm ! Anh ấy nhớ chị nên uống nhiều rượu quá , bị trúng gió độc , ngất đi , gọi mãi không thấy tỉnh...

Vô tình , cả Hồ lẫn Yến đều mắc lừa . Hồ biến sắc , lẩm bẩm : “Sao chóng dữ vậy” . Còn Phi Yến thì tái mặt , run run đi tới chỗ Phan nằm . Thấy Phan nằm im , mắt nhắm , mình phủ mền , Yến định ninh là Phan sắp chết hoặc chết rồi , nàng chẳng còn kịp giữ gìn gì nữa , ôm choàng lấy Phan , khóc nức nở :

- Anh Phan ! Anh Phan ! Yến đây mà ! Khổ quá anh ơi ! Anh Phan !

Yến vừa khóc , vừa ôm Phan , lay Phan . Đột nhiên , Phan mở mắt , ngồi nhồm dậy , dụi mắt , đường hoàng chào Phi Yến :

- Bà... Bà... mới lại !

Văn vỗ tay reo :

- Sống lại rồi . May quá ! Ái tình kỳ diệu thực !

... Thím Tư và Lệ cố bịt miệng để khỏi phá lên cười . Còn Phi Yến thì vẫn không để ý tới ai , không biết trời đất là gì cả , ngoài Phan ! Phi Yến vẫn ôm lấy Phan :

- Nằm xuống anh ! Kéo gió . Anh đỡ chưa ?

- Tôi có sao đâu ! Phan vừa nói , vừa gỡ tay Phi Yến , cố thoát ra khỏi vòng tay chặt chẽ của Phi Yến . Phi Yến thì tin lời Văn là thực , cho rằng vì mình mà Phan “sống lại” , nên không chịu buông tha Phan , chỉ sợ buông , thì Phan lại té xỉu mất .

Phan gỡ thoát khỏi vòng tay chặt chẽ của Phi Yến , rồi nghiêm trang hỏi Yến :

- Thừa bà vẫn mạnh ?

Yến lại nắm lấy tay Phan , rên rỉ :

- Anh ! Anh đừng gọi em bằng “Bà” nữa ! Anh nằm xuống kéo bị trúng gió bây giờ !

- Không , tôi có làm sao đâu !

Văn , thím Tư , Lệ nhìn nhau , cố nhịn cười . Hồ như đã đoán được sự dàn cảnh của Văn , bèn cười lớn :

- Đúng rồi ! Anh Phan nên nằm xuống , kéo lần này trúng gió thực đấy . Con gió này xem ra dữ dội lắm !

Phan ngơ ngác nhìn bọn Hồ , không hiểu Hồ nói gì . Nhưng Phan vẫn trịnh trọng nói với Phi Yến :

- Sở dĩ tôi phải nhờ anh Hồ tới mời Bà , là để phiền bà chút việc , Bà có vui lòng giúp cho không ?

- Việc gì em cũng xin vâng , nhưng anh hãy bỏ cái tiếng “Bà” đi . Anh chưa tha tội cho em sao ?

Phan vội ngắt lời Yến , chỉ vào Lệ , nói :

- Đây là cô Lệ . Bà gặp cô Lệ ở đây thì Bà đã đoán được hoàn cảnh của cô . Tôi đã nhận Lệ làm... con nuôi , nhưng sự thực là tôi không đủ điều kiện để nuôi và gây dựng cho Lệ . Vậy Bà có thể giúp tôi , lo lắng cho Lệ được không ?

Phi Yến thoáng nhìn Lệ , rồi hỏi Phan :

- Anh gọi em , chỉ có vậy thôi ư ?

- Dạ !

Phi Yến dần từng tiếng :

- Chỉ có việc gửi gắm cô Lệ thôi ?

- Dạ !

Biết Phi Yến sắp sửa òa lên khóc , Văn nói xen vào :

- Anh Phan tự dối mình thì đúng hơn . Tôi biết... Việc cô Lệ chỉ là một cái có... Tôi chẳng hiểu chị Phi Yến đã mắc tội gì với anh Phan . Nhưng anh Phan đã mời chị tới , tức là đã quên lỗi của chị rồi .

Phi Yến sung sướng nghe Văn nói , còn Phan thì hơi cau mặt , nói với Phi Yến :

- Sự thực nếu không có chuyện Lệ , thì tôi không dám mời bà tới . Văn biết là còn những kỷ niệm... Chúng ta nên sống với kỷ niệm , nhưng đừng khêu gợi kỷ niệm ra làm gì... Bà hứa với tôi là đừng bao giờ đả động đến quá khứ...

Biết Phan sẽ không bao giờ thổ lộ tâm tình trước một người thứ ba , Văn khẽ bấm Hồ , ra phía giường ngủ , thì thầm vạch kế hoạch cho Hồ , để Hồ bảo tất cả mọi người rút lui xuống dưới nhà cho một mình Phan và Phi Yến ở lại .

Hồ làm theo kế của Văn , ra ám hiệu cho thím Tư và Lệ lặng lẽ chuẩn .

Người chuẩn cuối cùng là Văn .

Xuống dưới nhà , Hồ khúc khích cười , nói đùa với Văn :

- Liệu Phan có bị Phi Yến... không ?

Văn cười buồn :

- Xem chừng anh ấy cũng “đau khổ” lắm , thương nhớ Phi Yến lắm , nhưng không dám bộc lộ tâm tình... Chúng mình rút xuống thế này là đẹp lắm !

- Nhưng Phan và Phi Yến yêu nhau , rồi bỏ nhau ra sao , mà Phi Yến luôn luôn hỏi Phan đã tha tội cho bà ta chưa ?

- Nào ai biết được ! Mà biết làm gì... Cuộc tình duyên nào cũng như cuộc tình duyên nào ! Yêu nhau , rồi đổ vỡ... Rồi hối tiếc... Nhưng... chuyện họ đã vậy , chuyện mình tính sao bây giờ ? Hồ ở lại đây hay về ?

Hồ chưa kịp trả lời , thì thím Tư đã lên tiếng :

- Anh Hồ phải ở lại với em chứ . Vợ chồng cách bao nhiêu lâu mới gặp nhau

!

Hồ cười :

- Chả ở lại với mình cũng “đó nọ” biết ngủ đâu đêm nay ! Vậy anh Văn đưa Lê về à ?

Thím Tư góp ý kiến :

- Đêm khuya , khó gọi taxi lắm , mà mưa vẫn chưa tạnh ! Hay anh Văn và Lê ngủ lại đây ! Dưới nhà cũng còn đủ giường...

Giữa lúc đó , có tiếng Phan gọi Văn . Văn vội nói với thím Tư :

- Thôi chúng tôi chuồn đây ! Kéo Phan xuống bắt kịp chúng tôi . Cho tôi mượn cái áo đi mưa .

- Tôi chỉ có một cái thôi .

- Cũng chả sao . Hai thầy trò tôi chung một cái áo đi mưa cũng được . Cốt che đầu là đủ .

Thím Tư đưa áo đi mưa cho Văn , Văn chẳng kịp chào ai , nói với Lê :

- Thôi về con . Đưa thầy tới chỗ con ở cho biết nhà , rồi mai một , thầy sẽ xuống thăm...

Hai thầy trò băng mưa ra đường...

SÓNG

Phần I

Chương 6

Kha đi đi , lại lại trong phòng khách , rồi lại bách bộ ra vườn... Chàng băn khoăn , lưỡng lự tự hỏi lát nữa có nên gặp Huyền không , và chàng sẽ đánh một đòn “chí tử” cách nào , để Huyền đầu hàng không điều kiện... Kha không khỏi bức rọc , nhận thấy là với một thiếu nữ nghèo , cô thế như Huyền , Kha phải bận tâm đối phó mãi mà vẫn chưa đi tới đâu , nhất là nhiều lúc Kha giật mình tự hỏi , tại sao mình lại nghĩ ngợi nhiều về Huyền như vậy ! “Hay là mình yêu thực con bé ?”.

Ý nghĩ ấy khiến Kha cười thành tiếng , tự chế nhạo mình : “Đàn bà thiếu gì đũa gấp trăm , gấp nghìn con lọ lem đó , mình đều đá đít , để theo đuổi , cố chiếm đoạt một con bé dở dờ , ương ương , dám tát cả mình , quả là mình ngu hơn chó”...

Lòng tự ái của kẻ hãnh tiến , khiến Kha không tin mình có thể yêu Huyền , và Kha định ninh chỉ coi Huyền như một vật thách đố giữa chàng với Văn; Kha chỉ rắp tâm ngủ với Huyền một tối cho Văn “sáng mắt” ra ! Nhưng nếu chỉ có thế , thì tại sao ít lâu nay , nhất là từ bữa Kha nhìn thấy Huyền ngạo nghễ ngồi lên xe của Hải , Kha lại bị hình ảnh của Huyền ám ảnh... ! Kha

chấp tay ra đằng sau , vừa đi vừa nghĩ ngợi , chưa biết lát nữa nên vào phòng học gặp Huyền , hay cho gọi Huyền ra phòng khách , thì có tiếng còi xe nổi lên ngoài cổng , và cái xe Dodge của Thảo từ từ tiến vào. Thấy nét mặt Thảo không những kém tươi hơn ngày thường , mà còn có vẻ bơ phờ , mệt mỏi , Kha vội hỏi :

- Đêm qua , thức khuya làm gì mà bộ mặt hốc hác vậy ?

Thảo không nói gì... bắt tay Kha , rồi hai người cùng đi vào phòng khách...

Thảo ngồi phịch xuống ghế , nói với Kha :

- Hồng mất rồi anh ạ !

- Cái gì hồng ?

- Tôi đành tuyên bố vỡ nợ ! Không gắng gượng thêm được nữa !

Kha nhìn Thảo , dò xét... Kha biết Thảo đã đến thời kỳ bê bối , nhưng chàng tin là Thảo chưa đến nỗi nguy ngập. Biết đâu Thảo chẳng dọa già Kha để vay thêm tiền Kha , vì Kha đã cho Thảo vay trên 10 triệu , tất nhiên Kha phải áp dụng chính sách “nuôi nợ” cho Thảo vay thêm tiền để Thảo khỏi sụp đổ... Kha làm ra vẻ điềm nhiên , nói với Thảo :

- Vỡ nợ cũng chả sao ! Nhưng làm gì đã đến nông nỗi ấy ?

- Nguy thực anh ạ ! Số tiền 40 triệu nợ của Quốc gia ngân hàng , hàng tháng phải trả hai triệu , thì từ ba tháng nay tôi không trả. Ngân hàng đưa ra tòa. Tòa cho tôi hai tháng để trả , nếu không thanh toán thì sẽ phát mại đồn điền và các bất động sản... Số tiền 20 triệu vay của Quản Hữu , hắn cũng xin Tòa tịch biên , và tất cả các khoản khác như món nợ của anh , cũng đều đến kỳ hạn... Làm sao bây giờ hở anh ?

Nghe Thảo kể , Kha biết Thảo nói thực. Nhưng chả nhẽ Kha lại mất 10 triệu vì Thảo ! Kha thử người ra suy nghĩ... Chàng hút hết điếu thuốc , châm điếu khác , rồi đột nhiên , chàng tươi tỉnh nói với Thảo :

- Có nhẽ tôi tìm được lối thoát cho anh rồi !

- Lối ra sao ?

- Một lối oanh liệt ! Anh phải ra ứng cử Tổng Thống kỳ bầu cử sắp tới...

Thảo trố mắt nhìn Kha :

- Anh định ngạo tôi hay sao ?

Vẫn nụ cười bí mật và tự tin trên môi Kha :

- Tôi đâu có ngạo ! Nhưng tại sao anh không ra ứng cử Tổng Thống ? Dân chủ mà ly ! Mà anh ra ứng cử không cốt để thắng , chỉ cần khát cử đã lợi chán...

Thảo vừa nghe Kha bày kế hoạch ứng cử , để thất bại , thì chàng đã hiểu rõ tất cả mưu toan , tính toán của Kha , nhưng chàng làm bộ ngây ngô hỏi lại :

- Ứng cử cốt để... thua thì ứng cử làm gì ?

Kha cười :

- Thôi cha ! Đừng có đóng vai giả ngốc ! Nhưng tôi cứ nói rõ ý kiến của tôi ,

xem chúng mình có đồng quan điểm không. Này nhé ! Nếu anh ra ứng cử , anh đứng về phe đối lập danh sách chính quyền , cứ chửi bới om sòm thật hăng vào , thì nhất định là Thực dân và Cộng sản sẽ phải ôm lấy anh , nắm lấy anh làm con bài của chúng , để phá quấy. Mà muốn ôm lấy anh , đâu có phải chuyện dễ ! Anh sẽ đặt điều kiện , anh sẽ bắt họ phải sùỵ... tiền... Thế là anh vừa có tiền... trả nợ , vừa thành chính khách đối lập , vừa ghi được tên tuổi vào... lịch sử. Mỗi mũi tên... bắn một lúc ba con chim khổng lồ , chả tuyệt diệu à ?

Ý kiến của Kha đúng phong phóc với những dự định của Thảo , Thảo sướng rên trong người , và đầu óc Thảo đã tưởng tượng lúc chàng hãnh diện đọc tuyên ngôn trước “quốc dân đồng bào”... nhưng chàng vẫn làm ra vẻ “chậm” hiểu , hỏi Kha :

- Nhưng nếu Cộng Sản và Thực Dân không chịu sùỵ tiền ra , thì anh tình sao ?

- Sao lại không chịu... sùỵ tiền. Cộng Sản sẽ lợi dụng bất cứ anh kẻo , anh cột nào , miễn là chống chính quyền. Nếu anh tuyên bố thật hăng , chửi thật lớn , mà họ không tìm cách lợi dụng anh , thì tôi cứ xin đi đăng đầu... Cái khó là làm thế nào moi tiền được của Thực Dân và Cộng Sản... Nhưng anh cứ yên chí , tôi sẽ có cách... Mà dù họ không sùỵ tiền chẳng nữa , anh cũng vẫn lợi chán.

- Lợi cái gì ?

- Anh sẽ được triển hạn trả nợ Chính phủ... đến khi bầu xong Tổng Thống ! Và nếu khi bầu rồi mà anh thất cử thì anh cứ sập xí sập ngẫu , bù lu bù loa kêu ầm lên là vì anh ra ứng cử nên bị vỡ nợ , bị khủng bố , bị tịch biên gia sản. Thế là anh quit đường hoàng , quit oanh liệt , chỉ phải trả... một mình tôi thôi !

Thảo chấp tay vái Kha :

- Kế hoạch của anh quả là xuất quỷ nhập thần. Đề xin báí phục , nhưng còn tiền vận động , anh cũng phải cho tôi mượn vài triệu để chi phí chứ !

Kha vội xua tay :

- Anh mơ ngủ à ! Chính phủ đài thọ tất cả rồi ! Có khi anh lại được thêm tiền mang về là đằng khác... Nói đùa chứ , nếu có phải tốn phí ít nhiều cho đàn em đi vận động , thì anh tự xoay lấy cũng đủ... Cần lắm thì tôi sẽ cho anh mượn tạm vài ba trăm ngàn là thừa rồi... Đồng ý chứ ?

- Đồng ý ! Để tôi đi lo ngay hồ sơ , kéo không kịp.

Khi mới tới , Thảo có vẻ chán nản , mệt mỏi bao nhiêu , thì khai từ giã Kha , chàng lại hăng hái , tin tưởng bấy nhiêu.

Thảo về rồi , tâm trí Kha lại loay hoay về chuyện Huyền. Từ trước đến giờ , trong bất cứ công việc lớn bé nào , thái độ của Kha cũng là thái độ dứt khoát , quyết đoán đến tàn nhẫn. Chàng thành công cũng chỉ vì không vương vẩn

tình cảm lãng nhăng. Đối với bất cứ người đàn bà nào , sang trọng hay bình dân , cao kỳ hay dễ dãi , Kha đều trắng trợn giao hẹn trước : “Anh không muốn nghe những lời mơ mộng , em cần cái gì , một chuỗi hạt xoàn hay một cái ô- Tô , em nên nói trước để xem chúng ta có thể thỏa hiệp với nhau được không”.

Biết tính Kha , không có người đàn bà nào lại dại dột sử dụng tình cảm đối với Kha. Họ cũng ráo riết “mà cả” chuyện “yêu đương” với Kha. Kha dần dần quen sống với cái triết lý đó , và chàng đinh ninh rằng cái nhân sinh quan ấy là nhân sinh quan duy nhất hợp với một người tỷ phú như chàng , chỉ nên thu hẹp vấn đề tình ái vào vấn đề giải quyết sinh lý thì mới khôn ngoan và nhất là đỡ “lôi thôi”. Thực ra , thì sau khi “gần” một người đàn bà—thứ vui thứ hai của chàng sau thứ vui “làm giàu”—nhiều lúc Kha cũng cảm thấy trống rỗng đến buồn nôn , và tự hỏi : “có thể thôi ư” !

Nhưng chỉ vài phút sau , chàng đã khoan khoái đi tắm nước nóng , rồi vùi đầu vào công việc làm giàu , thực hiện tham vọng của mình. Nhưng gặp Huyền , cái nhân sinh quan của Kha bắt đầu lung lay. Nếu Huyền để cho Kha lợi dụng , ngã vào tay Kha , như bao người đàn bà đẹp và sang trọng hơn Huyền đã ngã , thì chắc chắn Kha , sau khi đã thỏa mãn dục vọng , sẽ không còn bao giờ bận tâm vì Huyền nữa. Đằng này , Huyền không những cưỡng lại , chống lại , mà còn tát chàng như tát một đứa con nít... Rồi nàng lại ngang nhiên ngồi lên xe của Hải , như thách thức chàng. Huyền ngây ngô hay Huyền có thủ đoạn ? Dù sao , Kha cũng thấy Huyền bắt chàng phải nghĩ về Huyền nhiều hơn...

Kha thấy nảy nở trong tâm hồn những tình cảm mới lạ , mà chàng không muốn nghĩ tới , vì chàng cho đó là một dấu hiệu của sự yếu hèn , của sự ấu trĩ... về tình cảm... Cho nên khi Kha thấy mình còn lưỡng lự chưa biết nên vào thẳng phòng dạy học của Huyền , hay cho gọi Huyền vào phòng khách , thì chàng bật cười , rồi đường hoàng đi vào phòng học , hùng dũng như một kẻ đi đêm sợ ma , huyết sáo miệng...

Huyền đang viết bài tập cho Trúc , thấy Kha vào , vội đứng dậy , lễ phép chào. Sau buổi nói chuyện với Hải , Hải đã căn dặn Huyền phải hoàn hảo , lễ phép đối với Kha , nên Huyền nghe theo lời Hải , điềm nhiên tươi tỉnh hỏi Kha , không bối rối như trong các cuộc gặp gỡ trước :

- Thưa ông ! Hôm nay ông rỗi , nên vào xem các em học ?

Sự niềm nở , bình tĩnh của Huyền làm Kha khó chịu , vì trong thâm tâm , chàng trông chờ Huyền sẽ hốt hoảng , hồi hộp khi thấy chàng tới , hơn là tự nhiên , lịch sự. Sự lịch sự chứng tỏ Huyền đã có kế hoạch đối xử với chàng , và chàng không dễ gì lung lạc được Huyền. Kha cảm quyền vớ của Trúc , nhìn nét bút của Huyền , rồi thùng thảng nói :

- Nét chữ của cô phức tạp lắm...

Biết Kha khởi sự tấn công , Huyền cười hồn nhiên :

- Phức tạp là thế nào ?

- Phức tạp là không giản dị.... cũng như tính tình cô. Tôi cứ tưởng cô ngây ngô lắm. Nhưng cô không ngây ngô như tôi tưởng... Cô góm lắm !

Huyền vẫn cười.

- Góm là thế nào ?

- Góm... là góm chứ còn gì nữa. Cô hành hung cả tôi thì chả góm là gì...

- Tôi xin ông tha lỗi cho.. Điều đó chỉ chứng tỏ là tôi trẻ con...

Kha cũng cười :

- Biết mình là trẻ con , thì không là trẻ con nữa cô ạ ! Nhưng thôi ! Còn mấy phút nữa thì hết buổi học , cô Huyền ?

- Thừa vài phút...

Huyền bắt đầu mắt bình tĩnh. Nàng sở dĩ mạnh dạn vì có lũ con Kha ngồi đây ! Nhưng nàng không khỏi lo , lát nữa lũ trẻ đi rồi , thì mình có còn giữ được sự bình thản không. Nhất là nàng thấy lần này Kha đã đổi chiến lược , không dọa giẫm , không nói xằng , mà là áp dụng đòn tâm lý.

Nhưng lần trước , Kha vì chủ quan khinh địch , nên thua Huyền. Lần này , Kha thận trọng hơn , đi những bước chắc chắn hơn. Huyền chưa hiểu rõ Kha sẽ tấn công hướng nào... Cho nên nàng bồn chồn , nói với Kha :

- Thừa ông , ông dạy điều gì , xin cho biết. Có các em ở đây cũng chẳng sao , vì lát nữa , tôi cũng muốn về sớm vì mắc bận , đã có hẹn với người bạn.

- Cô có hẹn với ai mà phải về sớm ?

Nghe Kha hỏi , Huyền giật mình. Sự thực thì trước giờ dạy học , khi nàng mới tới cổng nhà Kha , nàng đã nhận được một cái thư của Hải , do người u già dúi vào tay nàng. Cái thư như sau :

Cô Huyền ,

Tôi có điều cần nói chuyện với Huyền. Vậy đúng tám giờ tối nay , tôi sẽ đợi Huyền ở đường Tự Do , trước rạp Majestic.

Sau đó , Huyền sẽ cho phép tôi đưa Huyền về nhà để được biết nhà Huyền.

Vì tính cách quan trọng của những điều tôi nói với Huyền. Tôi mong Huyền sẽ đừng để tôi phải chờ đợi mất công.

Thân kính ,

Hải

Huyền biết , nếu không có việc quan hệ , thì Hải không viết thư hẹn gặp nàng. Huyền tự hỏi : “việc Hải gửi thư hẹn gặp , và việc Kha đột nhiên vào phòng học , nói chuyện với nàng lúc này , hai việc có liên quan mật thiết gì với nhau không” ? Huyền đưa mắt sợ sệt nhìn Kha , tưởng chừng không có bí mật nào của đời nàng mà Kha không biết.

Đến một việc Thịnh tặng bút máy cho Huyền mà Kha còn biết , thì cái việc

Hải gửi thư cho nàng khó mà thoát khỏi mắt Kha.

Câu hỏi của Kha khiến Huyền bối rối , ấp úng trả lời :

- Cũng không phải là hẹn... Nhưng tôi mất bận.

- Vậy cô cho các cháu nghỉ sớm vài phút. Tôi cũng chỉ nói chuyện với cô vài phút , rồi cô về... cũng còn kịp chán.

“Cũng còn kịp chán” ! Huyền giật mình nhìn Kha , có cảm tưởng như Kha đã đọc bức thư của Hải gửi cho nàng. Huyền chỉ biết bảo lũ trẻ xếp sách vở , và khi lũ trẻ ra hết khỏi phòng , Huyền tay mân mê tờ báo , ngồi im chịu trận , đợi Kha nói trước. Kha hình như biết mình đã đánh trúng nhược điểm của địch , nên chậm rãi lấy thuốc lá hút rất thản nhiên , và một lúc lâu sau , chàng mới cất tiếng :

- Tôi cần thanh minh trước với cô là những điều tôi sắp nói với cô không phải là để uy hiếp , dọa nạt cô.. Thực ra , trước kia tôi đã có lần dọa cô là nếu cô không chịu tuân theo sở thích của tôi thì : Thịnh , Văn , Hồ và cả cô nữa đều sẽ bị bắt , chắc cô còn nhớ !

- Dạ , tôi còn nhớ !

Kha nói tiếp :

- Lúc đó tôi dọa cô là vì tôi chưa hiểu cô. Tôi hiểu cô là người ưa nói ngọt , hơn là nghe dọa... Chỉ tiếc một điều lúc này tôi không muốn dọa nữa , thì những điều đó lại thực hiện...

Huyền chau mày , đợi Kha nói tiếp , thì Kha lại ngừng , khoan thai lấy thuốc hút , khiến Huyền bức bối hỏi :

- “Thực hiện” là thế nào , thưa ông ?

- Nghĩa là Thịnh và Hồ mới bị bắt cách đây hai ngày. Thịnh vì tội trốn quân dịch , tống tiền và hoạt động phá hoại chính quyền. Hồ thì vì tội du đảng , hút thuốc phiện và hành hung. Rất có thể do lời khai của Thịnh , Văn và cô cũng bị liên lụy. Cho nên tôi phải báo trước để cô đề phòng. Nói đúng ra , về việc này , chính tôi cũng... ân hận ! Nhưng việc đã lỡ rồi , biết làm thế nào ? Nghe Kha báo tin Thịnh và Hồ bị bắt giữ , Huyền lặng người , nhưng nàng còn đủ bình tĩnh để mỉa mai , hỏi Kha :

- Ông cũng “ân hận” ?

- Tôi ân hận vì tôi đã định đổi kế hoạch đối phó để khỏi làm buồn lòng cô.

Chứ còn chuyện Thịnh , Hồ... bị bắt thì là đáng lắm , có gì mà ân hận !

Huyền nhìn bộ mặt thản nhiên của Kha , muốn nhảy bổ vào , tát cho Kha mấy tát nữa , nhưng Huyền biết là nàng không còn bao giờ đủ can đảm tát Kha , như trước kia nàng đã hành hung Kha.

Đoán biết Huyền đang nghĩ gì , Kha nói như phân vua :

- Cô đừng trách tôi gian hùng... Ở đời , sống là phải gian hùng , phải tiêu diệt người khác để khỏi bị tiêu diệt... Ai mà chả có thủ đoạn ? Chính cô , cô cũng giảo quyệt lắm—Xin lỗi cô về danh từ tôi dùng—cô đã lôi Hải về với

cô để chống lại tôi... Như thế chả là thủ đoạn là gì , tuy là thủ đoạn đàn bà... Huyền bàng hoàng nghe Kha nói như móc gan , móc ruột mình... Huyền chưa biết trả lời sao , thì Kha đã tiếp :

- Nhưng cô cứ yên tâm. Hải bao giờ cũng là em tôi , cô không thể dùng Hải để chống lại tôi đâu. Và tôi cũng đã lấy đủ giấy tờ cho Hải , để hết tháng này , Hải sẽ sang Pháp học...

Huyền buột miệng :

- Ông Hải sang Pháp học ?

Kha cười nham hiểm :

- Vâng , chính vì tôi thấy cô cũng không đến nỗi quá ngây thơ như tôi tưởng , nên tôi phải cho nó đi học để tránh xa ảnh hưởng của cô. Tôi đề phòng , chưa biết chừng là đúng , có phải không cô Huyền ?

Huyền chưa kịp phản ứng , thì Kha bồi thêm một nhát cuối cùng :

- Hải đã báo tin cho cô biết chưa ? Tôi chắc chiều nay , Hải sẽ gặp cô để nói chuyện với cô về điều đó !

Lúc khác thì Huyền đã khóc. Nhưng lần này , mắt nàng ráo hoảnh , mặt nàng chỉ hơi tái đi. Nàng đứng dậy nói với Kha :

- Tôi nghe thế cũng đủ rồi. Tôi xin phép ông , tôi về , và từ mai , tôi sẽ không lên dạy nữa. Tôi sẽ...

Kha ngắt lời :

- Cô có xin được tiền ông Văn để trả tôi cũng vẫn chưa giải quyết gì cả. Vì thân mẫu của cô vừa rồi lên đây , mượn của tôi hai chục ngàn , hẹn năm , bảy bữa sẽ trả , mà đến nay đã quá hạn...

Huyền ngồi phịch xuống ghế. Tự nhiên nghị lực và sức tranh đấu trở lại với nàng , và nàng bình tĩnh nói với Kha :

- Ông có thấy điều ông làm là tầm thường không ? Ông làm như vậy để trả thù ai ? Trả thù ông Văn ? Thì ông cứ việc đối phó với ông Văn , tại sao lại lôi cuốn tôi vào ?

Nàng nói liên miên , không ngừng. Chính Huyền cũng không ngờ một thiếu nữ nhỏ nhẹ , ít nói như mình , lại có thể lớn tiếng hùng biện trước mặt Kha.. Kha im lặng , nghe Huyền nói. Kha không có vẻ tức tối , mà trái lại , còn có vẻ thích thú nghe Huyền mạt sát.

Huyền dứt tiếng một lúc , Kha mới thủng thẳng hỏi :

- Cô nói đã hết chưa ?

- Tôi nói đủ rồi.

- Vậy tôi xin trả lời vắn tắt cô : Cô kết tội tôi là đúng. Quả như lời cô mạt sát tôi , tôi “tầm thường” thật. Không những tầm thường mà còn bần tiện , đều giả là đẳng khác. Nhưng tôi nghĩ , chuyện đàn bà , yêu đương thì tất nhiên là chuyện bần tiện , trẻ con , chứ cao đẹp nỗi gì ! Ngoài ra , còn một lẽ nữa , tôi nói ra không phải để xử hòa với cô , hoặc “nịnh” cô đâu , nhưng tôi nói ra là

để cô biết những ý nghĩ thực của tôi... Vậy cô có muốn tôi nói không ?

- Dạ , ông cứ nói.

Kha ngồi thừ một lát , rồi chậm rãi nói :

- Sở dĩ trong vụ này , tôi tìm cách trả thù một cách “tầm thường” như cô nói , có nhẽ một phần vì tôi đã nghĩ đến cô nhiều hơn tôi tưởng , nhiều hơn cô tưởng... Thú thực , tôi vốn khinh đàn bà. Đối với cô , không phải tôi hết khinh... Tôi vẫn khinh , nhưng tôi cũng đã phải bận tâm nhiều về cô , vì cô đã ngang ngạnh chống lại tôi , tát cả tôi... Tôi vẫn còn ý định chiếm đoạt cô nhất thời , thì bây giờ tôi lại nảy ý định chiếm đoạt cô.. mãi mãi. Cho nên tôi sẽ bỏ những kế hoạch “tầm thường” cũ , mà áp dụng kế hoạch mới...

Huyền đảo mắt nhìn Kha. Thường thường , khi nói chuyện với ai , Kha vẫn nhìn thẳng vào mắt kẻ đối thoại , như uy hiếp , nuốt chửng họ , thì trái lại lần này , Kha không nhìn thẳng vào Huyền , chàng ngửa đầu vào thành ghế , mắt nhìn trần nhà , và gương mặt không những không đáng sợ như mọi lần , mà đượm vẻ hiền từ là đằng khác. Huyền chăm chú nhìn Kha : một nỗi lo ngại mới vừa xâm chiếm tâm hồn nàng : trước kia nàng sợ sự tàn bạo , trắng trợn của Kha , thì bây giờ nàng lại sợ sự hiền lành , dịu dàng của Kha ! Nếu Kha chỉ có ý định lợi dụng nàng , thì nàng còn có cách chống đỡ , đối phó , chứ nếu Kha yêu thực sự thì mới là điều nguy hiểm.

Huyền cảm thấy cần phải kết thúc câu chuyện , nàng đứng dậy , lễ phép nói với Kha :

- Xin để khi khác tôi lại hầu chuyện ông. Bây giờ thì xin phép ông , tôi về...

- Cô về à ?

Hình như Kha vẫn còn muốn nói nữa. Nhưng chàng cũng không giữ Huyền ở lại. Chàng đứng dậy , lững thững đi theo Huyền ra tới phòng ngoài , rồi thân mật nói với Huyền :

- Người ta càng yêu thì càng bần tiện , nhỏ nhen. Tại sao tôi thấy người ta nói tình yêu làm cho tâm hồn cao thượng , đẹp đẽ... ? Thì ra họ “bịp” nhau cả , có phải không cô ?

Huyền không biết trả lời sao , và cũng không hiểu Kha định nói gì. Nàng ấp úng nói :

- Thưa ông , tôi cũng chả hiểu sao.

Rồi nàng vội vã chào Kha , bước nhanh ra phía cổng.

Huyền không đi tới ngã ba , đợi xe “buýt” như hàng ngày. Mới có sáu giờ rưỡi ! Còn một tiếng rưỡi đồng hồ nữa , mới tới giờ Hải hẹn gặp. Huyền biết nếu mình về nhà thì sẽ phải chúi vào bếp nấu ăn , không thể nào ra đi dễ dàng được. Và Huyền tự hỏi không biết có nên tới chỗ hẹn của Hải không ? Thịnh bị bắt. Hải sắp rời xứ sở , mẹ nàng lại mắc nợ thêm Kha , thái độ “không hiểu nổi” của Kha , tất cả những điều đó quay cuồng , đảo lộn trong đầu óc Huyền , khiến Huyền đi trên hè đường , như kẻ mất trí; nàng dưng cả

vào một gã thanh niên đang đi “bát” phở cùng bạn bè , làm gã thanh niên cùng lũ bạn cười vang , Huyền hầu như không nghe cả thấy tiếng cười của họ , vẫn lúi lúi bước. Nàng đi được một quãng mới sực nhớ là mình đi vô định , và nàng tự hỏi : “Đi đâu bây giờ ?” Huyền nghĩ tới Thuận , mà đã hơn một tuần lễ nàng không gặp. Nàng đang trù trù , chưa biết có nên thuê xe xích lô tới nhà Thuận không , thì nàng nghe có tiếng gọi giắc giọng :

- Chị Huyền ! Chị Huyền !

Một thiếu nữ trẻ đẹp , ngồi trên một cái xe Hoa kỳ đuôi dài , đang chìa tay vẫy nàng , miệng gọi rồi rít. Xe ngừng , thiếu nữ vội mở cửa xe , chạy lại mừng rỡ nắm tay Huyền :

- Tuyệt đây mà ! Chị quên em rồi à ! Sao chị hẹn lại chơi , mà em đợi mãi , không thấy chị lại ?

Thì ra Tuyệt ! Huyền mừng rỡ nắm tay Tuyệt , vì Tuyệt gặp nàng vừa đúng lúc. Đang lúc hoang mang , nàng cần nói chuyện với những người đàn bà có kinh nghiệm sống như Tuyệt. Huyền nhìn Tuyệt từ đầu đến chân , vui vẻ nói với Tuyệt :

- Tưởng là bà lớn nào ! Ai ngờ chị Tuyệt ! Tôi đang định lại thăm chị đây !
Tuyệt cười :

- Chị khéo vờ ! Nếu không gặp Tuyệt ở đây thì chắc chị chẳng bao giờ thêm lại chơi Tuyệt. Nhưng bây giờ đã bắt “cóc” được chị , thì chị không thể nào không tới nhà Tuyệt được nữa ! Mời chị lên xe , Tuyệt đưa về.

- Ông Lượng có nhà không ?

- Không ! Mười giờ tối mới về. Cho nên Tuyệt buồn , định đi xi- Nê thì vừa ra đường , gặp chị. Chị Ở đâu về đấy ?

- Đi dạy học về...

- Ở nhà Kha hở chị ?

- Vâng , ở nhà Kha.

Mắt Tuyệt sáng lên. Nàng hí hửng nói với Huyền :

- Hay tiện xe đây , chị đưa em lại nhà thằng cha đó đi. Từ hôm được biết chuyện hấn cướp thuốc phiện của bọn ông Lượng , em muốn gặp hấn quá , để xem mặt mũi hấn ra sao !

Huyền nhìn Tuyệt và nghĩ bụng : “Ừ ! Đưa cô ả này lại gặp Kha thì chắc sẽ có nhiều chuyện bất ngờ lắm !” Huyền suy nghĩ một lát , rồi bảo Tuyệt :

- Tôi rất muốn đưa Tuyệt lại gặp ông Kha. Nhưng tôi vừa ở đấy về , nếu trở lại ngay với Tuyệt , e không được tự nhiên. Vậy tôi hứa với chị , mai một , bất cứ lúc nào chị muốn , tôi sẽ đưa chị tới. Bây giờ thì Tuyệt hãy cho tôi lại thăm Tuyệt đã !

- Ừ nhỉ ! Nào mời chị lên nhà Tuyệt !

... Tuyệt ở một biệt thự nhỏ , đường Tú Xương. Phòng khách , phòng ngủ bày biện , trang trí theo kiểu “đốt sóng mới” , nghĩa là nhiều màu sắc hỗn

loạn. Huyền tò mò ngắm nhìn hết chỗ này đến chỗ khác , như tìm hiểu xem cái hạnh phúc của hai người thể hiện như thế nào. Đồ đạc mới , tuy đẹp , nhưng vẫn mang cái tính chất “tạm bợ” như cuộc tình duyên tạm bợ của hai người.

- Ngồi xuống đây chị ! Có gì mà nhìn ngang nhìn ngửa vậy ?

Huyền cười , ngồi xuống đi- Văng bên cạnh Tuyết , rồi thân mến , ôm ngang lưng Tuyết , như ôm một người bạn cố tri , hỏi Tuyết :

- Thế nào ? Chị thấy thế nào ?

- “Thấy thế nào” là thấy cái gì ?

- Sự sống hiện tại của chị ! Hạnh phúc của chị ấy mà !

- Hạnh phúc hử chị ? Hạnh phúc cũng nhì nhằng !

- Nhì nhằng là thế nào ?

- Nhì nhằng là như tôi đang sống lúc này. Cũng tạm gọi là yên thân...

- Ông... Anh Lượng có yêu chị không ?

- Yêu lắm chứ !

Huyền nhìn thẳng vào mắt Tuyết :

- Thế Tuyết có yêu anh ấy không ?

- Cũng yêu chứ !

- Sao lại “cũng” ?

Tuyết cười :

- “Cũng yêu” là cũng yêu chứ còn gì nữa...

Tuyết nằm ngửa ra đi- Văng , đầu gối vào đùi Huyền , lấy thuốc lá hút , rồi cười bảo Huyền :

- Chị cứ nhìn cái tổ uyên ương ấm cúng của Tuyết , thì cũng thừa biết là Tuyết sung sướng hay không. Tuyết bắt chước ông Văn , chia tình yêu ra làm “ba giai đoạn”. Tuyết đã đi được giai đoạn đầu rồi...

Nghe nói đến Văn , Huyền giật mình hỏi :

- Anh Văn tôi có tới đây bao giờ không ?

Tuyết vẫn cười :

- Chị sợ gặp ông Văn ở đây à ? Chị cứ yên tâm. Từ độ chúng tôi ở đây , ông Văn chưa tới lần nào.

- Ủa ! Tôi tưởng anh Văn thân với anh Lượng và cũng... quý mến chị lắm cơ mà !

- Thế mà ông ấy không lại mới buồn cười chứ ! Chị có hiểu tại sao không ?

- Tôi làm sao hiểu được !

Tuyết cười bí mật :

- Thế mà tôi biết đó chị a.... Nhưng chả nói với chị , kéo chị lại nói với ông Văn , ông ấy “trù” tôi thì khôn...

Huyền chưa kịp trả lời , thì Tuyết đã nói tiếp :

- Kể ông Văn , ông ấy cũng điên điên , khùng khùng , ra “làm sao ấy” chị

nhỉ. Nhưng em thích ông ấy lắm... Giá ông ấy không phải là “thầy”... thì có phải “tiện” hơn không ?

Huyền vội bẹo vào má Tuyết :

- Cô này ăn nói táo bạo gớm khiếp quá...

Tuyết cong cớn trả lời :

- Nói sự thực là táo bạo , gớm khiếp à ? Em thì vẫn cho rằng tụi con gái “còn nhà tử tế” chỉ là tụi nhát gan , sợ sự thực. Sự thực ở đời... cũng như sự thực ở lòng mình , ai mà dám phanh phui ra ?... Ông Văn chẳng hạn , chị có muốn biết sự thực về ông Văn , “thầy” của Tuyết và “anh” của chị không ?

Huyền giật mình hỏi :

- Sự thực thế nào ?

Tuyết hóm hỉnh cười :

- Em nói chuyện , chị đừng kể lại với ông ấy , kéo chết em đấy !

- Được rồi. Kể đi.

- Thế này nhé. Khi em hỏi ý kiến ông Văn về việc lấy Lượng , em thấy ông Văn tuy tán thành , nhưng vẫn có vẻ không vui , em hơi lầy lăm lẹ. Đến hôm tiệc cưới em—gọi là tiệc cưới cho oai , chứ sự thực , em cũng như Lượng , đều không muốn làm giấy giá thú—Lượng chỉ mời mấy người bạn dự một bữa tiệc thân mật , Lượng và em phải vật nài mãi , ông Văn mới miễn cưỡng tới...

Hôm đó , em ăn mặc lộng lẫy lắm và ngồi bên Lượng... Tình cờ , em bắt gặp cái nhìn của ông Văn. Đàn bà rất ít khi nhận về cái nhìn của một người đàn ông , có phải thế không chị ?

- Ai biết được !

- Không biết có phải em hợm hình , hay quá chủ quan , nhưng em thấy cái nhìn của ông thì em chợt hiểu... Từ lúc đó , trong suốt bữa tiệc , em cũng mất vui. Đến khi gần tàn , em hỏi ông Văn : “thầy không mừng gì con à” ? Thì ông Văn chỉ lắc đầu... cười. Rồi sau ngày cưới , ông Văn chả bao giờ lại thăm Lượng và em , trừ trường hợp hẹn nhau ở tiệm ăn , hoặc tình cờ gặp ở ngoài đường. Em cho rằng , thế là ông Văn sợ....

- Sợ cái gì ?

- Sợ em , chứ còn sợ cái gì !

- Cô là học trò anh ấy , chứ là bà tướng gì mà anh ấy sợ ?

- Ấy đấy ! Chỉ là học trò mà “thầy” sợ , mới oái oăm chứ !

Huyền lắc đầu , nói với Tuyết :

- Tôi nghe chị nói , tôi cũng bắt đầu thấy sợ. Chị có thấy “sợ” và chán đời không ?

- Kể ra thì nhiều lúc cũng hơi nản , nhưng em còn ham sống lắm , chưa chán đời được. Nhất là em không sợ.... Hoàn cảnh trước kia của em còn u ám hơn bây giờ , em cũng không sợ , huống hồ... Nàng trầm ngâm một lát , rồi nói

với Huyền :

- Kể thì chỉ có chị là sung sướng và khôn !

Huyền lại giật mình :

- Sung sướng và không ở chỗ nào ?

- Chị vớ được Hải “đẹp trai , con nhà giàu , học giỏi” chả là sung sướng và khôn là gì ?

Huyền cười gượng :

- Chị nhiều tưởng tượng quá , nên tưởng tượng loạn xạ cả. Chị tưởng tượng ông Văn “sợ” chị và tôi “vớ” được Hải. Tôi không nói dối chị làm gì. Sự thực không giống như chị tưởng tượng đâu !

Tuyết vẫn gân cổ ra cãi rất hăng :

- Nếu chưa giống thì sẽ giống... Có nhẽ giữa chị và Hải lúc này chưa có gì , nhưng rồi sẽ có... Tôi không là thầy tướng , nhưng tôi không nhầm... Cái ánh mắt Hải nhìn chị hôm tôi gặp hai người ở Brodard , không đánh lừa được ai cả.

Tuyết nhìn thẳng vào mắt Huyền , rồi nói tiếp :

- Có chịu “thầy tướng” là đúng không ?

Huyền chống đỡ yếu ớt :

- Trật hết. Nhưng tôi cũng phục và sợ chị lắm !

Tuyết vỗ tay :

- Trật mà lại phục ! Thế là dùng đứt đuôi rồi còn gì nữa. Mà chị có muốn tôi đoán nốt cho chị nghe không ?

Sự thực là Huyền không muốn nghe , vì Huyền đã bắt đầu sợ những lời trắng trợn của Tuyết. Nhưng chả nhẽ lại bảo Tuyết đừng đoán nốt nữa.

Huyền đành bảo Tuyết :

- Chị cứ đoán đi !

- Em đoán rằng hai người sẽ yêu nhau , nhưng chưa chắc lấy nhau.

- Tại sao thế ?

- Tại một nghìn cơ... Mà thế là phải. Yêu nhau thì đừng lấy nhau !

Huyền nghiêm giọng :

- Tôi không nghĩ như chị. Tôi nghĩ người ta yêu nhau thì phải lấy nhau. Chứ “lấy” mà không yêu , yêu mà không “lấy” thì còn ra nghĩa lý gì.

- Như thế mới có nghĩa lý chứ , mới có chuyện chứ !

- Chị mơ mộng quá !

Tuyết mỉa mai :

- Trời ơi ! Tôi mơ mộng ! Chẳng hạn việc tôi lấy Lượng : chị không nói ra miệng , nhưng chắc chị cũng nghĩ rằng tôi lấy Lượng không phải vì yêu.

Vậy mà tôi vẫn lấy... Thế là tôi mơ mộng à ? Tôi mà còn mơ mộng thì chả hóa ra đời còn đẹp lắm sao !

Huyền nghe Tuyết nói , như đay nghiến cuộc đời , khiến nàng rung mình...

Huyền thấy thương xót Tuyết... Sự thực thì có nhẽ Huyền chỉ thương xót cho bản thân mình , biết đâu Tuyết chả là hình ảnh của Huyền sau này...

Huyền điệu dàng nói với Tuyết :

- Thôi hãy xếp những chuyện này lại , Tuyết ạ ! Có gì uống , bảo nó lấy cho mình uống , khát quá. Mà có cái đĩa hát nào mới , vận cho khuây khỏa đi Tuyết ! Mấy giờ rồi nhỉ ?

- Gần tám giờ. Trời sắp mưa , chị Ở chơi với em ở đây cho vui , chứ về làm gì !

- Sắp mưa à ?

- Ừ , có nhẽ sắp mưa , trời oi bức quá !

Huyền chỉ mong trời đổ mưa xuống ngay lúc đó. Trời không mưa , mà Huyền không lại chỗ hẹn thì không đành tâm. Nhưng nếu trời mưa , thì nàng sẽ có cớ tạ sự với Hải.

Tuyết lăng xăng gọi người nhà pha nước cam cho Huyền uống. Rồi tới chỗ để chồng đĩa hát , hỏi Huyền :

- Chị thích bài nào ? Chị có biết nhảy không , chúng ta nhảy một bài... ?

Huyền lắc đầu :

- Tôi có biết nhảy gì đâu ! Tôi cũng chẳng biết đĩa nào là hay , là mới cả. Giá chị có bản “Giọt mưa thu” của Đặng Thế Phong mà nghe thì thú lắm. Tôi muốn nghe mưa rơi quá !

- Chị ưa cái bài hát “cổ lỗ sĩ” ấy à !... Tiếc rằng em chưa mua. Để em quay đĩa “A rainy day” cho chị nghe , thấy tiếng mưa rơi , ảo não lắm !

Huyền tựa gáy vào thành “đi vắng” , cố lắng nghe mà không biết bài hát diễn tả cái gì , vì tâm trí nàng bôn chôn như lửa đốt...

... Tám giờ , rồi tám giờ năm phút. Huyền nhìn cái đồng hồ treo trên tường và chưa bao giờ nàng thấy cái đồng hồ chạy chậm đến thế. Huyền tự nhủ : “Chắc Hải chỉ đợi độ 25 phút , không thấy mình tới thì sẽ bỏ đi , vậy nếu mình ở lại đây tới tám giờ 30 là... thoát nạn”. Nhưng đến tám giờ 15 , Huyền đột nhiên đứng dậy , nói với Tuyết :

- Thôi Huyền về đây !

- Sao lại về ? Đã hứa ở lại ăn cơm với Tuyết mà.

- Sợ mẹ mắng !

- Vậy để Tuyết cho xe đưa về.

Huyền xua tay :

- Khỏi phải phiền Tuyết , Huyền ngồi xe Hoa Kỳ một mình , thấy nó “thế nào ấy”.

Và nàng hấp tấp từ biệt Tuyết , khiến Tuyết tò mò nhìn Huyền...

... Vừa tới rạp Majestic , Huyền đã thấy xe của Hải đậu ở lề đường và Hải đứng hút thuốc lá , bên xe. Dọc đường , trong khi xe taxi đưa Huyền từ nhà Tuyết đến đường Tự Do , Huyền đã dự tính sẽ nói những gì với Hải , sẽ đổi

xử với Hải ra sao , nhưng đến lúc gặp Hải , nhìn gương mặt tin cậy , thành khẩn của Hải , Huyền thấy những điều mình định nói là thừa , và nàng chỉ có một cách là nói hết sự thực , tất cả sự thực với Hải. Cho nên nàng tươi cười , bạo dạn ngó Hải :

- Xin lỗi anh , tôi đến chậm vì... tôi vừa ở nhà Tuyết tới đây.

- Cô từ nhà Tuyết tới ?

- Dạ ! Chiều nay , sau giờ dạy học , tôi có nói chuyện với ông Kha. Ông cho biết là Thịnh , Hồ đã bị bắt; còn anh thì sắp đi Pháp. Tôi hoang mang quá , đi lang thang gặp Tuyết , nó kéo về nhà , nghe nó nói chuyện , tôi lại càng thêm buồn , định không lại đây , nhưng sợ anh chờ đợi nên đành phải lại. Và lại , tôi cũng thấy cần phải ngó một vài điều với anh.

Nghe Huyền nói , Hải không thay đổi sắc mặt , dịu dàng bảo Huyền :

- Mời Huyền lên xe. Chúng ta đi dạo một vòng , vừa đi vừa nói chuyện. Rồi tôi sẽ đưa Huyền về nhà.

Huyền ngoan ngoãn ngồi trên xe , bên cạnh Hải. Hải hỏi Huyền :

- Ta đi đâu bây giờ ?

- Nhà tôi ở Gia Định. Anh cho xe chạy về phía cầu Bình Lợi.

- Nếu thế chúng ta sẽ lên cầu Bình Lợi nhìn nước chảy một lúc , cô có bằng lòng không ?

- Cũng được.

Xe chạy được một quãng , thấy Huyền vẫn ngồi im , Hải lên tiếng :

- Huyền cho tôi biết anh Kha đã nói với Huyền những gì ?

- Nhiều lắm. Nhưng trước khi nói , tôi xin anh một điều.

- Huyền cứ nói !

- Tôi sẽ nói... tất cả những điều tôi nghĩ... Vì vậy , tôi mong anh đừng ngắt lời tôi khi tôi nói. Nhất là tôi xin anh nhìn xuống đường , chứ đừng thỉnh thoảng nhìn... tôi.

Hải mỉm cười , nhìn Huyền :

- Lái xe thì tất nhiên phải nhìn xuống đường. Nhưng tại sao lại không được nhìn Huyền ?

Huyền hơi bẽn lẽn , nhưng làm ra vẻ bạo dạn :

- Tôi dự định nói với anh nhiều lắm. Nhưng nếu anh nhìn tôi , tôi sợ không đủ can đảm nói hết. Có một hai lần , tôi đã rắp tâm gặp anh thì sẽ nói rất nhiều điều , nhưng đến khi gặp lại thì chỉ nói những chuyện đâu đâu , không đả động gì tới điều mình định nói. Cho nên lần này , anh phải giúp đỡ tôi để tôi nói cho “đủ” , kéo lát nữa từ giã anh , tôi lại hậm hực.

Hải ôn tồn bảo Huyền :

- Tôi hiểu Huyền... Tôi chắc những điều Huyền nói sẽ quan trọng lắm... Tôi sẽ làm theo ý muốn của Huyền... Vậy Huyền cứ thung thủng nói... Tôi không ngắt lời , mà cũng không nhìn Huyền đâu...

- Cảm ơn anh... Nhưng bắt đầu thế nào bây giờ ?

Hải cười. Anh giữ lời hứa , không nhìn Huyền , nhưng cũng biết là Huyền cũng đang cười. Không khí cởi mở , tự nhiên trở lại. Huyền chỉ đáp ứng mấy câu đầu , nhưng sau khi đã nói thoát mấy câu “khai mào” , Huyền lấy lại được sự tự tin và nằng nói rành mạch khúc triết , như một học sinh đã nghiền ngẫm bài học của mình , chỉ “vấp” mấy câu đầu , rồi đọc trôi chảy ngay đoạn tiếp :

- Tôi xin kể hết , chẳng giấu giếm gì anh... Thế này nhé... Chiều hôm nay , ông Kha vào phòng học , nói chuyện với tôi. Ông báo tin cho tôi biết là... Thịnh và Hồ bị bắt và đồng thời ông cũng đã chuẩn bị giấy tờ để gửi anh sang Pháp du học. Ông giải thích cho tôi biết là sở dĩ ông làm như vậy là vì tôi “giảo quyết” , đã lôi anh về phía đồng minh với chúng tôi để chống ông ta. Ông muốn gửi anh sang Pháp là vì—theo lời ông—ông muốn cắt đứt sự quen biết giữa anh và tôi , để tôi khỏi lợi dụng anh. Ở nhà ông Kha ra , tình cờ gặp Tuyết và nó dẫn lại nhà nó chơi. Tuyết cũng đã mĩ mai khen tôi là tốt số và khôn ngoan , “vớ” được—tôi nhắc lại lời Tuyết—một người “đẹp trai , học giỏi , nhà giàu” là anh. Tôi không bức tức vì những lời ông Kha và Tuyết nói , tuy tôi hơi buồn. Tôi cũng không oán giận ông Kha và Tuyết đã kết tội tôi , vì biết đâu , tôi chẳng có ý nghĩ lợi dụng anh , lợi dụng mà chính tôi cũng không ngờ. Nhưng có một điều tôi tin chắc chắn là anh không nhờ lợi dụng một người con gái nghèo , cô thế như tôi. Tôi biết anh nếu không có cảm tình với tôi thì cũng thương xót tôi , vậy tôi “lợi dụng” cái tình thương xót đó mà xin anh hai điều.

Huyền đã bắt đầu xúc động , muốn khóc. Nàng tạm ngừng nói. Hải giữ lời hứa , không ngắt lời Huyền , cũng không nhìn Huyền , yên lặng đợi Huyền nói tiếp :

- Tôi nhờ anh hai điều : điều thứ nhất là anh tìm cách can thiệp cách nào cho Thịnh và Hồ được trả tự do. Thịnh là bạn học của tôi. Anh ấy nhút nhát yêu tôi. Còn tôi , tôi cũng nghĩ đến anh ấy nhiều lắm , nhưng bảo rằng yêu anh ấy thì tôi chưa dám chắc. Anh ấy bị bắt vì trốn quân dịch , tống tiền v.v... Nhưng sở dĩ anh ấy bị bắt , chính là vì theo đuổi tôi , nên ông Kha không bằng lòng , khủng bố tôi bằng cách tố cáo Thịnh. Rất có thể cả anh Văn , lẫn tôi cũng liên lụy vào vụ này. Vậy anh thử tính giùm tôi có cách nào để Thịnh và Hồ được trả tự do không ?

Việc thứ hai là hiện tại mẹ tôi còn thiếu của ông Kha một số tiền. Vì món nợ của mẹ tôi , tôi vẫn phải ngày ngày lên dạy con ông Kha học. Tôi đã xin tiền anh Văn tôi , nhưng chắc anh ấy khó tìm ra tiền. Cho nên tôi hỏi mượn anh. Tôi hỏi mượn thế này cũng có dụng ý rõ rệt. Tôi xin nói một cách không úp mở để chúng ta khỏi hiểu nhầm nhau : Sự thật , anh là một thanh niên giàu , có tài , có tương lai. Tôi chắc bất cứ người đàn bà nào cũng mong ước ngấm

ngầm được làm vợ anh. Có nhẽ tôi cũng có cái mong ước ngấm ngấm đó. Nếu tôi nuôi cái mong ước đó , thì tôi đã giữ ý với anh , không bao giờ hỏi mượn tiền anh. Và bây giờ tôi thẳng thắn hỏi mượn tiền anh , tức là tôi đoạn tuyệt với mong ước đó , và đồng thời tôi muốn định rõ vị trí của mỗi người chúng ta trong sự đối xử với nhau... Tôi không biết , và cũng không muốn biết tình cảm của anh đối với tôi ra sao , nhưng tôi chắc anh sẽ không buồn vì lời tôi nói , mà anh có buồn chẳng nữa , thì anh là kẻ giàu sang , có buồn một chút cũng không sao...

Nhưng người nghèo còn khổ , còn đau đớn hơn nhiều anh ạ. Tôi đã suy nghĩ chín chắn trước khi nói với anh , chắc anh cũng nhận thấy tôi không phải là kẻ mơ mộng , hoặc bông bột nhất thời. Tôi nói hết rồi...

Nói xong , Huyền cảm thấy thanh thản trong lòng vì đã diễn tả hết những ý nghĩ phức tạp của mình. Huyền định dò xét ảnh hưởng lời nói của mình trên gương mặt Hải , thì Hải đã cất tiếng :

- Huyền nói hết rồi chứ ?
- Hết rồi anh ạ !
- Tôi có thể nhìn Huyền được chưa ?

Huyền tủm tỉm cười :

- Được.

Hải quay mặt ngó Huyền. Bốn mắt nhìn nhau trong một thoáng giây vô tận. Huyền không chống đỡ nổi cái nhìn của Hải , chớp mắt , rồi vội nhìn xuống cái nút khuy máy “radio” , hỏi Hải cho có chuyện :

- Nút bấm “radio” phải không anh ? Tôi mở “radio” nhé ?
- Đừng mở , cô Huyền. Cái máy “radio” này chỉ gắn vào đây làm cảnh , chứ tôi ghét nghe “radio” lắm...

Sự thực , Huyền cũng không ưa nghe “radio” , nhưng Huyền hầu như sợ sự im lặng bao quanh hai người... Huyền cố tìm một câu gì để phá tan bầu không khí nhiều điện lực :

- Bao giờ anh đi Pháp ?

Hải thông thả đáp :

- Sắp tới cầu Bình Lợi rồi... Ta sẽ để xe dưới đường , đi bộ lên cầu , và tôi sẽ trả lời Huyền... Biết đâu , nhìn nước chảy , chúng ta chẳng nhận thức thấy những băn khoăn đang rày rò mình chưa chắc là những băn khoăn chính đáng...

Huyền ngạo Hải :

- Anh quả là một thi sĩ ! Anh cần phải nhìn mây nước mới hết băn khoăn , sao ?
- Sự thực là như vậy... Hàng ngày , chúng ta bị nhốt trong thành phố , tư tưởng của chúng ta ngột ngạt , co quắp... Nhìn mây nước , nhiều khi cũng cần lắm chứ...

...Đến Bình Lợi , Hải để xe phía dưới , hai người lững thững lên cầu , không ai nói với ai. Lên tới giữa cầu , gió thổi mạnh làm tung tà áo của Huyền và mớ tóc lười uồn của Huyền xõa xuống cả trán. Huyền một tay giữ tà áo , một tay vuốt tóc , nói với Hải :

- Gió lành lạnh anh nhỉ ?

- Gió lạnh và nước mênh mông ! Huyền nhìn xuống sông mà coi !

Hai người dừng lại , đứng tựa vào lan can , Huyền nhìn xuống sông , giọng nước âm u chảy xiết làm cho Huyền có cảm giác rờn rợn , muốn đứng sát lại gần Hải.

Lòng sông thăm thẳm dễ gây chóng mặt. Huyền vội ngẩng lên nhìn về phía Sài Gòn đèn chằng thành vòng lửa , như hội hoa đăng , và Huyền giục Hải :

- Anh nói cho Huyền biết ý kiến về những điều Huyền vừa nói đi , để còn về...

- Về làm gì vội ! Tôi không phải thi sĩ như Huyền nói , nhưng thỉnh thoảng cũng nên lánh cảnh hỗn tạp của thành phố , để cho tâm hồn mơ mộng trước cảnh sông dài trời rộng , có nhẽ còn bổ ích hơn đi xi- Nê có phải không Huyền ?

Thấy giọng Hải đạo mạo , Huyền lại nảy ra ý tưởng tình nghịch , muốn trêu cợt Hải :

- Anh nói phải lắm ! Nhưng tôi hỏi thực anh , khi nào chỉ có một mình anh , anh có thích lên ngắm cảnh sông dài trời rộng này không ?

Lắc đầu , Hải cười :

- Tôi chịu thua cô. Thú thực đây là lần đầu tiên , tôi đến đây... Nhưng tôi cũng cần thanh minh với Huyền là chủ ý tôi đưa Huyền tới đây , không phải là để nói những chuyện mơ mộng , mà là để nói với Huyền về cái điều thật cần thiết... Vậy Huyền có sẵn lòng nghe những lời tôi nói không ?

- Dạ , anh cứ nói.

Hải nhích một bước sát bên Huyền để có thể nói nhỏ mà Huyền cũng nghe thấy , rồi Hải nhìn thẳng vào mắt Huyền :

- Đáng nhẽ tôi cũng yêu cầu Huyền đừng nhìn tôi , để tôi đủ can đảm nói một mạch tất cả những ý nghĩ của mình , nhưng tôi là đàn ông , chắc bạo dạn hơn Huyền. Vậy tôi xin Huyền cứ nhìn vào mắt tôi khi tôi nói , xem tôi có nói dối hay không !

Huyền lắc đầu :

- Nếu tôi nhìn vào mắt anh , tôi sẽ không nghe thấy anh nói gì cả. Vậy anh nói đi , và đừng nhìn tôi nữa , kéo tôi về bây giờ.

Hải cười :

- Thế thì nói. Trước hết về hai điểm Huyền nói với tôi , tôi sẽ hoàn toàn làm theo ý muốn của Huyền. Tôi không thấy những điều đó khó khăn gì cả.

Điều khó khăn là hoàn cảnh phức tạp chúng ta lúc này... Huyền đừng cho tôi

là đạo đức , hoặc hợm mình. Nhưng Huyền có thấy tất cả những người thân sống bên cạnh chúng ta : từ ông Văn , anh của Huyền , đến ông Kha , anh của tôi; từ Thịnh , người thanh niên theo đuổi Huyền , đến Tuyết , cô nữ sinh không biết là đáng khinh hay đáng thương , tất cả mọi người , nếu không bệnh hoạn tâm hồn , thì cũng mất thăng bằng thần trí không ? Cho đến cả Huyền và tôi , chúng ta cũng đang lây căn bệnh thời đại , Huyền có thấy thế không ?

Huyền chưa biết trả lời ra sao. Nàng có cảm tưởng mơ hồ Hải nói đúng , nhưng nàng vẫn không thể tin được những người biết suy nghĩ sâu sắc như Văn , như Kha.. lại có thể là những người “bệnh hoạn” :

- Anh cứ nói nốt đi..

Hải bật lửa , châm thuốc hút , một lát sau , mới nói tiếp :

- Tôi biết , nếu tôi nói với người khác , họ sẽ cho tôi là lối bịch , là đạo đức giả. Nhưng đối với Huyền , tôi tin rằng nếu Huyền không tán thành , thì ít ra Huyền cũng hiểu tôi. Theo tôi thấy , thì thế hệ những huynh trưởng của chúng ta , và cả đến thế hệ chúng ta , đều quay cuồng sống mà không biết sống để làm gì. Huyền thử nhìn xem , những người thân yêu quen biết của chúng ta , có ai sung sướng đâu ? Nghèo như mẹ Huyền , giàu như anh Kha tôi , ai cũng có mỗi băn khoăn đau khổ riêng của mình. Hạnh phúc lúc này khó tìm quá... vì xã hội chúng ta sống bị lạc hướng , Huyền có thấy thế không ?

- Tôi chả hiểu có phải lạc hướng hay không , nhưng đúng như anh nói , tôi không thấy ai sung sướng cả. Chính tôi nhiều lúc cũng khổ sở , muốn chết quá , anh à !

- Như thế là lạc hướng chứ còn gì nữa !

- Xã hội như vậy thì chúng ta cũng phải sống theo mọi người chứ biết làm sao ?

Mắt Hải đột nhiên sáng lên :

- Chúng ta không thể sống như mọi người được , Huyền ạ ! Chúng ta phải cải tạo xã hội , phải cảm hóa những người xung quanh , để mọi người tìm thấy ý nghĩa sự sống chứ ! Chúng ta phải có đủ nghị lực hội ngộ vận mạng của chúng ta.. Chúng ta phải giúp đỡ nhau xây dựng lại xã hội. Huyền có cho những điều tôi nghĩ là đúng không ?

Huyền chậm rãi trả lời :

- Thường nhật , tôi chỉ quanh quẩn với những lo lắng vụn vặt của đời sống : lo ăn , lo mặc , nên chẳng mấy khi nghĩ đến những điều cao siêu mà anh vừa nêu ra. Một đôi khi , sau giấc ngủ trưa nặng nề , hoặc bị mẹ mắng oan , tôi cũng cảm thấy “chán sống” lắm , nhưng tôi vẫn nghĩ số kiếp con người là vậy , có vui , buồn , nản , hy vọng , nên tôi cam phận , không muốn tìm hiểu tại sao mình khổ... Những điều anh nói có vẻ đúng , nhưng chắc tôi chả

giúp đỡ được anh bao nhiêu !

- Tại sao thế !

Huyền im lặng một lúc rồi mới trả lời , giọng cô làm ra bạo dạn :

- Thú thực với anh , đối với tôi , tình yêu là tất cả. Tôi sẽ tận tụy , vâng lời , làm theo ý muốn của người mà tôi yêu , người tôi lấy làm chồng. Đối với anh , tôi không hiểu tình cảm của anh đối với tôi ra sao , cũng như tôi chẳng cần phải nói rõ tình cảm của tôi đối với anh , nhưng có một điều chắc chắn , là chúng ta không thể tính đến chuyện hôn nhân được. Vì vậy , tôi làm sao mà giúp đỡ anh được ! Chính anh nên giúp đỡ tôi giải quyết hai điều tôi nhờ anh , thế là tôi ơn nah.

Hải nhìn Huyền chăm chú :

- Nhưng tại sao Huyền lại nghĩ rằng chúng ta không nên tính đến chuyện hôn nhân ?

- Vì chúng ta có muốn hay không cũng chẳng được anh ạ. Anh biết những cản trở khó khăn chứ gì ! Sự chênh lệch giữa hai gia đình anh và gia đình tôi , sự thù hận giữa ông Văn và ông Kha , và nhất là thái độ của ông Kha đối với tôi , chẳng nói anh cũng hiểu...

Huyền ngừng một lát rồi tiếp :

- Anh có biết lúc chiều , ông Kha nói với tôi thế nào không ?

- Nói sao ?

- Ông Kha bảo tôi “trước kia tôi chỉ có ý định chiếm đoạt cô nhất thời...

Nhưng bây giờ thì tôi có ý định chiếm đoạt cô mãi mãi”.

- Anh Kha nói như vậy ?

- Dạ ! Ông ấy nói như vậy. Ông ấy còn nói phải lấy giấy tờ để anh đi Pháp , cho sớm thoát khỏi ảnh hưởng của tôi. Trời ! Nghe ông nói , tôi không biết tôi thuộc loại thú dữ nào...

Huyền nhìn Hải thấy Hải vẫn bình tĩnh thì tự nhiên Huyền tức tối nói tiếp , giọng chua chát :

- Anh nói anh muốn cảm hóa mọi người xung quanh... Riêng tôi , cũng không hiểu mình xấu hay tốt , mình có là thú dữ như ông Kha nói không , nhưng tôi cũng mong được anh cảm hóa cho lành mạnh thêm. Còn đối với những người như ông Kha , ông Văn v.v... thì tôi xin anh đừng cảm hóa họ mà... thừa ! !

- Tại sao lại thừa ?

- Vì họ cảm hóa mình thì đúng hơn , chứ mình hòng gì cảm hóa nổi họ.

Mình là hàng em út , họ là những bậc đàn anh , già dặn kinh nghiệm , và thủ đoạn , họ có coi mình vào đâu !

Hải chậm rãi trả lời :

- Huyền nói vậy là lầm. Tôi nêu một tỷ dụ : Chính Huyền đã cảm hóa anh Kha mà Huyền không biết đó !

- Cảm hóa ở chỗ nào ?

- Trước kia anh ấy chỉ có ý định chiếm đoạt Huyền nhất thời , mà bây giờ lại có ý định chiếm đoạt Huyền mãi mãi , như thế tức là Huyền đã cảm hóa anh ấy !

Huyền nhìn thẳng vào mắt Hải :

- Anh định nói cái gì ? Tôi chưa hiểu rõ.

Hải vẫn điềm tĩnh :

- Huyền đừng hiểu nhầm. Tôi không có ý định châm biếm. Tôi nói những cảm nghĩ thực : Trước kia anh Kha coi thường , coi khinh Huyền , nên chỉ có ý định lợi dụng Huyền nhất thời , nhưng thái độ đường hoàng của Huyền đã cảm hóa anh ấy , khiến anh ấy bắt đầu nể Huyền , trọng Huyền , nên mới có ý định “chiếm đoạt” Huyền mãi mãi. Nếu Huyền vẫn tiếp tục đối xử với anh ấy một cách thật minh bạch , thành thực thì biết đâu anh ấy chẳng đổi ý và chuyển sang thái độ thương mến Huyền như một người em—hơn nữa—một người em dâu !

Huyền tủm tỉm cười , không bền lên :

- Anh nói khéo quá ! Nhưng tôi e thực tế phũ phàng sẽ không phù hợp với trí tưởng tượng đẹp đẽ của anh...

Hải ôn tồn ngắt lời Huyền :

- Phù hợp hay không là do ở mình , ở ý muốn , nghị lực mình. Thành khẩn và đừng bao giờ có hậu ý , thủ đoạn , thì thế nào cũng đạt tới mục đích !

Huyền có hiểu tại sao giữa bọn ông Kha và Văn , họ vẫn kinh địch nhau không ? Chỉ vì họ luôn luôn áp dụng mưu mô , thủ đoạn đối phó với nhau ! Còn Huyền thì không ai nỡ “thù” Huyền , vì Huyền thành thực. Đấy Huyền xem ! Huyền tát ông Kha mà ông ấy không chấp Huyền , chỉ vì Huyền thành thực.

Huyền thấy những lời Hải phân tích tâm lý mình không phải là không có phần đúng. Nhưng nàng cũng vẫn cãi lại Hải :

- Anh tưởng có lòng thành khẩn là đủ sao ? Thời buổi này , càng thành thực , càng bị hiểu nhầm , bị lợi dụng ! Tôi chỉ vì thành thực đem những chuyện kể cho người khác nghe , mà xảy ra bao nhiêu vụ lời thôi , bao nhiêu người bị liên lụy.

Hải lắc đầu :

- Đo là do lỗi của Huyền thành thực nhưng vụng về. Thành thực chưa đủ ! Chúng ta còn phải kiên nhẫn , phải chịu đựng và khéo léo. Chẳng hạn như đối với ông Kha , Văn. Chúng ta phải khéo léo , làm theo ý muốn họ , mà vẫn phải giữ vững lập trường của mình... Huyền vẫn phải lên nhà anh Kha dạy học , tỏ lòng thành thực , quý mến anh ấy , nhưng vẫn giữ thái độ minh bạch , để chẳng chóng thì chày , anh ấy sẽ hiểu. Cũng như tôi , tôi sẽ vâng theo lời anh đề đi sang Pháp ít lâu , nhưng tôi không vì thế mà hết nghĩ đến

Huyền , và biết đâu sự ra đi của tôi chẳng là một dịp để tôi tìm hiểu xem tình cảm của tôi đối với Huyền có bền vững , vượt mọi thử thách không ?

Huyền cũng lắc đầu :

- Anh nói nghe thì ngon lành lắm... Tôi là đàn bà , không tài lý luận như anh. Nhưng tôi biết những điều anh nói không thể nào thực hiện được... ! Chẳng hạn như ông Kha , ông ấy đã tuyên bố sẽ “chiếm đoạt” tôi , mà bây giờ anh bảo tôi phải cảm hóa để ông ấy coi tôi như “em” thì chuyện phi thường như vậy , họa chăng chỉ có thể có trong tiểu thuyết...

Huyền ngừng một lát , rồi thần thờ nói tiếp :

- Anh nói thì hăng lắm , nhưng tôi vẫn cho rằng người ta ai cũng có số , muốn cựa quậy thế nào cũng không thoát được số mệnh. Cho nên , bàn luận thì cứ bàn luận , nhưng tôi vẫn nghĩ phương pháp hay nhất là buông xuôi hai tay. Nói chuyện thế này đủ rồi , anh cho Huyền về đi kéo khuya...

... Hai người lững thững xuống cầu. Ngồi trên xe , hai người vẫn im lặng.

Gần đến nhà , Huyền cất tiếng hỏi Hải :

- Bao giờ anh đi Pháp ?

- Tôi sẽ đi Pháp , nếu Huyền chịu nghe lời tôi , làm theo những điều tôi vừa nói với Huyền. Chúng ta ca đảm và phấn đấu mới xứng đáng với tình yêu...

- Tôi hứa với anh là tôi sẽ cố gắng làm theo ý anh , nhưng tôi không biết có làm nổi hay không. Tôi thú thực , tôi không hiểu nổi cả tôi , có lúc tôi yêu đời , mà cũng có lúc tôi gần như liêu lĩnh... Cho nên chả hiểu tôi có làm theo được lời anh dặn hay không...

Hải lái xe , chạy thật chậm , dịu dàng nói với Huyền :

- Tôi tin là Huyền sẽ làm được. Trước khi đi Pháp , tôi sẽ cố gắng giải quyết những điều Huyền nói với tôi...

- Cám ơn anh ! Gần tới nhà Huyền rồi , có nhẽ anh cho tôi xuống đây tiện hơn.

Hải dừng xe , nhìn vào đôi mắt Huyền mà Hải tưởng chừng như rớm lệ :

- Chúng ta có thể đi chơi với nhau một lần cuối vào tuần lễ sau được không ?

Huyền lắc đầu :

- Tôi không nói dối gì anh. Đây là lần đầu tiên tôi dám đi chơi với một người đàn ông... Nếu anh bắt buộc Huyền phải gặp anh một lần nữa , thì Huyền không dám từ chối , nhưng anh thương Huyền mà miễn cho.

- Tại sao thế ?

- Tôi sợ lắm ! Đàn ông các anh nhiều sức mạnh , nghị lực... Chứ đàn bà thì thật khổ... Sợ khi anh đi rồi , tôi nhớ anh thì tôi cũng khổ , mà không nhớ anh thì tôi cũng khổ...

Nghe Huyền nói , Hải thấy tràn ngập trong lòng một tình cảm mê mẩn bỗng bứt rứt. Hải vụng về , rụt rè đặt tay lên vai nàng , sờ sờ má nàng , và Huyền cũng không nhớ Hải đã đặt cái hôn đầu tiên lên môi nàng bằng cách

nào , như thế nào. Nàng chỉ mơ hồ nhớ khi nàng đã nhận cái hôn của Hải , thì nàng trào nước mắt như một cái lò xo bị gò ép lâu ngày nên bật tung ra. Bao nhiêu cảm xúc , tình cảm bị dồn ép tuôn theo giòng lệ , và Huyền khóc thút thít khiến Hải luống cuống , không hiểu tại sao Huyền khóc , khóc vì sung sướng hay khóc vì hổ ngươi , hay vì tự cho là bị xúc phạm...

Huyền biết , mình càng khóc thì càng đẹp , càng có vẻ quyến rũ , nên sẵn cái đà khóc , nàng tuy đã hết xúc động—mà vẫn còn muốn khóc mãi để được thấy gương mặt si tình của Hải mà Hải vẫn cố dấu. Cho nên khi hai người từ giã nhau , trong hai người , người đau khổ và thương nhớ nhiều hơn , là Hải , chứ không phải Huyền , vì Huyền thì đã khóc , nên tâm hồn nhẹ nhõm , còn Hải thì chậm chạp lái xe về , lòng tự hỏi lòng : “Mình có đủ can đảm để đi Pháp không ?” và bao nhiêu lý lẽ chàng đã dùng để thuyết phục Huyền , lúc này chàng lại đưa ra thuyết phục mình , mà chàng thấy còn khó khăn hơn cả đối với Huyền !

SÔNG

Phần I

Chương 7

- Kính thưa ứng cử viên Tổng Thống !

- Thôi chú “tốp” lại cho anh nhờ ! Đừng gọi thế !

Từ hôm Thảo , nghe lời xúi “khôn” của Kha , đưa đơn ứng cử Tổng Thống , các em út của Thảo đã tăng tốc Thảo , mỗi khi cần “đả” của Thảo chút tiền tiêu vặt. Thảo thừa biết là chúng nịnh xằng , nhưng mỗi lần thấy chúng xung hô : “Kính thưa ứng cử viên Tổng Thống” , chàng vẫn khoái nghe hơn. Tuy Thảo nạt em út , không cho gọi như vậy , Thảo đã bắt đầu thất ghét những đàn em vẫn tiếp tục gọi mình bằng “ông” hay “anh”. Một vài đứa em út sỏ lá , lại bố trí mưu mô với ông thầy bói Kim , để khi bất thành linh , họ đưa Thảo tới xem bói , thì lão thầy bói sẽ sục sạo , tung hô “vain tuế” , khiến Thảo tuy biết là chúng dàn cảnh , mà vẫn thích thú để chúng bịp , và Thảo chịu khó nghe bịp , rồi dần dần chàng cũng bịp cả mình !

Lúc đầu , chàng nghĩ mình sỏ dĩ ra ứng cử là vì sắp vỡ nợ , nhưng chỉ vài ngày sau , chàng quên phứt ngay cái lý do bần tiện đó để định ninh rằng chàng vì dân vì nước mà tranh đấu ! Cho nên Thảo say sưa lao mình vào công cuộc tranh cử. Biệt thự của Thảo đổi thành trụ sở vận động , lúc nào cũng tấp nập hàng trăm cán bộ , cố vấn. Cũng theo gương Mạnh Thường

Quân , Thảo chia các cố vấn , cán bộ làm nhiều loại , nhiều cỡ. Loại tồi nhất là loại chỉ cần ngày ngày nuôi ăn hai bữa rồi muốn làm gì thì làm , có phản tuyên truyền Thảo cũng không sao. Hạng này chiếm đa số. Có những thanh niên đáng nhẽ buổi trưa phải mất 10\$ đến quán Anh Vũ ăn cơm , cũng rủ nhau tới nhà Thảo , nhập nhằng đóng vai cán bộ , ăn chạc một bữa cơm , tán dóc một vài câu , rồi chuồn. Hạng thứ hai là hạng mỗi ngày , ngoài việc ăn uống , còn “vòi” Thảo phải cấp “công tác phí”. Thảo thường giao tiền cho ông “bí thư” của Thảo giữ , mỗi khi có một cán bộ đến báo cáo , hoặc cố vấn hiền kẻ , Thảo chìa một ngón tay ra hiệu , thì ông bí thư sẽ “dâng” ông cán bộ một “bách” , Thảo chỉ hai ngón tay , thì ông cán bộ sẽ lĩnh hai “bách”. Hạng thứ ba là bộ tham mưu tối cao của Thảo. Bộ tham mưu này gồm có một chính khách đối lập , chuyên việc soạn thảo các tuyên ngôn , diễn văn v.v... để cho Thảo đọc , một ông chủ báo rất đa mưu vì nghiện , một ông đại công chức bị thải hồi và một nhà văn chuyên viết Pháp ngữ ! Bọn này được đãi ngộ vào hàng thượng khách , được Thảo thỉnh thoảng “dâng” năm , bảy , “ghim”.

Thảo đang đi đi , lại lại trong phòng khách , tập đọc bài diễn văn nẩy lửa mà bộ tham mưu vừa trao cho chàng , thì Văn lò dò tới. Vừa nhìn thấy Văn , Thảo vội cất dấu bản diễn văn vào túi , giơ cả hai tay ra bắt tay Văn , rung thật mạnh :

- Đi đâu mất hút mà mấy hôm nay , tìm hoài không thấy anh ? Bộ tham mưu của tôi không có anh viết giúp tuyên ngôn thì hỏng bét !

Văn cười :

- Viết thì viết , nhưng “tiền trao cháo múc” , liệu anh có đồng ý không ?

- Thì tiền trao cháo múc ! Vậy điều kiện của anh ra sao ?

Văn cười :

- Nói đùa vậy , chứ anh thiếu gì người viết “chiến” hơn tôi. Hôm nay tôi đến đây , không phải là giúp ý kiến anh về việc anh ra ứng cử , mà là để bàn với anh về chuyện Kha..

Từ khi Thảo ra ứng cử , thì những chuyện buồn lậu , Thảo cho là bần tiện , không đáng quan tâm , nên chàng chỉ mong tổng Văn đi để chàng tập đọc diễn văn :

- Thuốc phiện mất đã lâu ngày , nói tới làm gì ? Còn chuyện Hồ bị bắt thì , theo ý tôi , anh nên gặp thẳng Kha mà giải quyết với hắn.

- Hắn trốn , có dám gặp tôi đâu mà giải quyết !

- Tôi gọi điện thoại cho anh nói chuyện thẳng với nó nhé !

Thảo quay số điện thoại , và khi có tiếng Kha ở đầu giây , Thảo nói trong ống :

- Đây có anh Văn cần nói chuyện với anh đây này.

Rồi Thảo đưa ống điện thoại cho Văn. Văn vừa áp cái máy vào tai , thì đầu

day bên kia , Kha cắt ngay , khiến Văn quăng cái ống nghe xuống bàn , lảm bảm :

- Thằng khốn nạn ! Nó không dám nói chuyện với tôi. Để tôi đến thẳng nhà nó...

Nghe Văn dọa tới nhà Kha , Thảo xúi thêm để Văn cút đi cho sớm :

- Phải đó , anh lại nhà nó đi !

Văn lừ đừ bắt tay Thảo. Thảo nhìn Văn , cười tủm tỉm , dạn dò :

- Đây , có đến thì đừng gây lộn , đánh nó đấy nhé. Độ này thằng cha “cay cú” lắm , cũng chả nên trêu vào nó.

- Cay cú với ai ?

- Cay cú về cô em của ông , chứ còn cay cú với ai nữa !

Văn không muốn nghe thêm , bắt tay từ giã Thảo... Ra tới đường , Văn tần ngần suy nghĩ thấy dự định tới thẳng nhà Kha của mình chỉ là một chuyện điên cuồng. Chắc hẳn Kha lánh mặt không tiếp , mà có gặp Kha cũng chỉ là để gây gỗ thêm , chửi bới , cãi lộn , không ăn nhằm gì ! Văn chợt có ý nghĩ đến thăm Lượng , chàng tự nhủ : “Ừ ! Mà sao mình lại không tới nhà Lượng”. Rồi Văn cười thầm , liên tưởng tới những lời mà Huyền đã nói với Văn , về “ức đoán” của Tuyết cho rằng Văn “sợ” Tuyết , nên không dám lại thăm Lượng. Nghe em kể chuyện , Văn chỉ biết lắc đầu , nhắc đi , nhắc lại một câu : “Con bé láo quá ! Láo quá”.

...Văn vẫy taxi và khi xe đậu trước cửa nhà Lượng , Văn không khỏi bức tức thấy điệu bộ mình không được tự nhiên. Văn tự nhủ : “Gặp con bé , mình phải cho nó một bài học mới được”. Nhưng khi chàng bấm chuông , người đầy tớ gái chạy ra nói : “Ông cháu đi vắng , chỉ có một mình bà cháu ở nhà”. Văn do dự không biết có nên vào hay không. Văn còn đang tần ngần , thì Tuyết đã hiện ra ở ngưỡng cửa và nàng hờn hờ kêu :

- Kìa Thầy !

Tuyết hấp tấp chạy bỏ ra. Dáng điệu vui mừng , hồn nhiên của Tuyết làm cho Văn hết tức bức , nhưng chàng vẫn giữ nét mặt nghiêm nghị , hỏi Tuyết :

- Anh Lượng đi đâu , sắp về chưa ?

Tuyết nhanh nhẩu :

- Đi ra phố , sắp về rồi. Mời thầy vào !

Tuyết mặc một cái quần cao- Bồi , bó sát lấy đùi , và một cái áo hở cả tay lẫn cổ , khiến Văn ngượng ngịu nhìn thoáng Tuyết , rồi lững thững đi lên thêm , ngó quanh ngó quẩn , đợi Tuyết mở cửa phòng khách.

Văn tưởng Tuyết sẽ vào trong nhà , thay quần áo , ăn vận cho kín đáo , để tiếp chàng , nhưng Tuyết hình như không để ý tới cách phục sức của mình , khiến Văn thấy cần phải “chỉnh” Tuyết ngay. Chàng vừa ngồi xuống đi- Văng đã nghiêm nghị nói với Tuyết...

- Hôm qua , Huyền nó có lại nhà thầy. Nó kể chuyện nó có lại thăm Tuyết... Tuyết đưa mắt nhìn Văn , và Tuyết biết ngay là Huyền đã nói tất cả những điều mình nói với Văn.

Không hiểu Tuyết có hoảng sợ thực hay không , nhưng bề ngoài , Tuyết cũng làm ra vẻ lấm lét , lễ phép hỏi Văn :

- Thưa thầy , chị Huyền có nói chuyện gì không ạ ?

Văn cười , nhưng vẫn có vẻ nghiêm :

- Nó nói nhiều lắm. Tôi biết đó toàn là chuyện đùa , nhưng tôi cũng thấy cần phải giải thích với Tuyết một vài điểm !

- Dạ , thầy cứ dạy !

Không khí trở nên nghiêm trang một cách giả tạo. Hình như cả hai người đều không tin ở những lời mình nói , nhưng vẫn cố làm ra vẻ tin tưởng.

Tuyết ngoan ngoãn lắng nghe những lời chỉnh huấn của Văn :

- Tuyết cũng biết tôi không phải là kẻ đạo đức giả. Nhiều khi tôi không phân biệt nổi thế nào là xấu , thế nào là tốt. Và có nhẽ tôi cũng xấu như mọi người. Nhưng có một điều , tôi vẫn cho không nên “bốn cột” , coi thường , đó là cái tình thầy trò... Cho nên khi tôi thấy Huyền nó nói , tôi không khỏi buồn , tuy vẫn biết là Tuyết đùa...

Có nhẽ , trong giây phút Văn nói những lời kể trên , Văn thành khẩn thực , cho nên Tuyết cũng xúc động nhìn Văn , nói nhỏ :

- Thưa thầy , thầy tha lỗi cho con.

Tuyết có vẻ hối lỗi , khiến Văn càng phần khởi hùng biện :

- Chắc Tuyết biết không còn gì đẹp bằng tình thầy trò. Những lúc chán đời nhất , tôi vẫn còn chút an ủi cuối cùng khi nghĩ đến những người học trò vừa ngoan , vừa dữ tợn , láo lếu của mình... Đối với Tuyết , tuy tôi không lại thăm , nhưng chắc Tuyết thừa biết tôi vẫn hằng mong cho Tuyết tìm thấy hạnh phúc với anh Lượng...

Tuyết đột nhiên ngẩng mặt nhìn Văn , trả lời :

- Cám ơn thầy. Nhưng tiện hôm nay , con có việc muốn trình bày.

- Việc gì ?

- Con định trở về với gia đình , con không ở với ông Lượng nữa !

Lời nói của Tuyết đột ngột , nhưng không làm cho Văn sững sốt. Tuy nhiên , Văn vẫn làm vẻ ngạc nhiên , hỏi Tuyết :

- Sao thế con ?

Tuyết chưa biết bắt đầu thế nào , tìm kế hoãn binh , nói với Văn :

- Để Tuyết pha cà phê cho thầy uống , rồi Tuyết xin kể hết. Tuyết pha cà phê tuyết lắm thầy ạ !

Tuyết thông thả đi lấy đường , lấy “phích” , hình như cố trì hoãn giây phút trả lời Văn.

Nhìn cà phê chảy từng giọt , từng giọt , và nhìn Tuyết chăm chú ngắm

những giọt cà phê , Văn hỏi Tuyết :

- Có nhẽ Lượng nhiều tuổi , không hợp với Tuyết phải không ?

Tuyết vẫn nhìn ly cà phê , như trả lời ly cà phê , chứ không phải trả lời Văn :

- Không phải là vì nhiều tuổi. Thú thực với thầy , Tuyết cũng không ưa bọn con trai cùng lứa tuổi.

- Thế thì tại sao ? Lượng chiều và yêu Tuyết lắm cơ mà ?

- Có nhẽ vì thành kiến ngay từ buổi gặp gỡ đầu tiên. Vả lại cũng còn một lý do sâu xa hơn , nếu thầy đừng mắng , đừng bảo con là hỗn , thì con sẽ nói.

- Con cứ nói !

- Lý do sâu xa nhất là tại thầy !

Văn cao mày :

- Sao lại tại thầy ?

Tuyết mỉm cười rất hồn nhiên :

- Kể ra tại thầy mà cũng không phải tại thầy... Hồi Tuyết đi học ở trường thầy , đã có lần Tuệ vào nghe “chạc” một giờ dạy của thầy mà thầy không biết. Buổi đó thầy giảng về bài luận : “Tại sao người ta sợ sự thực”. Tuyết nhớ rành mạch lời thầy giảng rằng , con người vốn hèn nhát , sợ sự thật của lòng mình , của tâm hồn mình , nên vô tình hay cố ý vẫn thỏa hiệp điều đình với sự thật , với lương tâm để tự dối mình , tự tạo một hình ảnh không đến nỗi quá xấu , để mình khỏi ghê tởm mình , chứ không ai dám nhìn thẳng vào những ý nghĩ , vào tâm tình mình. Ai cũng chỉ mong thỏa hiệp với lương tâm , thỏa hiệp cả với quá khứ. Khi đó thầy dùng một tiếng Pháp gì hay hơn , đúng danh từ “thỏa hiệp” chữ gì thầy nhỉ ?

- “Composer” !

- Phải rồi “composer avec la vérité”. Đúng quá thầy ạ ! Hồi đó , Tuyết vì hoàn cảnh gia đình điêu linh , nên đã làm một chuyện xấu xa. Tuyết bị lương tâm dằn vặt , nên Tuyết tìm đủ lý lẽ để tự bào chữa. Tuyết tìm đủ cách “composer avec la vérité” như lời thầy dạy , cho nên khi Tuyết nghe lời thầy nói , Tuyết thấy thấm thía... Tuyết đã lĩnh hội bài học của thầy khiến từ thái độ , cử chỉ , đến lời nói của con , ai cũng cho là táo bạo , trắng trợn... Vì vậy , đối với Lượng , chẳng nói thì thầy cũng hiểu là con chỉ định lợi dụng. Sở dĩ con chịu tạm thời lấy Lượng cốt là để giải quyết những khó khăn vật chất , nhất là để cha con đỡ vất vả. Bây giờ con đã có tiền , cha con đã có cái nhà riêng và chút vốn , dĩ nhiên lúc này con không cần đến Lượng nữa...

Những lời nói sòng sạo đến tàn bạo của Tuyết , làm Văn rung mình , có cảm tưởng mình còn ngây thơ hơn cả Tuyết ! Văn nghiêm nét mặt , bảo Tuyết :

- Con làm thế đâu có được ! Lợi dụng Lượng như vậy không nên , Tuyết ạ !

Tuyết vội trả lời :

- Sống là lợi dụng lẫn nhau ! Lượng cũng lợi dụng con ! Vả lại , đồng tiền

của Lượng cũng là đồng tiền của người khác , con có lấy chỉ là đòi về cho cha con những số tiền mồ hôi , nước mắt , mà họ cướp của cha Tuyết !

Văn đành xoay về mặt tình cảm :

- Nhưng làm thế thật tội nghiệp cho Lượng ! Anh ấy yêu Tuyết , bỏ anh ấy thì “tội” cho anh !...

- Anh ấy nhiều tiền , có khổ sở một chút cũng không sao ! Vả lại , con cho rằng Tuyết bỏ đi ba ngày , thì anh sẽ quên hết !

Văn thấy Tuyết nhận định rất đúng và chàng cũng tin là chỉ ba ngày sau , là Lượng quên hết. Tự nhiên Văn thấy đau xót dùm Tuyết. Chàng buộc miệng nói :

- Thầy thương con quá.

Và chàng vội nói thêm :

- Thương con như Thu , con đẻ của thầy ở nhà !

Tuyết lẳng lẳng xúc một muống đường , đổ vào ly cà phê , khuấy cho đường tan , rồi đặt ly cà phê trước mặt Văn :

- Thầy thử nếm cà phê con pha xem ra sao !

Văn uống một ngụm , hơi nhăn mặt , nói với Tuyết :

- Ít đường , nên hơi đắng.

Tuyết cười buồn :

- Đắng mới ngon , có phải không thầy ? Hương vị cuộc đời đắng hơn nhiều , mà ai cũng vẫn thích sống thầy nhỉ ?

Văn uống luôn cạn ly , tuồng như cố gắng uống cả câu nói đắng cay của Tuyết. Tuyết thủ thủ nói tiếp :

- Kỳ quặc một điều là gặp ai , con cũng ưa nói chuyện vui , phá phách , thế mà gặp thầy thì lại thích nói những chuyện buồn... Tại sao thế thầy ?

Văn cười :

- Thú thực câu chuyện Tuyết nói cho thầy biết Tuyết định bỏ Lượng , làm thầy áy náy lắm , vì thầy có cảm tưởng thầy cũng có trách nhiệm về quyết định của Tuyết.

- Ô ! đây là việc riêng của con , có liên quan gì tới thầy !

- Vẫn biết là không liên can , nhưng giá Tuyết đừng nói cho thầy biết thì hơn. Biết chuyện mà không can nỏi Tuyết , nó ra làm sao ấy !

Tuyết cười phá :

- Thầy lẩn thân rồi ! Con có phải là đưa con nít nữa đâu mà thầy lo phải gánh trách nhiệm về hành động của con. Mỗi người có một quan niệm sống , một hướng đi để tìm hạnh phúc...Ngày bây giờ thầy bảo chị Thu , con thầy ở nhà , phải sống theo quan niệm của thầy đã chắc gì nó nghe thầy , huống chi là con ! Con có nhiều lý do không thể nghe lời khuyên can của thầy được , thì thầy có trách nhiệm gì mà thầy áy náy ?

Văn lắc đầu :

- Tuyết chưa hiểu hết ý của thầy. Vẫn biết mỗi người có một quan niệm sống , và thầy tôn trọng hơn ai hết , quyền tự do tự tạo lấy hạnh phúc của mọi người. Nhưng điều mà thầy lo ngại là thầy thấy cái quan niệm sống , cái hướng đi tìm hạnh phúc của Tuyết hình như giống cái quan niệm của thầy , mà theo kinh nghiệm của thầy , cái quan niệm sống này sẽ chỉ làm Tuyết khổ sở... Cho nên thầy lo cho Tuyết là vì thế.

- Nhưng đã chắc gì là con chịu ảnh hưởng cái quan niệm sống của thầy ? Sự thực là con cũng chưa hiểu rõ quan niệm sống của thầy ra sao ?

- Tuyết nói là Tuyết bắt chước thầy , không chịu điều đình , thỏa hiệp với sự thật , với lương tâm. Điều đó nguy lắm con ạ ! Bí quyết sống là phải thỏa hiệp với cuộc đời , nhận lấy phần hạnh phúc hoặc tủn mủn , hoặc mong manh , mà cuộc đời dành cho chúng ta , không nên bần khoản , thắc mắc tự hỏi : “Hạnh phúc có thể thôi ư ? Đời có thể thôi ư ?” thì chỉ mang khổ vào người , nhất là đối với một người đàn bà... Từ trước đến nay , thầy vẫn tưởng rằng “sống” là phải tìm tòi , khám phá không ngừng; nhưng càng tìm tòi thì càng chua xót , càng buồn... Thầy có một ông anh họ , năm nay đã sáu mươi tuổi mà hầu như chưa biết buồn bao giờ , và từ bốn mươi năm nay , ông làm công chức , ông chỉ có một niềm hạnh phúc không thay đổi là làm việc suốt tuần lễ , đợi đến chiều thứ bảy để được đánh “tổ tôm” còm , cùng mấy người bạn đồng sự. Không biết là ông ta ngu hay khôn hơn mình. Nhưng có điều chắc chắn là ông không khổ bằng mình. Tuyết nên bắt chước ông anh họ của thầy , chớ đừng ngang ngạnh không chịu thỏa hiệp với cuộc đời , thì nguy hiểm lắm... !

Tuyết đứng lên , vái luôn Văn ba vái :

- Con xin lạy cả ông anh họ của thầy và luôn cả cái hạnh phúc đánh “tổ tôm” của ông. Con khổ thì con ráng chịu , nhưng con sẽ sống theo quan niệm của con. Mà con cam đoan với thầy là sẽ tìm thấy hạnh phúc , cho thầy coi !

Văn sực nhớ tới ông già chạy xe xích lô , cha đẻ của Tuyết , và chàng hỏi thăm Tuyết :

- Thế còn ông thân sinh ra Tuyết hiện giờ ra sao ?

- Cám ơn thầy , vẫn thế !

Thực ra , Tuyết nói dối. Ông già thân sinh ra Tuyết—ông Phó Lành—đã thay đổi nhiều , từ khi Tuyết lấy Lượng. Ông không phải vất vả như trước. Sẵn có tiền , lại nhớ con gái vì xa con , không biết làm gì để khuây khỏa , ông đâm ra nghiện rượu... Trước kia , tuy phải đầu tắt mặt tối , nhưng ít nhất ông cũng thấy đời ông còn ý nghĩa , còn mục đích rõ rệt là kiếm tiền nuôi cho con ăn học , và tuy khổ về vật chất , ông lại hãnh diện và vui về tinh thần. Nhưng bây giờ thì thật hết ! Sống đối với ông chỉ là cố tìm cách quên đời , đợi chết , chết để chôn ở một mảnh đất không phải là cánh đồng của nơi chôn “nhau” cắt roan , cho nên nhiều buổi chiều , ông uống rượu , rồi

nhớ con , nhớ quê hương , ông khóc rống như bò...

Nghe Văn hỏi thăm , Tuyết chạnh nhớ đến hoàn cảnh đơn chiếc của cha , thở dài nói tiếp :

- Có nhẽ cha con độ này giờ chứng chết !

- Sao vậy ?

- Ông cụ sống lủi thủi một thân một mình , nên uống rượu cả ngày và khóc luôn. Nhiều lúc , con lẩn thần nghĩ : đáng nhẽ cứ để cha con làm xe thì ông cụ lại sung sướng hơn bây giờ. Vì vậy , con tính trở về với cha con , Bỏ con sung khắc , sống gần nhau thì cãi nhau , nhưng xa thì nhớ...

Văn tự nhiên thấy buồn hộ cho ông già của Tuyết :

- Ừ , nếu Tuyết về với ông già thì cũng là điều tốt... Miễn là Tuyết đừng bỏ Lượng để sống với người khác.

Tuyết vội giải thích :

- Con có phải vì yêu người khác mà bỏ ông Lượng đâu ! Lần này trở về , con sẽ lại đi học.

- Lại đi học ?

- Vâng , con sẽ lại đi học. Nhưng con sẽ tìm một cái trường nào không ai biết tung tích con là ai cả. Có nhẽ con sẽ ra Huế.

- Sao thế ?

- Để cắt đứt với quá khứ , thầy ạ ! Người ta mỗi người có tới ba , bốn bộ mặt; ba , bốn “bản ngã” , thầy nhỉ ! Ngoài “con Tuyết lợi dụng ông Lượng” , còn có con “Tuyết nữ sinh” , và bên cạnh con “Tuyết đợt sóng mới” , còn có con Tuyết sống với cha già nữa , có phải không thầy ? Cũng như thầy , khi ở lớp học thì con thấy thầy đạo mạo ghê , nhưng ngoài “Giáo sư Văn đạo mạo” , chắc còn nhiều ông Văn khác thầy nhỉ...

Văn phì cười , vui vẻ bảo Tuyết :

- Con học đâu cao lỏi soi mói tâm lý người khác vậy ?

Để cắt đứt , chàng đứng dậy , nói với Tuyết :

- Thôi thầy đi , chờ đợi ông Lượng nữa. Ông Lượng về , thì bảo dùm lại kiếm thầy ngay. Có việc cần lắm !

- Chắc việc lão Kha phải không thầy ?

- Ừ !

- Con đã nói với thầy , để con “trị” thằng cha đó hộ thầy , mà thầy cứ gạt đi. Chị Huyền đã hứa đưa con lại nhà nó , thầy bằng lòng không ?

Văn cười :

- Có nhẽ phải nhờ đến Tuyết thực !

Mắt Tuyết long lanh , gương mặt thoáng trở nên dữ dội , độc ác :

- Nó có ba đầu sáu tay , con cũng sẽ trị nổi ! Đấy thầy xem , chỉ vì hôm đầu tiên gặp ông Lượng , con nghe cái giọng khinh bỉ , đáng ghét của ông ta gọi con là gái “đĩ” , nên ít ngày nữa , con sẽ bỏ đi , để xem hãnh khổ vì đồ “đĩ”

như thế nào ?

Văn nhìn Tuyết , lắc đầu :

- Quả tình , nghe con nói , thầy cũng bắt đầu “sợ” Tuyết.

Hai thầy trò thẳng thắn nhìn nhau cười. Văn dặn Tuyết :

- Nếu trong vòng một giờ , anh Lượng trở về , Tuyết nói dùm là mời anh tới nhà anh Phan , tôi đợi anh ở đó.

- Ông Phan , người yêu của bà Phi Yến , hờ thầy ?

- Chẳng biết có phải là người yêu hay không ?

- Nghe nói lúc này Phi Yến sống với ông Phan mà ! Hay thầy cho con đi cùng , con xuống “xem mặt” ông Phan ra sao một chút !

Văn gạt đi :

- Cô này kỳ cục quá ! Có cái gì mà xem ! Thôi thầy đi đây !

... Ngồi trên xe taxi , Văn thừ người ra suy nghĩ. Chàng quên phút chuyện Thịnh , Hồ bị bắt , để bản khoán nghĩ tới trường hợp Lượng và Tuyết.

Đến nhà Phan , Văn trả tiền xe , sắp sửa bước lên cầu thang gác , thì người đàn ông dưới nhà nói :

- Ông tìm ông Phan hả ? Ông Phan dọn đi rồi.

Văn sửng sốt :

- Dọn đi ? Ông ấy dọn đi từ bao giờ ?

- Mới được vài ngày thôi !

- Ông có biết ông ấy dọn đi đâu không ?

- Tôi cũng không rõ. Ông ấy bí mật lắm !

Văn tần ngần , đứng im một lát , rồi hỏi :

- Xin lỗi ông ! Tôi hơi tò mò , gần đây ông có thấy người đàn bà nào tới thăm ông Phan không ?

Người đàn ông nhanh nhẩu đáp :

- Có ! Một người đàn bà sang trọng , đi xe Hoa Kỳ... Nhưng chắc không phải nhân tình...

Văn cười hỏi :

- Sao ông biết ?

- Trông thì đoán ran ngay , ông ta lù đù , làm gì có nhân tình sắc sảo , như bà nọ. Mà bà này chỉ đến ban ngày.

Từ biệt người đàn ông , Văn lững thững đi bộ dọc theo đường Nguyễn Kim , đầu óc loay hoay tự hỏi : “Tại sao Phan lại bí mật dọn đi” ? Óc tưởng tượng của Văn thêu dệt ra năm , bảy giả thuyết ly kỳ khác nhau. Từ lâu , việc Phan trút áo linh mục để làm Cách mạng , vẫn gợi trí tò mò của Văn , muốn tìm hiểu cái bí mật của đời Phan , vì Văn nghĩ rằng cái mục tiêu làm Cách mạng của Phan , biết đâu chỉ là một cớ mà chàng viện ra để thỏa hiệp với lương tâm , và bên cạnh cái lý do công khai đó , chắc còn những lý do sâu xa bí ẩn khác. Văn nghĩ tới Phi Yến , đến buổi tái ngộ giữa hai người trong khung

cảnh u uất nhà thím Tư. Văn tự nhủ : “Có nhẽ Phan cũng là một thứ Phở Chiêu thiên sư , Phạm Thái , bên ngoài đóng vai lãnh tụ đảng Tiêu Sơn chống Tây Sơn , nhưng bên trong chỉ là một gã si tình , mê Trương Quỳnh Như hơn cả sự nghiệp Cách mạng...”

Ý nghĩ đó làm Văn tự nhiên vui vui , nhận thấy trong tất cả mọi bí mật của người đàn ông , bao giờ cũng có cái bóng đáng ghét và đáng yêu của người đàn bà...

Ra tới đường , Văn nhìn ngang ngửa tìm “taxi” thì một cái xe Peugeot đã lạng lẽ đậu bên cạnh chàng , trên xe có một người đàn ông và một người đàn bà :

- Đi tìm “inspiration” hay sao mà lại thơ thần ở đây , anh Văn ?

Văn vui mừng nhận ra vợ chồng Uy và Diễm. Uy làm giám đốc một cơ quan nọ , Diễm làm nữ giáo sư. Cả hai vợ chồng đều là bạn thân của Văn. Không những thế , giữa Diễm và Văn , hồi niên thiếu còn có cả một “thiên tình sử” mà Uy—chồng Diễm—thường gọi đùa là thiên tình sử “Gary- Cộp”... Số là , mùa hè năm đó , Văn đi Huế du ngoạn , ngụ tại nhà anh ruột Diễm , là một sinh viên bạn học với Văn. Diễm hồi đó là một nữ sinh trường Đồng Khánh. Văn là một gã si tình , mơ mộng , chỉ ngổ ngáo , bao. dạn với những người chàng không yêu. Còn đối với những người chàng yêu thì chảnh nhút nhát , vụng về. Văn yêu Diễm , nhưng không dám nói ra , mà vẫn gọi Diễm bằng “chị”. Văn thường xem “xi- Nê” thấy tài tử Gary Cooper vẫn có tác phong ôm hôn “đại” các bà , các cô , mà không hề bị cự tuyệt. Một buổi sáng đẹp , Diễm rủ Văn đi chơi núi Ngự Bình bằng xe đạp. Tới đỉnh đồi , hai người dừng xe , nhìn xuống sông Hương ẩn hiện đằng xa. Trong khung cảnh trời nước huyền ảo , Văn ngắm Diễm , gió làm nổi bật cái ngực tròn trĩnh như trái đồi xuân , và tung bay làn tóc mây trên khuôn mặt diễm lệ của nàng , khiến Văn nghĩ tới Gary Cooper , và giữa lúc bất ngờ nhất , chàng ôm đại Diễm , vụng về hôn lên má , lên trán nàng. Diễm gỡ ra , tiện tay tát cho Văn một cái bạt tai , rồi nàng đạp xe trở về nhà , Văn lúi lúi đi xe đạp theo sau , cầm nín không hé răng nói một câu xin lỗi hoặc giải thích. Về tới nhà Diễm , chàng vội vàng thu xếp hành lý để ngay chiều hôm đó , đáp chuyến xe lửa tốc hành trở về Hà Nội , vì chàng chỉ sợ Diễm “mét” với anh nàng thì thật là “tai vạ”. Lúc sắp sửa từ biệt , Diễm thương hại nhìn chàng , nói :

- Anh cứ yên tâm ! Tôi không “mét” anh tôi đâu. Nhưng tại sao anh vốn là người đứng đắn , lại có cử chỉ như vậy.

Văn phải thú thực với nàng là Văn bắt chước “Gary- Cộp” khiến nàng lườm Văn , nói :

- Anh mà cũng đòi bắt chước “Gary Cộp” !

Văn về Hà Nội , cố quên cái tát trên đỉnh núi Ngự. Một năm sau , chàng được tin Diễm lấy chồng , Uy—chồng Diễm—cũng là một bạn học của Văn.

Uy yêu vợ nên hay ghen. Tối tân hôn , Uy “lục vấn” vợ , tìm hiểu xem vợ có yêu ai trước kia không. Diễm thẳng thắn nói để chồng biết nàng không yêu ai , và chỉ có một lần , nàng tát Văn trên núi Ngự Bình. Nàng thú thực với chồng , là sau khi tát Văn , nàng cũng thương hại Văn , và nếu Văn hỏi nàng làm vợ , thì nàng cũng ưng thuận , nhưng Văn sợ quá , chạy một mạch về Bắc , tuyệt vô âm tín từ đó. Nghe chuyện vợ kể , Uy vốn là một thanh niên thích chơi “Phair Play” đã tỏ thái độ “quân tử” bằng cách luôn luôn mời Văn tới thăm vợ chồng mình. Sự thực thì Uy có nhiều lòng tự ái , chàng muốn tỏ cho Văn biết chàng là kẻ chiến thắng , không có mặc cảm sợ sệt đối với một “tình địch cũ”.

Văn cũng chiều theo lòng háo thắng của Uy , thường lui tới nhà bạn , gắng gương “đóng vai người bạn đáng thương” một cách đầy đủ , không có chuyện gì đáng tiếc , đáng xấu hổ cho lương tâm của ba người , và Diễm thầm biết ơn Văn về điểm đó. Bây giờ thì Diễm đã có ba con , Diễm không còn đẹp náo nùng như xưa nữa , Văn có thể nhìn thẳng thắn vào mắt Diễm mà không sợ sóng gió nổi dậy trong lòng , cho nên Văn càng hay lui tới nhà bạn , và giữa ba người , “tình sử Gary Cộp” lúc này , chỉ còn là một kỷ niệm vui , khiến cả ba người đều hãnh diện cho tình bạn của họ , và Diễm đem chuyện “Gary Cộp” kể cả cho các con nghe..

...Thấy vợ chồng bạn , Văn vui vẻ mở cửa , trèo lên xe :

- May quá ! Đang tìm xe thì lại gặp anh chị. Anh chị và các cháu vẫn mạnh ?

Diễm vui vẻ trả lời :

- Các cháu vẫn nhắc bác “Gary Cộp” luôn , không hiểu sao đã mấy tuần không thấy bác lại chơi.

Uy nhìn gương mặt gầy guộc của Văn , dịu dàng nói với bạn :

- Trông anh độ này “xuống” lắm ! Gary Cộp Mỹ chết rồi , liệu “Gary Cộp” Việt Nam sống được bao lâu nữa ?

Văn cười buồn :

- Cũng gắng sống , anh chị ạ !

- Phải gắng mà sống chứ ạ ! Tiện xe đây , mới anh lại thăm chúng tôi , rồi lát nữa , tôi sẽ đánh xe đưa anh về nhà và mang biếu anh một ít sâm cao ly về dùng cho dễ ngủ...

- Thế thì còn gì hơn ! Tôi đang bị bệnh mất ngủ !

Uy và Diễm là cặp vợ chồng lành mạnh. Hạnh phúc của họ là thứ hạnh phúc giản dị , nhưng không kém phần sâu sắc. Uy chu đáo với gia đình , chu đáo với vợ , con , bạn bè , mà vẫn biết sống riêng cho mình , cho lý tưởng mình. Đứng trước hạnh phúc của bạn , Văn—vốn bản tính hoài nghi—thường soi mói , tìm hiểu xem họ có sung sướng thực không , hạnh phúc của họ có gì giả tạo , hời hợt không. Nhưng rốt cuộc , Văn cũng phải thừa nhận là Uy đã đạt tới một nghệ thuật sống vững chắc hơn chàng. Cho nên mỗi lần cảm thấy

“ngây” sống , Văn thường tìm đến nhà bạn , để khuây khỏa lấy thêm sức yêu đời.

Vừa tới nhà Uy , Oanh—con gái Uy và là bạn học cùng lớp với con gái Văn—đã chạy ra với lũ em , ríu rít bầu lấy Văn. Văn chưa kịp ngồi thì Oanh đã chất vấn :

- Cái chuyện ngắn “Một Cuộc Đời” cháu đưa cho bác , đã gần một tháng rồi , bác vẫn chưa đăng lên báo cho cháu à ?

Văn thờ người , hỏi lại :

- “Một Cuộc Đời” nào nhỉ ? Mày đưa cho bác bao giờ ?

Biết tính Văn đãng trí , Diễm nói đùa với con :

- Chắc bác mày đi “ca- Bi- Nê” mất “Một Cuộc Đời” rồi. Thôi để lập cuộc đời khác con ạ !

Lời nói của Diễm làm Uy nhìn Văn , mỉm cười , vì Uy đã nhiều lần kết án Văn về cái tội “ca- Bi- Nê” cả vào cuộc đời , và chàng sở dĩ khổ , chỉ vì chàng coi thường cuộc đời quá , chàng đem cuộc đời ra thí nghiệm lung tung.

Nghe mẹ nói , Oanh tưởng thực là Văn đã dùng tác phẩm của mình để đi “ca- Bi- Nê” , liền phụng phịu nói với Văn :

- Cháu bắt đền bác đấy ! Cháu và chị Thu phải hợp tác viết hai đêm liền , mới hoàn thành , mà bác nỡ đi “ca- Bi- Nê” mất của cháu !

Văn vội an ủi Oanh :

- Thôi ! Con cứ yên tâm , rồi bác sẽ thu xếp cho con và Thu được phụ trách mục “Bạn Trai” ở báo của bác , tha hồ chúng mày muốn viết gì thì viết !

Oanh nhăn nhó hỏi :

- Sao lại mục “Bạn Trai” hở bác ?

Văn giải thích :

- Ở Tòa báo của bác , có mục “Bạn Gái” , từ khi giao cho một người đàn ông phụ trách , giả vờ làm nữ ký giả , thì đông độc giả hỏi han lắm. Cho nên bác nghĩ , nếu mục “Bạn Trai” mà lại giao cho một lũ con gái như chúng mày thì chắc cũng đông độc giả...

- Nhưng chúng con biết cái gì mà phụ trách mục đó ? Bọn con trai nó hỏi thì biết đằng nào mà trả lời ?

- Cứ trả lời láo lếu , lung tung , càng láo thì càng đông độc giả con ạ !

Uy lắc đầu , cười bảo con :

- Bác mày đang dạy mày cái nghệ thuật “ca- Bi- Nê” vào cuộc đời đấy con ạ.

Thôi chúng mày đi vào trong nhà học đi , để bác nói chuyện với Ba má !

Oanh ngoan ngoãn vào nhà trong. Văn nhìn theo , nói với vợ chồng Uy :

- Chúng nó chóng lớn quá , anh chị nhỉ.

Diễm trả lời :

- Có nhìn chúng nó , mới biết là mình già , có phải không anh ? Cháu Thu

nhà anh cũng như con Oanh nhà này , đã sắp đến tuổi lấy chồng. Bọn mình sắp lụ khụ trở thành nhạc phụ , nhạc mẫu cả...

Nghe Diễm nói , Văn tự nhiên thấy buồn lả lùng và chàng nói với vợ chồng Uy :

- Không phải tôi chỉ nghĩ đến cái “già” sắp tới. Độ này đêm nào , tôi cũng nghĩ đến cái chết , càng nghĩ đến cái chết , tôi càng thấy thèm sống ghê , tưởng chừng như tôi chưa hề sống , chưa biết hương vị cuộc đời là thế nào ! Đạo nọ , nghe tin Hemingway từ trần , tôi tìm đọc lại tác phẩm “Hồi Chuông Báo Tử Cho Ai” và mấy đêm liền , cứ khắc khoải không ngủ , dường tượng như tiếng chuông báo tử cho chính mình đã bắt đầu dõng...

Diễm muốn nhân dịp này , khuyên Văn , nên ôn tồn bảo Văn :

- Bởi vậy , lúc này anh nên chí thú làm ăn hơn trước đi , anh Văn ạ ! Tôi nghe nói chị buồn về anh lắm đấy !

Văn ngơ ngác :

- Ô kia ! Tôi có ăn chơi , hư hỏng gì đâu mà sao chị lại khuyên tôi nên chí thú...

Uy vội giải thích để Văn khỏi buồn :

- Diễm nó thấy anh cựa quậy , vùng vẫy luôn , nên khuyên anh đừng ngang ngạnh quá , chứ có bảo anh hư hỏng đâu ! Sự thực , những kẻ mang tâm hồn phiến loạn đối với cuộc đời như anh , bao giờ cũng khổ. Anh vẫn nói với tôi là anh không chịu thỏa hiệp với cuộc đời , nhưng ít nhất cũng phải biết cam nhận , biết “accepter” , biết tự “accepter” mình , “accepter” những người thân của mình và cả xã hội chung quanh mình , nhiên hậu rồi mới tính chuyện sửa đổi , nếu có thể được... Nghệ thuật sống là thế đấy...

Anh có đồng ý với tôi không ? Chứ lúc nào anh cũng chỉ chực “ca- Bi- Nê” vào cuộc đời , thì hỏng bét cả.

Văn là người ít chịu phục thiện , nhưng nghe Uy nói , Văn thấy những lời bạn nói thật thấm thái. Chàng yên lặng một lúc mới nói với Uy :

- Anh nói rất xác đáng. Nhưng có lẽ là nghiệp dĩ anh ạ. Dù tôi muốn tu tỉnh , chắc cũng chẳng đi tới đâu. Chối bỏ cái bản ngã của mình , mình sẽ không là mình nữa , còn lố lằng là khác. Cái thứ người như tôi mà cũng quan trọng hóa cuộc đời thì chỉ thêm dơ dáy !

- Sao lại dơ dáy ? Tôi có bảo anh phải quan trọng học cuộc đời đâu !

Nhưng nếu anh bớt khinh thế ngạo vật , thêm trung hậu một chút , thì sự sống sẽ có ý nghĩa với anh ngay.

Văn trịnh trọng , nửa đùa nửa thật :

- Xin lĩnh ý ! Từ nay sẽ không còn bao giờ dám “ca- Bi- Nê” vào bất cứ cái gì. Thôi , anh đưa x echo tôi về để ngủ cho ngoan , bắt đầu từ tối nay.

Diễm vui vẻ bảo Văn :

- Anh phải làm đúng lời anh hứa đấy !

- Dạ !

Văn chào Diễm , rồi cùng Uy ra xe. Khi Văn vừa bước vào nhà , đã thấy hai người lạ ngồi đợi Văn ở phòng khách. Nhã—vợ Văn—chưa kịp nói gì thì hai người lạ mặt đã tự giới thiệu là nhân viên công lực có nhiệm vụ mời Văn lại Nha Công An có việc khẩn. Nghe người nhân viên công lực nói , Nhã thất sắc nhìn chồng vì nàng vẫn đinh ninh hai người đó là bạn của Văn. Văn nghĩ tới Hồ và Thịnh đã bị bắt hơn một tuần nay , chàng bình tĩnh hỏi hai nhân viên :

- Đi ngay bây giờ hử hai ông , tôi tưởng gì cũng phải đợi sáng mai chứ !

- Dạ ! Đây là trường hợp đặc biệt. Vả lại , chúng tôi cũng chỉ là người thừa hành nhiệm vụ , ông tới sẽ rõ...

Nhã lo lắng , hỏi một nhân viên :

- Liệu có trở về ngay không , thưa ông ?

Người nhân viên lạnh lùng :

- Thưa , tôi cũng không biết rõ.

Văn ôn tồn bảo vợ :

- Mình hỏi các ông ấy làm gì ! Các ông có biết gì hơn mình. Mình lấy cho tôi một cái áo “len” phòng xa đêm gặp lạnh , và một bộ đồ ngủ.

Rồi ngoảnh lại phía Uy , từ lúc vào nhà Văn , vẫn đứng yên :

- Anh có thấy là... nghiệp dĩ không ? Tôi định tối nay sẽ về ngoan ngoãn , hú hí với vợ con , thì lại có các ông này đến mời đi..

Uy đưa hộp sâm cho Nhã , rồi nói :

- Chị nhét hộp sâm này vào gói quần áo của anh.

Nhã nhìn Uy như cầu cứu :

- Anh có xe đẩy hả ?

- Có xe.

Nhã khoác vội cái áo dài , nói với Uy :

- Anh làm ơn cho tôi đi cùng xe , xem các ông ấy đưa nhà tôi tới đâu !

Văn vội gạt đi :

- Đi làm gì vô ích mình ! Các con ngủ cả rồi à ?

Nhã nước mắt chảy vòng quanh :

- Chúng nó ngủ cả rồi. Em đánh thức chúng nó dậy nhé ?

Văn lắc đầu :

- Để chúng ngủ em ạ ! Ngày mai , nếu anh chưa về thì nói sự thực cho chúng hiểu và bảo các con học cho ngoan. Còn về tiền , lúc nào cần quá , thì lại anh Uy , anh ấy sẽ “lo” dùm em. Chắc anh có vắng , cũng chỉ một thời gian ngắn...

Người nhân viên giục :

- Thôi đi chứ !

Văn tiến ra trước , có hai nhân viên đi kèm hai bên , Uy và Nhã đi theo sau.

Hai người Côn An và Văn bước lên xe “Jip” đã đợi sẵn trước cửa. Xe mở máy chạy ngay, Văn nhìn cái xe Peugeot của Uy chạy sát theo xe của mình, tự nhủ : “Nếu không có cái “đuôi” kia thì có nhẽ đêm nay, mình ngủ rất ngon giấc ở nhà Công An cũng chưa biết chừng”...

SÓNG

Phần I

Chương 8

Huyền vừa bấm chuông, thì Tuyết vội vã từ trong nhà chạy ra, ăn mặc rất lộng lẫy. Nàng mở cửa, vui vẻ nói với Huyền :

- Đi luôn chứ ! Em trang điểm từ lâu, chỉ sợ chị không tới !
- Đã hẹn thì phải lại chứ ! Nhưng đi đâu mà vội. Cho Huyền vào uống chén nước, nghỉ một lát rồi hãy đi.

Tuyết nhìn gương mặt bơ phờ, làn tóc biếng chải của Huyền :

- Chị bị đau à ?
- Không đau, nhưng từ hôm anh Văn tôi vị bắt, tôi mất hết tinh thần...

Tuyết vội hỏi :

- À quên ! Chị có tin tức gì về ông Văn chưa ?
- Bị đưa xuống khám Chí Hòa rồi. Tôi lo quá !
- Lo sao ?

Hình như Kha định trả thù ai thì trả thù bằng được, mà hắn còn dọa bỏ tù cả tôi nữa.

- Bỏ tù cả chị ?
- Nếu tôi không làm theo ý muốn hắn !

Vừa tới phòng khách, Huyền mệt mỏi ngồi xuống đi- Văng. Tuyết rót nước cho Huyền uống, hỏi Huyền :

- Thế còn Hải ? Hắn không can thiệp dùm chị sao ?
- Hải bị hắn tống sang Pháp. Không biết hải có chịu đi hay không. Mà Hải càng can thiệp thì càng nguy !
- Vì sao ?

Huyền đáp ứng :

- Vì hắn nghi là Hải và tôi có tình ý với nhau !

Tuyết cười :

- Còn nghi gì nữa ! Sự thực là “có” đứt đuôi rồi.

Huyền lắc đầu, mệt mỏi :

- Tôi không giấu Tuyết đâu. Bảo rằng hai người không có “tình ý” thì không đúng, mà bảo rằng có “tình ý” cũng không đúng. Chúng tôi có trao đổi ý

kiến về vấn đề hôn nhân , nhưng chưa đi tới đâu cả.

Rồi để đổi hướng câu chuyện , Huyền hỏi Tuyết :

- Mà chị muốn tôi đưa lên gặp Kha , chị nói là đã bố trí kế hoạch chu đáo !

Vậy chị có kế hoạch ra sao ?

- Có chứ ! Kế hoạch chu đáo lắm !

Huyền vẫn tỏ vẻ hoài nghi :

- Tuyết đừng chủ quan. Tuyết có biết Kha là hạng người thế nào chưa ?

- Nghe nói là hẩn nguy hiểm lắm.

Huyền chậm rãi lấy ở trong “sắc” ra một cái thư , đưa cho Tuyết :

- Chị xem cái thư tôi vừa nhận được cách đây vài ngày , sẽ hiểu Kha thêm !

Tuyết đỡ lấy thư , nhắm đọc :

Sàigòn...

Cô Huyền ,

Tôi thấy cô thường lui tới nhà ông Kha dạy học , tôi biết trước là thế nào hẩn cũng làm hại cuộc đời cô , nên nhân danh là một nạn nhân của Kha trước kia , và để cô biết bộ mặt thực của Kha , tôi cần nói để cô rõ , ngoài số thiếu phụ , vợ các ông có địa vị trong xã hội mà Kha đã phá hoại gia đình họ , không thiếu gì thiếu nữ đã tự vẫn vì bị Kha làm tan nát cuộc đời , hoặc có thai với Kha , đã được Kha gửi sang Pháp đẻ , rồi mất tích luôn , không thấy trở về nhà !

Nếu có muốn biết rõ chi tiết , danh tánh những người đó , xin mời lại nhà tôi

Bà góa phụ.

Nguyễn Thị Bạch

Chú thích : Tôi sợ dĩ trở thành góa phụ vì nhà tôi đã bị hẩn làm nhục , không chịu được , nên lâm bệnh chết , còn tôi hiện thời bị hẩn bỏ rơi.

Tuyết đọc lại một lần nữa , thở hắt ra như muốn trút hết tức bực :

- Chó má quá !

- Đây chị xem. Kha không phải hạng thường đâu !

Gương mặt Tuyết vụt trở nên dữ dội , Tuyết nhớ lại cách đây bốn năm ,

Tuyết đã bị một người đàn ông lợi dụng sự ngây thơ của Tuyết , để thỏa mãn thú tính. Tuyết lùi lùi đi lại phía tủ , loay hoay mở tủ , lấy ra một khẩu súng lục , điềm nhiên nói với Huyền :

- Có khẩu súng của ông Lượng đây ! Đối với bọn người như Kha , có nhẽ chỉ nên cho một phát đạn... Chị có dám không ?

Huyền nhìn khẩu súng mà trong đời , nàng chưa hề cầm trong tay , Huyền lắc đầu :

- Tôi nhát lắm ! Ở nhà , khi nào cắt tiết gà , tôi cũng không dám , phải nhờ người khác. Nói chi đến việc cầm súng giết người !

Tuyết lạnh lùng :

- Cắt tiết gà thì em cũng không dám , nhưng cầm súng giết người thì em dám ! Em bắn tài lắm ! Em bắn cho chị coi nhé.

Tưởng Tuyết nói đùa , Huyền chưa trả lời thì Tuyết đã nói :

- Chị nhìn đây này ! Em bắn hình ông Lượng cho chị coi...

Huyền chưa kịp giơ tay thì “Đoàng ! Đoàng !” Tuyết đã lên cò , ngắm bức hình của Lượng treo trên tường , bắn trúng luôn hai phát vào bức hình. Hai người làm ở dưới nhà không biết có chuyện gì xảy ra , hốt hoảng chạy lên ngơ ngác nhìn.

Huyền thất sắc nhìn Tuyết , không hiểu Tuyết điên khùng hay quá xúc động. Tuyết , không hiểu điên khùng hay quá xúc động. Tuyết bắn xong , vút súng xuống bàn , đặt phịch người xống ghế , nước mắt chạy vòng quanh.

Huyền lo lắng hỏi;

- Chị làm sao thế ?

Chỉ một giây lát sau , gương mặt Tuyết đã tươi tỉnh trở lại và Tuyết hồn nhiên nói với bạn :

- Không , em chả sao cả ! Bắn mấy phát cho hả giận ! Mà “hả” thực chị ạ. Bây giờ thì em thấy yêu đời , đủ sức đối phó với Kha lắm ! Thôi đi chứ ! Và nằng nhật cái súng , nhét luôn vào “sắc”.

Huyền ngơ ngác :

- Chết ! Chị mang súng đi thực à ?

Tuyết nửa đùa nửa thật :

- Mang đi để tự vệ chứ !

Huyền sợ sệt bảo Tuyết :

- Này , đừng có đùa ! Mang đi , rồi nhờ nóng , bắn thật thì chết cả lũ !

- Chị tưởng giết người dễ lắm sao ! Bắn vào cái hình nọ thì ai mà chả bắn được ! Chứ còn bắn vào người thực , thứ đàn bà nhát gan như tôi và chị mà dám bắn sao ?

- Biết đâu đấy !

Huyền nhìn lên bức hình lớn của Lượng bị bắn thủng vào giữa mắt bên phải và trán , cháy sém một cách dễ sợ , và nằng lo lắng nói với Tuyết :

- Chết chưa ! Tuyết bắn vào hình ông Lượng , lúc nào ông ấy về , ông ấy giận chết. Xé nó đi , Tuyết ạ !

Tuyết lạnh lùng :

- Cho hấn giận. Em cũng sắp bỏ hấn !

- Sao vậy ?

- Hấn không cần thiết đối với mình nữa , chứ sao ? Hai bên lợi dụng nhau như thế là đủ rồi.

Lời nói sòng sạo của Tuyết làm Huyền kinh ngạc nhìn Tuyết. Huyền im lặng một lát , rồi dịu dàng nói với Tuyết :

- Chúng ta giận Kha vì Kha đều cáng , bỏ rơi người khác , nhưng nếu Tuyết bỏ rơi Lượng , Tuyết nghĩ sao ?

- Họ khác , mình khác. Họ có tiền , có thể , mình vừa nghèo , vừa cô thế... Và lại trước khi về với Lượng , Tuyết đã thỏa thuận với Lượng là không có gì ràng buộc hai bên cả , và bất cứ lúc nào ai chán ai , người đó có thể ra đi mà không ai có thể trách ai. Nếu Tuyết không ra đi trước thì thế nào cũng có ngày Lượng chán em , bỏ đi , và lúc đó bao nhiêu nhục nhã , tủi cực sẽ về phần mình. Tốt hơn hết là tự ý ra đi sớm để cho họ phải thương nhớ mình. Đời là thế chị ạ ! Sống là phải tranh thủ lấy vai trò chủ động , đừng làm cái bung xung cho ai , cả về phương diện tình cảm...

- Nhưng dù sao thì Tuyết đã chung sống với Lượng một thời gian và Lượng vẫn còn yêu Tuyết. Tuyết cũng nên thương hại Lượng mới phải...

Tuyết bĩu môi :

- Thương hại ! Những kẻ giàu sang chả cần ai thương hại. Thú thực với chị , trong thời gian vừa qua , Tuyết chỉ thấy thương cho mình và nhất là lo cho mình.

- Tuyết lo cái gì ?

Tuyết nhìn thẳng vào mặt Huyền :

- Chị có biết Tuyết lo cái gì không ? Nói ra thêm buồn , nhưng cứ nói để chị biết. Tuyết lo sẽ có mang , sẽ “có bầu” với Lượng thì là “bế mạc” cuộc đời. Nghe Tuyết nói , Huyền thấy ớn lạnh , nằng buồn rầu , hỏi Tuyết :

- Chị học cái giọng “gớm khiếp” đó ở đâu vậy ?

- Ở cuộc đời chứ còn ở đâu ! Nhưng thôi , hãy xếp xó những chuyện này lại , chúng ta đến thẳng cha Kha thôi !

Huyền nhìn vào cái “sắc” của Tuyết , lắc đầu :

- Tuyết cất cái khẩu súng ở nhà thì tôi mới đưa Tuyết đi.

Thoạt đầu , Tuyết nhét cái súng vào “sắc” cũng chỉ là để trêu bạn , nhưng thấy Huyền nằng nặc đòi cất súng đi , tự nhiên Tuyết lại cố ý muốn mang súng theo. Nàng giải thích với Huyền :

- Chị cứ để Tuyết mang súng đi làm đồ trang sức cho thêm... can đảm. Hoặc nếu chị sợ Tuyết gây án mạng thì chị chỉ cần đưa Tuyết tới trước cửa nhà hấn , rồi để một mình Tuyết vào... Theo ý Tuyết thì như vậy có nhẽ tiện hơn , vì chỉ có một mình Tuyết , Tuyết mới có thể thi thố được “bản lãnh” đối với hấn. Chị có đồng ý như vậy không ?

Huyền thấy lời bàn có lý , nhưng linh tính vẫn làm cho nàng pháp phủng về khẩu súng :

- Như thế có nhẽ cũng tiện , nhưng Tuyết hãy bỏ cái súng ở nhà tôi mới để cho Tuyết đi một mình.

Tuyết lắc đầu :

- Chị lạ quá. Không có chị đi cùng , thì chị phải để cho Tuyết mang súng ,

tù thân chứ ! Đã đơn phương độc mã , vào hang cọp mà chị lại không cho Tuyết mang súng , thì thật chị bắt “ức” Tuyết quá. Thôi đi , ta đi thôi ! Rồi Tuyết cầm “sắc” đứng dậy... Huyền đành miễn cưỡng đi theo Tuyết ra đường. Xe của Lượng không có nhà , Tuyết vẫy “taxi” , vui vẻ mở cửa cho Huyền lên trước. Ngồi trên xe , Huyền vẫn có vẻ lo âu và khi gần đến nhà Kha , Huyền hỏi Tuyết :

- Nhưng chị chưa cho tôi biết kế hoạch của chị ra sao ?

Tuyết mỉm cười bí mật :

- Nếu tiết lộ cho chị biết ngay thì sẽ mất thiêng. Nhưng chị cứ yên tâm. Miễn là ông Văn , Hồ , Thịnh được trả tự do , thuốc phiện lấy lại được , và chị cùng Hải... lấy nhau , là “chu” chứ gì ?

Huyền lắc đầu :

- Tôi không cầu mong lấy được Hải , nhưng một chuyến đi “sứ” của chị mà đoạt được bằng ấy kết quả thì phục chị lắm. Thú thực với Tuyết là tôi lo lắm !... Tuyết đừng có chủ quan. Hay là thôi , đừng tới nhà hấn nữa !

Tuyết nổi cáu :

- Ô ! Chị lần thần quá ! Nếu chị không chỉ nhà cho Tuyết thì Tuyết cũng có thể tìm ra ! Vậy chị đừng cản trở Tuyết nữa. À mà chị cho Tuyết mượn cái thư bà “nạn nhân” của Kha gửi cho chị.

- Để làm gì ?

- Để làm gì thì mặc Tuyết ! Chị cứ cho Tuyết mượn , mai Tuyết sẽ trả...

Huyền lưỡng lự một lúc , mới rút cái thư đưa cho Tuyết , căn dặn :

- Nhớ đừng có sinh sự với hấn ! Lúc này mình đang vận đen...

Tuyết gật gù :

- Chị cứ tin ở em đi !

Tới đường Thanh Quan , Huyền bảo xe dừng trước cổng một biệt thự lớn , chỉ cho biết đó là nhà của Kha. Tuyết mở cửa xe bước xuống , nói với Huyền :

- Chị về nhé. Tối nay chị lên chơi em , em sẽ báo cáo công tác cho chị hay !

Xe rồ máy chạy. Tuyết tự tin , bình thản tiến tới phía cổng , bấm chuông.

Một người đầy tớ gái chạy ra. Tuyết cố làm ra vẻ hách , lên tiếng hỏi :

- Ông Kha có nhà không chị ?

- Dạ , có ! Thưa cô là ai ? Để cháu vào thưa với ông cháu.

- Cứ nói là có một cô bạn với “cô giáo” Huyền , muốn gặp ông có việc gấp !

- Dạ !

Người đầy tớ gái , mãi gần năm phút sau , mới trở ra , mở cổng nói :

- Ông cháu vừa ngủ dậy. Đáng nhẽ thì ông cháu không tiếp ai vào giờ này , nhưng vì cô là bạn cô giáo , nên ông cháu mới bảo mời cô vào.

Người đầy tớ gái đưa Tuyết vào phòng khách , để mặc Tuyết ngồi đó , bỏ đi.

Một lúc sau , một người đầy tớ khác bưng một khay nhỏ trên có một ly nước

trà , nói với Tuyết :

- Ông cháu bảo mời cô ngồi chơi , ông cháu bận tắm , năm , mười phút nữa sẽ ra.

- Cũng không sao !

Tuyết nói vậy , nhưng đôi lông mày Tuyết hơi chau lại , và Tuyết nghĩ bụng : “Thằng cha thật kênh kiệu , đáng ghét”.

Mãi gần mười phút sau , người đầy tớ mới trở ra nói :

- Ông cháu bảo mời cô vào phòng giấy !

Tuyết tự hỏi : “Sao lại không tiếp ở phòng khách mà lại mời vào phòng giấy ! Nhưng đã vào hang hổ , sợ gì mà không vào bất cứ nơi nào”. Tuyết lặng lẽ theo người đầy tớ gái vào phòng giấy. Người đầy tớ gái vừa rút lui , thì Kha cũng từ nhà trong bước ra. Nhìn Kha sững sĩnh và hồn xược trong cái “robe de chamber” , Tuyết đã bắt đầu khó chịu. Nhất là Tuyết không khỏi bức tức thấy hình như Kha không để ý đến sắc đẹp của mình. Tuyết nhận xét ít khi nhầm : lần đầu tiên , gặp người đàn ông nào , Tuyết biết ngay người đó có choáng váng vì sắc đẹp của nàng hay không. Đáng này , Kha chỉ thoáng nhìn nàng , rồi nói :

- Mời cô ngồi ! Cô là bạn của cô Huyền ?

Tuyết ngồi xuống ghế , cố lấy giọng bình tĩnh , lịch sự :

- Dạ , tôi là Tuyết , bạn của Huyền và học trò ông Văn.

Kha nhếch mép cười :

- À , ra bà Lượng ! Hân hạnh được gặp bà.

Kha thốt ra hai tiếng “Bà Lượng” , khiến Tuyết tức uất. Máu nóng đưa lên mặt , Tuyết quên hết cả kế hoạch nàng trù liệu ở nhà , quên tất cả những điều mà Tuyết định nói với Kha. Tuyết chưa tìm được câu nào để trả “đũa” câu nói “móc” của Kha thì Kha đã hỏi :

- Cô đến chơi có việc chi ạ ?

Không hiểu Tuyết nghĩ sao , nàng run run mở “sắc” lấy thư của “bà nạn nhân” đưa cho Kha , và trong lúc lục lọi tìm bức thư , Tuyết hoặc vô tình hay cố ý để lộ cái súng lục trong “sắc” cho Kha nhìn thấy.

- Ông đọc cái thư này , rồi tôi sẽ thưa chuyện.

...Tuyết khoanh tay lên ngực , rồi liếc mắt nhìn Tuyết. Trong lúc xuất kỳ bất ý , chàng đứng dậy , tiến hai bước lại phất Tuyết , giật lấy cái sắc bên cạnh Tuyết , và tát trái cho Tuyết một cái như trời giáng , làm Tuyết không kịp chống đỡ vì bất ngờ , ngã bổ nhào. Kha mở “sắc” của Tuyết , lấy ra cái súng lục , lên đạn rồi cười gằn , chỉ về phía Tuyết :

- Con khốn nạn ! Đứa nào bảo mày đến làm tiên và ám sát tao ?

Tuyết vừa loạng choạng đứng lên thì Kha lại bồi thêm một cái tát sấm sét , làm Tuyết sây sẩm mặt mày. Trong khi đó , Kha đi ba bước ra lối cửa , khóa cửa , rồi trở lại chìa súng vào mặt Tuyết , dẫn từng tiếng :

- Hãy đóng tai mà nghe con ơi ! Với cái súng mi mang tới và bức thư này , ta có thể bắn chết mi , lấy cớ là mi đến ám sát ta , ta phải tự vệ , thì dù ta có giết mi , ta cũng không có tội đối với pháp luật. Vậy mi muốn sống hay muốn chết , thì cho ta biết ?

Tuyết nhìn Kha , thấy đôi mắt Kha đỏ , bùng bùng ánh sát nhân : Tuyết hiểu Kha không dọa hã , mà Kha đủ tàn bạo để thủ tiêu Tuyết , thủ tiêu một cách vô tội vạ , hợp pháp , vì nàng đã mang súng từ nhà tới. Tuyết thấy lạnh khắp người , chân tay bủn rủn , mồ hôi toát ra như tắm.

Nàng định thốt ra một tiếng kêu hay một câu chửi , nhưng cổ họng nàng se lại và tiếng nói không thoát ra nổi.

- Vậy mi muốn sống hay muốn chết ? Muốn chết thì mi gật đầu đi , ta sẽ cho mi một phát vào óc. Còn nếu mi cũng hèn nhát muốn sống như ai , thì mi phải tuân theo ý muốn của ta. Ta cần ngủ với mi để mi về , mi kể lại chuyện cho bạn mi là con Huyền biết , cho thầy mi là thằng cha Văn biết. Mi bằng lòng thì cởi quần áo ra. Ta sẽ đếm một , hai , bạ.. Hết tiếng đếm thứ ba mà mi không cởi quần áo thì ta sẽ gửi viên đạn này vào óc mi.

Tuyết mở hai mắt ngây dại , thao láo nhìn Kha. Lần đầu tiên , nàng cảm thấy thế nào là sợ chết , nhìn thấy cái chết trước mặt. Lý trí của Tuyết đi đâu mất , chỉ còn có bản năng sinh tồn , bản năng tham sống sợ chết ngự trị.... Tuyết không kịp nghĩ gì , suy xét gì , nàng cũng không thấy tủ nhục , và chỉ mơ hồ cảm thấy là phải sống , phải sống bằng bất cứ giá nào... Nàng không đợi Kha phải đếm đến tiếng “hai” , Kha vừa đếm được “một” thì , như cái máy tự động , Tuyết để tay lên mân mê khuy áo dài , khiến Kha nhếch mép cười nửa khinh bỉ , nửa bằng lòng :

- Ừ , có thể chứ !

Kha làm lì ngó Tuyết cởi quần áo , Tuyết liếc nhìn Kha , và khi thấy cái ánh mắt sát nhân của Kha đã thay thế bằng tia lửa thèm muốn của nhục dục , thì nàng bắt đầu cảm thấy tủ thẹn , nhưng đã quá chậm ! Kha một tay cầm súng , một tay dìu nàng về phía đi- Văng...

Cường đoạt Tuyết xong , Kha định nói với Tuyết một câu âu yếm , nhưng không hiểu sao , Kha vẫn giữ nét mặt khinh bỉ cũ , nói với Tuyết :

- Thôi bây giờ thì cô mặc quần áo , mở cửa ra mà về... Tôi chắc cô cũng không dại gì mà kể chuyện cho Lượng biết. Riêng đối với Văn và Huyền , thì cô nên cho họ biết. Tôi mượn lại khẩu súng và bức thư để phòng xạ.. Rồi Kha đi thẳng vào nhà trong , Tuyết mở mắt thao láo ngó cái thân hình nhor bản của mình , và mãi một lúc sau , nước mắt nàng mới ứa rạ.. Tuyết úp mặt vào gối khóc không thành tiếng. Nhưng Tuyết khóc không phải vì bị hãm hiếp ! Tuyết cảm thấy tủ nhục , ghê tởm cho bản thân mình , không phải vì bị hãm hiếp , nhưng chính vì trong lúc nàng rã rụa , dưới sức cuồng loạn của Kha , đã có một giây , mặc dầu cầm hờn và đau khổ sôi sùng sục

trong lòng , nàng vẫn không ngăn nổi một cảm giác khoái lạc...
Tuyệt biết một cách thấm thía là từ nay cái cảm giác tủi hổ ngấm ngấm đó sẽ chi phối cuộc đời nàng , sẽ hướng dẫn mọi hành động của nàng , và trừ khi nàng thủ tiêu được Kha , để xóa bỏ cái cảm giác rùng rợn đó đi , nàng sẽ mãi mãi bị lương tâm ám ảnh , khinh nhờn. Đột nhiên , Tuyệt ngừng khóc , vụt ngồi dậy , mặc quần áo , nét mặt nàng trở thành cứng rắn một cách dễ sợ :
Tuyệt vừa có một quyết định , quyết định giết Kha bằng bất cứ cách nào.
Tuyệt không kịp chải đầu , không dám nhìn hình bóng mình trong (gương).
Nàng mở khóa cửa , bước ra sa- Lông , lặng lẽ đi ra cổng. Người đầy tớ gái chạy ra , vồn vã , tươi cười :

- Thưa cô đã gặp ông chủ con ?

Tuyệt nhìn đứa đầy tớ gái trừng trừng , định nhả nó mấy câu chửi Kha , nhưng nàng thấy càng chửi thì càng tỏ thêm sự hèn nhát của mình. Nàng im lìm không trả lời.

Ra tới đường , Tuyệt nơm nớp sợ Huyền còn đứng đợi mình đâu đó , thì nàng sẽ tử cực đến chết , vì nàng sức nhớ những lời nàng hứa với Huyền trước khi ra đi : “Văn và Hồ... được trả tự do và Huyền lấy Hải...”

Vừa về tới nhà , Tuyệt vội vã hỏi người đầy tớ gái xem Lượng về chưa. Khi được biết Lượng chưa về , Tuyệt thở dài như trút được gánh nặng vì nàng chỉ sợ gặp Lượng thì nàng sẽ không biết nên nói dối Lượng , hay nói sự thực cho Lượng biết , mà dù nói dối hay nói sự thực cũng đều là khổ tâm cho Tuyệt.

Tuyệt nhìn lại cái hình Lượng bị nàng bắn thủng trước khi ra đi , lương tâm càng bứt rứt , xấu hổ , và lần đầu tiên , nàng cảm thấy thương Lượng đã đối xử với nàng cực kỳ chu đáo.

Tuyệt lấy cái hình xuống , xé vụn , đốt cháy , rồi nằm dài , mắt mở to nhìn trần nhà. Thời gian từ lúc nàng bắn cái hình đến lúc nàng ở nhà Kha trở về , mới vền vền có hơn hai tiếng đồng hồ , mà Tuyệt tưởng dài đằng đặc , và đời Tuyệt chỉ trong vài tiếng đồng hồ đã bước sang một khúc rẽ chưa biết đưa tới đâu.

...Mười phút sau , Tuyệt uể oải đứng dậy , bảo người làm sửa soạn buồng tắm để tắm... Tuyệt rửa sạch hết những nhơ bẩn mà Kha đã để lại trên da thịt nàng , nhưng Tuyệt không dám nhìn thân hình của mình trong buồng tắm vì cái cảm giác như nhuốc lại dần vật lương tâm mình.

Tuyệt vội vàng tắm qua loa , rồi trở ra , thu xếp quần áo nhét vào “valy” , lấy giấy bút biên thư cho Lượng. Trái với bản tính ngỗ ngược của Tuyệt , lời lẽ trong thư Tuyệt gửi cho Lượng là những lời khiêm nhượng , nhẫn nhục của một người đàn bà đã biết thế nào là đau khổ.

Anh Lượng...

Anh tha tội cho em. Em vĩnh biệt anh mà không thể—không dám thì đúng

hơn—gặp anh một lần cuối.

Nếu anh thật tình thương em , xin anh đừng hỏi em , đừng tìm hiểu vì sao em bỏ đi , và cũng đừng tìm em vô ích (em không về với thầy để ra em đâu , anh có xuống thăm thầy em , cũng đừng vội cho biết tin là em đi..)

Một ngày kia—đời dù sao cũng còn dài—em sẽ tái ngộ anh và nói anh hiểu rõ tại sao em có quyết định như hôm nay.

Trong thời gian chung sống với anh , anh đã đối với em rất quân tử , đã giúp đỡ em và gia đình em nhiều , em biết em có lỗi với anh lắm. Nhưng ở đời , thương nhau là hết có phải không anh.

Em ,

LÊ CHI TUYẾT

Viết xong , Tuyết đọc đi đọc lại cái thư , lòng ngao ngán , nước mắt nàng lặng lẽ trào ra. Chưa bao giờ Tuyết thấy thương Lượng như trong giờ phút này , nhưng nàng thương Lượng mà biết là không thể nào ở lại với Lượng được nữa. Lương tâm và lòng tự ái bắt Tuyết phải đi.

Từ trước đến nay , Tuyết đã có một vài hành vi mà dư luận hoặc luân lý có thể kết án , nhưng Tuyết không cảm thấy xấu hổ. Tuyết vẫn ngang ngược , ngao nghể sống , vì Tuyết cho rằng , ở vào hoàn cảnh của Tuyết , nàng có quyền , có bổn phận phải tranh cướp để sống , “miễn là lương tâm mình không trách mắng mình là đủ”. Tuyết thường tự nhủ như vậy. Thế mà lần này , không những nàng xấu hổ với lương tâm , mà còn cảm thấy ghê tởm cho bản thân mình , ghê tởm vì trong giờ phút nhục nhã , nàng bị Kha coi khinh như thú vật , nàng không ngăn cản nổi những khoái cảm của xác thịt. “Trời ơi ! Ta thật vô liêm sỉ”. Tâm hồn Tuyết lòng lên trong ý nghĩ xót xa đó , và nước mắt Tuyết lại trào ra , Tuyết nhìn căn phòng ghi dấu quãng đời ngắn ngủi làm vợ tạm bợ của Lượng và thấy lưu luyến muốn ở lại một đêm nữa , nhưng nàng sợ Lượng về , sợ Huyền , chiều tối sẽ đến thăm , thì nàng sẽ “ăn làm sao nói làm sao” với Huyền ? Nàng đành gọi người đầy tớ gái lên , đưa cái thư , dặn :

- Tôi đi vắng , có việc gấp , ít ngày nữa mới về , lúc nào ông về thì chị đưa cái thư này. Bất cứ ai hỏi thì cứ trả lời là tôi đi Đà Lạt...

... Người đầy tớ gái đã mang va- Ly ra tới đường cho Tuyết mà Tuyết vẫn chưa biết nên đi đâu. Về với cha già thì lúc này Tuyết chưa muốn. Tới các nhà bạn thì lũ bạn Tuyết phần đông là những nữ sinh ngây thơ , sống trong khuôn khổ gia đình , không hợp với Tuyết; đến nhà Huyền , là người có thể hiểu Tuyết , thì Tuyết lại ngượng với Huyền. Chả nhẽ bỏ nhà tới khách sạn nằm ! Tuyết tần ngần trong giây phút , rồi không biết nghĩ thế nào , Tuyết vẫy xe taxi bảo đến đường Gia Long , văn phòng luật sư Tháp...

Vừa trông thấy Tuyết , Tháp vồn vã tươi cười :

- Kìa chị Lượng ! Thật hân hạnh quá. Nhưng chị làm sao thế ?

Tuyết giật mình , tưởng Thập đã “đọc” cả tội lỗi trên gương mặt mình.

- Không có sao đâu !

- Trông chị bơ phờ , lại không đánh phấn gì cả. Âu cũng là điềm lạ ! Có phải không chị ?

Tuyết sực nhớ là trước khi đi , trái với lệ thường , nàng quên không trang điểm. Nàng gượng cười :

- Ủ ! Tôi quên khuấy mất cả... Cái mặt không phấn áp của tôi liệu có xí” lắm không anh ?

Thập ngẩng Tuyết , gật gù khen nịnh :

- Trái lại , chị càng có vẻ tươi mát.

Rồi chàng cười , nói bằng giọng nhà tâm lý học :

- Nhưng đàn bà các chị , mà quên đánh phấn , chắc phải có biến cố gì dữ dội lắm !

Câu phân tích tâm lý của Thập làm Tuyết tự nhiên thấy ghét Thập. Tuyết nghiêm nét mặt , nói :

- Anh nhận xét đúng lắm ! Chính vì vậy mà tôi đến đây để nhờ anh một việc , à mà hai việc...

- Chị cứ dạy !

Tuyết điềm nhiên :

- Tôi vẫn nghe anh Lượng nói , anh có cái “villa” để dành riêng cho bạn bè đến “du hí”. Vậy anh có thể cho tôi mượn tạm cái “villa” của anh một đêm để ngủ... một mình không ?

Một tia sáng “lợi dụng” vừa loè trong óc Thập , nhưng chàng cũng vờ dầm chân , vờ đầu , nói :

- Chết chữa , tổ chức “bí mật” của bọn đàn ông , mà Lượng cũng nói cho chị biết... Thật tệ quá ! Dù sao , thì chị dạy , tất nhiên phải tuân theo , nhưng chị đến đó ngủ , vẫn biết là một mình , liệu anh Lượng có bằng lòng không ?

Tuyết vẫn thản nhiên :

- Chẳng nói giấu gì anh , hôm nay tôi vĩnh biệt Lượng... Tôi muốn ngủ nhờ “villa” của anh một đêm với điều kiện là anh đừng hỏi tại sao tôi lại bỏ Lượng , và nhất là đừng cho Lượng biết tôi ngủ nhờ “villa” anh.

Nghe Tuyết báo tin bỏ Lượng , Thập phải vờ sa sầm nét mặt để khỏi lộ ra mặt niềm thích thú của mình. Chàng làm ra vẻ buồn rầu , nói :

- Chị đã cấm không cho hỏi tại sao thì tôi cũng phải tuân. Nhưng tôi nghe chị nói mà buồn quá !

Tuyết mĩa mai trả lời :

- Thì ra đàn bà chúng tôi ích kỷ và nhỏ nhen hơn đàn ông. Riêng tôi , mỗi khi thấy một con bạn bị thất tình , tôi vẫn giả vờ khuyên giải , trong khi tôi nghĩ bụng : “Cho đáng kiếp”. Đàn ông các anh tốt và quân tử thật...

Thập sượng sùng , ngó Tuyết. Chàng mở ngăn kéo , lấy ra một chùm chìa

khóa , đưa cho Tuyết :

- Chìa khóa “villa” đây. Xin giao chị. Thế là xong điều thứ nhất. Còn điều thứ hai ?

- Chắc anh biết chuyện ông Văn bị bắt. Ông Văn là thầy dạy học tôi và cũng do ông Văn , tôi mới biết ông Lượng. Cho nên tôi muốn nhờ anh xin giùm giấy phép vào thăm ông Văn ở khám Chí Hòa. Tôi có nhiều việc cần gặp ông ấy.

Tháp vội xua tay :

- Cái này thì tôi xin chịu , không làm vừa lòng chị được. Một là tôi không phải luật sư của Văn , hai là chỉ thân nhân của bị can mới được phép vào thăm bị can.

- Hôm nọ , tôi có hỏi ông Lượng , ông cho biết là người ngoài có thể đặc biệt xin phép vào thăm một lần. Trăm sự nhờ anh , anh tìm xem luật sư nào biện hộ cho ông Văn lo liệu giùm.

Tuyết nói khéo quá , năn nỉ hết mực , khiến Tháp không còn từ chối vào đâu được. Anh đành trả lời Tuyết :

- Vâng thì cũng đành phải cố gắng giúp chị....

- Xin anh cứ gọi tôi bằng cô , cô Tuyết , vì tôi hết là bà Lượng rồi.

Tháp sung sướng :

- Vâng “giúp” Tuyết !

Rồi Tháp tiếp luôn :

- Ủ , mà gọi thế này có vẻ tiện hơn , chứ Tuyết còn kém chúng tôi nhiều tuổi , gọi bằng “chị” nghe già quá !

Tuyết cay độc :

- Ít tuổi nhưng biết đâu chả nhiều kinh nghiệm hơn anh. Nói để anh biết , Tuyết đã ba “đời” chồng rồi , mà nghe chừng anh mới có một vợ....

Mắt Tháp trợn trừng :

- Thực không ? Tuyết mà ba đời chồng rồi ?

Tuyết lừ lừ nhìn Tháp , không trả lời. Nàng nghĩ tới người đàn ông đầu tiên đã lợi dụng sự ngây thơ của mình , đến Lượng , mà hoàn cảnh khiến nàng trở thành vợ tạm bợ , đến Kha đã “hiếp” nàng trong một trường hợp đặc biệt do nàng tạo ra : cộng tất cả là ba người mà Tuyết đã “biết”. “Ba người chồng” !

Tự nhiên Tuyết thấy bức bối muốn tát cho Tháp một tát , nhưng nghĩ đến cái hèn nhát của mình khi phải để cho Kha hiếp , Tuyết nguội lạnh ngay. Đột nhiên , Tuyết hỏi Tháp :

- Giết người , tội có to không hở anh ?

Tháp phì cười :

- Giết người thì dĩ nhiên là tội to ! “Sát nhân giả tử” mà ly.... Và cũng tùy trường hợp. Ngày xưa cô Cúc giết ông Huyện Trường mà được tha bổng...

Nhưng Tuyết định giết ai mà lại “hỏi luật” như vậy ?

Tuyết sợ Tháp khám phá ra bí mật của mình về Kha , bèn nói lảng :

- Không ! Tôi nghĩ đến đứa bạn bị tình phụ đang hăm trả thù... Nhưng tôi đi nhé. Tuyết tới ngay chỗ đó được không ?

- Sao lại không ! Tuyết đã giữ chìa khóa thì nhà đó là nhà Tuyết !

- Cảm ơn anh.

Tháp đưa Tuyết ra cửa , hỏi Tuyết :

- Nhưng chiều tối , tôi có thể lại thăm Tuyết được chứ ?

- Nhà của anh , sao anh lại không có quyền tới ? Miễn là anh cho xin một phòng riêng để Tuyết ngủ là được. Còn anh muốn làm gì thì làm.

Sắp bước lên xe , Tuyết còn dặn Tháp :

- À , mà anh rủ mấy người bạn đến đánh phé cho đỡ buồn ! Tuyết muốn đánh bạc giải đen , xem sao.

- Tuyết cũng biết đánh phé ?

- Ông Lượng dạy ! Mới tập đánh , nhưng cũng theo đòi được các anh !

- Thế thì càng hay ! Tuyết muốn tôi mời bạn trai hay bạn gái ?

- Trai thì hơn ! Nhưng phải là những người có tư cách đôi chút , đừng có thấy đàn bà thì “mắt la mày lét” , chán lắm !

Tháp vội cãi :

- Chết ! Bạn tôi toàn là những nhân vật trí thức trong các giới... Đâu có hạng bậy bạ....

Môi Tuyết hơi trề ra :

- Trí thức ! Tôi biết các ông trí thức lắm ! Aáy chết xin lỗi anh...

Tháp cười :

- Không sao !

Ngồi trên xe , Tuyết nhớ lại bộ mặt hí hửng của Tháp , lúc này chắc đang suy tính kế hoạch để nuốt chửng miếng mồi “Tuyết” vừa tự dâng tới miệng con mèo “Tháp”. Ý nghĩ đó làm Tuyết tự giận mình , luôn luôn “ma đưa lối quỷ dẫn đường” , chỉ tìm những trường hợp oái ăm để lẫn vào. Tuyết tự hỏi tại sao mình không về với cha , lại mò đến ngủ nhờ “villa” của Tháp , để phải tìm cách đối phó với Tháp. Kinh nghiệm nhục nhã với Kha cách đây vài giờ đồng hồ chưa làm Tuyết mở mắt sao ? Sự thực thì sau sự thất bại đau đớn với Kha , Tuyết đến nhà Tháp không phải vì “ma đưa lối quỷ dẫn đường” , mà chính là do sự phản ứng của một tâm hồn vẫn chưa chịu thua đời. Sau cái nhục ở Kha , Tuyết tìm đến nhà Tháp là vì nàng chưa chịu đầu hàng , muốn vật lộn ngay một “keo” khác... Cho nên khi nàng lưỡng lự , định không tới nhà Tháp nữa , thì lòng tự ái , bướng bỉnh của Tuyết lại trỗi dậy : Tuyết tự nhủ : “chả nhẽ một ngày mà bị hai lần hiếp. Mà nếu con Tuyết còn bị đàn ông làm nhục một lần nữa , thì chỉ nên tự vận mà chết” ! Nghĩ vậy , Tuyết hết lưỡng lự , bảo xe đưa nàng tới đường Công Lý.

Biệt thự Tháp thuê làm “garconnière” chỉ có một “ả Xâm” ở đó coi nhà và sai vặt. Ả Xâm này ăn ngủ ở một nhà phụ thuộc , chỉ khi nào bâm chuông gọi , ả mới lên nhà trên.

Như một người thông thạo , quen biết từ lâu , Tuyết xông xáo đi xem hết buồng này đến buồng khác. Nàng chọn một buồng trên gác , ẩm cúng , có đủ tiện nghi và nhất là có chìa khóa chắc chắn. Nàng bảo ả Xâm xếp vali vào phòng cho nàng , rồi cho ả rút lui. Tuyết cởi áo dài , xuống phòng khách , vớ mấy quyển tạp chí ngoại quốc , có tranh ảnh , mang lên trên phòng , khóa cửa lại , rồi nàng lên giường nằm , định ngủ một giấc , chờ bọn Tháp đến đánh bạc. Tâm trạng Tuyết lúc đó là tâm trạng một người không muốn gặp ai , tiếp xúc với ai , nhưng lại sợ cô đơn , sợ phải đối diện , một mình với lòng mình , với lương tâm mình , cho nên Tuyết chỉ mong có người lạ đến để đánh bạc cho quên thời giờ.

Tuyết nằm trên giường , giở mấy quyển tạp chí ra coi , thì là mấy quyển tạp chí khiêu dâm , bị cấm , không hiểu Tháp đã soay sở cách nào mua được. Tuyết giở mấy trang , nhìn những hình lõa thể trong đó mà tưởng như hình ảnh của chính mình cách đây mấy tiếng đồng hồ , khiến nàng vút mấy quyển tạp chí xuống sàn , nàng úp mặt vào gối , nước mắt lại trào rạ..

Tuyết ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Mãi lúc Tháp gõ cửa phòng , Tuyết mở choàng mắt , ngơ ngác , hốt hoảng , nhìn gian phòng xa lạ , không biết mình nằm ở đâu , Tuyết phải vận dụng ký ức mới nhớ ra là mình ngủ nhờ trong biệt thự của Tháp.

Nghe tiếng đập mạnh , Tuyết rón rén đi ra phía cửa , hỏi cẩn thận trước khi vặn khóa :

- Anh Tháp phải không ?

Tiếng Tháp trả lời :

- Dạ , Tháp đây.

Cửa vừa mở , Tháp chăm chú , tò mò nhìn Tuyết , nói :

- Tôi đang định phá cửa vào !

Tuyết giật mình , liên tưởng tới Kha :

- Sao lại phá ?

- Vì Tuyết ngủ say quá. Tôi gõ cửa hai lần không thấy động tĩnh gì... Tôi sinh nghi , tưởng Tuyết mượn nhà tôi để tự vẫn...

Tuyết phì cười :

- Tại sao anh lại tưởng tượng là tôi định tự vẫn ! Chỉ có những đứa dại như chó mới muốn chết phải không anh ?... Mà không hiểu sao , tôi ngủ không biết trời đất là gì cả. Tôi cũng không hiểu tôi ngủ được lâu chưa , và bây giờ là sáng hay chiều , ngày hay đêm ?

- Gần chín giờ tối rồi ! Tôi đưa mấy người bạn lại đánh phé như lời Tuyết dặn.

- Thế à ! Họ đã tới chưa ? Mà những ai vậy anh ?
- Họ đợi cả dưới phòng khách. Chỉ có hai người : Lưu và Công.
- Lưu , Giám đốc trường Lê Lợi , hử anh ?
- Đúng ! Tuyết có quen không ?

Tuyết lắc đầu :

- Tuyết , trước kia là học trò , làm sao quen nổi ông ấy. Nhưng vẫn biết tiếng ! Nhà mô phạm mà cũng đánh bạc hử anh ?

Tháp cười :

- Càng mô phạm , càng thích “tứ đồ tường chứ !
- Thế còn ông Công là người thế nào ?
- Công , cựu Bộ trưởng , Tuyết không biết sao ?...
- Làm sao Tuyết biết được những người đó ! Chỉ nghe ông ấy lấy vợ năm vừa rồi , đào đúng một cái mỏ bảy mươi triệu hồi môn phải không anh ?
- Đúng đấy , nhưng Tuyết sửa soạn xuống kéo họ đợi.
- Anh cứ xuống trước. Tôi sẽ xuống ngay bây giờ !

Tháp xuống nhà dưới , Tuyết trang điểm qua loa , rồi nàng thất thủ đi xuống , nửa như một con mẹ đại chỉ mong gây sự với mọi người , nửa như một thiếu nữ thất vọng vì tình , không đếm xỉa gì đến dư luận.

Ai ngờ thái độ , cử chỉ bất chấp thiên hạ của Tuyết chỉ làm tăng vẻ độc đáo của Tuyết , khiến cả ba gã đàn ông đều ngó Tuyết , rồi nhìn nhau !

Tuyết gật đầu chào cả ba người , nói luôn :

- Xin nhập cuộc luôn chứ ?

Rồi nàng quay lại phía Tháp :

- Nhưng tôi không có tiền mặt mang theo , chỉ có “chèque”. Anh có thể cho tôi ký “chèque” mượn tiền của anh được chứ ?

Tháp gật đầu :

- Được , Tuyết muốn lấy bao nhiêu cũng được.

Tháp vút hai cổ bài lên bàn. Tuyết ngồi bên Công. Công lơ đãng hút thuốc lá , hình như không để ý tới Tuyết , nhưng Tuyết biết Công đặc biệt chú ý đến mình.

Công , trước kia là một chiến sĩ quốc gia đã từng tranh đấu chống Cộng. Nhưng từ khi chàng ra làm Bộ trưởng , lấy vợ giàu , trẻ và đẹp , thì có lẽ chàng cho là cách mạng đã thành công đối với chàng , nên sau khi có vợ đẹp , tiền nhiều , chàng xin từ chức và chàng chỉ còn mưu tính vận động lấy một chức ở ngoại quốc để mang vợ con đi. Trong khi chờ cơ hội “tách” ra ngoài , Công mang vợ đi nghỉ mát ở Đà Lạt , đi đánh phé và dịch sách trình thám ngoại quốc...

Công , trước kia mãi mê hoạt động , ít kinh nghiệm về đàn bà , nên trước những tâm hồn hơi lạ như Tuyết , trí tò mò của Công bị kích thích chẳng khác trước kia chàng hăm hờ tranh đấu chống Cộng. Làm chính trị , đàn bà ,

đánh bạc , đó là ba cái thú của đời Công. Chàng nghỉ hoạt động chính trị thì đi đánh bạc , và khi có người đàn bà xen vào cuộc đời chàng , thì chàng lại quên chính trị và cờ bạc.

... Họ đánh “láng” hai chục ngàn. Mới vào , Tuyết chỉ đánh cầm chừng và trong khi đánh bạc , nàng vẫn không ngớt nghĩ tới Kha , nên cử chỉ , lời nói của nàng không những không lịch sự , mềm mỏng , mà đầy vẻ khiêu khích. Có một ván , Tuyết rút bài mà tâm trí để đâu đâu , nàng rút được cây “sắt” , cây “tây” của nàng là cây “bạt”.

Công rút được cây “tây” và Công “đi tiền”. Tuyết không biết nghĩ thế nào , không những “theo” tiền mà còn “tổ” thêm. Công có đôi “tây” líp , cười với Tuyết :

- Chắc cô Tuyết tẩy “sì” ?

Tuyết cười bí mật :

- Nếu không tẩy “sì” thì lấy gì mà tổ !

Lá thứ ba , Công rút được cây “tây” và Tuyết rút cây “sì”. Thế là Công có ba “tây” , hai “tây” mặt , và một “tây” tẩy. Chàng vui mừng thấy Tuyết rút được “sì” , vì chàng chắc hẳn Tuyết đã có đôi “sì”. Chàng liền tìm cách “thoòng” để Tuyết đừng bỏ. Chàng “đi” một số tiền nhỏ , nói với Tuyết :

- Đôi tây “mặt” vẫn phải sợ đôi sì kín !

Tuyết không lưỡng lự , theo tiền và tổ thêm mười ngàn. Công nhìn Tuyết , cười hỏi :

- Vẫn biết là cô đôi sì. Nhưng đôi sì cũng phải sợ ba “tây” chứ ?

- Ba tây thì cứ việc ăn. Tôi chỉ có tẩy “bạt” , chẳng có gì cả !

Lưu đã “quay” ván đó , ngồi ngoài phê bình :

- Nếu tẩy “bạt” mà tổ ba tây thì chỉ có thể là... điên ! Đôi sì của cô Tuyết lộ quá !

Tuyết cười bí mật :

- Thịnh thoảng cũng cần điên một chút cho đỡ buồn phải không anh Thập ?

Công nhìn Tuyết. Chàng theo mười ngàn và hỏi Tuyết :

- Cô còn bao nhiêu ?

Tuyết lạnh lùng :

- Chỉ còn độ bốn chục ngàn là tận láng.

Công định tổ lại cả bốn chục ngàn , nhưng chàng sợ Tuyết bỏ. Chàng giả vờ suy nghĩ lung , rồi tặc lưỡi chỉ “theo” mà không “tổ” lại.

Chàng rút tiền ra bàn , nói với Tuyết :

- Hãy thử “theo” đôi sì một lá nữa xem sao ?

Lá thứ tư , Công được cây “sắt” và Tuyết rút cây “sì”. Lưu thấy Tuyết rút được sì , reo lên :

- Thế là ba tây bị với ba sì. “Thoòng” mãi đi , bỏ Công !

Công nhìn đôi sì mặt của Tuyết , lắc đầu thất vọng. Tuyết bình tĩnh đếm nốt

số tiền còn lại , vút ra giữa bàn , vờ uể oải nói với Công :

- Đây còn bốn mươi hai ngàn , cạn lảng cho rồi !

Công đã có định kiến vững chắc “tây” của Tuyết phải là tây “sì” , nghĩa là Tuyết có ba sì , nên chàng lật ngay cây bài tây của mình lên , phân vua :

- Ba tây thực đây ! Nhưng một cắc cũng bỏ. Thôi nhường ba sì ăn !

Và chàng vút bài lên đĩa. Tuyết nhìn Công , hỏi lại :

- Ông bỏ thật à ? Còn rút một cây nữa cơ mà !

Công cương quyết :

- Tiếc rẻ gì nữa mà chả bỏ... !

Tuyết điềm nhiên vờ tiền , thùng thẳng nói :

- Tôi chỉ có đôi sì mặt là đôi sì mặt. Tôi đã nói tây tôi là tây “bạt”. Tôi không biết nói đôi bao giờ...

Rồi nàng từ từ lật cây tây “bạt” của mình lên trước cái miệng há hốc của Lưu , cái cười khoái trá của Thập , vẻ tung hứng , mắc cỡ của Công !

Lưu tò mò nhìn Tuyết , gật đầu lia lại :

- Chịu cô thật. Thì ra khi anh Công có ba tây , cô vẫn chưa có đôi gì mà vẫn tổ , vẫn húc bừa. Thế mà lại thắng ! Trời đất nào hiểu cái “jen” của cô ra sao !

Tuyết vẫn lạnh lùng :

- Thế nào gọi là đánh phé. Ai “trộ” tài thì ăn tiền...

Thập tán thưởng :

- Sống ở đời cũng rứa đây. Đứa nào “trộ” tài thì sống. Nhưng thú thực là ở địa vị tôi , tôi cũng phải bỏ ván bài đó... Bụng dạ đàn bà khó lường thực , có phải không cô Tuyết ?

Tuyết trả lời Thập , những cũng là để răn mình :

- Cái gì cũng có thể lường được ! Miễn là đừng chủ quan khinh địch !

Lời Tuyết nói như một bài học cho Công , khiến chàng cười nhạt , lĩnh hội bài học. Công muốn để lộ sự mắc cỡ ra mặt , nhưng thực tình là chàng rất cay , vì đã “thấp cơ thua trí đàn bà”. Chàng rắp tâm phục hận , nên nói với Thập :

- Tưởng là đánh nhỏ mua vui nên không mang tiền nhiều. Anh Thập lấy cho tôi mượn ba trăm ngàn.

Thập sung sướng được có dịp đưa tiền cho Công. Chàng vội vàng mở tủ lấy ra ba trăm ngàn trao ngay cho Công :

- Đây anh lấy ba trăm ngàn đánh cho “đã”.

Tuyết biết Công đã đến lúc cay , cay không phải vì thua , mà là vì bị Tuyết “thấu cáy” , và Tuyết biết là Công đã nóng mặt. Tuyết nhìn số bạc ba trăm ngàn của Công , tự nhủ :

- Ước gì ta đoạt được cả số tiền của thằng cha này...

Tuyết biết giá trị vạn năng của đồng tiền hơn ai hết : Ngay trước khi khởi sự

đánh bài , Tuyết cũng có một trăm ngàn đồng trong “valy” là tiền nòng để dành được từ khi lấy Lượng , nhưng nòng nghĩ chẳng tội gì mang số tiền đó ra đánh bạc , cho nên nòng đã khéo léo hỏi mượn tiền Thập , để nhờ thua thì nòng sẽ lờ đi không trả , mà được thì càng thêm chút vốn để vật lộn với đời. Tuyết không thêm tiền , nhưng sau hai cái tát nẩy lửa của Kha , Tuyết thấy chưa bao giờ nòng cần phải có tiền , phải thật giàu bằng lúc này.

... Cho nên từ lúc Tuyết đã “thấu cáy” thắng Công ván bài , Tuyết đã bắt đầu đánh cần thủ để khỏi sống tiền ra. Và cũng bắt đầu từ ván đó , Tuyết đã “đỏ” lại càng đỏ như gấc và rút ài là trúng “đôi” , trúng “ba” luôn luôn. Còn Công thì đã đen càng đen thêm , Công quên mất một qui luật rất tầm thường mà chàng vẫn giảng cho các “đồng chí” là trên chiếu bạc cũng như trong đời sống , lúc thành công thì đùa bốn cũng thành công , nhưng lúc xuống dốc thì không khác kẻ sa lầy bãi cát , càng cựa quậy , càng vùng vẫy , càng thêm chôn chặt , chôn sâu xuống bùn lầy. Cho nên Công đánh ván nào với Tuyết là thua ván đó , và trong không đầy một tiếng đồng hồ , số bạc ba trăm ngàn đồng của Thập cho mượn đã lần lần từ phía Công chuyển sang phía Tuyết. Mà Tuyết càng đánh , càng sắc nước , càng tài hoa , bay bướm. Khiến Lưu vốn là một anh trí thức thêm tiền , thêm “ăn người” , nhưng nhát gan và bần tiện , cũng đâm hoảng Tuyết , hễ ván nào phải đương đầu với Tuyết thì chưa chi đã ba chân bốn cẳng chạy cho mau , làm Tuyết nhìn Lưu , cười mỉa mai :
- Ông Lưu đứng điều khiển cả một tư thực to lớn mà xem chừng dễ mất tinh thần quá nhỉ !

Lưu cao có trả lời :

- Dễ mất tinh thần mà tôi cũng thua gần năm mươi ngàn rồi đó... Nếu táo gan với cô để mang tiền bón vào miệng cô à !

Thấy không khí đã có vẻ căng thẳng , Thập đóng vai hòa giải , nói đùa Tuyết :

- Kể cô Tuyết đánh hay thực. Nhưng cũng đừng quá ham thắng. “Heureux au jeu , malheureux en amour”. Được bạc , thì thất tình. Sấm dạy không sai đâu !

Không ngờ lời nói của Thập chỉ làm Tuyết nổi nóng , mắt long sòng sọc :

- Tôi chỉ cần “được bạc”. Còn “thất tình” thì... càng hay.

Tuyết vừa nói dứt , đã nghe thấy Lưu lẩm bẩm :

- Tiếc rằng không có Kha ở đây !

Nghe nhắc đến tên Kha , Tuyết lặng người. Có tật giật mình , Tuyết định ninh là Lưu đã biết “chuyện” nòng. Tuyết không kịp suy xét để hiểu rằng trong thời gian ngắn ngủi vừa qua , chắc chắn là Kha chưa gặp Lưu để kể chuyện. Nhưng chỉ ghe đến tên Kha , Tuyết đã mất bình tĩnh , nòng sùng sộ hỏi Lưu :

- Ông nói sao ?

- Tôi nói tiếc không có Kha trong canh bạc này. Nếu có Kha thì cô không thể tung hoành như bây giờ. Cô biết Kha chứ !

Lưu vô tình nhắc đến tên Kha vì Kha vẫn nổi tiếng về cái lối đánh thâm độc , táo tợn trên chiếu bạc. Nhưng Tuyết cho rằng Lưu chửi xỏ mình , nên nàng choáng váng mặt mày , nghĩ tới hai cái tát của Kha vẫn còn nóng bỏng trên má nàng. Mặt Tuyết tái đi : nàng tìm bất cứ câu gì để trả đũa Lưu. Tuyết sực nhớ đã có lần Lượng kể chuyện Lưu đã tìm cách “tán” Huyền , khiến Huyền phải bỏ trường Lưu. Tuyết liền nhìn xoáy vào mắt Lưu , hỏi :

- Có phải Kha là người đã bị cô bạn tôi là cô Huyền tát không ? Huyền thì chắc ông biết lắm , có không ông Lưu ? Ông đã từng cho chị Huyền miễn phí đó mà !

Nghe Tuyết nói , Lưu biết Tuyết gây sự. Thuộc hạng trí thức hiếu hòa và sợ “scandale” , Lưu hiểu là không nên trêu chọc Tuyết lúc này. Vì vậy , Lưu chỉ ấp úng trả lời :

- Biết... Tôi biết !

Nhưng Tuyết vẫn chưa hết tức bực. Nàng hiểu là nếu nàng còn tiếp tục đánh nữa thì thế nào nàng cũng sẽ mất tất cả số tiền đã được. Mà bốn trăm ngàn đồng đâu có phải là một số tiền bé nhỏ ! Tuyết nghĩ đến cha nàng , giá có đi làm phu xích lô năm nghìn năm cũng chưa kiếm được số tiền đó. Nàng nghĩ đến cuộc đời của mình chung qui cũng chỉ khổ sở , điêu đứng vì tiền. Và nàng rắp tâm , kiếm có nghĩ đánh. Nàng lặng lẽ đánh hai ván nữa , rồi đến ván thứ ba , nàng đột nhiên đứng dậy , điềm nhiên tuyên bố :

- Thôi chả đánh nữa ! Chán lắm rồi !

Rồi nàng loay hoay đếm tiền , xếp vào “sắc”.

Công chưa kịp nói gì , thì Lưu thua đau , tiếc tiền , bèn hỏi giật giọng :

- Cô nghĩ thật à ! Đâu có được !

- Tôi không thích đánh nữa thì tôi nghỉ , tại sao lại không được ?

Công nhìn Tuyết :

- Nghỉ thì nghỉ ! Thua được không thành vấn đề ! Nhưng không khí đã mất vui , nên nghỉ là hơn...

Rồi Công đứng lên vươn vai. Lưu thấy mọi người sắp đứng lên , thì không giữ được phép lịch sự nữa :

- Đánh bạc thế này thì đánh làm chó gì ! Vừa mất tiền , vừa mua cái bực vào mình vì chơi với trẻ con , ăn non !

Phản ứng của Tuyết thật đột ngột , chính Tuyết cũng không thể ngờ mình lại có thể dữ tợn đến thế. Tiềm thức luôn luôn xúi giục Tuyết tát Lưu để gửi cái tát về cho Kha. Cho nên Lưu vừa thốt câu nói , thì Tuyết đã sẵn số tiền lại phía Lưu , nắm lấy cái “cravate” của Lưu , vít đầu Lưu xuống. Nhưng Thập và Công đã kịp can thiệp , mỗi người nắm lấy một tay Tuyết , trong khi Tuyết vùng vẫy , bám chặt “cravate” của Lưu làm Lưu hốt hoảng , vừa giằng

co với Tuyết , vừa kêu :

- Ô kìa ! Ô kìa ! Con bé này quá quắt lắm , vừa đánh trống , vừa ăn cướp... Lưu nói hăng vậy , nhưng khi chàng thoát khỏi tay Tuyết , Lưu có cảm tưởng khoan khoái như vừa thoát nạn , vội rảo bước đến bên đi- Văng , đặt phịch người xuống , thở dốc ra. Còn Tuyết không tát được Lưu , nàng thấy khí uất đưa lên , nước mắt nàng trào ra và Tuyết chỉ ngón tay xía xói Lưu :

- Chính anh mới là đứa khốn nạn ! Chính bọn đàn ông các anh mới là lũ khốn nạn , lũ chó má , đều cáng , mất dạy !...

Tuyết sai cả một tràng tĩnh từ , khiến Thập và Công bật cười , lắc đầu nhìn nhau.

Thập , Công đều biết là Tuyết trái và Lưu bị ức , nhưng họ không khỏi thích thú ngầm khi thấy Tuyết làm dữ , áp đảo Lưu. Tuy nhiên , Thập cũng làm ra vẻ khách quan , vô tư , nói xúi xỏ :

- Kể ra thì hai người cùng nóng , cùng trẻ con... có phải không cô Tuyết.

Thôi tôi đề nghị “hòa cả làng”...

Tuyết thừa biết là mình vô lý. Nhưng kinh nghiệm đã dạy Tuyết ở đời , kẻ nào làm “già” , biết uy hiếp tinh thần đối phương , thường bao giờ cũng thắng , dù là trái. Cũng như trong vụ Tuyết bị Kha làm nhục , chưa chắc Kha đã thực sự dám bắt Tuyết , nhưng vì Kha bản lĩnh cao hơn , trộ giỏi hơn , lắm thủ đoạn hơn , nên Tuyết đành thúc thủ... Bài học của Kha , Tuyết không bỏ phí và đã áp dụng để đối xử với bọn Lưu , Công , Thập... Bọn họ là ba đáng trí thức lọc lõi trường đời , Tuyết thì đơn phương độc mã với một nhóm tuổi. Thế mà nàng vừa đánh trống , vừa ăn cướp , vừa lấy tiền của họ , vừa chửi cả “bọn đàn ông mất dạy” , mà họ cũng chỉ cười xòa.

Cho nên khi thấy Thập phê bình mình , Tuyết không những không phục thiện , còn làm “già” vu vạ mạnh hơn :

- Sao các ông cho tôi là trẻ con ? Tôi đánh bạc , tôi được bạc , tôi có quyền nghỉ , như thế là trẻ con à ! Đánh bạc được , mà không ăn” non” mới là ngốc , mới là trẻ con ! Có phải thế không ?

Tuyết cãi hăng quá , khiến Thập , nổi tiếng là một luật sư có tài , lúc đầu còn cho Tuyết trái , rồi cho hai người đều trái , bây giờ nghe Tuyết nói , lại thấy là Tuyết có lý và người trái nhất định là Lưu. Chàng gật gù tán thành Tuyết :

- Ủ , mà anh Lưu vô lý thật... Có giao hẹn đánh đến giờ nào mới được nghỉ đâu ! Ai muốn nghỉ lúc nào thì nghỉ chứ !

Tuyết đã hết giận từ lâu , nhưng nàng vẫn cố làm mặt giận đẽo đóng cho trọn vẹn vai trò của mình. Nàng hăm hăm đếm đủ số tiền mượn của Thập , đưa trả Thập , nói một câu “cám ơn” gọn và khô , nhét tất cả số tiền thắng vào “sắc” rồi nàng chào chung :

- Thôi chào mọi người ! Tôi xin phép đi ngủ.

Nàng đi những bước mạnh lên cầu thang , như người vẫn còn giận dỗi. Lên

hết cầu thang , trước khi vào phòng , Tuyết đứng yên nghe ngóng xem bọn Tháp có nói gì nàng không , nàng nghe thấy tiếng cười của Công nổi lên và giọng pha trò gương của Công :

- Tưởng là “bò lạc” như ông Tháp khoe , ai ngờ đụng phải nữ quái kiệt...
... Tuyết rón rén đóng cửa phòng , khóa cẩn thận... Những nét căng thẳng trên khuôn mặt nàng , lúc này mới rã ra , biến thành một nụ cười đắc thắng. Nàng khoái trá đếm lại tiền một lần nữa , khoái trá tưởng tượng bộ mặt thộn của ba gã đàn ông vừa mất tiền , vừa tiền ! Nhưng nụ cười đắc thắng của Tuyết héo ngay , vì Tuyết chợt nhớ đến Kha để tự hỏi , biết đâu sau khi Kha đã chiếm đoạt nàng , Kha chẳng bước vào nhà trong , nở một nụ cười đắc thắng như nàng lúc này ! Mà cái “thắng” của Tuyết so với cái thắng của Kha có vẻ hơi hụt hẫng làm sao ! Cái thắng của Kha đã in dấu vết , in hằn trên da thịt nàng , trong tâm hồn nàng. Yếu nghĩ này làm Tuyết liên tưởng tới một ý nghĩ khác , một ý nghĩ làm nàng xây xẩm mặt mày. Tuyết thấy mặt bừng bừng , vì Tuyết vừa tự hỏi : “Nếu ta có bầu với Kha” ?

Ý nghĩ này vừa nảy nở đã choán hết tâm trí Tuyết , xoắn vào đầu óc Tuyết , trở thành một ám ảnh ray rức. Không hiểu sao , Tuyết lại tin chắc là vì nàng bị cưỡng hiếp trong một trường hợp đặc biệt , với những xúc cảm mãnh liệt , nàng rất có thể thụ thai với Kha. “Trời ơi ! Thụ thai với thằng khốn kiếp”. Không thể nằm yên được , nàng vùng dậy , đi đi , lại lại trong phòng. Chân Tuyết dẫm lên mấy quyển sách tạp chí khiêu dâm mà lúc này Tuyết đã vút xuống sàn.

Không biết đập phá cái gì. Tuyết nhặt mấy quyển tạp chí , nghiền răng xé ngang dọc , và từng tấm hình khỏa thân , từng bộ ngực , từng bộ đùi , bay lá tả xuống sàn , tưởng chừng Tuyết đang hủy hoại cuộc đời mình , đang phanh thây lóc thịt mình... Rồi Tuyết cầm lấy cái “sắc” đựng tiền , không buồn thay bộ đồ ngủ , mở cửa phòng đi xuống dưới nhà.

Ba người đàn ông vẫn chưa ngủ , còn ngồi uống cà phê , tán róc. Thấy Tuyết trở xuống , họ ngỡ ngàng chưa hiểu Tuyết có ý định gì , thì Tuyết làm lì đề nghị :

- Nào đánh nữa ! Đánh cho tới sáng , kéo các anh lại cho là “ăn non !”

Ba gã đàn ông nhìn nhau , rồi nhìn Tuyết. Trong giây phút thác loạn tinh thần , từ ánh mắt , từ khuôn mặt , từ bộ đồ ngủ suồng sã , từ dáng điệu , cử chỉ của Tuyết toát ra một vẻ man rợ , khiến Công—cũng là một thi sĩ vào những giờ phút chàng không nghĩ đến chính trị , tiền và cờ bạc—ngắm Tuyết không chớp mắt và chàng tự nhủ : “Nếu không ôm được cái hỏa diệm sơn vào lòng để ngủ thì đời cũng lạnh lẽo lắm sao !”

Nhưng Công biết đối với những tâm hồn ngang ngược như Tuyết , muốn cho họ để ý tới mình thì không nên chiều theo ý muốn họ , mà phải đi ngược lại ý muốn họ. Cho nên , khi thấy Tuyết đề nghị tiếp tục đánh phé , Công

thùng thẳm lắc đầu :

- Giá cô có hoàn lại cho tôi tất cả số tiền tôi thua , tôi cũng không đánh nữa ! Và chúng ta nên đi nghỉ là hơn. Và lại , tôi nói điều này cô Tuyết đừng giận , hôm nay có nhẽ cô có điều gì mà quá xúc động , nên hơi thiếu bình tĩnh... Cô cần đi ngủ là hơn. Ngày mai , nếu cô rỗi , chúng ta lại đánh...

Quả Công tính không sai ! Thấy Công cương quyết không chịu tiếp tục đánh nữa , Tuyết đành phải “xuống nước” năn nỉ Công. Nhưng Công đã có chủ định , Tuyết năn nỉ cũng bằng thừa... Không lay chuyển nổi Công. Tuyết thêm câu và nài nỉ đổi chiến thuật. Trong lúc tâm hồn đang bị những ý nghĩ hắc ám rày vò , Tuyết vẫn không quên mình là một thiếu nữ đẹp , đầy quyền rũ , đứng trước ba gã đàn ông , bên ngoài đạo mạo , nhưng bên trong đều thèm muốn nàng. Trong ba người , Lưu là kẻ không đáng kể. Chỉ còn có Công và Thập. Nàng liền nảy dụng ý khiêu khích Công bằng cách tỏ ý vồ vập với Thập. Nàng nói với Thập :

- Không đánh nữa thì thôi ! Nhưng anh Thập là chủ nhà , anh phải thức suốt đêm với Tuyết đây nhé !

- Tuyết phải đi ngủ chứ ! Thức suốt đêm làm gì ?

- Để Tuyết nói chuyện ! Thú thực với anh... Tuyết có nhiều điều bức tức như anh Công nói... Nếu ngủ một mình trong gian phòng của anh , có nhẽ Tuyết tự vẫn mất !...

- Chết chưa ! Nếu thế tôi đành phải canh gác suốt đêm nay để cô khỏi tự vẫn à ?

Tuyết cười tủm tỉm :

- Có nhẽ vậy !

Công tuy thông minh , nhưng mắc ngay cái mưu nhỏ của Tuyết :

Thấy Tuyết và Thập thân mật với nhau , Công không khỏi “phẫn” và chàng vùng vằng đứng dậy , rủ Lưu :

- Thôi ta về chứ , anh Lưu !

Lưu vờn vai đứng dậy :

- Về thì về !

Thấy hai người sửa soạn về , Tuyết buột miệng :

- Ô kìa ! Sao hai ông lại về ? Hai ông phải ở lại chứ !

Công phì cười :

- Chúng tôi không đánh nữa thì dĩ nhiên là về. Còn nhiệm vụ canh phòng để cô khỏi tự vẫn là nhiệm vụ Ông chủ nhà... Đâu có phải của những người... thua bạc.

Tuyết rầy nẩy một cách vô lý :

- Không được ! Không được ! Ba người nếu về thì về cả; ở lại thì ở lại cả.

Nếu hai ông về , thì cả anh Thập cũng về đi !

Nghe Tuyết đuổi Thập , Công khoan khoái nhìn Thập :

- Bây giờ lại đến lượt ông chủ nhà bị đuổi nốt... Nhưng liệu cô Tuyết có dám ở lại một mình không ?

Giọng Công đầy thách thức , khiến Tuyết cười nhạt :

- Được rồi ! Ba ông về cả đi. Tuyết không phải là người biết sợ ma đâu. Thôi “bonne nuit” cả làng. Tuyết đi ngủ đây.

Và Tuyết cầm “sắc” đi thẳng lên gác. Tuyết lên gần hết cầu thang , quay cổ lại nhìn , thấy Tháp cũng vừa đặt chân lên bậc cùng. Tự nhiên Tuyết thấy sợ.... Nàng rảo bước gần như chạy , vào phòng , đóng cửa , khóa cẩn thận.

Nàng vừa khóa xong thì có tiếng gõ cửa :

- Cô Tuyết mở cửa cho tôi với !

Tuyết đứng bên trong cửa , ngực đập mạnh , cố gắng cười thành tiếng :

- Anh Tháp phải không ? Có chuyện gì đấy anh ?

- Tuyết mở cửa , tôi sẽ nói chuyện cho mà nghe.

- Anh tha lỗi cho Tuyết ! Có chuyện gì , cũng xin để đến ngày mai. Bây giờ khuya rồi , anh cho Tuyết đi ngủ.

Rồi để khỏi làm buồn lòng Tháp vì Tuyết biết mình còn cần tới Tháp , Tuyết dỗ khéo Tháp :

- Anh đừng giận Tuyết nhé ! Chồng ngoan ! Chứ bây giờ anh vào phòng Tuyết , bọn Công , Lưu ở dưới nhà sẽ rêu rao ầm lên là giữa anh và Tuyết có điều ám muội. Anh phải giữ tiếng cho Tuyết chứ !

- Nếu Tuyết không mở cửa thì tôi phá cửa tôi vào !

Nghe Tháp dọa phá cửa , Tuyết giật mình. Nhưng nhìn cánh cửa vững chắc , Tuyết biết có mười Tháp cũng không phá nổi. Tuyết cười ròn rã , trả lời :

- Anh nghe Tuyết đi ngủ cho khoẻ đề sớm mai nhớ xin giấy phép vào khám thăm ông Văn cho Tuyết , và chiều đi xi- Nê với Tuyết.

- Nhưng muốn có giấy phép , phải có một tấm hình và tên tuổi... Vậy Tuyết mở cửa đưa hình cho tôi chứ ! Tuyết sợ gì mà không mở cửa. Tôi có ăn thịt Tuyết đâu !

Nghe Tháp dùng hai chữ “ăn thịt” , Tuyết lại thấy máu nóng bùng bùng trong huyết quản , và nàng phải cố trấn tĩnh để khỏi thốt những lời hỗn xược đối với Tháp :

- Hình và tên tuổi thì sớm mai Tuyết đưa. Bây giờ thì Tuyết van anh , xin anh hãy đi về cùng bọn Công , Lưu đi.

- Đã thế , ngày mai , tôi cũng chẳng hơi đâu mà xin giấy phép cho Tuyết nữa. Sau câu nói “đổ quạu” là tiếng giầy của Tháp nện mạnh trên sàn. Tuyết mỉm cười lặng lẽ , vì nàng thừa biết là Tháp sẽ không thoát khỏi sự chi phối của nàng , và sớm mai , chắc chắn thế nào Tháp cũng tới lấy hình , tên tuổi...

Tuyết vừa lên giường nằm thì nghe thấy động cơ xe nổ dưới sân. Tuyết lắng nghe , phân biệt đó là động cơ nhiều xe chứ không phải một xe , và Tuyết đoán có nhẽ tất cả ba người chứ không phải một xe , và Tuyết đoán có nhẽ

tất cả ba người đều bỏ về. Tuyết đã nói với Công là nàng không sợ ma nhưng bây giờ cả ba người đã về rồi , còn lại một mình Tuyết trong cái biệt thự vắng vẻ , Tuyết mới bắt đầu thấy rằng , lúc vừa qua , cái sợ “người” đã át cái sợ “ma” , nhưng bây giờ “người” đã về hết thì cái sợ “ma” lại trở lại với nàng. Tuyết trở dậy , mở khóa , đi rón rén ra đầu thang gác , nhìn xuống thấy ả xẩm đang thu dọn đồ đạc...

Tuyết thung thảng đi xuống , hỏi ả xẩm :

- Các ông ấy về cả rồi ?

- Dạ , ba ông vào Chợ Lớn ăn mỳ , chắc không trở lại nữa , vì đã bảo con khóa cổng.

Tuyết lấy vội một tờ giấy hai trăm trong “sắc” , đưa cho ả xẩm :

- Tôi vừa được bạc. Đây cho chị , mai ăn quà.

Rồi nàng bảo ả xẩm :

- Chị thu dọn xong , chị lên phòng tôi , ngủ với tôi cho vui , kéo tôi nằm một mình , sợ lắm.

Người ả xẩm được tiền , hí hửng trả lời :

- Dạ ! Dạ ! Cháu xin lên ngay !

Tuyết trở lên phòng mình. Nàng tưởng lần này , nàng có thể yên tâm ngủ được , nhưng nàng vừa đặt mình xuống giường , thì cái gương mặt khinh bỉ , ngạo nghễ của Kha lại hiện ra trong trí tưởng tượng của nàng... Khi ả xẩm mở cửa phòng bước vào , tay vác một chiếc chiếu , ý chừng để giải xuống sàn nằm , thì Tuyết nhồm ngay dậy , bảo ả xẩm :

- Chị vứt cái chiếu ấy đi. Chị nằm chung giường với tôi...

Ả xẩm đành xếp cái chiếu vào góc phòng , rón rén nằm bên Tuyết.

Tuyết hỏi ả xẩm :

- Chị làm ở đây từ bao giờ ?

- Thừa cô , đã được bần một năm.

Tuyết nhìn thân hình đầy đặn; bộ ngực chắc và đôi mắt lim dim , dâm dật của ả xẩm , đột nhiên hỏi ả xẩm :

- Có phải chị đã bị hãm hiếp một lần rồi không ?

Ả xẩm trở mặt , ngơ ngác hỏi Tuyết :

- Sao cô biết ?

Tuyết vẫn điềm nhiên :

- Biết chứ ! Thế Thập hiếp chị trong trường hợp nào.

Ả xẩm vội cãi :

- Không ! Không phải ông chủ này , ông chủ trước của cháu cơ !

Tuyết thờ ra , nhưng nàng vẫn tiếp tục hỏi :

- Nhưng làm sao mà ông ấy hiếp nổi ? Chắc chị bằng lòng thì người ta mới hiếp nổi chứ ?

Tuyết hỏi ả xẩm , nhưng sự thực chỉ là tự hỏi mình , vì đối với lương tâm ,

nàng phải chứng minh trường hợp bất khả kháng của việc nàng bị cưỡng hiếp , thì lương tâm mới chịu buông tha nàng. Câu trả lời của ả xẩm như gáo nước lạnh đổ lên đầu Tuyết :

- Da.... Da.... Mình cũng phải khứng chịu thì người ta mới hiếp nổi được !...

Tuyết nổi nóng , sùng sộ với ả xẩm :

- Chị này ăn nói lẩn thẩn , ngu ngốc quá ! Đã gọi là hãm hiếp thì còn khứng chịu ở chỗ nào ? Mà đã khứng chịu thì sao gọi là hãm hiếp !

Ả xẩm thấy Tuyết cáu kỉnh thì hoảng sợ , không hiểu mình đã thất thố cái gì. Ả im bặt , liếc mắt nhìn khuôn mặt giận dữ của Tuyết , chưa biết nên nói thế nào , thì Tuyết đã hỏi tiếp :

- Thế ngộ bây giờ có đưa nó chĩa súng vào mặt chị , bắt chị phải cho nó ngủ với chị , nếu không nó bắn , thì liệu lúc đó , có phải hoàn toàn bị ép buộc không ?

Ả xẩm vội nhanh nhẩu trả lời :

- Dạ ! Dạ ! Cái đó là ép buộc hoàn toàn...

Ả xẩm là đứa mát da mát thịt , vô tư lự , nằm xuống là ngủ liền... Tối hôm nay , chịu chuyện được với Tuyết cũng là sự hạn hữu , nhưng mới được vài câu , ả đã thấy Tuyết nổi cáu thì chị nơm nớp lẹ.. Chị vừa “dạ dạ” xong , thì vội quay mặt ra phía ngoài , nhắm mắt lại để khỏi phải tiếp tục “hầu chuyện” Tuyết. Chưa đầy một phút sau , Tuyết lại cất tiếng hỏi : “Chị hãm hiếp mà không thụ thai với nó sao” ? Thì chỉ thấy hơi thở đều hòa của ả xẩm trả lời , khiến Tuyết càu nhàu , nói một mình :

- Con béo đã ngủ say như chết rồi !

Còn một mình Tuyết trần trọc , hết nằm nghiêng tay mặt , nằm nghiêng tay trái , đến nằm úp , nằm ngửa mà vẫn không tài nào chợp mắt được. Nàng cố nhắm mắt thì những hình ảnh cuồng loạn cuộc ái ân miễn cưỡng với Kha lại hiện lên. Nàng đành mở mắt thao láo nhìn lên trần và nước mắt nàng lặng lẽ trào ra , lăn xuống gôi. Tuyết cảm thấy rõ rệt là nàng không đủ can đảm , mang một mình cái bí mật đang đè chiu trên lương tâm nàng , nàng phải tự giải thoát bằng cách thổ lộ bí mật đó với một kẻ thứ hai thì nàng mới có thể ngủ được , ăn được , sống bình thường như mọi người.

Nàng thấy trong tất cả những người nàng quen biết , nàng chỉ có thể thổ lộ với Văn. Tại sao lại Văn ? Có lẽ Văn hiện nay cũng bị Kha hãm hại như nàng , và thổ lộ với Văn tức là thổ lộ với người “cùng hội cùng thuyền”.

Tuyết biết , đối với Văn , nàng có thể dám nói tất cả , cả những ý nghĩ rùng rợn nhất...

Mãi tới bốn giờ sáng , Tuyết mới thiếp đi , tâm trí nàng chập chờn , nửa tỉnh nửa mê. Lúc nàng mở choàng mắt thì ả xẩm đã dậy , xuống dưới nhà từ lúc nào , và bên cái ghế , kế đầu giường Tuyết , đã thấy Tháp ngồi hút thuốc lá , ngắm Tuyết. Thấy Tháp , Tuyết vùng ngồi dậy :

- Anh đến từ lúc nào vậy ?

- Được độ nửa giờ. Vì chín giờ , tôi phải có mặt ở Tòa , nên tôi tạt qua lấy hình và tên tuổi của Tuyết để xin giấy phép cho Tuyết.

Tuyết vội vàng mở “vali” lấy ra một tập hình lớn , nhỏ , đủ các cỡ , các kiểu của Tuyết , đưa cho Tháp :

- Đây anh chọn dùm Tuyết. Và nếu anh thấy cái hình nào không đến nỗi “xí” , thì Tuyết xin tặng riêng anh một cái , để tạ lòng anh giúp đỡ Tuyết...

Tháp chọn một tấm hình mà Tháp thích thú hơn cả. Tuyết biên vào sau tấm hình mấy chữ để tặng cũng chẳng lấy gì là “âu yếm” , nhưng cũng đủ làm Tháp hí hửng xách cặp từ biệt Tuyết , ra Tòa , và hứa chỉ trong hai tiếng đồng hồ , sẽ mang giấy phép về cho Tuyết.

Tháp đi rồi , Tuyết trang điểm qua loa , xuống nhà dưới , dặn ả xẩm :

- Tôi đi chừng mười giờ sẽ về. Nếu ông Tháp về trước , thì bảo dùm đợi tôi một chút.

Rồi Tuyết gọi taxi đi thẳng ra Việt Nam Thương Tín , gửi số tiền được bạc. Ở ngân hàng ra , Tuyết thấy chưa đến mười giờ , liền tạt về thăm cha già. Vừa nhìn thấy gương mặt hốc hác của ông Phó , Tuyết thương cảm , muốn khóc , nhưng Tuyết trấn tĩnh ngay : nàng sợ ngồi lâu nói chuyện với cha , thì cha nàng sẽ hỏi lời thôi nhiều chuyện , cho nên Tuyết làm ra vẻ vội vàng , hấp tấp nói với cha :

- Con tạt qua đưa thầy mười ngàn , thầy tiêu. Ít ngày nữa , ông Lượng đi Cao- Miên , con sẽ về ở với thầy.

Nàng đưa tiền cho cha , hàn huyên thêm một vài câu , rồi kiếm cớ hấp tấp ra đi.

Khi nàng trở về biệt thự của Tháp , Tuyết đã thấy người tùy phái của Tháp đợi nàng ở đó , đưa cho nàng một bức thư có kèm theo tờ giấy phép vào khám thăm :

- Ông “Trạng” tôi mắc cãi , nên cho cầm giấy phép lại để cô khỏi trông đợi... Thấy có giấy phép , Tuyết mừng quýnh , quên cả đọc thư Tháp. Nàng bảo người tùy phái :

- Bây giờ gần mười giờ. Tôi phải đi ngay kéo không kịp thăm buổi sáng. Nhờ ông trở về thưa dùm luật sư Tháp là tôi rất biết ơn luật sư và chiều nay tôi sẽ trở lại đây !...

... Thân nhân những người bị giam giữ ở Chí Hòa , vào ngày thăm nuôi , thường đến khám Chí Hòa từ sáng sớm. Cho nên khi Tuyết tới nơi , những người đi thăm nuôi , đã lục đục ra về. Ở phòng nuôi chỉ còn năm , bảy người đến chậm , đang ngóng giám thị tới phân phát giấy phép chuyên vào văn phòng. Thấy một thiếu phụ mang thai sắp tới ngày sinh , ngồi thờ bên cái rổ nuôi nặng chịch , đầy quà bánh , thức ăn v.v... cùng đưa con nhỏ lên nằm , Tuyết bèn lân la làm quen , hỏi dò mọi cách thức để lát nữa vào thăm cho khỏi lỡ

ngờ... Thiếu phụ chăm chú nhìn Tuyết , hỏi :

- Chắc ông nhà bị giữ , nên bà đi thăm ?...

- Không ! Người bị bắt là thầy dạy học tôi.

Thiếu phụ vừa nói tới đây , thì một viên giám thị cao lớn xuất hiện , làm lì thu nhận các đơn thăm nuôi , rồi trở vào.

Tuyết và thiếu phụ im lìm chờ đợi.

Một nửa giờ sau , một người giám thị khác trở ra , ra hiệu cho mọi người theo ông ta. Tuyết lặng lẽ đi sau thiếu phụ , xuyên qua một đường hành lang ngòng ngoèo , tới một phòng rộng rãi , ở đó các bị can đã ngồi chờ đợi.

Tuyết đảo mắt nhìn khắp gian phòng , đã thấy Văn ngồi ở một góc tay mặt , đương dung dị hút thuốc lá và giơ ngón tay ra hiệu cho Tuyết biết chỗ mình ngồi.

Thấy Văn không những ăn mặc sạch sẽ , mà còn có vẻ “làm đóm” , chải đầu , thắt “cravate” trắng hoàng—trái với thói quen giản dị của Văn—gương mặt hồn nhiên đầy đặn hơn khi ở ngoài đời , Tuyết tự nhiên thấy lòng hết xôn xao và nàng cười bằng cái cười “nữ sinh” nhất của nàng , đi lại phía Văn :

- Thầy !

Nhưng Văn vừa nhìn thấy Tuyết , đã vội hỏi :

- Tuyết làm sao vậy ?

Tuyết ngơ ngác :

- Thầy thấy Tuyết thế nào ?

- Sắc diện của Tuyết thay đổi nhiều quá , thâm trầm và hơi buồn , khác xa những lần trước thầy gặp... Sao thế Tuyết ?

Tuyết vẫn cố gượng cười , ngồi xuống bên Văn :

- Lát nữa , con sẽ nói rõ thầy hiểu.

Nhưng Văn vẫn nhìn chăm chú Tuyết. Ra điệu sành về tâm lý , Văn hỏi Tuyết :

- Nếu thầy đoán không lầm thì hình như Tuyết có tin mừng , phải không ?

Lời nói vô tình của Văn như một mũi dao đâm vào trái tim Tuyết. Tuyết không thể kìm nén cảm xúc được nữa , đành nhìn Văn , lắc đầu , nước mắt trào ra , khiến Văn hốt hoảng , cầm bàn tay Tuyết , hỏi :

- Sao ? Có việc gì lạ thế ?

Tuyết vội lau nước mắt. Sau cơn xúc động nhất thời , bộ mặt Tuyết đã trở lại rần rỏi , tăn năn. Tuyết cười tê tái , nói với Văn :

- Thầy đừng nói đến “tin mừng” thầy ơi ! Sự thực là con không còn chung sống với Lượng nữa , mà nếu có tin mừng thì chỉ là với... Kha !

Văn tưởng mình nghe không rõ. Văn trở mắt nhìn Tuyết , không dám hỏi lại có phải Tuyết vừa nói đến Kha , hay ai. Chàng yên lặng đợi , và Tuyết nhìn Văn , bình tĩnh nhắc lại :

- Vâng , nếu có tin mừng thì chỉ là với Kha vì chiều hôm qua , con đã bị Kha

cưỡng hiếp ở nhà hắn...

Văn lặng người... Văn lặng người không phải vì cái tin đột ngột của Tuyết , nhưng chính vì Văn mơ hồ cảm thấy hình như chàng biết trước câu chuyện sẽ phải xảy ra nếu Tuyết tìm đến Kha. Cho nên , nghe Tuyết nói , Văn không lộ vẻ gì ngạc nhiên. Văn kiên nhẫn đợi Tuyết kể tiếp... Và khi Tuyết đã rành mạch kể không bỏ sót một chi tiết nào , Văn trầm ngâm một lát , rồi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Tuyết :

- Kể thì cũng là một việc không may. Nhưng nghĩ lại , thì chỉ là một chuyện rất tầm thường , hắn cũng chẳng làm nhục được Tuyết vì hắn phải mượn tới sức mạnh của khẩu súng để thỏa dục vọng , thì ta cũng nên thương hại hắn. Tuyết lắc đầu nhìn Văn , nằng thu hết can đảm nói với Văn , vì Tuyết biết nếu không nói lúc này thì không bao giờ nàng có thể nói được nữa để giải thoát lương tâm mình :

- Nhưng có một điều con muốn thưa với thầy , là con tự cảm thấy xấu hổ , ngượng với lương tâm mình , con thấy tự ghê tởm cho bản thân mình , không phải vì chuyện mình bị cưỡng hiếp , mà là vì những cảm giác của chính mình , những cảm giác mà chính mình không tự ngăn nổi... Con nói thế , chắc thầy thừa hiểu... Con đau khổ không phải vì hắn làm nhục nổi mình , nhưng chỉ vì mình đã tự cảm thấy đáng xấu , đáng tởm...

Văn hiểu ngay và chàng thấy đau nhói. Văn không tự lừa dối mình được nữa. Một sự thực tàn nhẫn vừa sáng lóe trong tâm hồn Văn. Văn không thể nhầm lẫn : Cái đau nhói đó chứng tỏ một điều giản dị là Văn yêu Tuyết và ghen với Kha !

Văn biết Văn gấp đôi tuổi Tuyết ! Văn biết Văn là thầy dạy học của Tuyết , Văn là gã chán chường , không còn yêu nổi ai nữa. Nhưng sự thực Văn không có cách nào khác để cắt nghĩa cái đau nhói ở phía tim mình... Văn hiểu rõ rệt nếu chàng gác được lương tâm và tự ái ra một bên , để thú thực với Tuyết tất cả , ngủ với Tuyết một tối , thì tất cả những mặc cảm của chàng sẽ được giải thoát và chàng sẽ sống bình thường như mọi người. Nhưng Văn hiểu thâm thía là chàng sẽ không bao giờ đủ can đảm thú thực với Tuyết , và dù Tuyết có trở thành một con đi chính công chăng nữa , Văn không thể không coi Tuyết là một người nữ sinh , học trò của mình. Không phải là chàng quân tử , cao thượng ! Văn hiểu hơn ai hết từ trước đến nay , chàng thất bại liên miên chỉ vì chàng còn vướng mắc nhiều mặc cảm của tiềm thức , khiến bao nhiêu hành động của chàng , bề ngoài là hành động sáng sủa của lý trí , nhưng bên trong vẫn bắt nguồn từ cái sống âm u của tình cảm bị dồn ép... bị giằng xé , giữa bản năng và lý trí , Văn suy nghĩ với lý trí sắc bén của mình , nhưng khi hành động thì bản năng lại lấn át , khiến Văn chông chát mặc cảm trên mặc cảm , thất bại trên thất bại...

Trong khung cảnh gian phòng trại giam , Văn nhìn Tuyết , như thấy dâng lên

tất cả nỗi niềm cay đắng của cuộc đời. Văn chậm rãi nói để khuyên giải Tuyết , nhưng kỳ thực là để tự an ủi mình :

- Tuyết tự rày vò mình làm gì thêm vô ích. Xác thịt và tâm hồn chúng ta thường vẫn không đi đôi với nhau... Nếu tâm hồn chúng ta không chi phối được những rung cảm của xác thịt , thì đâu có phải lỗi ở chúng ta..

Lời Văn nói như cởi mở cho Tuyết bao nhiêu thắc mắc và Tuyết nhìn Văn , triu mến biết ơn. Nàng thấy thanh thỏa như vừa trút được gánh nặng đè chũu lên lương tâm , nhưng Tuyết không ngờ cái gánh nặng , nàng vừa trút lên đầu Văn , bắt Văn gánh dùm , vì từ cái phút mà Tuyết tự giải thoát khỏi cái bí mật của nàng , thì Văn lại bị âm thầm , bị rày vò bởi những ý tưởng mà chàng biết rằng , chàng không thể nói với ai hay tự giải thoát bằng cách nào...

Đột nhiên , Văn nhớ lại , đã có lần Tuyết nói đùa với Huyền là Văn “sợ Tuyết” và Văn đã phải đem những lời nghiêm trang , thành khẩn , giải thích cho Tuyết hiểu tính cách thiêng liêng của tình thầy trò ! Thì ra Tuyết là đàn bà , hiểu bằng trực giác , nên đã nhìn thấy rõ gan , ruột Văn từ lâu , trong lúc Văn vẫn ù ù cạc cạc , tự dối mình... Văn chưa chát cảm thấy người ta sống ở đời chỉ là đóng một tấn kịch , thủ một vai trò cho hết lòng hết dạ , còn con “người thực” của mỗi người thì mọi người đều đồng lõa không muốn phanh phui ra , vì con người “thực” thâm hiểm hơn con người “kịch”.

Văn lặng lẽ nhìn Tuyết : Hình như sau kinh nghiệm bão táp với Kha , Tuyết lại càng đẹp hơn , một thứ sắc đẹp quần quai , như một buổi chiều nắng quai , vân vũ huyền ảo , không biết là sắp nắng hay sắp mưa , đương chiều hay sắp sáng , sắp đổi đời hay đã đến giờ tận thế ! Tự nhiên Văn thờ dài hỏi Tuyết :

- Bây giờ Tuyết định sao ?

Trong giây lát , đôi mắt Tuyết loé ra một tia sáng lạnh như thép :

- Nếu Kha còn sống , thì mình cũng nên chết đi , cho đỡ nhục... Mình không diệt nó thì nó cũng diệt mình. Cho nên con nghĩ lúc này , con chỉ có một nhiệm vụ là... trả thù.

- Bằng cách nào ?

- Bằng bất cứ cách nào !

Nghe Tuyết nói , Văn im lìm... Từ trước đến nay , tuy bị Kha hãm hại , trong thâm tâm , Văn không thấy oán thù Kha. Chàng vẫn coi cuộc đấu trí với Kha như một cuộc tranh hùng về thể thao , không hơn không kém... Nhưng khi Tuyết thú thực với Văn những cảm giác đè nặng trên lương tâm Tuyết , thì ghen hờn thực sự bắt đầu nảy nở trong tâm trí Văn. Cho nên , khi người giám thị thổi lên một tiếng còi , báo cho mọi người biết ba mươi phút thăm viếng đã chấm dứt , Tuyết vui vẻ nắm lấy tay Văn từ biệt , còn Văn thì trừng trừng nhìn Tuyết , rồi Văn chậm chạp đi theo người giám thị trở lại phòng

giam của mình , với những ý nghĩ sát nhân trong đầu óc : vì bắt đầu từ giờ phút này , trong cô tịch của nhà giam , Văn sẽ đem trí thông minh và óc tưởng tượng dồi dào để nghiên ngẫm một kế hoạch tiêu thủ Kha; một kế hoạch của một anh trí thức nằm trong tù mà chỉ huy điều khiển Tuyết để Tuyết dùng sắc đẹp , sức quyến rũ của mình lợi dụng bọn Công , Tháp , Lượng để khử Kha.

Văn lúc này mới chợt hiểu là cảm hờn của con người nhiều khi bắt nguồn từ những lý do thật bần tiện , nhỏ nhen , nhưng sâu sắc , mà chính ta , ta không dám tự thú , cũng như Văn cảm hờn Kha không phải vì Kha đều , vì Kha đã man , tàn ác , nhưng chính vì Kha đã gây cho Tuyết những cảm xúc mê mẩn khiến Văn ghen tức...

SÔNG

Phần II Chương 9

Huyền quần quật làm việc suốt ngày mấy giờ liền. Dọn cơm cho các em xong , nàng ngồi giặt cả một chậu quần áo của tất cả mọi người trong gia đình...

Huyền đang múc nước ở “phuy” đổ vào chậu , thì Kha đến , không biết từ lúc nào , đứng sau lưng Huyền , cất tiếng nói :

- Cô Huyền mãi làm việc đến nỗi khách tới mà cũng không hay !

Huyền giặt mình quay lại , thấy Kha đứng sững nhìn mình. Huyền trấn tĩnh ngay , không bối rối , vì đây là nhà nàng , và Kha đến nhà nàng thì dù Kha có ba đầu sáu tay , Huyền cũng không sợ.... Huyền lúc đó đang mặc một cái áo rách , hở cả lưng , nhưng nàng không thấy ngượng , mà trái lại có ý kiêu hãnh , tự hào với Kha. Huyền cười hồn nhiên :

- Chết chữa ? Ông đến lúc nào mà tôi không được biết. Xin mời ông ngồi chơi tạm ở ghế. Tôi giặt nốt chậu quần áo chỉ năm phút là “rồi”...

- Cô cứ tự nhiên.

Huyền có thể bỏ dở công việc không có gì cấp bách là công việc giặt quần áo , để tiếp Kha. Nhưng nàng cố ý bắt Kha phải ngồi đợi : nàng cố tình làm ra vẻ bất lịch sự để tỏ cho Kha biết đồng tiền của Kha có thể hoành hành , tác quái , làm cho người khác khúm núm , sợ sệt , nhưng với Huyền thì Kha rảnh mà đợi...

... Nhất là từ ít bữa nay , Huyền không được tin tức gì về Tuyết , Hải , khiến Huyền rất hoang mang. Vì sau khi Tuyết tới nhà Kha , ngay chiều hôm đó , Huyền không khỏi sửng sốt thấy người tớ gái của Tuyết nói là Tuyết đã đi

Đà Lạt. Thái độ úp mở , bí mật của người tớ gái làm Huyền nghi hoặc , phỏng đoán có chuyện chẳng lành xảy ra. Còn Hải thì lại càng khó hiểu hơn nữa. Hình như lúc này , sự mâu thuẫn giữa Hải và Kha đã trở nên trầm trọng và Hải cố ý tránh gặp mặt Huyền vì Hải chưa tìm được cách giải quyết thỏa đáng...

Huyền vừa giặt , vừa nghĩ miên man , và tự hỏi : “Kha tới đây có mục đích gì” ? Nàng đảo mắt nhìn Kha , thấy gương mặt Kha lúc này có vẻ hiền lành , ngoan ngoãn , chứ không có gì là “uống máu không tanh”. Thấy Kha tò mò nhìn ngang , nhìn ngửa , ngắm nhà mình , Huyền mỉm cười , hỏi Kha :

- Ông thấy nhà tôi liệu có bằng một góc cái bếp nhà ông không ? Mà cái bếp nhà ông sạch sẽ , cao ráo , chứ làm gì có hơi “sinh” như nhà tôi , phải không ông ?

Kha nhìn Huyền , nói như trách móc :

- Cô Huyền kỳ cục quá ! Tôi đến thăm cô , cô không cho uống nước gì cả , mà chưa chi đã khiêu khích , tại sao thế cô Huyền ?

Hai chữ “khiêu khích” mà Kha vừa dùng , làm Huyền sực nhớ đến Văn , Thịnh , Hồ hiện đang ở khám Chí Hòa. Huyền cảm thấy mình có lỗi rất nhiều đối với những người bị giam giữ , nếu lúc này nàng niềm nở tiếp Kha. Cho nên giọng nàng trở nên ngạo nghễ , khi trả lời Kha :

- Xin lỗi ông. Nhà có mấy cái tách thì lũ em tôi đập bể ráo ! Còn mấy cái ly thì mỗi cái mỗi cỡ , mỗi kiểu , đưa ra mời ông thật không tiện. Vả lại , chắc ông cũng không phải vị khát nước mà tới đây... À mà anh Văn tôi cùng Thịnh , Hồ trong khám đều mạnh khỏe , vừa viết thư cho tôi và có lời hỏi thăm ông...

Thái độ của Huyền bắt đầu làm Kha khó chịu. Sự thực sau tấn kịch “cưỡng hiếp” mà Kha đóng một cách khéo léo đến nỗi không những Tuyết bị mắc lừa mà cho đến cả Kha cũng tự đánh lừa mình , tự nhiên Kha thấy nhớ và thương Tuyết , nhớ và thương Tuyết như chưa bao giờ chàng biết nhớ... Bởi vì , tuy Kha không tự thú và chàng vẫn làm ra vẻ khinh bỉ , cũng như Tuyết làm ra vẻ bị cưỡng hiếp , nhưng sau cuộc “ái ân” , Kha biết là mình sẽ không bao giờ quên được những rung động kỳ lạ mà tâm hồn và thể xác bốc cháy của Tuyết đã để lại cho chàng. Cho nên sau khi dò hỏi , biết là Tuyết đã bỏ Lượng , dọn đi chỗ khác... Kha lần mò đi tìm Tuyết và chàng đến nhà Huyền cũng chỉ là để dò tin tức Tuyết.

Kha hỏi thẳng Huyền :

- Sự thực tôi đến đây là để hỏi tin về cô Tuyết. Cô biết cô Tuyết hiện giờ ở đâu không ?

Huyền soi mói nhìn Kha , hỏi :

- Ông cần gặp Tuyết để làm gì ?

Kha rút túi , lấy ra khẩu súng lục của Tuyết và bức thư mà Huyền đã cho

Tuyết mượn :

- Tôi tìm Tuyết là để trả lại Tuyết những vật này. Hình như cái thư này là của cô đưa cho Tuyết phải không ?

Huyền tái mặt. Nàng gượng gạo trả lời :

- Quả cái thư này tôi đưa cho Tuyết. Nhưng tại sao lại đến tay ông ?

Kha cười gằn , hỏi lại Huyền :

- Cô Tuyết chưa nói chuyện gì với cô sao ?

Huyền lắc đầu :

- Đã năm , sáu hôm nay , tôi không gặp Tuyết. Vậy chuyện gì , ông có thể cho tôi biết được không ?

Kha cười ý nhị :

- Câu chuyện khó nói quá. Giá để Tuyết kể cho cô hay là hơn ! Tôi sợ nói ra , làm cô thêm bức mình , lại tát tôi...

Huyền đỏ mặt , nhìn thẳng vào mặt Kha :

- Xin ông cứ nói. Tôi cam đoan giữ lễ độ , dù câu chuyện ông nói có làm tôi bức tức chẳng nữa !

Kha im lặng một lát , trước khi lên tiếng :

- Mặc dầu cô hứa là không nổi nóng , tôi biết những điều tôi nói sẽ làm cô phẫn nộ. Nhưng tôi sẽ nói tất cả sự thực , nếu cô hiểu cho thì càng hay , và tôi biết ơn cô , nếu cô không hiểu mà cho tôi là đều giả , chớ má thì... cũng đành vậy... Số là khi cô Tuyết tới nhà tôi , cử chỉ đầu tiên của Tuyết là đưa cho tôi đọc cái thư của người đàn bà nào đó gửi cho cô Huyền. Thư gửi cho cô Huyền mà lại do cô Tuyết đưa tới tay tôi , khiến tôi không khỏi khó chịu cho rằng trước khi Tuyết tới nhà tôi , hai cô đã bàn mưu , thiết kế với nhau... Tôi lại thấy cô Tuyết lục lọi cái “sắc” , cố tình để lộ ra khẩu súng lục cho tôi nhìn. Thấy cái trò dọa dẫm của Tuyết còn ngây thơ quá , tôi cười thầm trong bụng và nảy ra ý định , tương kế tựu kế , dọa nạt Tuyết xem đờm lược của Tuyết tới mức nào. Nhân lúc xuất kỳ bất ý , tôi cướp lấy khẩu súng của Tuyết , chĩa vào Tuyết , tôi đồng dạt , lạnh lùng nói cho Tuyết biết rằng khẩu súng và cái thư Tuyết mang tới nhà tôi , là chứng cứ hùng hồn tố cáo Tuyết định mưu sát , tống tiền tôi , vậy nếu tôi hạ sát Tuyết thì pháp luật cũng không làm gì nổi tôi... Tôi khủng bố Tuyết bằng cách truyền lệnh cho Tuyết biết là nếu Tuyết còn muốn sống thì phải tức khắc chiều theo ý muốn của tôi , hiến thân cho tôi... Có nhẽ tôi đóng kịch khéo quá , khiến Tuyết tưởng thực , sợ tôi bắn chết , nên tôi mới đếm tới “một” , chưa đếm tới “hai” , mà Tuyết đã khứng chịu. Câu chuyện xảy ra đột ngột , tôi là người thủ vai chính trong tấn kịch , mà chính tôi không thể ngờ mình có thể đóng một vai trò đều cang đến thế. Tôi nói như vậy không phải là có ý tự bào chữa để cho cô và cô Tuyết tha thứ. Nhưng tôi chỉ muốn nói lên một sự thực. Sự thực thì lúc đó , tôi đã hành động dã man , không phải vì tôi giận Tuyết , ức Tuyết , mà là

giận cô Huyền , muốn trả thù cô Huyền đã đưa cái thư cho Tuyết. Tôi định ninh như vậy khi tôi chiếm đoạt Tuyết. Ý nghĩ đó , sau này tôi mới thấy là không đúng vì tôi thấy tôi nghĩ nhiều đến Tuyết , hơn là tôi tưởng... Việc Tuyết bỏ nhà Lượng đi , lại khiến tôi băn khoăn , cố tìm gặp Tuyết. Tôi cần gặp Tuyết để xin lỗi Tuyết...

Nghe Kha nói , Huyền bủn rủn chân tay , như chính Kha vừa xúc phạm tới nàng , vừa chiếm đoạt nàng. Mồ hôi toát ướt đầm cả áo cánh , Huyền nhìn cái súng Kha cầm ở tay , thấy mình không những không sợ hãi gì , mà vẫn thừa cảm phần để có thể tát luôn cho Kha mấy cái , trước miệng súng của Kha. Nhưng Huyền đã trót hứa sẽ không hành hung Kha , và hơn nữa , Huyền cảm thấy có tát cũng là thừa... Huyền gắng tự trấn tĩnh , cười nhạt hỏi Kha :

- Ông nói đã hết chưa ?

- Tôi cần nói thêm vài điều nữa.

Huyền lắc đầu :

- Tôi không thể nghe hơn được nữa. Tôi đã hứa với ông tôi sẽ giữ phép lịch sự với ông , là người khách đến nhà tôi. Nhưng ông hiểu cho tôi là đàn bà , nhiều khi không kìm giữ được mình. Thú thực với ông , sau khi nghe ông nói , tôi không còn đủ can đảm nhìn mặt ông , nghe ông nói. Vậy xin mời ông trở về... Từ nay , tôi cũng không thể lên nhà ông dạy các con ông được nữa , ông muốn làm sao thì làm , tôi sẽ chịu đựng hết cả.

Kha cười gằn :

- Cô không muốn lên tôi nữa cũng không sao , những tôi cần nói trước...

Kha chưa nói hết , thì Huyền đã quắc mắt , đứng lên dần từng tiếng :

- Mời ông đi cho !

Giữa lúc đó , Hải từ đâu lù lù hiện ra. Vừa nhìn thấy sắc mặt Huyền bùng bùng. Hải định quay ra ngay , nhưng chậm quá ! Huyền đã dịu nét mặt , nói với Hải :

- Kìa anh Hải ! Mời anh vào chơi ! Tôi cần nói chuyện với anh nhiều việc , nhất là ông Kha đây :

Hải chưa biết tiến thoái ra sao , nửa định xin lỗi để quay ra , nửa muốn ở lại vì không hiểu giữa Kha và Huyền vừa xảy ra chuyện gì , thì Kha đã lờm em , ra lệnh :

- Chú đến đây làm gì ? Chú về đi..

Hải chưa có phản ứng ra sao , thì Huyền đã danh thếp nói với Kha :

- Thưa ông , ông Hải đến đây là do tôi... mời đến , và đây là nhà tôi , nếu ông muốn ra lệnh cho ông Hải , thì xin ông đợi khi ông Hải trở về nhà với ông. Vừa rồi , tôi đã ngỏ lời mời ông về , nhưng ông Hải lại tình cờ đến giữa lúc ông còn ở đây , vậy tôi xin mời ông ở lại , tôi có vài điều muốn thưa với cả ông lẫn ông Hải. Ông vừa nói tất cả sự thực cho tôi biết. Tôi cũng muốn

để anh Hải biết...

Thấy thái độ và lời lẽ quyết liệt của Huyền , Kha biết là Huyền cố tình trả thù bằng cách phanh phui tất cả cho Hải biết. Kha biết mình ở vào thế bất lợi : thứ nhất là Kha đương ở nhà Huyền , chứ không phải ở nhà mình , Kha không nắm vai trò chủ động. Thứ hai là Huyền quyết tâm trả nhục , liên minh với Hải để chống lại Kha. Ngay từ bữa Kha thấy Huyền bước lên xe của Hải , nhìn Kha với nụ cười thách thức , Kha hiểu là tấn kịch “những an hem nhà Karamajoz” có thể xảy ra trong gia đình mình. Vì thế , chàng đã ngấm ngấm tìm đủ mọi cách để lôi Hải ra khỏi vòng ảnh hưởng của Huyền. Chàng đã lo liệu giấy tờ để Hải sớm đi du học , nhưng Kha càng thúc giục Hải đi du học thì chỉ là gián tiếp thúc giục hai người yêu nhau , sớm ngã vào lòng nhau.

Cho nên khi thấy hải xuất hiện ở nhà Huyền , Kha hiểu là chưa chắc Kha ra lệnh mà Hải chịu vâng lời. Tuy nhiên , Kha vẫn làm ra vẻ nghiêm nghị , bảo em :

- Tôi đã bảo chú về đi. Chú không nghe tôi sao ?

Chưa bao giờ Hải “khô” bằng lúc này. Chàng nhìn Huyền , nhìn Kha , sắp sửa định vâng theo lời anh , quay ra , thì Huyền tiến một bước về phía cửa , như ngăn Hải lại , không chịu cho Hải về , giọng Huyền đánh thếp đến mực độ chính Huyền cũng không ngờ mình có thể quyết liệt đến thế :

- Nếu anh Hải sợ Ông Kha mà về , thì tôi không dám can. Nhưng tôi chỉ xin phép nói với anh Hải một lời , một lời cuối cùng , vì nếu anh về thì chắc chắn không còn bao giờ tôi và anh còn có thể gặp nhau. Anh có biết ông Kha tới đây làm gì không ? Để báo tin cho tôi biết là ông đã dùng súng cường hiếp Tuyết ở nhà ông , để gián tiếp trả thù làm nhục tôi. Anh Hải là em ông Kha , anh thử nhận định xem hành vi của ông Kha có xứng đáng không , có đáng ông Hải bênh vực không ? Cái súng , ông Kha dùng để dọa dẫm hiếp người , ông Kha để trong túi ông Kha kia , nếu ông Kha có can đảm , ông thử bắn vào ông Hải , ông thử bắn vào tôi xem. Nếu không , ông chỉ là một đứa hèn , cường bức một người đàn bà tự dần thân đến nhà ông...

Huyền mặt sát một thôi , một hồi nữa , ngang nhiên kết tội Kha trước mặt Hải. Nếu những lời Huyền mặt sát , Huyền không nói trước mặt Hải , thì dù Huyền có mặt sát một nghìn lần mạnh hơn , Kha cũng sẽ chỉ cười xòa , nhưng Huyền lại nói trước mặt Hải , Hải em của Kha , mà Kha không bao giờ muốn cho em thấu rõ những hành vi của mình. Người ngoài ai muốn khinh Kha , Kha đều bất chấp , không buồn đếm xỉa đến , nhưng chàng không thể tha thứ cho ai có thể mặt sát chàng trước mặt Hải.

Nhìn Huyền , nhìn Kha , Hải hiểu ngay là Huyền nói thực , nhưng không hiểu sao , Hải cũng thốt ra một câu , một câu không có dụng ý khiêu khích—đối với Kha—nhưng vừa thốt ra , Hải hối ngay :

- Có phải anh đã làm những điều cô Huyền vừa nói không ?

Bị bẻ mặt , không thể bỏ về , mà cũng không thể tự hạ mình giải thích với em , nhất là thấy Huyền nhắc tới cái súng lục Kha đang mân mê trong túi , như cái máy , Kha rút cái súng lục ra , chỉ là để cho đỡ bẻ mặt ! Khi cái súng còn trong túi quần Kha , cũng như khi Kha cầm cái súng trong tay , Kha không hề có một ý tưởng sát nhân nào trong đầu óc , và chàng cũng không định bắn ai trong hai người , Huyền và Hải. Nhưng vừa nhìn thấy cái súng trong tay Kha , Huyền hoảng hốt , định ninh thế nào Kha cũng bắn Hải , chứ không bắn mình , vì đối với Huyền , Hải không phải là em của Kha , mà là tình địch của Kha. Trong một cử chỉ liều lĩnh rất đàn bà , Huyền không biết nguy hiểm là gì , lặn xả vào phía Kha , cướp cái súng ở trong tay Kha.. Khi tay Huyền vừa giằng co với Kha , thì không hiểu Kha bóp cò hay Huyền vô tình chạm vào cò súng , một tiếng nổ chát chúa vang lên và Huyền ngã lộn ra mặt đất , bất tỉnh , còn khẩu súng cũng văng ra bên cạnh Huyền. Hải hấp tấp cúi xuống đỡ Huyền và khi chàng nhận ra Huyền chỉ vì sợ mà ngã bất tỉnh , chứ không bị thương , viên đạn chỉ lướt qua cánh tay mặt làm cháy xém tay áo , thì Hải vội nói với Kha :

- Huyền không bị thương. Anh về đi kéo nhờ lối xóm họ nghe tiếng súng , kéo tới không tiện...

Nghe Hải nói Huyền không hề gì , Kha vui mừng như người vừa tìm được một lối thoát cho một hoàn cảnh khó xử : nếu không có tiếng súng thì chàng không biết tính cách nào để có thể rút lui một cách tương đối không quá nhục nhã. Đằng này , sau tiếng súng... không chết ai—đẹp nhất ở chỗ có tiếng súng mà không ai chết—chàng có thể hùng dũng rút lui mà không ngượng với em , không ngượng với Huyền. Kha không buồn nhặt khẩu súng , lừ lừ đi ra , sau khi nói với Hải :

- Khẩu súng của con Tuyết , lúc nào con Huyền tỉnh lại , thì đưa cho nó...

Kha vừa ra khỏi thì Huyền tỉnh ngay , mở mắt giữa lúc Hải đang quỳ ở dưới chân nàng. Thấy Huyền đã tỉnh , Hải cười sung sướng :

- Hú vía ! Đạn chỉ lướt qua , cháy sém tay áo cô ạ ! Ông Kha về rồi...

Nghe Hải báo tin mình không hề gì , và thấy Hải quỳ bên cạnh mình , Huyền sung sướng , muốn nằm thêm một phút giây nữa để kéo dài cái cảm giác lãng mạn , thần tiên của mộ kẻ tự cho mình đã cứu thoát người yêu. Nhưng thấy Hải cúi sát gần nàng quá , Huyền vùng dậy , và bao nhiêu hùng hổ , hăng tiết của nàng biến mất , nhường chỗ cho sự bẽn lẽn của người đàn bà , tim đang đập mạnh vì yêu... Thấy lạnh lạnh đằng sau lưng , Huyền biết là cái áo cánh của mình rách thêm một đường dài , khiến nàng vội ngồi xuống ghé , thở ra.

Hải lặng lẽ nhặt khẩu súng mà Huyền nhìn bằng đôi mắt sợ sệt , không hiểu sao lúc này , mình lại có thể táo tợn đến thế. Hải xem lại khẩu súng , rồi nói

với Huyền :

- Cô liều quá ! May mà không xảy ra án mạng !

Huyền muốn nói với Hải một câu rất thật tình tứ : “Em liều là để bảo vệ anh đấy”. Nhưng nàng sợ câu nói sẽ thành vô duyên , hợm hĩnh , nên nàng chỉ mỉm cười , nhìn Hải :

- Không ngờ ông Kha lai. dữ tợn như vậy. Không hiểu ông ấy định bắn anh hay bắn tôi...

Giọng nàng vui vẻ , không có ý oán giận Kha , vì thực sự sau phát súng đẹp đẽ , nàng không còn thấy oán giận Kha và có nhẽ lại thầm cảm ơn Kha đã tạo cho nàng một dịp để nàng tỏ cho Hải thấy tấm lòng của nàng đối với Hải. Hải vẫn nghĩ là Kha chẳng định bắn ai cả , nhưng để làm vừa lòng Huyền , Hải cười biết ơn , trả lời :

- Định bắn tôi chứ ! May mà Huyền giựt súng kịp !

Thấy gương mặt Huyền còn tái nhợt , Hải ân cần hỏi :

- Huyền hết sợ chưa ?

Huyền chỉ biết lắc đầu nhìn Hải , mỉm cười. Chưa bao giờ Huyền thấy mình bạo dạn bằng lúc này , vì trước kia đối với Hải , Huyền vẫn có cái mặc cảm tự ti của người con gái nghèo , cố tránh không biểu lộ tình cảm của mình với kẻ giàu sang hơn mình. Nhưng lúc này mà nàng đang hân hoan trong ảo tưởng đã cứu sống Hải , thì mặc cảm tự ti hay thế bằng mặc cảm tự tôn của những kẻ tự cho mình là cứu tinh. Vì vậy , lần đầu tiên , Huyền nhìn Hải không những bằng cái nhìn ngang hàng , Huyền còn gửi trong đó tất cả niềm tha thiết yêu đương mà từ trước đến nay—vì tự ti—nàng không muốn biểu lộ. Hải ngợp dưới cái nhìn nặng trĩu của Huyền. Hải quên cả Kha—vừa tức bực , lùi thối ra khỏi nhà Huyền—Hải quên cả những chương trình , kế hoạch cao cả , mà chàng đã mang ra bàn với Huyền để cảm hóa , thuyết phục tất cả mọi người , từ Kha đến Văn , Hồ v.v... Thấy nhà Huyền vắng vẻ , và tiếng súng vừa rồi cũng không làm lối xóm để ý , Hải bước lại sát bên Huyền , mạnh dạn cầm lấy tay Huyền , trong khi Huyền táo bạo không kém , ngửa mặt lên chờ đón cái hôn của Hải... Hải cúi xuống đặt tay lên vai Huyền , mơn man làn da ở lưng , mà cái áo rách để lộ ra , khiến toàn thân Huyền rung lên như một giây đàn căng thẳng : nàng rờn rợn thấy vẩy ốc nổi khắp người , và khi Hải hôn lên môi nàng , Huyền nhắm mắt tưởng chừng trời đất , vạn vật đang tan biến trong thinh không như hình hài của mình. Giá lúc đó , đưa em Huyền bất thành linh trở về , thấy người chị đang run rẩy trong tay người lạ mặt , sẽ không khỏi bàng hoàng tự hỏi : “tại sao người chị vốn hiền lành , nhút nhát của mình , lại táo bạo đến thế”.

Huyền mở mắt lim dim , thấy gương mặt Hải vẫn sát bên nàng thì Huyền lại nhắm mắt , mặc cho Hải hôn lên má , lên trán , lên tóc. Nàng nghe Hải thì thầm bên tai :

- Cửa vẫn mở. Người ở ngoài đường có thể nhìn thấy chúng ta. Anh ra khép cửa lại nhé !

Huyền vội xua tay , bướng bỉnh :

- Đừng khép anh ! Cùng lắm , người ta thấy anh hôn em , còn hơn là đóng cửa một cách ám muội.

Rồi nàng nhìn vào mắt Hải , nói :

- Em biết là em liều lắm khi em yêu ! Cho nên em rất sợ yêu. Liệu anh có liều như em không ?

Hải lắc đầu cười :

- Chắc chả thế nào bằng em được. Anh không ngờ em lại có thể liều đến độ cướp súng của anh Kha.. Anh vẫn định ninh em nhút nhát lắm...

- Thì em vẫn nhút nhát ! Nhưng khi em liều thì liều kinh khủng ! Em nói thực với anh , em yêu mà bị phỉnh gạt , em có thể giết người lắm. Em có thể giết anh , anh có thấy thế không ?

Hải gật đầu sung sướng :

- Thấy !

- Vậy anh có định đi Pháp du học nữa không ?

- Không ! Anh không đi nữa !

- Nhưng nếu ông Kha nhất định bắt anh đi ?

- Anh sẽ có cách ở lại. Anh Kha chỉ có thể đuổi anh ra khỏi nhà là cùng chứ gì !

Huyền kiêu hãnh , bảo Hải :

- Em mong anh bị Ông Kha đuổi thì mời anh xuống đây , em sẽ nuôi anh !

Hải mơn man cái áo rách của Huyền , cố tình làm cho nó rách thêm một đường nữa , và tình tứ bảo Huyền :

- Áo em rách thế này , em đâu có tiền mà nuôi anh ?

Cái áo rách thêm , làm Huyền thấy lạnh sau lưng và đồng thời tỉnh giấc mộng yêu đương. Nàng bèn lén đứng lên , bảo Hải :

- Thôi để em vào thay áo !

Rồi , không đợi Hải trả lời , nàng thoát chạy vào buồng , để mặc Hải thờ dài nhìn theo nàng...

Ngay lúc đó , Vân—em gái Huyền—đi học về. Vân là một nữ sinh Đệ Tứ : thông minh , bướng bỉnh , khác với Huyền : kín đáo , dịu dàng. Vân mười sáu tuổi , nhưng bề ngoài vẫn còn có vẻ con nít. Thấy khách lạ ngồi một mình , Vân nhanh nhẩu hỏi :

- Thưa ông hỏi chị tôi ?

Hải nhìn Vân , thấy hao hao giống khuôn mặt Huyền , liền thân mật đặt tay lên đầu Vân , hỏi :

- Chắc em là em chị Huyền ?

Tuy bề ngoài có vẻ con nít , Vân không muốn ai coi mình là con nít , cho

nên khi thấy Hải xoa đầu , nàng không khỏi khó chịu. Vân phụng phịu đi thẳng vào trong nhà , và vừa thấy Huyền , Vân đã bô bô , cốt để Hải nghe tiếng :

- Ai ở ngoài kia thế chị ?

Huyền vừa thay áo xong , vội nói nhỏ vào tai em :

- Em ông Kha đấy !

Vân mang máng biết chuyện Văn , Thịnh... bị Kha hãm hại , cho nên khi nghe thấy Huyền nói người khách chính là Hải , em của Kha , Vân bèn nói lớn :

- Em ông Kha thì đến đây làm gì ?

Huyền vội bịt miệng em :

- Nói nhỏ chứ mày ơi ! Người ta nghe thấy , mang tiếng chết.

Vân vùng vằng :

- Em cốt nói cho hắn nghe thấy để hắn rút đi mà ! Sợ gì mang tiếng ! Nếu chị không muốn đuổi hắn thì để em đuổi cho.

Biết Vân ngổ ngáo , Huyền sợ em làm dữ với Hải , bèn nắm lấy tay Vân , giữ chặt em lại , không cho ra ngoài , và trong lúc bỗng bột yêu đương , Huyền cũng trở thành con nít như em , thú thực với em :

- Vân ơi ! Mày đừng phá tao , tội nghiệp ! Tao và người ta yêu nhau ! Vân thấy người đó thế nào ?

Vân không lưỡng lự , trả lời chị :

- Em thấy ghét ghét là ! Mà sao chị lại vợ quàng , vợ xiên như vậy ?

Huyền phì cười :

- Hắn có đuôi què mề sứt đầu mà mày bảo “vợ quàng , vợ xiên” !

- Anh hắn vớ tù anh Văn , nhà hắn lại giàu , chị thường bảo chị ghét những người giàu. Như thế chả là vợ quàng , vợ xiên là gì !

Rồi Vân nằng nặc :

- Để em ra tổng cổ hắn đi !

Huyền van em :

- Thôi mày không bằng lòng thì để tao ra bảo người ta về.

Rồi Huyền vội ra , nói nhỏ với Hải :

- Vân nó tưởng anh đồng mưu với ông Kha để bỏ tù anh Văn , nên nó oán anh lắm , nó định sinh sự với anh. Thôi anh về đi , mai sẽ gặp em.

Hải cười :

- Em gọi Vân nó ra đây ! Anh sẽ nói cho nó hiểu.

Huyền lắc đầu :

- Nó ngang ngạnh lắm. Lúc khác sẽ nói chuyện... Vậy anh nghe em , anh về đi rồi ngày mai sẽ gặp em , mình sẽ bàn tính mọi chuyện cho dứt khoát , có phải không anh ?

Hải vừa ra khỏi thì Vân lại tấn công chị :

- Chị định lấy hấn thì mặc chị , chứ em không...

Huyền phì cười :

- Thì tao lấy người ta , chứ có phải mày lấy đâu... Nhưng sao mày ghét người ta dữ thế !

Vân phụng phịu :

- Em sẽ phá cho chị coi. Em không thương nổi hấn. Cái gì mà mới đến nhà người ta lần đầu , hấn đã xoa đầu em , làm như “cha” người ta chẳng bằng ! Thật đúng như anh Văn nói , bọn giàu sang bao giờ cũng hỗn xược. Chị mà lấy nó , thì em “từ” chị , không thêm bao giờ đến nhà chị nữa.

Thái độ quyết liệt không ngờ của Vân , làm Huyền thù người ra nghĩ ngợi. Nàng linh cảm cuộc tình duyên của nàng với Hải sẽ gặp những cản trở ghê gớm , không vượt nổi.

Thực tế , sau khi Hải trở về được một giờ , thì Huyền nhận được một cái thư của Văn từ trong khám gửi ra , do một nhân viên giám thị Ở khám , vì cảm tình riêng với Văn , mang tới tận nhà cho Huyền. Huyền đang miên man chìm đắm trong hạnh phúc yêu đương , thế mà sau khi nghe em giở giọng phá đám , và nhất là sau khi đọc thư của Văn , tự nhiên Huyền thấy buồn , nản lạ lòng. Nàng đưa cái thư cho Vân coi , nói với em :

- Tao chán quá ! Cả ông Văn cũng về hòa với mày nữa. Đây này , mày xem thư của anh ấy thì rõ :

Em Huyền ,

Vừa rồi , Tuyết có vào thăm anh. Anh rất nghĩ ngợi về câu chuyện nó kể. Nếu em chưa được Tuyết kể cho em biết thì em cứ việc hỏi Kha thì rõ. Chính em cũng chịu trách nhiệm về câu chuyện thương tâm này. Vậy tuần sau , em tìm Tuyết , rồi hai người xin phép vào khám thăm anh , anh có nhiều điều cần nói.

Còn chuyện lên nhà Kha dạy học , thì em chấm dứt ngay , muốn ra sao thì ra.

Đối với Hải , tuy em không nói ra , nhưng anh hiểu là em yêu hấn. Anh biết là một khi người ta đã yêu nhau , càng cản trở thì tức là tưới thêm dầu vào lửa. Nhưng anh nói thực với em là nếu em yêu hấn , riêng anh không tán thành và không vui.

Tại. sao vậy ? Kể ra thì chẳng có lý do nào cả ! Ngoài cái lý do là anh không thể “kham” nổi bọn có tiền. Nói vậy mà thôi , nếu em yêu hấn thì vẫn là quyền của em... Anh ở trong khám , lúc này cân nặng thêm được bốn ký. Anh cũng đang gắng , lợi dụng thời kỳ tu dưỡng bắt buộc này , để “lột xác” một lần nữa , không biết có được hay không. Xưa kia , anh là đứa rất ghét biên thư , thì lúc này , cái thú độc nhất của anh là viết thư cho vợ và con. Để rồi , anh sẽ biên cho em một cái thư “tràng giang” mà em có thể đưa đăng

báo , lấy tiền mua quà vào thăm anh. Cái thư đó là : “ Tư tưởng của người bị tù hóa mập ”.

Anh , VĂN

Đọc hết cái thư của Văn , Vân vỗ tay :

- Đấy chị coi ! Có ai muốn cho chị lấy hấn đâu !

Rồi Vân trắng trợn nói tiếp :

- Chị cũng ác lắm ! Anh Thịnh anh ấy theo đuổi chị , say mê chị , mà lúc này anh ấy bị bắt cũng vì ông Kha , thế mà chị “bỏ rơi” anh ấy ngay , để yêu em của thằng cha Kha. Như thế là tồi , là xấu ! Anh Văn anh ấy sẽ khinh chị ham tiền , hám danh. Em cũng vậy , nếu chị lấy hấn , thì em không thềm dự đám cưới của chị cho chị coi ! Còn Thịnh thì chị tưởng anh ấy “tha” cho chị sao ? Hấn không tha đâu , đấy rồi chị coi !

Lời nói của Vân quất mạnh vào lương tâm Huyền. Nàng cố gắng làm mặt giận , gắt em :

- Tao yêu Thịnh bao giờ mà mày bảo tao “bỏ rơi” hấn ? Tao ỉa vào tiền , vào danh ! Nhưng tao yêu ai thì mày cấm tao à ? Mày tưởng tao sung sướng lắm hay sao ?

Vân bĩu môi :

- Yêu gì ? Yêu tiền !!

Nghe Vân nói , Huyền đành lắc đầu chịu thua em. Nàng biết rõ Vân kết tội oan nàng , vì không phải vì tiền mà nàng yêu Hải. Nhưng nàng không khỏi mơ hồ cảm thấy Vân nói đúng : nàng tự trách mình đã quá ư vô tình với Thịnh. Thịnh yêu nàng dữ dội , điên cuồng. Thịnh khổ sở , điêu đứng vì nàng; bị bắt giam vì nàng... Thế mà lúc này , Thịnh bị bắt giữ , nàng không khỏi ngạc nhiên thấy rằng mình tuy có nghĩ đến Thịnh , nhưng nghĩ tới một cách gần như bình thản , không có gì là xót xa , thương cảm. Bởi vì tâm hồn nàng lúc này đã bị hình ảnh Hải choán hết , không còn chỗ để thương xót một kẻ vắng mặt. Huyền tự giận mình , vì đối với Thịnh , nàng đã có những kỷ niệm vui , buồn mật thiết , mặc dầu chưa yêu Thịnh. Thế mà lúc này nàng đã không ngần ngại hẹn hò với Hải trong khi Thịnh nằm “khám” vì cái bút máy tặng nàng.

Huyền khổ sở hơn nữa , khi nghĩ một người con gái nghèo như mình hầu như không có quyền hưởng hạnh phúc , không có quyền yêu. Mỗi lần nàng mặc một cái áo đẹp , ra đường , nàng lại băn khoăn , bức bối nghĩ tới hoàn cảnh gia đình mình.

Cũng như tình yêu của nàng đối với Hải : cách đây một giờ , Huyền còn say xưa , đắm đuối trong yêu đương , tưởng rằng dù trời sập , đất nổ , cũng không có gì cản trở nỗi nàng yêu Hải. Nhưng chỉ mới có vài lời nói “ngang” của Văn , của Vân , mà nàng đã thấy chán nản tràn ngập tâm hồn.

Nàng có cảm tưởng tất cả mọi người , tất cả những người thân mến của nàng

, đều nhất tề nổi dậy chống lại nàng , ngăn cản nàng không cho mình yêu Hải. Và không phải chỉ có người ngoài , cả đến lương tâm nàng cũng sẽ nổi dậy chống nàng. Sau khi đọc thư Văn , Huyền tưởng tượng như tình duyên của nàng với Hải sắp đổ vỡ đến nơi và nàng không còn bao giờ được gặp Hải nữa.

Trí tưởng tượng của kẻ đang yêu , chưa chi đã nhìn thấy cảnh chia ly nào nùng , khiến nàng rung rung nước mắt , nói với em , giọng hờn mát :

- Ừ , mày đã cấm không muốn cho tao yêu ai thì từ nay tao chẳng yêu ai nữa cho mày sung sướng ! Tao biết mà ! Tao thì còn có quyền yêu ai ! Số kiếp tao là ở nhà để hầu chúng mày , nấu cơm , giặt quần áo , cho chúng mày đi rồn !

Nói xong , nàng nằm vật xuống giường , nước mắt trào ra.

Huyền nghĩ tới phát súng nổ lúc vừa qua , bất giác lẩm bầm :

- Tại sao viên đạn lại không xuyên qua phổi mình chết quách cho rồi !

Vân ngo ngác hỏi chị :

- Đạn nào ?

Huyền tuy đang buồn , nhưng nàng cũng vẫn còn thích “trộ” cho em hoảng :

Huyền bèn lấy cái súng do Kha để lại , đưa cho Vân coi :

- Đạn và súng đây chứ súng đâu ! Tao vừa tự tử hụt đấy !

Vân liếc mắt nhìn khẩu súng , bán tín , bán nghi , hỏi Huyền :

- Súng thật hay giả đấy !

Bộ mặt quan trọng , Huyền trả lời :

- Sao lại giả ? Tao bắn cho mày coi nhé !

Sự thực , không những Huyền không biết bắn , không biết sử dụng ra sao , mà chỉ rờ vào khẩu súng , nàng cũng thấy sợ , nhưng Vân ngo ngác , ra chiều phục nàng lắm , Huyền càng trộ mạnh để trả cái “thù” Vân phá đám mình :

- Đây nè ! Mày nhìn cái áo rách tao vừa thay ! Tao định tự bắn vào ngực , nhưng tay run quá , viên đạn chệch đi , cháy sém tay áo đó...

Vân giương to đôi mắt tròn xoe , nhìn chị. Có thể nào người chị nhu mì , hiền lành của Vân , người chị vẫn tranh cướp bánh tôm và thịt bò khô với Vân , người chị mà Vân tin là mình hiểu hơn ai hết , có thể nào người chị đó lại có những ý nghĩ mà Vân không biết , giấu kín một tâm sự mà Vân không ngờ , để đột nhiên tự tử mà Vân không hiểu nổi vì lý do nào chẳng ? Vân bàng hoàng nhìn chị như nhìn một người xa lạ , trong khi Huyền cố làm ra mặt nghiêm để khỏi phì cười...

Nhưng Vân là đứa thông minh , ranh mãnh , nên Huyền không đánh lừa được em lâu. Vân suy nghĩ rất nhân , rồi soi mói , lắc đầu , nhìn chị :

- Chị mà dám tự tử thì em cứ đi bằng đầu. Chắc có chuyện gì giấu em !

Rồi nàng “trộ” lại luôn chị :

- Được rồi ! Chị đã khéo giấu thiem “mét” mẹ cho chị coi ! Độ này chị cũng “ghê” lắm ! Bí mật lắm !

Nghe em dọa “mét mẹ , Huyền mắc mưu em luôn. Nàng hốt hoảng bảo em :

- Chết ! Tao van mày. Đừng “mét” mẹ , kéo mẹ lại làm âm ỹ lên...

Được thể , Vân càng làm già :

- Thế sao chị cứ giấu em ?

Huyền đành làm ra vẻ thiếu não , nói khó với em :

- Chị nói đùa , chứ có gì mà chị giấu em. Khẩu súng à súng của Tuyết , ông Hải mượn , nên mang lại nhờ tao trả dùm Tuyết , vì Tuyết bỏ đi mất , chả hiểu đi đâu ! Còn chuyện tự tử là tao nói “dóc” cho oai , mày còn lạ gì...

Rồi để đổi hướng câu chuyện , Huyền bảo em :

- Mà tao đói quá ! Vân đi mua phở , chị em mình ăn đi !

Vân lườm chị :

- Làm gì có tiền ?

Huyền vui vẻ :

- Chị có tiền đây !

Vân nghe chuyện “phở” thì quên cả tâm sự của chị. Nàng cầm tiền đi ra , còn nói trêu chị :

- Định đâm mõm hả ?

Huyền thui em :

- Con ranh ! Ai sợ gì mày mà phải đâm mõm !

.....

Vân vừa cầm tô đi mua phở thì Lượng tới. Vừa gặp Huyền , Lượng hỏi ngay :

- Tuyết nó có tới đây không ? Cô có biết nó ở đâu không ?

- Không... Chưa thấy Tuyết lại đây !

Lượng nhìn thẳng vào Huyền như dò xét :

- Thế sao hôm Tuyết bỏ đi , tôi nghe người làm nói cô có đến thăm Tuyết và hai người rủ nhau đi đâu.

Huyền lúng túng , tự hỏi có nên nói tất cả sự thật với Lượng không. Nàng suy nghĩ rất nhanh , rồi làm ra vẻ thản nhiên , trả lời Lượng :

- Dạ ! Cách đây hơn mười ngày , tôi có lại thăm Tuyết , chúng tôi cùng ra phố , Tuyết hẹn tôi chiều trở lại , tôi trở lại thì người nhà nói Tuyết đi Đà Lạt... Vậy thế Tuyết vẫn chưa về ?

- Nó bỏ đi từ hôm đó. Chỉ để lại cái thư này.

Lượng lấy cái thư “vĩnh biệt” của Tuyết , đưa cho Huyền coi , rồi bảo Huyền :

- Tôi đoán cô biết nhiều chuyện mà cô không nói. Tôi tin chắc trước khi bỏ đi , Tuyết đã nói rõ cô hiểu vì sao. Tôi cần biết tất cả sự thật , nên tìm đến cô. Cô đừng giấu tôi...

Huyền không có tài nói dối , nên nàng ngượng , vờ chăm chú đọc cái thư của Tuyết , miệng lầm bầm :

- Lạ thực ! Tôi cũng chả hiểu vì sao Tuyết bỏ đi..

Nàng ngừng một giây , rồi hỏi tiếp :

- Nhưng tôi hỏi thực anh một điều : anh còn yêu Tuyết không ? Anh tìm Tuyết là vì nhớ Tuyết hay vì giận Tuyết ?

Bao nhiêu cay đắng , uất tủi mà Lượng vì tự ái chưa tiện biểu lộ , được dịp trỗi dậy :

- Cô thử đặt địa vị tôi xem có nên giận hay không ? Chả phải cần kết tội người vắng mặt , nhưng có một điều rất dễ hiểu , dễ đoán là , nếu Tuyết bỏ đi thì tất nhiên vì Tuyết yêu đứa khác. Không những thế , có nhẽ trong thời kỳ Tuyết ở với tôi , Tuyết cũng yêu đứa khác rồi ! Cô nghĩ xem ! Có thằng đàn ông nào chịu để cho Tuyết làm nhục như tôi không ? Đàn bà , đàn bà thật khôn nạn !

Nghe Lượng mạt sát đàn bà , Huyền không những không giận , mà trong thâm tâm , Huyền còn cho Lượng là có lý , vì nàng vừa thốt nghĩ đến lòng dũng dũng của mình đối với Thịnh , nên nàng cũng cười buồn , trả lời Lượng :

- Anh nói đúng lắm... Đàn bà khôn nạn thật...

- Ấy chết ! Tôi xin lỗi cô về tội vợ dũ cả năm...

Huyền lắc đầu :

- Không ! Tôi không méch lòng đâu. Tôi nói thực anh ạ. Đàn bà là thế đó... Nhưng tôi có một điều có thể đoán chắc với anh là , trong thời kỳ Tuyết ở với anh , cũng như khi Tuyết bỏ đi , Tuyết không hề yêu ai.

Mắt Lượng sáng lên , Lượng hấp tấp hỏi Huyền :

- Thật không ? Sao cô biết ?

Sự thật sau khi Tuyết bỏ đi , Lượng giận Tuyết hơn là nhớ Tuyết. Ừ thì Tuyết bỏ đi , nhưng miễn là Tuyết bỏ đi không phải vì yêu ai ! Cho nên khi Huyền nói Tuyết không hề yêu ai , Lượng thấy như vừa được cải tử hoàn sinh :

- Cô nói đi. Tại sao cô biết ? Hay là cô chỉ kiếm cách bào chữa cho Tuyết để tôi khỏi buồn...

- Không ! Tôi không bênh vực Tuyết đâu. Tôi cam đoan với anh là Tuyết không yêu ai. Tôi biết nhiều điều , nhưng chưa tiện nói với anh. Chắc rồi anh cũng sẽ biết... Anh sẽ biết là Tuyết cũng đáng thương lắm. Thôi anh ạ , đừng giận Tuyết nữa... “Người ta thương nhau là hết !” Tuyết nó nói trong thư như vậy là đúng đây anh a....

Nghe Huyền đoan chắc Tuyết không yêu ai , và Tuyết đáng thương , lòng tự ái của Lượng thỏa mãn , tự nhiên Lượng lại thấy thương Tuyết , nhớ Tuyết như chưa bao giờ chàng nhớ. Chàng sung sướng nói với Huyền :

- Trời ơi ! Tôi cảm ơn cô Huyền nhiều lắm ! Tôi hết giận Tuyết rồi. Tôi nhớ Tuyết vô cùng. Làm thế nào gặp Tuyết được hờ cô Huyền ?

Huyền bật cười :

- Bây giờ thì anh lại nhớ Tuyết. Nhưng anh nhớ được bao lâu ! Tôi sợ anh gặp nó , anh lại nổi xung lên mà gây sự với Tuyết... Được rồi , nếu anh tha thiết muốn gặp thì tôi sẽ có cách tìm Tuyết cho anh gặp...

Lượng mừng rơn , cảm ơn rồi rít. Chàng tái tứ tái tam khăn khăn nhờ Huyền đi tìm ngay Tuyết , rồi mới trở ra về. Nhưng định mệnh thật trớ trêu ! Lượng chỉ cần ở lại một phút thì đã gặp Tuyết ngay tại nhà Huyền , vì Lượng vừa đi khỏi thì Tuyết đến.

Vừa thấy Huyền , và chỉ cần nhìn gương mặt của Huyền , Tuyết hiểu ngay là Huyền đã biết chuyện. Tuyết thở ra vì thoát được cái khổ tâm phải kể lễ “đầu cua tai nheo” cho bạn nghe. Nàng lẳng lẳng ngồi xuống ghế , thản nhiên hỏi Huyền :

- Chị biết hết cả rồi chứ gì ?

Huyền kín đáo , nhẹ nhàng gật đầu , bảo Tuyết :

- Giá Tuyết đến sớm một phút thì gặp ông Lượng. Ông ấy vừa ở đây ra.

Tuyết tái mặt :

- Sao ? Ông Lượng kể cho chị nghe à ?

- Không phải. Ông Lượng đến đây tìm Tuyết. Ông ấy chưa biết tý gì cả. Ông ta hỏi tôi thì tôi chỉ ầm ừ. Và tôi cũng nói cho ông Lượng khỏi buồn là Tuyết bỏ đi không phải vì yêu người khác. Thế thôi...

Tuyết nắm tay Huyền :

- Cảm ơn chị. Chị nói giùm Tuyết như vậy là phải lắm... Vậy ai cho chị biết ?

Huyền nói dối để Tuyết đỡ khổ :

- Anh Văn cho biết ! Có phải Tuyết mới vào thăm anh Văn ở khám không ? Tôi vừa nhận được thư của anh ấy.

Gương mặt Tuyết tươi tỉnh thêm , nàng hỏi Huyền :

- Ô ! Thầy Văn gửi thư ra hỏi chị ? Có nhắn gì Tuyết không ?

- Nhắn Tuyết và tôi , tìm cách xin vào thăm anh. Anh có nhiều điều cần nói...

Rồi nàng chậm rãi bảo Tuyết :

- Mà cả thằng khôn nạn Kha cũng vừa tới đây !

Tuyết nín thở , hỏi :

- Sao ? Hắn đến đây à ? Mà đến đây làm gì ?

Giọng Huyền trở nên dịu dàng :

- Tôi đã chửi hắn thậm tệ ! Hắn bắt tôi , nhưng không trúng...

Rồi Huyền kể mọi việc xảy ra cho Tuyết biết. Nàng thêm , bớt ít nhiều , và nhất là giấu đoạn Hải đến , không kể cho Tuyết nghe. Huyền nói tiếp :

- Hắn đến đây cũng là để tìm Tuyết , vì theo tôi hắn thì có nhẽ hắn hối thật...
Tuyết vội gạt đi :

- Em van chị ! Đừng nói tới hắn nữa. Hắn bắn cả chị thì kẻ hắn thực là gớm
khiếp !

Huyền vào trong nhà , lấy cái súng lục Kha bỏ lại , đưa cho Tuyết :

- Đây , cái súng của Tuyết !

Thấy khẩu súng , mắt Tuyết sáng lên. Nàng đón khẩu súng như cướp giật ,
một nụ cười lạnh , dữ tợn nở trên môi nàng :

- Cám ơn Trời Phật đã trả lại tôi cái súng !...

Tuyết còn muốn nói mấy câu cho hả lòng căm phẫn , nhưng nàng sức nhớ
tới những lời tuyên bố huênh hoang mà nàng đã nói với Huyền trước khi đến
nhà Kha , khiến Tuyết sợ sùng nhìn Huyền , không nói tiếp nữa... Nàng
lặng lẽ cất cây súng vào trong “sắc”. Nhìn gương mặt lạnh của Tuyết ,
Huyền hiểu những mưu toan đang quay cuồng trong đầu óc Tuyết. Huyền ôn
tồn bảo Tuyết :

- Thôi Tuyết ạ ! Đừng có đùa một lần nữa. Dầu sao thì việc đã qua rồi , quên
đi là hơn.

Tuyết lắc đầu , thở dài :

- Chị tưởng Tuyết còn đủ lòng dạ “đùa” một lần nữa sao ! Tuyết không đùa
đâu , mà Tuyết cũng không thể quên được !

- Sao lại không quên được ! Cái gì ở đời cũng có thể quên được.

Tuyết ứa nước mắt nhìn Huyền , ấp úng , rồi đột nhiên hỏi Huyền :

- Nhưng nếu Tuyết “có bầu”... thì liệu có “quên” được không ?

Tuyết thốt ra được câu đó , thấy nhẹ hẳn cả người , vì nàng tìm đến Huyền ,
chính là để san sẻ với Huyền cái băn khoăn , lo lắng đang rày vò mình.

Nghe Tuyết nói , Huyền ngơ ngác hỏi :

- Sao lại “chửa” ? Mà “chửa” với ai ?

Tuyết rên rỉ :

- Trời ! “Chửa” với thằng khốn kiếp , chứ còn với ai nữa !

Huyền thờ người nhìn Tuyết và thấy mình cũng muốn phát khóc , nhưng
nàng cố bình tĩnh bảo Tuyết :

- Làm gì có chuyện đó ! Tuyết thấy thế nào mà nghĩ vợ vẫn như vậy ?

- Đáng nhẽ tuần vừa qua , Tuyết thấy “kinh” , mà chẳng thấy gì cả...

Huyền cười xòa :

- Rõ khéo ! “Đường kinh” trôi , suit là chuyện thường... Việc gì mà lạ..

Tuyết vẫn lắc đầu :

- Không phải là Tuyết lo viễn vông đâu. Em thấy nhiều triệu chứng lắm...

Huyền tò mò , sợ sệt nhìn bụng Tuyết , tưởng chừng cái bụng đó lớn mạnh
lên rồi. Huyền không biết nói thế nào để an ủi Tuyết , nàng thốt ra một câu
khiến Tuyết càng đau khổ thêm :

- Nhưng đã chắc gì là “chửa” với Kha , hay “chửa” với Lượng...

Tuyết khóc thành tiếng , nói với Huyền :

- Nhục nhã như thế đây chị ạ ! Nhưng em tin là nếu em “chửa” là “chửa” với Kha.

Huyền ngớ ngẩn hỏi :

- Sao cô biết ?

Tuyết gạt nước mắt , cười chua chát :

- Người ta bảo “ăn vụng nhớ lâu”. Trường hợp của Tuyết không phải là trường hợp ăn vụng , nhưng cũng đáng nhớ lâu hơn ăn vụng , nên Tuyết biết là nếu “chửa” thì là “chửa” với Kha..

Nghe Tuyết nói , Huyền tự nhiên cũng tin tưởng—một thứ tin tưởng không căn cứ vào đâu , nhưng mạnh mẽ—là Tuyết có thai với Kha. Huyền nghĩ tới những sự an bài trớ trêu của Định Mệnh... Huyền nhìn Tuyết , lắc đầu cố cưỡng lại mỗi tin tưởng băng quơ , nhưng vững chắc của mình :

- Vô lý ! Vô lý quá ! Đời nào lại có thể như thế được !

Tuyết thở dài :

- Chị tin đi.. Đời là vậy !

- Nếu có thai với hẳn thật , thì Tuyết tính sao ?

Câu hỏi của Huyền , chính Tuyết đã tự đặt cho mình không biết bao nhiêu lần. Phản ứng đầu tiên , ý nghĩ đầu tiên của Tuyết là sẽ tìm cách phá thai , nếu quả thực mình có “chửa”... Nhưng chỉ hai ngày sau , hình như giữa Tuyết và cái thai—trông tượng hay có thực—đã có sự mâu nhiệm cảm thông của tình mẫu tử , khiến Tuyết nghĩ rằng , dù cuộc đời nàng tan nát , dù có nhục nhã , đau đớn đến đâu chẳng nữa , nàng vẫn không thể nào làm cái việc mà một số gái chửa hoang coi như giải pháp cuối cùng , là phá thai.

Tuyết bình tĩnh trả lời Huyền :

- Em đã nghĩ đến chuyện phá thai , nhưng em thấy không thể nào làm thế được... Cái gì ở đời cũng là số kiếp cả. Vì vậy , nếu em có thai , em sẽ đẻ con , em sẽ nuôi đứa bé , dạy dỗ cho nó biết căm hờn kẻ đã làm cho nó phải ra chào đời , để nếu em không trả thù được , thì con mình sẽ trả thù cho mình... Trả thù kẻ mang danh là “bố” nhưng sự thực là kẻ không đội trời chung với nó.

Những lời Tuyết nói làm Huyền cũng thấy ớn lạnh. Huyền hoang mang không hiểu có nên tán thành Tuyết hay không. Huyền đợi một lúc lâu , mặc cho Tuyết trầm ngâm nhìn làn khói thuốc mà từ lúc tới , Tuyết hút liên miên như một kẻ , nghiện thuốc thực thụ. Rồi Huyền chậm rãi bảo Tuyết :

- Không phải là tôi muốn an ủi Tuyết đâu. Nhưng theo tôi thì Tuyết cũng đừng vội có những ý nghĩ , hàng động tuyệt vọng , liều lĩnh... Tại sao Tuyết không đi khám bác sĩ xem ?...

Tuyết lắc đầu :

- Tuyệt không đủ can đảm... Tuyệt sợ nếu đúng là sự thực thì sẽ phát điên mất ! Thà rằng cứ kéo dài cái tình trạng này , để dần dần làm quen với “sự thực” , hơn là phải đương đầu ngay với sự thực.

Thấy Tuyệt sửa soạn ra về , Huyền sực nhớ tới lời đã hứa với Lượng , vội hỏi :

- Nhưng lúc này Tuyệt ở đâu ? Mà ông Lượng cần gặp Tuyệt thì gặp ở đâu ? Dù sao chẳng nữa , cô cũng cần gặp ông ấy một lần cho nó đẹp...

Tuyệt lắc đầu :

- Gặp làm gì nữa ! Nhờ chị nói giùm với anh Lượng là anh còn thương Tuyệt thì miễn cho Tuyệt phải gặp. Còn biết nói gì với anh ấy ! Chả nhẽ lại nói những điều giả dối , mà nói sự thực thì nói làm gì cho anh ấy thêm buồn , có phải không chi.... Vả lại , lúc này Tuyệt ở lung tung , nay đây mai đó , có chỗ nào nhất định đâu...

Tuyệt về rồi , Huyền ngồi thừ suy nghĩ , lòng trống trải , chán nản. Không biết nghĩ thế nào , Huyền lấy giấy viết thư cho Hải. Nàng vội vàng , hấp tấp , vì biết rằng nếu lúc này mình không viết và không gửi cái thư đi ngay , thì không bao giờ nàng còn đủ can đảm viết nữa :

Anh Hải ,

Em không thể giấu giếm anh điều gì , nên em nói thực ý nghĩ và quyết định của em để anh rõ :

Ngay sau khi anh về rồi , em có nhận được thư anh Văn. Anh Văn cũng như Văn , đều không tán thành chuyện em yêu anh. Tiếp theo cái thư của anh Văn , là việc Tuyệt đến nhà em và Tuyệt cho em biết là hình như Tuyệt có thai với ông Khạ..

Tất cả những sự việc xảy ra , từ việc ông Văn đến vụ Tuyệt , anh cũng như em , đều không có trách nhiệm gì , nhưng em cảm thấy rõ rệt là em không được phép yêu anh , và dù có yêu anh , tình yêu đó cũng không đi tới đâu. Không phải là em thiếu quả cảm—mà có nhẽ em thiếu quả cảm thực—yêu mà không chịu tranh đấu. Em cũng không bi quan , nhưng em cho rằng tình yêu của em và anh kết thúc bằng một cuộc hôn nhân đầy hạnh phúc thì chẳng hóa đẹp lắm sao ? Em sinh trưởng trong hoàn cảnh nghèo , nên vẫn tin ở số mệnh và em tin rằng số kiếp chúng ta không thể đi đôi với nhau. Không phải chỉ một mình anh gặp sự cản trở về phía gia đình anh , về phía ông Khạ.. Mà chính em cũng phải đương đầu với sự phản đối của những người thân yêu và cả của... lương tâm mình... Cho nên lúc này mà chúng ta chỉ mới bắt đầu yêu nhau , nếu anh thương em thì anh giúp đỡ em để em đủ can đảm vĩnh biệt anh cho khỏi khổ về sau. Em cũng biết dứt tình là khó lắm , không biết em có đủ can đảm hay không , nhưng em sẽ cố gắng , em sẽ đau khổ mà xa anh...

Em đọc tiểu thuyết thấy những cuộc tình duyên lỡ dở thật đẹp , thật thơ

mộng. Nhưng trên thực tế cuộc đời , và căn cứ vào kinh nghiệm bản thân của em lúc này , thì những cuộc tình duyên lỡ dở cũng chẳng có gì mơ mộng , chỉ đầy nước mắt và đau thương... Nhưng chúng ta đành khóc mà xa nhau , anh Hải !

Vậy em xin anh từ nay đừng tìm đến em , đừng viết thư cho em. Vĩnh biệt anh !

Em ,

HUYỀN

Viết xong , Huyền không đọc lại , vội nhét vào bao thư. Không buồn mặc áo dài , Huyền đi ra phố , vút cái thư vào thùng thư gần đây một cách vội vàng hấp tấp , vì Huyền biết nếu không viết ngay , gửi ngay , chỉ một nửa giờ sau , nàng có thể thay đổi ý kiến...

SÔNG

Phần II

Chương 10

Tuyết nhìn đồng hồ , thấy đã bảy giờ , nhưng nàng không vội vàng. Tuyết bình thản nhìn vào gương soi , chải lại mớ tóc. Tuyết có hẹn gặp Công bảy giờ chiều , trước cửa rạp Eden , để hai người cùng đi xem chớp bóng. Vì từ cái buổi đánh phé ở nhà Tháp , Công cai cú Tuyết ra mặt , công nhiên theo đuổi Tuyết. Còn Tuyết thì chỉ nghĩ đến chuyện lợi dụng thế lực của Công để trả thù Kha. Trong sự hăm hở trả thù , Tuyết không ngừng , không lưỡng lự trước bất cứ phương tiện nào và nàng đặt cả một kế hoạch quyến rũ Công để biến Công làm tay sai cho mình.

Đã bảy giờ hai mươi phút mà Tuyết vẫn chưa chịu đi. Kinh nghiệm đã dạy cho Tuyết biết đối với đàn ông , càng khinh bạc , cao kỳ bao nhiêu , thì họ càng bám riết bấy nhiêu. Cho nên Tuyết muốn làm khổ Công , bắt Công phải điều đứng chờ đợi... Nàng biết rằng dù có đến chậm một giờ đồng hồ , Công cũng không thể bỏ ra về. Mãi tới tám giờ kém mười lăm , Tuyết mới lững thững ra đi , và khi vừa nhìn thấy bóng dáng nàng từ ngoài đường bước vào “passage Eden” , bộ mặt khó đăm đăm của Công đã vụt trở nên tươi tỉnh và Công vội vã rào bước tới đón nàng. Cũng chẳng buồn xin lỗi về sự đến chậm , Tuyết nở nụ cười duyên dáng nói với Công :

- Anh đến từ bao giờ ?

Công bèn “kể khổ” không phải là để trách Tuyết đến chậm , mà là để Tuyết thấy cái si tình của mình :

- Anh đến sớm một giờ , Tuyết đến trễ một giờ. Cộng là hai giờ... Hai giờ

chờ đợi bằng hai thế kỷ...

Nửa mùa mai , nửa mùa hè , Tuyết trả lời :

- Thế là anh sống dài tới hai thế kỷ. Anh vì chờ em mà được sống lâu như vậy , còn oán gì em nữa !

Rồi chừng để Công khỏi nhận thấy giọng mùa mai của mình , Tuyết vội nói dối :

- Nói thực chứ em đến chậm , em cũng sốt ruột , nhưng có hai con bạn đến chơi , chúng ám dữ quá , không có cách nào tổng cổ chúng đi ngay được... Thôi anh vào lấy vé đi..

Công nhìn đồng hồ , bảo Tuyết :

- Nhỡ xuất rồi ! Có nhẽ chúng tar a nhà “Givral” gần đây , uống cái gì , rồi đợi xem xuất chín giờ thì hơn , Tuyết nghĩ thế nào ?

Sự thực Tuyết không muốn tới nhà hàng Givral , mà cũng không muốn đi “xi-Nê”â , vì nhà hàng Givral là nơi gặp gỡ của những kẻ ăn sài sang trọng. Tuyết rất có thể gặp Lượng , gặp Kha ở đó , mà gặp họ lúc này đối với Tuyết là một cực hình. Tuy nhiên , Tuyết đã đặt kế hoạch là sẽ chiều lòng Công , quỳn rũ Công bằng đủ mọi cách , cho nên Tuyết đành tặc lưỡi trả lời Công :

- Dạ , đi đâu cũng được...

Vừa bước chân vào nhà hàng Givral , Tuyết đảo mắt nhìn khắp phòng , và không thấy ai quen , Tuyết bình tâm ngồi xuống bên một cái bàn còn trống. Nhưng Công vừa hỏi được một câu “Em dùng gì” , và Tuyết chưa kịp trả lời , thì đã nghe tiếng xì xào ở bàn trước mặt Tuyết , có ba thanh niên đang trở mắt nhìn Tuyết. Tuyết không biết ba thanh niên là ai , nhưng hình như họ biết Tuyết , và một thanh niên vừa cười , vừa nói , đủ để cả Công và Tuyết nghe thấy :

- Chà ! Công chúa Bạch Tuyết thật là đẹp mê hồn. Chỉ tiếc hoàng tử hơi già...

Nghe thanh niên nói , Công lặng người , sượng sùng nhìn Tuyết , chỉ sợ Tuyết buồn , vì sự thực đối với tuổi Tuyết , thì Công quả có hơi già... Còn Tuyết thì mặt nóng bừng bừng. Từ khi bị cưỡng hiếp , mỗi cảm hờn của Tuyết đối với đàn ông chỉ đợi bất cứ cơ hội nào là bùng nổ. Và trong lúc bất ngờ nhất , Tuyết lẳng lặng đứng dậy , đi sang bên bàn ba gã thanh niên , hất hàm hỏi thanh niên vừa thốt ra câu nói trên :

- Anh vừa nói gì , anh nhắc lại cho tôi nghe nào !

Thấy Tuyết mãnh mẽ , thanh niên nhếch mép cười sỗ lá :

- Tôi bảo “Công chúa Bạch Tuyết thật là đẹp mê hồn. Chỉ tiếc là hoàng tử hơi già”.

Thanh niên vừa nói xong , thì Tuyết đã lấy hết sức bình sinh tát tới tấp vào mặt thanh niên. Trong lúc bất ngờ , thanh niên không kịp phản ứng , chỉ biết đỡ đòn một cách rất thảm hại. Còn hai thanh niên cũng chỉ biết đứng trơ như

phồng , nhìn Tuyết tát bạn mình. Kịp đến lúc Công chạy sang , nắm lấy tay Tuyết , và chủ nhà hàng cùng các chiêu đãi viên bầu quanh lấy Tuyết , Tuyết mới chịu ngừng tay. Trước khi quay trở về bàn mình , Tuyết còn hỏn hển nói :

- Nếu chúng mày còn nho nhoe , tao sẽ cho mỗi đứa một miếng “Judo”.
Sự thực Tuyết rất yếu và nàng cũng chưa hề học võ Judo. Nhưng bài học mà Tuyết nhận được của Kha đã được Tuyết ghi tâm khắc cốt và nàng áp dụng bài học đó lần đầu với bọn Công , Tháp và thầy thắng lợi. Lần này nàng lại áp dụng với ba thanh niên , nàng lại thấy thắng lợi , vì ba thanh niên nghe Tuyết nói sẽ cho mỗi người một ngón đòn Judo thì đều chột dạ. Ba chàng tuy tốt mã , nhưng nhát gan , nhất là không biết Judo là gì. Họ thường nghe kể chuyện những cô thiếu nữ mình hạc xương mai , một mình hạ năm sáu chàng thanh niên , nên đành chửi đồng mấy câu cho đỡ ngượng , rồi vội vã thối lui...

Trở lại bàn , Công nhìn Tuyết với con mắt vừa kính phục , vừa biết ơn , nói với Tuyết :

- Em cho chúng một bài học xứng đáng tuy hơi tàn bạo. Anh cũng không ngờ em lại biết cả Judo !

- Em có biết Judo gì đâu ! Em “trộ” chúng đấy chứ !

Chàng trở mắt nhìn Tuyết :

- Trời ! Nếu quả thực em không biết võ mà dám đánh chúng như vậy thì anh cũng chịu em...

Tuyết nhìn Công , nói như rót vào tai Công :

- Em thấy chúng dám dả động tới anh , thì em không giữ được bình tĩnh !...
Thấy Tuyết nói sở dĩ nàng hành hung người thanh niên vì hấn xúc phạm tới Công , mũi Công nở ra hỉ hả. Công đã từng hoạt động cách mạng , tranh đấu chính trị , đã từng làm Bộ trưởng , Công già dặn kinh nghiệm trường đời , nhưng lúc này , Công ngây ngô , hí hửng như một chính khách hét ra lửa , nhưng không ngại quỳ dưới chân một con bé mười sáu tuổi hoặc một con dĩ thập thành , trao cả số phận đất nước cho con bé ranh con , mặc con bé muốn làm mưa gió gì cũng mặc...

Công hí hửng tưởng Tuyết vì yêu mình , mà mạo hiểm tát thanh niên “cao bồi”. Nhưng nếu Công biết hành vi gây sự của Tuyết bắt nguồn từ cái buổi Tuyết bị cưỡng hiếp nên trả thù đời , thì Công đã hết lý do để tự hào ! Thấy Công hí hửng , Tuyết cười thầm , thêm coi khinh , coi thường bọn đàn ông mù quáng.

Ngồi trong rạp , Công lại càng mù tịt hơn nữa : Hương thơm của nước hoa , của phấn , hương thơm của da thịt Tuyết , cộng với những khóe mắt , những nụ cười , những dáng điệu lơ lả , kín đáo của Tuyết , làm Công ngây ngất , tưởng chừng như trong suốt cả quãng đời tranh đấu liên miên cho lý tưởng ,

cho quốc gia , cho sự nghiệp bản thân v.v... chàng chưa hề được hưởng những phút giây nào say sưa như lúc này , chàng ngồi bên một cô gái cũng chẳng còn gì là ngây thơ , trong trắng , không những không rung động , không thương yêu Công mà chỉ nghĩ đến chuyện lợi dụng Công... Ảo ảnh của tình yêu ! Cũng như cái phim mà hai người xem hôm đó là phim “Ảo ảnh cuộc đời”. Và khi người đàn bà trong phim , cất tiếng ca , khóc cho nhân thế , tiếng ca như xé ruột gan , thì Tuyết cảm thương cho đời mình , không giữ được xúc động , gục đầu vào vai Công để khóc , khiến Công càng thêm cái “ảo ảnh” là Tuyết yêu chàng và Công bối rối dỗ Tuyết :

- Tuyết làm sao thế ? Tuyết xúc động phải không ?

Tuyết cũng không hiểu mình xúc động thực hay nàng đóng kịch với Công , không biết mình cảm thương vì chuyện phim hay cho cuộc đời mình. Nhưng sự thực là nước mắt nàng chảy xuống ướt cả vai Công làm Công lại càng “mù” thêm , tin tưởng những giọt lệ của Tuyết là vì Công mà rơi. Cho nên khi Tuyết hỏi chàng , trong cơn thổn thức “Em có mối thù ghê gớm phải trả , liệu anh có sẵn sàng giúp em không” thì Công thề thành khẩn , thiết tha hơn cả trước kia chàng thề khi nhập đảng cách mạng :

- Anh thề với em , dù bất cứ việc gì , dù khó khăn , nguy hiểm , em cần tới anh , anh cũng sẵn sàng cúc cung tận tụy vì em...

Tuyết cầm bàn tay Công , siết chặt để tỏ lòng biết ơn. Nàng thủ thỉ bên tai Công :

- Để lát nữa , khi trở về , em sẽ kể anh nghe. Mà tối nay , anh có thể vắng nhà được không ?

- Được lắm chứ ! Anh vắng nhà là thường... Chiều hôm nay , trước khi đi , anh đã nói ở nhà là anh đi đánh mạt chược , đến khuya hoặc sớm mai mới về...

- Nếu thế , tối nay xin mời anh đến ngủ ở nhà em ,

Công mừng rơn , vội hỏi :

- Nhưng em ở đâu ? Ở với ai ?

Tuyết điềm nhiên :

- Em ở đường Trương Minh Giảng với ông già thân sinh ra em. Nhưng hôm nay , ông đi Hồ Nai thăm người bạn , vài ngày mới về , ở nhà chỉ có một mình bà cô họ của em...

- Vậy sao em không cho anh biết nhà để anh xuống thăm em. Tội gì mà phải hẹn nhau ở xi- Nê , khiến suýt xảy ra chuyện không hay. Cũng may mà ba đứa con trai đều hèn nhát , chứ chúng ngỗ ngược , đánh lại em thì thật anh mang hận...

Tuyết tỉnh tứ nhìn Công :

- Vì anh mà em gặp chuyện không hay thì càng hay chứ sao !... Còn chỗ ở của em , anh là người duy nhất mà em tiết lộ. Bởi vì em biết...

- Em biết sao ?

- Em biết là dù anh có biết rõ gia đình nhà em , anh cũng không coi thường em. Em biết là anh không giả dối , không bao giờ lừa gạt em.

Chính Tuyết đang mưu tính lừa gạt” Công , nhưng Tuyết khôn ngoan chặn họng Công trước , khiến Công không những không nghi ngờ gì Tuyết , mà còn phải thề sống thề chết về lòng chung thủy của mình để Tuyết khỏi nghi ngờ.

Vì vậy , sau khi tan chớp bóng , Công không những ngoan ngoãn , vui vẻ , mà còn tự cho là một vinh hạnh , vinh hạnh được đưa Tuyết về nhà , vinh hạnh được ngủ nhà Tuyết , cái nhà mà Tuyết đã mua cho cha bằng tiền của Lượng !

Căn nhà của cha Tuyết ở mãi đường Trương Minh Giảng nổi dài , phải vượt qua cái “lỗ lội Vườn Xoài” , xuyên qua bao đường hẻm mới tới nơi. Công để xe ở ngoài đường , hoan hỉ đi theo Tuyết , y như cái thời niên thiếu , chàng hoạt động bí mật , lặn lội vào những ngõ hẻm để phát truyền đơn chống Đế quốc , chống bù nhìn. Trước kia chàng chạy theo cái “ảo ảnh” chính trị , thì lúc này , chàng chạy theo “ảo ảnh” tình yêu... đều là ảo ảnh cả ! Nhưng hăm hở thì lúc nào Công vẫn hăm hở !...

Căn nhà của ông Phó tương đối không đến nỗi lụp sụp , tồi tàn. Nhà có hai gian : ở phòng ngoài , để tưởng nhớ quê hương , ông Phó đã bày biện giống hệt phòng khách nhà ông thời ông chưa di cư : cái tủ chè , bộ trường kỷ , cái sập , cái lư hương , tất cả đều có vẻ cổ kính , khiến Công nhìn ngấm gian phòng , gật gù khen :

- Anh không ngờ nhà Tuyết lại đặc biệt thế này ! Thật là ấm cúng !

Tuyết cười :

- Mỗi khi trở về nhà , Tuyết cũng “xưa” như những đồ đạc trong nhà nay. Ở nhà Tuyết không có cà phê , mà chỉ có chè tàu của “ông cụ” dùng để đãi khách. Nếu anh thích thưởng thức chè tàu , thì Tuyết pha trà mời anh uống. Uống trà xong , nếu anh thích đánh cờ tướng , thì Tuyết cũng sẵn sàng tiếp anh , vì Tuyết đánh cờ cũng tạm hầu anh được vài nước... Ông già của Tuyết có bộ quân cờ đẹp lắm...

Công trở mắt nhìn Tuyết :

- Tuyết cũng biết đánh cờ tướng ?

Vẫn cái cười bí mật trên môi Tuyết :

- Tại sao không ? Mà chưa chắc anh đã hạ nổi Tuyết. Có nhẽ anh vẫn đinh ninh Tuyết chỉ biết khiêu vũ chứ không biết đánh cờ tướng. Sự thực , Tuyết học khiêu vũ vì mình cần sống với đời thì cũng phải “đợt sóng mới” cho khỏi bị loại ra ngoài vòng “chiến” , chứ Tuyết cũng chả ưa thích lắm ! Đánh cờ vui hơn nhiều chứ !

Công nhìn Tuyết , chưa hết ngạc nhiên. Trong khung cảnh cổ kính của gian

phòng , Tuyết không còn có vẻ gì ngỗ ngược của cô thiếu nữ đã tát tai người thanh niên ở tiệm Givral; Tuyết vận chiếc quần thâm , cái áo cánh trần , rộng , dịu mềm như một thực nữ con một ông đồ nho , thông thả lấy bộ trà ra lau , dung dị pha trà , và khi ngón tay thon thon , trắng trẻo của nàng nâng chén trà tỏa hương thơm ngào ngạt , cung kính mời Công , thì cảm tưởng của Công là mình đã lạc lối tới Đào Nguyên để chung hưởng hạnh phúc với nàng tiên “Bạch Tuyết”...

Tuyết nâng chén trà thứ ba mời Công rồi hỏi :

- Anh biết đánh cờ chứ ?

- Dĩ nhiên là biết ! Nhưng tội gì mà đánh cờ lúc này. Chúng mình còn bao nhiêu chuyện cần nói với nhau.

Tuyết tinh quái nhìn Công khiến Công ngây ngất :

- Không ! Không phải là đánh cờ thường , mà là đánh cuộc , đánh lấy “giải” hẳn hoi.

Công tò mò hỏi :

- Đánh cuộc như thế nào ? Và “giải” là cái gì ?

Vẫn nụ cười tinh quái trên môi Tuyết :

- Em không biết anh có cao cờ hay không , nhưng em muốn đánh cuộc với anh thế này : anh đánh với em một ván cờ , nếu em thua , anh bắt em làm gì em cũng xin vâng. Nhưng nếu em thắng , anh sẽ phải cam đoan giúp em một điều , một điều kể ra cũng khó , nhưng khó là khó với em , chứ đối với anh thì em biết là dễ ợt... Vậy anh có bằng lòng không ?

Công vẫn tự phụ về nước cờ bay bướm , hiểm hóc của mình , nên chàng tin chắc dù có chấp Tuyết cả một xe , chàng vẫn thắng như thường. Chàng bèn tủm tỉm cười với Tuyết :

- Trước hết , em cho anh biết nếu anh thua , anh sẽ phải làm gì , để anh xem có thể làm được không ?

Vì đã có kế hoạch trước , Tuyết trả lời không lưỡng lự :

- Anh chỉ cần giúp em một điều... Anh chắc biết bọn ông Văn , Hồ và Thịnh ?

- Ông Văn thì anh biết ! Hình như ông ta mới bị bắt phải không ?

- Đúng. Ông Văn là thầy dạy học của em , ông bị bắt cùng Thịnh , Hồ , vì có người vu cho là tình nghi chính trị lằng nhằng... Vậy anh có thể can thiệp cách nào cho ba người đó ra không ?

Công suy nghĩ , rồi trả lời :

- Kể ra thì cũng không phải là dễ. Tuy nhiên , anh cũng có thể làm được , miễn là em nhận điều khoản của anh.

Tuyết vội hỏi :

- Điều khoản thế nào ?

Công cười bí mật :

- Điều khoản kẻ ra thì dễ , mà cũng rất khó , anh chỉ sợ em không khứng chịu !

Tuyết tỏ vẻ sốt ruột :

- Anh cứ nói đi !

Công vẫn cười :

- Anh nói ra sợ em giận ! Em thừa đoán điều ao ước tha thiết nhất của anh lúc này chứ gì ?

Tuyết hiểu ngay. Hình như nàng không ngạc nhiên và nàng thẳng thắn nhìn Công :

- Em biết rồi. Em xin hứa với anh là ngay tối hôm nay , nếu em thua , em sẽ thuộc về anh , cả thể xác lẫn tinh thần...

- Thực không ?

Tuyết cương quyết :

- Em không nói đùa. Nhưng anh cũng cần suy nghĩ kỹ. Anh đừng tưởng rằng cờ em là hạng “bét” đâu.

Công chắc chắn thể nào mình cũng thắng , chàng mở cờ trong bụng , bảo

Tuyết :

- Chính em mới cần suy nghĩ. Chứ anh thì không có gì phải suy nghĩ cả.

Tuyết đưa ngay ngón trỏ , “móc xỏ” luôn với ngón tay Công :

- Vậy “móc xỏ” anh. Xin lấy danh dự....

- “Lấy danh dự”...

Tuyết đi lấy bàn , quân cờ ra bày... Tuyết sở dĩ dám thách đố Công là vì từ năm lên mười hai tuổi , nàng đã có ông bác—anh ruột của ông Phó , cha đẻ ra Tuyết—là một cụ đồ nho , một tay quán quân cờ ở Bắc Việt , dạy đánh và truyền cho nhiều ngón đặc biệt. Tuyết lại thông minh , ham mê cờ , nên ngay từ lúc mới mười bốn , mười lăm tuổi , nàng đã hạ nhiều tay danh cờ , và cả đến bác của Tuyết , nhiều khi cũng bị đồ đệ “vân” cho thất điên bát đảo , dở sống dở chết , có khi cụ đồ thua cháu , vác cả bàn cờ ra choảng cháu...

Tuyết tin ở tài mình , cố tình thách đố Công. Tuy nhiên , nàng cũng vẫn không dám chủ quan khinh địch và nàng tự nhủ : “Biết đâu hắn chẳng cao cờ hơn mình , nếu mình thua thì âu cũng là số kiếp muốn cho ta phải hiến thân cho hắn , số kiếp muốn cho thầy Văn vẫn phải ngồi tù”.

Bày bàn cờ xong , Tuyết mỉm cười :

- Nào ! Xin mời anh đi trước !

- Tiên chủ hậu khách. Nhất là khi chủ lại thuộc phái đẹp.

- Dạ ! Vậy em xin đi trước.

Vừa nhập cuộc , Tuyết đi vài nước ngó ngán , cốt để Công coi thường Tuyết.

Quả nhiên , Công bị lừa và chàng mỉm cười , nói với Tuyết :

- Anh nói em đừng giận. Có nhẽ anh vừa đánh vừa ngắm em , cũng vẫn thắng em !

- Em cũng lo như vậy.

Nhưng chỉ năm phút sau , Tuyết đã đổi cách đánh. Tuyết có lối tấn công vũ bão , xử dụng pháo đầu một cách “thần sầu quỷ khốc” và trong lúc xuất kỳ bất ý , Tuyết đã khởi sự đột tấn công đầu tiên , “khu” của Công một con “mã” , khiến Công ngơ ngác , chột tỉnh , thì vòng vây đã thắt chặt...

Tuyết biết tài đánh cờ của Công chưa có ngón gì là tuyệt kỹ , nên nàng rất bình tĩnh. Nàng rất có thể đánh tới tấp , kết thúc ván cờ ngay , nhưng nàng biết như vậy không khỏi làm cho Công bẽ mặt , cho nên nàng đành đổi chiến lược , cốt để Công lâu thua cho đỡ nhục. Nàng nhìn Công , cười tủm tỉm :

- Ai bảo anh chủ quan khinh địch , nên mất một mã với em. Anh đừng tưởng đàn bà nông nổi , không biết đánh cờ... Em được một ông bác dạy cho nhiều ngón tí truyền , anh phải coi chừng kéo nhờ thua thì... đêm nay anh ráng mà... xây mộng một mình...

Mất cây mã—Công chỉ sở trường có lối “mã giăng”

- Công toát mồ hôi... Công cố gắng gỡ nước cờ bí thì nhìn lại chiến trường thấy tứ bề vướng mắc , chàng đã thất cơ lú nào không biết. Hồi tưởng lại ván bài “phé” ở nhà Tháp , Công hiểu Tuyết là hạng “quái kiệt” thì đã quá chậm.

Anh nhìn Tuyết cười gượng :

- Chiến thuật của em thật là độc đáo. Có nhẽ anh chịu thua em mất !

Tuyết vội dõ khéo để Công đừng vội thất vọng :

- Anh mới kém em một cây mã. Đã ăn thua gì.

Công lắc đầu :

- Vẫn biết là chỉ kém một cây mã , nhưng quân của anh rời rạc quá. Em làm anh lạc hết cả đạo pháp thì còn “đánh đấm” làm sao được !

Công cũng chống đỡ một cách tuyệt vọng , rồi sau khi mất luôn một pháo , một mã , chàng đành cố làm ra vẻ mã thượng chia tay bắt tay Tuyết :

- Thôi anh đành chịu thua ! Quả là em cao hơn anh một bậc !

Tuyết bắt tay Công thật chặt , nở một nụ cười đắc thắng mà nàng cố làm ra vẻ khiêm nhường :

- Số kiếp đẩy anh ạ ! Số em chưa được gồi đầu tay anh để nói chuyện đời...có phải không anh ?

Tuyết nói vậy , nhưng chưa bao giờ nàng thấy tự bằng lòng mình vào lúc đó. Nàng không phải nhờ cậy Công , mang ơn Công mà vẫn bắt Công phải can thiệp để Văn , Thịnh... được trả tự do. Nàng lại không phải miễn cưỡng yêu Công mà vẫn làm cho Công phải say mê nàng. Nàng thấy cũng chẳng cần phải thổ lộ mối thù của mình cho Công biết—như hồi chiều nàng đã dự định—để nhờ Công giúp đỡ. Tuyết biết Công buồn , buồn vì thua cờ , và nhất là buồn vì không được “ôm cái hỏa diệm sơn mà ngủ” như chàng vẫn mong ước...

Cho nên tuyết càng tỏ vẻ triu mến , an ủi Công như một người chị an ủi đứa em vừa lỡ tay để bay mất quả bóng xanh , đỏ của nó. Tuyết dịu dàng nói với

Công :

- Em dọn gối , mền cho anh đi ngủ nhé. Gần hai giờ sáng rồi còn gì.

Công cố giọng pha trò :

- Đêm nay chắc sẽ là đêm dài vô tận đối với anh... Thôi anh đành thức trắng đêm nay để mai đi lo cái việc mà anh đã cam kết với em. Đúng như em nói , ở đời cái gì cũng có “số” phải không em ?

Ngoan ngoãn như một người vợ hiền sẵn sóc chồng , Tuyết lẳng xẵng căng mùng , lấy gối , thu xếp chỗ ngủ cho Công , và khi Công lom khom chui vào cái mùng không lấy gì làm sạch sẽ , dành riêng cho khách , Tuyết siết tay Công , nói nựng bên tai :

- Em không được gối đầu tay anh đêm nay là tại anh đây. Đáng nhẽ em bắt đền anh... Vậy anh gắng mà ngủ cho ngon nhé !

Rồi Tuyết đi vào buồng trong. Nàng muốn cười phá lên một tiếng thật lớn để diễn tả tất cả niềm khoái trá của mình... Nàng trèo lên giường bà cô , vui vẻ nói với bà cô sắp ngủ , như ngày xưa , Tuyết rúc đầu vào nách mẹ cho khỏi sợ ma :

- Cô chìa tay cho cháu gối đầu tay ! Cháu thích quá.

Bà cô của Tuyết , không hiểu sao Tuyết lại trở lại con nít đến thế , nhưng vốn chiều và sợ cháu , bà cũng chìa cánh tay cho Tuyết gối.

Nàng ôm cô , ngủ một giấc ngon lành , không biết rằng Công đã loay hoay dậy đi tiểu tiện ba , bốn lần và đêm hôm đó đối với Công quả là một đêm dài vô tận...

Sáng hôm sau , khi Tuyết thức dậy , nàng đã thấy Công thông giọng ngồi uống nước trà tàu trên sập.

- Anh ngủ ngon không ?

Công cười xòa :

- Cũng chả lấy gì làm ngon ! Anh đợi em dậy , để rủ em đi ăn phở , rồi anh về.

Tuyết vội vàng đánh răng , rửa mặt , trang điểm qua loa rồi đi cùng Công r axe. Nàng hết sức chiều chuộng Công để Công quên cái thất bại chua cay đêm trước.

Nàng cũng không hề dả động , nhắc tới chuyện Văn , Thịnh , vì nàng biết Công sẽ thực hiện bằng được , lời cam kết “danh dự” với nàng. Ăn phở xong , Công nói với Tuyết trước khi chia tay :

- Em có thể báo tin cho bọn Văn , Hồ biết là chỉ trong một tuần lễ nữa , họ sẽ được trả tự do..

- Da ! Cám ơn anh. Bao giờ anh lại xuống với em , để em đợi ?

- Chiều mai , anh sẽ đến đón em...

Khám Chí Hòa , ngày... tháng...

Tuyết ,

Những người bị giam thường có cái tâm trạng đặc biệt là đối với bản thân mình thì thần nhiên , bình thản , chỉ băn khoăn , lo buồn cho những người... Ở bên ngoài. Có nhẽ vì thế , mà sau khi nghe Tuyết kể câu chuyện không may của Tuyết , thầy thấy thương Tuyết lắm...

Để Tuyết khỏi buồn , thầy sẽ kể một câu chuyện thực của chính bản thân thầy cho Tuyết nghe.. Ở trong tù , người ta sợ nhất không biết dùng thời giờ làm gì cho nó trôi qua , cho nên thầy sẽ viết thật dài để Tuyết đọc cho “đã”. Và kể câu chuyện này , thầy có hai dụng ý : thứ nhất là để tự giải thoát khỏi một ám ảnh của quá khứ có nhẽ vẫn tiềm tàng chi phối cuộc đời mình , thứ hai là để Tuyết suy nghiệm ra rằng sống ở đời , chúng ta có vùng vẫy đến đâu cũng không thoát khỏi sự an bài tàn khốc của định mệnh và Tuyết đừng tự rày vò làm gì cho thêm khổ vào thân.

Những người tự kể chuyện đời mình thường vô tình hay cố ý , có khuynh hướng tự đề cao mình , gán cho mình những tình cảm , ý tưởng mà mình không có... Thầy sẽ cố gắng để khỏi mắc cái tật đó. Thầy sẽ kể không thêm , không bớt , không thi vị hóa mà cũng không bi kịch hóa câu chuyện tự nó đã thê thảm rồi...

...Hồi đó—cách đây khoảng hai mươi năm—thầy đang học năm thứ ba trường Luật và đã đính hôn cùng một nữ sinh—em gái của một giáo sư , thầy dạy học cũ của thầy—nổi tiếng đẹp , thùy mị. Thầy chỉ đợi khi ra xong là cưới vợ , tiểu đăng khoa , rồi đại đăng khoa. Đối với một thanh niên của thời đại 1940 , giấc mơ ái tình và sự nghiệp như thế kể đã là oai lắm !

... Một buổi chiều , thầy đang lang thang thả bộ trên con đường “Hàng Bông Thợ Nhuộm” , thì một người thầy tướng già , gầy ốm trong cái áo the thâm ngả màu sương nắng , tay cắp cuốn sách và cái ô , lẻo đẻo vừa đi theo thầy , vừa chăm chú nhìn :

- Cậu này thông minh , nhưng số vất vả lắm.

Nghe thầy tướng nói , tôi ngoảnh cổ lại , nói đùa :

- Đón mơ hồ như vậy thì đoán làm gì ? Nếu thầy nêu được điểm gì thật rõ rệt về quá khứ hoặc tương lai tôi , thì tôi sẽ biếu thầy một hào—(một hào thời đó bằng một trăm đồng lúc này).

Ông thầy tướng vẫn chăm chú , vừa đi , vừa nhìn tôi , trả lời :

- Cậu muốn biết về quá khứ hả ? Trong gia đình cậu , có một , hai người đã mất vì một bệnh hiểm nghèo—chẳng hạn như bệnh lao—cậu có chịu lời tôi đoán không ?

Tôi sững sờ nhìn lão thầy tướng vì quả thực cha tôi và anh tôi đều mất vì bệnh lao. Tôi phải cố làm vẻ không tin , nói với ông già :

Kể cũng tạm cho là đúng đi ! Thế còn hiện tại và tương lai , ông thử đoán một lời nữa xem nào !

Người thầy tướng cười :

- Xem ý cậu vẫn chưa chịu tin. Vậy tôi đoán về hiện tại và tương lai ho cậu nghe nhé ! Cậu hiện đang tính chuyện thi đậu khoa rồi sẽ đại đẳng khoa. Nhưng tôi nói cậu đừng giận , sẽ chẳng có tiểu đẳng khoa lẫn đại đẳng khoa gì ráo ! Bây giờ nói thì cậu không tin , nhưng cậu cứ nghiệm lời tôi nói xem có đúng không !

Tôi lặng người , nhìn lão thầy tướng không biết nên tin hay không nên tin. Sự thực thì tôi vẫn rấp tâm sau kỳ thi ra thì cưới vợ : tôi chỉ còn cách kỳ thi có ba tháng , mẹ tôi cũng đã đưa sính lễ tới nhà thầy dạy học tôi , thế mà lão thầy tướng lại nói đừng đứng lên là tôi sẽ không thi , và cũng không cưới vợ , thì còn trời đất nào nữa ! Nhưng tôi bắt đầu thấy sợ lão thầy tướng. Không hiểu sao tôi không muốn hỏi thêm , tôi giờ “vì” lấy một hào , đưa cho lão , rồi đi thẳng. Tôi là người không tin ở khoa tướng số , nhưng lời nói của lão thầy tướng , gặp bên lề đường , không khỏi làm tôi suy nghĩ , hoang mang... Ngay chiều hôm đó , tôi về gian “gác” tôi thuê chung với một người bạn , thì một thiếu nữ vận đại tang đang đợi tôi : Thiếu nữ là cô Hoài , người đồng tỉnh với tôi. Tôi không quen thiếu nữ , và trước kia , chỉ gặp nàng một , hai lần ở nhà một người bà con , nên tôi không khỏi lấy làm lạ tại sao nàng lại tìm đến tôi , mang theo một cái va- Li thật lớn. Hỏi nàng để tang ai , thì Hoài khóc , kể cho tôi biết cha nàng mới chết được ba ngày , nàng ra mộ viếng một cha xong thì thu xếp quần áo , trốn ra Hà Nội , vì nàng không chịu nổi sự hành hạ của người di ghẻ tàn ác.

Nàng cho tôi biết là nàng không dám đến những những người quen biết , nên nàng đành tìm đến tôi , vì nàng nghe tiếng tôi là “người có học và đứng đắn” , nàng yêu cầu tôi cho nàng ở nhờ ít bữa , đợi nàng kiếm được công ăn việc làm sẽ tìm chỗ ở khác. Tôi không ngờ nàng chính là hiện thân của Định Mệnh đến là đảo lộn cuộc đời tôi như thầy bói toán , nên tôi vui vẻ nhận lời , mặc dầu tôi biết sự có mặt của nàng trong gian gác “popte” của chúng tôi , sẽ gây cho tôi nhiều khó khăn , ngộ nhận , vì cô nữ sinh , vợ chưa cưới của tôi , thỉnh thoảng vẫn đến thăm tôi , cùng lũ em nghịch ngợm của nàng... Nhưng làm thế nào từ chối nổi một thiếu nữ bơ vơ , mang va- Li đến tìm tôi , vì tin ở sự “có học và đứng đắn” của tôi. Tôi cũng cần nói thêm là khi tôi nhận lời để nàng ở tạm với chúng tôi , tôi không có manh tâm lợi dụng nàng. Không phải vì tôi cao thượng , quân tử... Sự thực , hồi đó tôi cũng đã lợi dụng một , hai thiếu nữ , thuộc những gia đình trưởng giả , giàu sang : những gia đình hóm hỉnh và những cô thiếu nữ hám danh này cũng chả yêu gì tôi , chẳng qua họ thấy tôi có mảnh bằng thì cũng định lợi dụng tôi , nên tôi cũng trả lại cho họ bằng “thứ tiền cùng loại”. Tôi lợi dụng họ mà không hối hận vì dù họ có bị bỏ rơi , họ vẫn kiếm được những người chồng bác sĩ , luật sư.. danh giá hơn tôi. Trường hợp của Hoài thì khác hẳn : Tôi không thể táng tận lương tâm đến mức độ lợi dụng hoàn cảnh thương tâm của một

thiếu nữ , tìm đến tôi vì tin ở nơi tôi...

Hơn nữa , khi nghe nàng tuyên bố vì biết tiếng tôi là “người có học và đứng đắn” thì “anh hùng tính” của tôi nổi dậy và tôi tự cho là một bốn phần phải giúp đỡ , an ủi nàng.

Thoạt đầu , tôi cũng không để ý đến sắc đẹp của Hoài vì hình ảnh người vợ chưa cưới choán hết tâm trí , khiến tôi không nhìn thấy ai , không cần phân biệt ai là xấu , là đẹp...

Nhưng hai ngày sau , người bạn cùng sống “popote” với tôi , vốn là một thi sĩ thời danh , nói với tôi :

- Anh có nhận thấy cô Hoài có đôi mắt đẹp lạ kỳ không. Tôi chắc hai nghìn năm về trước và hai nghìn năm về sau này , sẽ không thể nào tìm được đôi mắt kỳ ảo hơn ! Và hình như cô ấy không phải là không có cảm tình với anh. Nghe người bạn nói , tôi bắt đầu hơi lo ngại , và giật mình nhận thức thấy tất cả vẻ quyến rũ ghê gớm của đôi mắt nàng , cũng như của tâm hồn nàng , một tâm hồn rất nhiều đàn bà tính , đam mê , liều lĩnh , nhẹ dạ , phản trắc một cách hồn nhiên , vô tội.

Tôi vẫn hàng ngày lên nhà thầy dạy học , chỉ dẫn bài vở cho người vợ chưa cưới của tôi. Tôi vẫn tha thiết yêu nàng , nhưng tôi không khỏi so sánh với Hoài , và tuy nàng đẹp hơn Hoài—ngoại trừ đôi mắt là nàng thua Hoài—tôi vẫn thấy nàng không làm lòng tôi sôi nổi , rung động bằng khi tôi nhìn vào mắt Hoài , vì cái quyến rũ của Hoài là cái quyến rũ của tội lỗi , rùng rợn hơn sức lôi cuốn của đức hạnh.

Thế rồi việc phải đến đã đến. Một buổi sáng , tôi đang ngồi thân mật chuyện trò với nàng bên ly cá phê thì ông thầy dạy cũ , bố vợ tương lai của tôi , đột nhiên đến thăm tôi. Thấy tôi ngồi bên một thiếu nữ mặc áo cánh , thầy dạy học cũ tôi lạnh lùng rút lui và khi tôi tiễn ông ra cửa , ông nghiêm nghị nói với chúng tôi bằng tiếng Pháp :

- Tôi vẫn yêu anh như trước , nhưng thú thực là tôi thấy anh không đứng đắn. Nếu anh muốn là chồng con gái tôi , anh nên thanh toán những món nợ vẫn ấy đi.. Ngày hôm sau , tôi tới thầy dạy , để thanh minh về thái độ của tôi , thì thầy dạy tôi đi vắng , người vợ chưa cưới của tôi không chịu tiếp tôi và cho người nhà đưa cho tôi một mảnh giấy có mấy dòng chữ như sau : “Ba tôi đã nói sự thật cho tôi biết. Tôi rất tiếc không còn có thể gặp anh. Từ nay xin anh đừng đến nhà tôi nữa”.

Tôi trở về , viết cho nàng một lá thư phân trần. Rồi lá thư thứ hai , thứ ba đều không được hồi âm. Một tuần lễ sau , tôi đặt tay lên trán Hoài , vuốt làn tóc mây của Hoài , báo tin cho nàng hay , tôi đã đoạn tuyệt với người vợ chưa cưới của tôi , thì nàng ôm lấy tôi , oà lên khóc.

Lúc đó , tuy tôi có tiếc thương cuộc tình duyên lỡ dở của tôi với cô nữ sinh , con thầy dạy học cũ , cái tiếc thương đó cũng không át nổi niềm hạnh phúc

của kẻ được yêu một cách say xưa.

Nhưng chúng tôi bắt đầu yêu nhau thì phong ba bão táp kéo tới âm ỉ. Mẹ tôi được thầy dạy học tôi báo tin cho biết , vội từ nhà quê , ra Hà Nội , nổi cơn lôi đình , bắt tôi phải lìa nàng tức khắc , nếu không mẹ tôi không gửi tiền cho tôi ăn học nữa !

Bị gia đình cắt đứt “tiếp tế” , tôi xài cả tiền lệ phí thi luật học để nuôi Hoài. Do đó , kỳ hạn nộp lệ phí thi đã hết , mà tôi vẫn chưa xoay ra tiền , khiến tôi đành bỏ không thi. Thế là lời tiên tri của ông thầy tướng bắt đầu thực hiện : “chẳng có đại đẳng khoa và tiểu đẳng khoa gì ráo” !

Nhưng câu chuyện đến đây chỉ mới bắt đầu , bắt đầu bước sang giai đoạn thương tâm.

Không sống ở Hà Nội , chúng tôi mang nhau đi Hải Phòng. Tôi cần nói thêm là Hoài vẫn có một bà mẹ đẻ , bà này vì không chịu nổi sự lằng lộn , tàn bạo của người vợ bé , nên bà đã bỏ đi ba năm , sống lay lắt một thân một mình ở một ngôi chùa gần Hải Phòng. Vì quá đau khổ , bà đã trở nên ngờ ngẩn , không biết cách mưu sinh nào khác , ngoài cách nương nhờ cửa Phật , sống ở đó gần như gia nhân. Về Hải Phòng , tôi thuê một gian gác nhỏ và bảo Hoài đón mẹ về ở cùng.

Trước khi rời Hà Nội , tôi tìm người thầy tướng gặp trên đường “Hàng Bông Thợ Nhuộm” và hỏi ông ta xem cuộc tình duyên của tôi với Hoài liệu có vững bền không , thì người thầy tướng lắc đầu , trả lời :

- Cuộc tình duyên của cậu sẽ chấm dứt một cách kỳ lạ lắm !

- Kỳ lạ là thế nào ?

- Kỳ lạ nghĩa là rất oái oăm ! Nhưng thiên cơ bất khả lậu. Rồi cậu sẽ nghiệm dần dần.

Lời nói của người thầy tướng không ngót ám ảnh tôi. Hơn nữa , chính chúng tôi hình như cũng linh cảm thấy cuộc tình duyên của mình không thể nào không tan vỡ. Cho nên chúng tôi yêu nhau một cách chua xót , não nùng. Nhưng có một điểm tôi cần nêu rõ là trong suốt thời gian chung sống với Hoài , tuy chúng tôi yêu nhau , sống bên cạnh nhau , nhưng chúng tôi vẫn chưa phải là “vợ chồng” trên phương diện xác thịt. Điều này nghe thật vô lý : một đôi trai gái yêu nhau , sống quấn quít bên nhau , mà lại không có sự chung sống về xác thịt thì chỉ có thể họ là thần thánh , siêu nhân , hoặc họ bất lực về sinh lý !

Nhưng sự thật là thế. Bởi vì chúng tôi đã bàn tính , giao hẹn với nhau kỹ càng. Chúng tôi nhận định hai trường hợp : Trường hợp thứ nhất là chúng tôi sẽ được chính thức lấy nhau và nếu chúng tôi chính thức lấy nhau thì chúng tôi tự hứa sẽ để dành cái giây phút ái ân , hạnh phúc vợ chồng tới ngày long trọng đó. Chúng tôi không muốn “yêu” nhau một cách luộm thuộm theo kiểu “tiền dâm hậu thú” để sau này , khi chúng tôi chính thức

lấy nhau , đêm tân hôn , động phòng hoa chúc sẽ chỉ là một sự mĩ mai.
Trường hợp thứ hai là trường hợp chúng tôi buộc phải xa nhau , và trong trường hợp này , tôi lại càng không có lý do gì để xâm phạm tiết trinh của Hoài. Nếu vạn nhất tôi phải xa lìa Hoài , thì ít nhất tôi cũng có niềm an ủi , kiêu hãnh là tôi không lợi dụng nàng , vẫn tôn trọng nàng , lương tâm tôi sẽ thanh thản , không cần rứt tội. Thực ra , chúng tôi cũng đã phấn đấu rất nhiều để chống lại những sự mềm yếu của lòng mình , hoặc những giây phút thôi thúc bởi lòng thèm khát yêu đương. Nhưng cũng may là bà mẹ Hoài luôn luôn ở bên cạnh Hoài !

Chúng tôi sống lẫn lút , điêu linh trong tình yêu , nước mắt và thiếu thốn : được hai tháng thì mẹ tôi tìm đến “tổ uyên ương” của chúng tôi. Nhìn gương mặt đau khổ của mẹ tôi , chúng tôi hiểu chỉ còn cách vĩnh biệt nhau. Hoài bàn với tôi là Hoài sẽ thu xếp đi thật xa , vào miền Trung hay miền Nam , vì nếu còn lẩn quẩn đất Bắc , chẳng chóng thì chầy , Hoài sẽ trở về với tôi , và chúng tôi sẽ không đủ can đảm dứt tình nếu còn ở gần nhau. Tôi nhận thấy lời Hoài không phải là vô lý. Giữa lúc đó , tôi nhận được một cái thư của một người quen , làm tham tá ở một tỉnh miền Nam.

Người thanh niên này trước kia đã “du học” ở Hà Nội nên vẫn nhớ Hà Nội , nhất là những thiếu nữ e lệ , vừa táo bạo , vừa sắc sảo , vừa nhu mì của đất “nghìn năm văn vật” ; nên ở đoạn cuối thư , người đó nửa đùa nửa thực hỏi tôi có người em gái họ nào thì giới thiệu cho anh ta làm quen , và anh ta không ao ước gì hơn được làm em rể tôi v.v... Tôi đưa thư cho Hoài đọc , và nói đùa :

- Hay là em lấy anh chàng này.

Đọc hết cái thư , Hoài có vẻ suy nghĩ , dăm chiêu.

Nàng hỏi tôi về mặt mũi , tính tình , gia đình người thanh niên , rồi bảo tôi :

- Anh trả lời ông ta đi. Thôi em lấy người này !

Tôi phì cười :

- Hẳn viết chơi trong thư như vậy. Đã chắc gì hẳn thành thực muốn lập gia đình và chắc gì hẳn bằng lòng lấy em !

Hoài quả quyết :

- Em tin là nếu em bằng lòng thì thế nào hẳn cũng bằng lòng. Anh cứ trả lời và gửi kèm theo một cái hình của em cho hẳn coi. Em cần phải đoạn tuyệt với anh để anh đỡ khổ , và muốn đoạn tuyệt anh , chỉ còn cách lấy người này... Em cần đi xa thì mới quên anh được...

Hoài vốn là người đàn bà sôi nổi , liều lĩnh , nhẹ dạ , nghĩ điều gì thì làm ngay , chẳng khác chuyện nàng xách va- Li tìm đến nhà tôi , giữa hôm “tam nhật” của cha nàng. Hoài luôn luôn thúc giục tôi trả lời ông tham tá , khiến tôi nghĩ tới lời ông thầy tướng đã tiên tri về cuộc tình duyên của tôi , tôi tặc lưỡi lấy giấy viết thư cho Thao—tên thanh niên. Cuối thư tôi viết : “Nếu anh

định lập gia đình và muốn lấy vợ Bắc như anh viết , tôi có đưa em họ mà tôi gửi kèm ảnh theo đây cho anh coi và nếu anh muốn , tôi sẽ giới thiệu để anh làm quen với nó”.

Trong một lúc “bốc đồng” và chán chường , tôi đã làm theo lời Hoài , tôi không dè cái thư đó là khởi điểm của bao nhiêu bão táp , tan vỡ và đau khổ trong cuộc đời của ba người.

Cái thư gửi đi chưa được một tuần lễ , tôi đã nhận thư thứ hai của Thao , trong đó Thao hoan hỉ xin phép tôi được trao đổi thư từ tới với Hoài , bức thư có kèm theo một cái thư riêng gửi cho Hoài. Hoài đọc thư , cười tủm tỉm , và không cần hỏi ý kiến tôi , nàng viết thư trả lời Thao , rồi đưa cho tôi coi. Hoài là đứa sôi nổi , bất cứ làm công việc gì—dù là giả dối—cũng đặt trọn vẹn cả tâm hồn mình vào , nên giòng thư nàng viết cho Thao có đủ cái quyến rũ củ amột cô gái dậy thì vừa e lệ , vừa thiết tha , vì Hoài làm cái công việc lương gạt tình cảm đó một cách hồn nhiên , một cách hết lòng hết dạ , lòng không băn khoăn và lương tâm không cắn rứt gì ráo. Riêng tôi , thì cái cảnh nàng hí hoáy viết thư cho Thao làm cho tôi cực tủi , nhưng không hiểu sao , có nhẽ vì bị ám ảnh bởi lời ông thầy tướng , có nhẽ vì tôi đã quá mệt mỏi , nên tôi chỉ phản đối nàng lấy lệ , và tôi buông xuôi hai tay , mặc nàng muốn viết gì thì viết. Thế rồi , ngày nào Hoài cũng nhận được một cái thư , và ngày nào cũng trả lời. Đến cái thư thứ mười thì Thao đã gửi nàng những cái hôn nồng nàn” và giọng thư của Hoài cũng không kém âu yếm. Và tiếp theo cái thư thứ mười là một bức điện tín báo tin Thao đã xin được phép nghỉ một tuần lễ và trong hai ngày nữa , Thao sẽ có mặt ở Hải Phòng.

Nhận được điện tín , tôi lặng người , chột tỉnh và thấy cảm chấn dứt ngay cái trò nửa đùa nửa thật rất nguy hiểm này ! Tôi bàn với Hoài phải kịp đánh điện tín cho Thao để Thao đừng ra. Nhưng hồi đó , chúng tôi ở trong hoàn cảnh hết sức túng thiếu , có ngày không có cả gạo nấu cơm và khi tôi thuyết phục được Hoài đi đánh điện tín thì rờ đến tối , chúng tôi không có một cắc nhỏ. Hoài phải mất cả buổi chiều mới xoay được mấy hào và khi có tiền , nàng lại thấy hàng bún ốc , nàng vừa thích ăn quà vặt , lại vừa đói , nên dènh dàng mua bún ốc ăn , đến lúc ra Bru Điện thì đã hết giờ , nàng không đủ tiền đánh điện tín theo giá gấp đôi , đành trở về. Sáng hôm sau , lúc nàng đánh điện tín thì Thao đã nghiêm nhiên ngồi trên chuyến xe lửa tốc hành , lòng hân hoan chờ đón cái giây phút thân tiên được nhìn thấy bằng xương và thịt người mình hằng ao ước !

Nếu Hoài không dènh dàng ăn bún ốc để đến nỗi lỡ giờ đánh điện tín , thì chắc chắn Thao không ra Bắc. Nhưng có nhẽ Định Mệnh dun dùi nàng ăn bún ốc để Thao không nhận được điện tín. Cho nên khi Hoài và tôi đứng ở ga Hải Phòng đón Thao từ chuyến tàu Hà Nội—Hải Phòng bước xuống , tôi đã mang trong lòng cái tâm trạng chiến bại của kẻ bỏ tay chờ sự an bài của

số kiếp.

Vừa gặp Hoài , Thao đã bị ngay tiếng sét của ái tình làm choáng váng , Hoài và Thao đưa nhau đi ra phố , đi xi- Nê , quán quýt bên nhau như đôi nhân tình từ kiếp trước , và có lúc tôi đã buồn bã , ghen tuông tự hỏi :

“không hiểu Hoài đóng kịch khéo hay là nàng yêu Thao thực” !

Ba ngày sau , Thao từ biệt chúng tôi trở về Nam , say mê , si ngốc như một chàng trai mười tám mặc dầu Thao là một gã nổi tiếng phong tình. Một tuần lễ chưa trôi qua , tôi đã nhận được thư của Thao báo tin cho tôi biết anh được cha mẹ đồng ý cho lấy Hoài làm vợ và sang tháng tới , toàn thể gia đình anh cùng bạn bè , cô bác , sẽ ra Bắc làm lễ hỏi và cưới Hoài cùng một lúc. Anh nói rõ là gia đình anh thuộc “danh gia vọng tộc” nên hôn lễ sẽ cử hành theo cổ tục tại nhà thờ họ của gia đình Hoài. Cuối thư , anh lại tiết lộ cho tôi biết là , để dễ bề thuyết phục cha mẹ anh chấp nhận cho anh lấy Hoài , anh đã phải nói dối cha mẹ anh rằng Hoài là em ruột của tôi , vì cha mẹ anh biết tôi , nếu Hoài là em ruột tôi , thì cha mẹ anh không phản đối.

Trời ! Tôi đã nói dối Thao rằng Hoài là em họ tôi , bây giờ Thao lại căn dặn tôi phải nói dối thêm một lần nữa và bắt tôi phải nhận người yêu của tôi làm... em ruột ! Tôi đưa thư cho Hoài coi. Riêng tôi , tôi cảm thấy tiêu tan hết mọi nghị lực và mình chỉ còn biết nhắm mắt buông trôi. Tôi vẫn kể một người bạn thân , anh Hiệp , vốn một người tháo vát , tận tâm và rất thực tế. Nghe tôi kể , người bạn giật mình. Cuối cùng , anh bảo tôi là dù sao cũng không thể lùi được nữa và cần phải bố trí chu đáo để công việc khỏi đến phút cuối cùng vỡ lở. Việc đầu tiên của chúng tôi là tìm đến ông bác ruột của Hoài , người trưởng “họ” cầm chìa khóa nhà từ đường của “họ” để thu xếp việc cử hành hôn lễ tại từ đường. Vừa thấy mặt tôi , ông bác của Hoài định ninh là tôi đến để xin phép chính thức lấy Hoài , nên ông tiếp đón niềm nở , nhưng sau khi nghe chúng tôi trình bày mọi uẩn khúc thì ông nổi dóa , chửi bới om sòm. Hiệp phải rất kiên nhẫn và tôi hết sức thành khẩn mới thuyết phục nổi ông và cuối cùng thấy tôi dóm dóm nước mắt , ông cũng mũi lòng khóc , nói với tôi :

- Câu chuyêăn của cậu thật vô lý , ngược đời. Cậu là người yêu của cháu tôi mà lại đòi đóng vai anh ruột để chủ hôn thì còn trời đất nào nữa ! Nhưng lòng cậu thành và cậu chỉ vì cháu tôi mà phải khổ sở , chả nhẽ tôi lại câu nệ mà phá hoại cuộc đời cậu và cuộc đời cháu tôi !

Thế là tạm giải quyết một khó khăn. Khó khăn thứ hai là vấn đề tiền. Tôi bèn trở về quê , trình bày tất cả sự thực với mẹ tôi , mẹ tôi thấy “tổng khứ” được nàng đi và thấy gương mặt tôi hốc hác thì cũng thương tôi , bèn đào nền nhà , lấy cái hũ giấu tiền của bà , cho tôi năm trăm tiền bạc trắng hoa sòe. Tôi dùng số tiền đó may áo nhung cho Hoài , sắm kiềng vàng cho nàng , còn lại bao nhiêu , tôi đưa nàng làm vốn riêng về nhà chồng.

Còn ba ngày nữa , tới ngày cưới , tôi vì lo nghĩ nhiều , chạy ngược chạy xuôi , nên bắt đầu nhúm bệnh , sốt... Thấy tôi bị cảm , Hoài khóc dòng , nói với tôi là nếu tôi mắc bệnh thì họ nhà trai đến , nàng sẽ khước từ để họ trở về , vì nàng không thể bỏ tôi đau ốm mà đi về nhà chồng được. Nghe nàng nói , tôi sợ toát mồ hôi và đột nhiên khỏi bệnh vì tôi biết bản tính nàng cũng có thể liều lĩnh bảo họ nhà trai trở về... không có cô dâu như thường. Tôi phải van lạy nàng , là nếu nàng thương tôi thì nàng phải ngoan ngoãn nghe lời tôi !

Thế rồi họ nhà trai từ chuyến tàu tốc hành đổ xuống ga Hà Nội. Nhìn họ , tôi nhận thức tất cả sự nguy hiểm của tình thế và tội ác tày trời mà sự nhẹ dạ của Hoài và tôi đã gây nên , vì những người cổ kính , đạo mạo đó không phải là những người biết đùa.

Nhưng mọi việc đã trôi chảy nhờ sự khéo léo và tài tháo vát , che đậy của Hiệp. Phút đau khổ và thê thảm nhất đời tôi là lúc tôi quỳ trước bàn thờ nhà Hoài , để khăn vái , trước khi hai vợ chồng Hoài và Thao làm lễ... Một phần vì bệnh mới khỏi , một phần vì xúc động , tôi quỳ trước bàn thờ nhà Hoài , chung quanh có đông đủ hai họ nhà trai , nhà gái , mà lòng xót xa , mênh mông , không biết mình khăn cái gì , khăn cho số kiếp trở trêu , cho cuộc đời đổ vỡ , hay cầu van cho tội lỗi của chúng tôi được tha thứ. Nhưng Hiệp tinh ý , biết rằng nếu tôi ngã gục trước bàn thờ , thì Hoài sẽ không e dè gì , òa lên khóc mà ôm lấy tôi , nên anh đã lạnh lẽo đỡ tôi dậy và tuyên bố là tôi mới khỏi bệnh , không nên để tôi phải quỳ lâu trước bàn thờ...

Sau buổi lễ , hai họ đưa nhau về Hà Nội , để hôm sau , đáp chuyến xe lửa tốc hành đưa cô dâu về với chú rể. Ở Hà Nội , hai họ nhà trai và nhà gái đều thuê khách sạn , ở riêng hai nơi. Tôi vừa tới khách sạn thì lên cơn sốt kịch liệt , khiến Hoài cuống cuống , khóc suốt mướt , bảo tôi rằng , nàng không đủ can đảm bỏ tôi trong lúc tôi đau , và nàng nhất định ở lại , rồi công việc có vỡ lở thì nàng cũng chẳng cần... Nghe nàng nói , tôi rên rỉ bảo nàng là tôi sợ dĩ đau ốm cũng là vì quá lo nghĩ; nếu nàng lại nhẹ dạ , làm cho công việc đổ bể thì cả nàng và tôi sẽ phải ngồi... tù ráo , vì Thao là người khôn ngoan , sắc mắc , chứ không phải người hiền... Tôi dọa nàng như vậy , tưởng nàng sẽ sợ hãi mà dừng “bốc đồng” nữa. Ai ngờ , nghe tôi dọa Thao “sắc mắc”. Hoài đâm sợ và nàng tiết lộ cho tôi biết một bí mật khác : nàng thú thực với tôi rằng , trước khi gặp và yêu tôi , nàng đã bị một gã thanh niên khác lừa dối , phá mất trinh tiết... Như vậy nàng rất sợ khi về với Thao , tất nhiên Thao là người “sắc mắc” sẽ biết sự thực là nàng không còn trinh tiết nữa. Thao sẽ không tha thứ cho nàng về tội đó , sẽ tống khứ nàng về... Điều Hoài tiết lộ quả là một cái tin sét “đánh” ! Trời ! Thì ra dòng dã bao nhiêu tháng , tôi đã gìn vàng giữ ngọc cho nàng , tôi đã gắng gáp tấc bao nhiêu thềm khát , thôi thúc của lòng ham muốn xác thịt , tưởng

sẽ được hưởng chút an ủi và tự kiêu là khi chúng tôi vĩnh biệt , nàng về nhà chồng vẫn còn giữ nguyên vẹn trinh tiết của mình , thì bây giờ nàng báo tin cho tôi hay tiết trinh của nàng đã mất ! Tôi thấy đau khổ mênh mang. Lại nhất là nghe nàng kể lể , tôi không thấy oán giận , khinh ghét gì nàng. Tôi hỏi nàng tại sao không thú thực cho tôi biết trước kia , để khỏi phải bố trí , bày đặt công việc đi lừa người khác , gây bao nhiêu tai hại cho tất cả mọi người , vì đối với tôi , một người đàn bà còn tiết trinh hay đã mất tiết trinh không thành vấn đề , tôi chỉ cần người đàn bà yêu tôi. Nghe tôi nói , nàng lại càng khóc dữ dội , nói rằng nàng đã rấp tâm nhiều lần thú thực với tôi , nhưng thấy tôi yêu nàng , nàng không nỡ nói thực , vì sợ tôi khinh nàng , ghét bỏ nàng... Thì ra chỉ vì chúng tôi quá yêu nhau mà nàng không muốn nói sự thực cho tôi hiểu , nàng muốn tạo cho tôi ảo tưởng vĩnh viễn là nàng còn trong trắng , ngây thơ !

Chúng tôi ôm nhau khóc ròng , quyết định sẽ gặp Thao để nói cho Thao biết sự thực , vì tôi biết nếu Hoài không còn nguyên vẹn trinh tiết thì Thao sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng. Chỉ có tôi là có thể tha thứ cho nàng.

Chúng tôi đem ý định bàn với Hiệp , thì Hiệp cương quyết phản đối , kêu chúng tôi điên cuồng. Hiệp đưa ra những lý lẽ rất vững để kết luận rằng đã đến bước này , thì không thể nào lùi được nữa. Hiệp nói với tôi :

- Anh không nhớ lời thầy tướng tiên đoán về cuộc tình duyên này hay sao ? Anh không nên cưỡng lại số mệnh ! Vì có cưỡng cũng không được. Hơn nữa , nếu công việc lỡ dở thì không những tai tiếng cho hai họ , mà họ nhà trai còn có thể kiện chúng ta , đòi bồi thường là đằng khác. Không kể mẹ anh ở nhà sẽ đau khổ đến bực nào vì thấy anh và Hoài vẫn không đoạn tuyệt nhau...

Rồi Hiệp nói với Hoài , cốt để an ủi nàng :

- Cô đừng sợ , đừng hốt hoảng. Một người con gái thời nay có thể không yêu ai , không trao đổi xác thịt với ai mà vẫn mất tiết trinh; và người chồng không thể biết đích xác được vợ mình còn trinh hay mất đâu mà sợ.

Nghe Hiệp nói , Hoài vốn nhẹ dạ , vội hỏi : “Thực không anh ?” Còn tôi vẫn hoang mang chưa quyết định ra sao thì Hiệp đã khôn ngoan , lấy bốn viên thuốc ngủ , hòa nước cho tôi uống , nói dối là thuốc giả cảm , khiến tôi ngủ say liên tiếp trong mười hai tiếng đồng hồ. Trong khi đó , Hiệp tìm đủ cách thuyết phục Hoài. Và chiều hôm sau , khi chuyến tàu tốc hành Hà Nội—Sàigòn rít lên một hồi còi dài trước khi đưa vợ chồng Thao vào Nam , tôi vẫn nằm trên giường của khách sạn , óc trống rỗng và lòng hoang vắng...

Một tuần lễ sau , những người đi phù dâu trở về , tôi hỏi dò thì mọi việc hình như đều tốt đẹp , không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra. Tôi mừng thầm tưởng thế là mờ yên mã đẹp cho cuộc tình duyên đau khổ của mình. Một tháng sau , tôi cũng vắng lời mẹ tôi , lập gia đình. Vợ tôi dĩ nhiên không phải cô nữ

sinh , con gái thầy dạy học tôi , vì cô này , để trả thù tôi , đã đính hôn với một bác sĩ có địa vị và nhiều tiền hơn tôi. Tôi gửi giấy báo hỉ cho vợ chồng Thao để gián tiếp tỏ cho Hoài hiểu , thế là dứt khoát , mỗi người đi một con đường , đừng ai quấy rầy ai nữa.

Nhưng Hoài có một tâm trạng rất ngược đời. Nàng cho tôi lấy vợ tức là phản bội nàng , vì trước kia , trong một lúc chán chường , tôi đã có lần nói với nàng , nếu nàng đi lấy chồng tôi sẽ sống độc thân suốt đời , không đành đáng tới đàn bà nữa. Lấy có là đi dự lễ cưới , Hoài xin phép chồng ra Bắc. Thao không xin được phép nghỉ , để vợ đi một mình. Ngày nhĩ hỉ của vợ chồng tôi , Hoài lòng bắt gặp vợ chồng tôi tại Hàng Buồm , và nàng níu xe chúng tôi lại , khóc bù lu bù loa , kể cho vợ tôi biết là tôi phụ tình nàng , vì đã hứa với nàng là không lấy vợ , mà bây giờ lại lấy vợ ! Vợ tôi là người đàn bà rất hay ghen , nhưng khi lấy tôi , vợ tôi mới có mười lăm tuổi , chưa hiểu và chưa biết cách ghen thế nào , và thấy Hoài ghen ngược như vậy , vợ tôi cũng hoảng , tưởng mình đuối lý , nên vợ tôi phải vỗ về , an ủi nàng. Kết quả buổi gặp gỡ hôm đó là vợ tôi về nhà thăm mẹ đẻ , kể tự sự cho bà mẹ vợ , bà cô vợ tôi nghe , và được mọi người trong gia đình nhà vợ huấn luyện cho cách đánh ghen , cách “giữ” chồng v.v... Vợ tôi bèn áp dụng bài học đánh ghen đầu tiên bằng cách uống một liều thuốc ngủ tự vẫn để khủng bố tôi , vì vợ tôi vẫn nghĩ là tôi lén lút gặp Hoài.

Sự thực thì Hoài tìm cách gặp tôi , nhưng tôi cố tránh. Không gặp tôi , Hoài khóc song húp cả mắt , rồi trở về Nam , và Thao bắt đầu thay đổi thái độ đối với Hoài. Bởi vì , Hoài và tôi nhẹ dạ , nông nổi bao nhiêu , thì Thao kín đáo , thâm trầm bấy nhiêu. Ngay tới tận hôn , Thao đã hiểu vợ mình không còn nguyên vẹn trinh tiết nữa , và người đầu tiên Thao nghĩ là tôi.

Thao để ý tìm hiểu , dò xét và khi Hoài xin phép ra Bắc dự đám cưới tôi , Thao tuy nghi ngờ , nhưng vẫn cho phép vợ đi , và gương mặt đau khổ của Hoài khi trở về , không lừa dối được Thao nữa. Nhưng Thao vốn sợ tai tiếng nên Thao im lìm , chịu đựng , không nói ra. Thao viết thư mời tôi vào thăm vợ chồng y và giọng thơ của Thao vẫn than mật , khiến chính tôi cũng không nghi ngờ gì...

Đồng thời , tôi cũng nhận được thư của Hoài , nàng cho tôi biết là nàng đã có thai , nhưng nàng rất khổ sở vì Thao đâm chơi bời , cờ bạc , trai gái và Thao bị bệnh “tình” rồi mang bệnh về đổ cả cho vợ. Có một điều khiến tôi yên tâm là theo lời Hoài thì Thao không nghi ngờ gì tôi cả.

Hoài có biết đâu Thao là người đàn ông thâm trầm , Thao tuy nghi ngờ nhưng chưa đủ bằng cứ cụ thể thì vẫn im lìm chờ đợi , bố trí cơ hội để bắt quả tang gian phu , dâm phu....

Hai năm qua , Thao và Hoài đã có một đứa con trai. Tôi có chút việc phải vào Sài Gòn gần một tháng. Tôi biết nếu tôi tới Sài Gòn mà không tạt qua

thăm vợ chồng Thao thì thật là vô lý và càng khiến cho Thao thêm nghi ngờ. Ngoài ra , tôi nghĩ rằng quá khứ chắc đã chết trong lòng Hoài rồi , vì Hoài đã có con với Thao và nếu tôi gặp Hoài thì cũng không có gì là nguy hiểm. Vào Sài Gòn , tôi thuê khách sạn ở , và ngày hôm sau , tôi tìm đến nhà Thao... Thao niềm nở , lịch sự , không có vẻ gì nghi ngờ. Còn Hoài thì chỉ mới hai năm qua mà đã sồ sề , đã già và mệt mỏi , ngoại trừ đôi mắt vẫn đẹp , tuy buồn và sâu thẳm hơn.

Thao trách tôi tại sao vào Sài Gòn mà lại không ở nhà anh , và khẩn khoản bảo tôi phải dọn tới ở cùng vợ chồng Thao cho vui.

Tôi phải tìm đủ mọi cách để khước từ. Nhưng có nhẽ Thao nghi ngờ sẵn , nên tưởng rằng tôi ở khách sạn là để hẹn hò với Hoài dễ dàng... Và quả nhiên , chiều hôm sau , Hoài một mình đến thăm tôi tại khách sạn. Thấy Hoài không đi cùng chồng , tôi giật mình khuyên Hoài trở về ngay , nhưng Hoài không nghe.

Sự thực thì Hoài tìm đến tôi không có mục đích gì ám muội , mà chỉ là để có dịp than thở với tôi về những nỗi khổ cực của mình trong hai năm qua , bị chồng tuy không chính thức ruồng bỏ , nhưng rẻ rúng , nhục nhã hơn kẻ bị chồng ruồng bỏ. Nghe Hoài kể lể nỗi thảm , tình thương , lòng tôi cũng tan nát , nhưng tôi vẫn làm vẻ điềm tĩnh , nói với Hoài :

- Cô nên về ngay đi. Chúng ta đã gây nhiều tội ác , Nếu chúng ta có phải đau khổ thì vẫn có người đau khổ hơn chúng ta , đau khổ do chúng gây nên : người đó là Thao. Chúng ta chỉ đau khổ vì nhớ thương nhau , chứ cái đau khổ của Thao vì lòng tự ái bị thương tổn , vì bị lừa gạt , cái đau khổ ấy mới đối với ghê gớm đối với một người đàn ông. Tôi không nói tới bốn phận , vì bốn phận đối với tôi là một danh từ mơ hồ , nhưng chúng ta không có quyền gây đau khổ cho người khác...

Tôi cố làm ra vẻ nghiêm nghị , nói những lời quyết liệt , nhưng thực tình lòng tôi lúc đó có nhẽ còn tội hơn cả Hoài. Thấy thái độ đạo đức không biết là giả hay thực của tôi , Hoài khóc bỏ ra về... Nàng ra tới đường thì bao nhiêu thương nhớ tích lũy trong tâm khảm tôi , trào dâng lên , khiến trong một phút điên cuồng , tôi tưởng mình sẽ chạy đuổi theo Hoài , gọn nàng trở lại , ôm nàng trong lòng mà khóc... Thật hủ vía ! Vì hôm đó Thao đã bố trí , chỉ đợi chúng tôi ngã vào lòng nhau là , nhân viên công lực ập tới bắt “gian phu dâm phụ”. Không bắt được quả tang , nhưng thấy rõ là chúng tôi yêu nhau , Thao bèn mời tôi tới hôm sau đến ăn cơm ở nhà anh.

Tôi tới dự bữa cơm với vợ chồng Hoài , lòng không vương mắc một mắc cảm tội lỗi nào. Trái lại , tôi còn có cái tự hào của một nhà đạo đức chính cống ! Thao uống thật nhiều rượu , dềnh dàng kéo dài bữa ăn tới mười giờ mới chấm dứt. Tôi sửa soạn định ra về thì Thao lạnh lùng bảo tôi ở lại , vì có nhiều điều cần nói với tôi. Nhìn gương mặt Thao , tôi hiểu ngay. Nhưng

tôi không còn biết ngạc nhiên trước bất cứ chuyện gì xảy ra , nên tôi kiên nhẫn và thản nhiên chờ đợi , lòng không buồn , không sợ và chỉ có chịu đựng. Vào khoảng mười hai giờ đêm , hàng xóm láng giềng đều ngủ hết , Thao khóa trái cửa lại , để tôi ngồi ở nhà ngoài , vào phòng trong , bắt đầu tra khảo vợ. Trước khi tra khảo vợ , Thao nói cho vợ biết là chàng không muốn cho hàng xóm biết , vậy nếu chàng có đánh đập thì ráng mà chịu , đừng kêu ca làm gì , vì kêu ca thì nàng là người đầu tiên mang nhục và xấu hổ.

Rồi Thao hỏi Hoài đã yêu ai , đã mất trinh với ai. Hoài hiểu có nói dối cũng bằng thừa , nên nàng trả lời không úp mở là đã yêu tôi và mất trinh với người khác và trong suốt thời gian chúng tôi sống gần nhau , Hoài và tôi không hề có sự chung đụng về xác thịt. Hoài nói tất cả sự thực , không che nay , giấu giếm gì , nhưng Thao cười gằn thật dữ dội , không chịu tin và bắt đầu đánh đập Hoài.

Thao tát , đá , rồi lấy một thanh củi lớn đánh vun vút lên đầu , lên cổ , lên lưng nàng. Tôi ngồi ở ngoài , quần quai đau đớn hơn Hoài vì mỗi lần Thao vun vút đánh xuống , thì tám hồn tôi , thể xác tôi đón nhận tất cả những ngọn đòn thù phũ phàng , hung hăng của Thao. Sau khi đã đánh đập Hoài gục bên giường , Thao quay ra nhà ngoài , tát tôi một tát , rồi khinh bỉ nói :
- Còn thằng khốn nạn này nữa ! Thôi mời mi ra khỏi nhà này cho khỏi bẩn mắt.

Tôi nhận cái tát của Thao , không có phản ứng gì , có nhẽ tôi hèn nhát , sợ Thao giết chết , có nhẽ vì tôi thấy mình có tội đối với Thao hoặc có nhẽ vì tôi thấy tôi không có tội gì , vì tôi chưa hề bao giờ lợi dụng Hoài , chưa ngủ với Hoài , chỉ mưu hạnh phúc cho Hoài và bao nỗi đau khổ của Thao là do Định Mệnh tạo ra , chứ không phải tôi mang tới cho Thao...

Tuyệt ơi ! Từ đầu bức thư đến giờ , thầy đã cố quên cái “vị trí” thầy dạy học của mình , để có đủ can đảm kể tất cả , cả những điều xấu xa , nhục nhã như cái tát thầy nhận được , để giữ lời hứa là không tự đề cao mình , không thi vị hóa câu chuyện. Thầy muốn tạm ngừng câu chuyện ở cái đoạn tát tai này để gửi Tuyệt một vài cảm nghĩ. Bởi vì cái tát tai này đã in hằn trong tâm hồn thầy.

Sau cái tát tai đó , thầy vẫn không hiểu mình là hạng người gì : xấu hay tốt , đáng ghê tởm hay đáng thương; có tội hay không có tội : cao thượng , tử tế hay giả dối , đê hèn. Có lúc thầy tự cho mình là cao thượng vì đã không lợi dụng Hoài , không ngủ với Hoài , và luôn luôn lo cho hạnh phúc của Hoài. Có lúc thầy ghê tởm cả bản thân mình , và thấy mình lừa lọc , đê hèn , xấu xa , như nhuốc...

Thực ra , Tuyệt cũng như thầy , cũng như Marilyn Monroe trong cuộc đời nàng , chúng ta đều là những kẻ không thích nghi được với hoàn cảnh , với

xã hội , với cuộc đời.

... Và từ buổi đón nhận cái tát tai đó , thầy tìm ra một chủ thuyết : chủ thuyết của lòng thương xót. Ở đời chỉ có hai hạng người : hạng đáng thương và hạng không đáng thương. Hạng đáng thương có tất cả các quyền , cả quyền ăn trộm , ăn cướp , lường gạt và... làm cách mạng. Kể ra với cái chủ thuyết phiêu lưu , chủ quan này , người ta sẽ đi đến bước tự diệt hoặc vào nhà tù như thầy đang ở tù hiện nay , nhưng biết làm thế nào , hỡi Tuyết !

Có lẽ vì cái chủ thuyết đó mà thầy luôn luôn cảm thấy mình gần gũi , cảm thông với những người đáng thương , những kẻ chiến bại hơn là những kẻ vênh váo , phê phỡn , đắc thắng trên trường đời. Nếu ý nghĩa sự sống không phải là “chiến thắng trong thất bại” như lời Hemingway thì ít nhất những kẻ thất bại cũng có cái chất nhân bản , cái chất “người” khiến ta đau xót. Cũng như câu chuyện mà thầy kể với Tuyết , dĩ nhiên là kết thúc bằng cái chết của Hoài sau nhiều năm lay lout , tủi nhục. Người đàn bà nhẹ dạ và nông nổi như Hoài mà còn không chịu đựng được những rắn vật của cuộc sống thì đời người cũng chưa chắc biết bao ! Và mỗi lần hồi tưởng lại cuộc tình duyên của thầy và Hoài , thầy không khỏi nghĩ đến câu nói của Bernard Shaw : “Il y a deux tragédies dans la vie : la première c est de n avoir pas ce que son Coeur desire; la seconde est de l obtenir (Có hai thảm kịch trong đời sống : thảm kịch thứ nhất là không đạt được điều mà lòng mình ao ước; thảm kịch thứ hai là đạt được điều ao ước của lòng mình). Thật thế ! Đối với thầy , thảm kịch là ở chỗ không lấy được Hoài , nhưng nếu có lấy Hoài thì thảm kịch vẫn nguyên vẹn và biết đâu chẳng đau đớn hơn !

Bởi vì , thảm kịch không phải ở chỗ lấy được hay không lấy được người yêu , thảm kịch chính là ở chỗ mình đã vướng mắc tình lụy. Yêu đương tự nó đã là một thảm kịch và muốn tránh được thảm kịch thì chỉ có cách đừng yêu , diệt dục như Thích Ca Mâu Ni đã dạy...

Thầy không phải là người tin ở Định Mệnh , luôn luôn thầy phản đấu , phản đấu để củng cố lại sự an bài của Định Mệnh. Nhưng trong những phút tin tưởng nhất , thầy vẫn không sao không nghĩ tới tô bún ốc , đã đưa Hoài tới cái chết lần mòn và những giây phút đó , thầy lại muốn “tung hê” tất cả mọi chương trình , dự định cho “rối”...

Thầy ,
VĂN

SÓNG

Phần II Chương 11

Cuộc họp gồm năm người : Văn , Hồ , Thịnh , Tuyết , Vinh. Địa điểm họp là gian gác của Vinh và cuộc họp diễn bên bộ bàn đèn thuốc phiện của Vinh.

Tuy nhiên , cuộc họp không vì thế mà mất tính cách quan trọng.

Ở khám Chí Hòa ra , Văn có vẻ mập , trắng trẻo và yêu đời hơn. Nhất là từ lúc chàng được biết mình sở dĩ được trả tự do là do Tuyết mưu mô bày ra trò đánh cờ với Công , thách đố , đánh cuộc với Công , khiến Công thua , phải vận động cho bọn Văn được trả tự do , thì Văn cười ngất , cười cho sự mỉa mai , xô lá của cuộc đời : thì ra , vợ chàng đã nhờ cậy nhiều người quyền thế , đã tốn bao nhiêu tâm cơ , vận động cho chàng được tự do mà không ăn thua gì , rốt cuộc phải nhờ đến cái tiểu xảo của một con bé học trò , đánh cờ thắng một ông Bộ trưởng , mới nhìn thấy ánh sáng của tự do.

Thịnh thì bất mãn hoàn toàn. Trước kia , chàng chỉ quan niệm chủ nghĩa Công sản như một lối thoát khỏi hoàn cảnh tối tăm , thiếu thốn của mình , thì sau thời gian bị giam giữ , Thịnh đã trở thành một kẻ cuồng tín , nhìn cái xã hội theo cái chủ quan lệch lạc của một thanh niên bị đời ruồng bỏ... Thịnh chưa tái ngộ Huyền , nhưng chàng nghe phong phanh là Huyền đã yêu Hải , và thờ ơ đối với Thịnh trong thời gian Thịnh bị giam giữ.

Hồ thì cay cú hơn bao giờ hết ! Chàng ở khám ra thì vợ chàng đã chết , chôn được một tuần lễ. Cũng may mà vợ chàng chết trong khi Hồ bị giam giữ nên bà con , bạn bè đã xúm lại , lo liệu cho vợ Hồ được mồ yên mả đẹp , chứ nếu Hồ ở nhà thì chưa chắc Hồ đã mua nổi một miếng đất để chôn vợ.

... Ở khám ra , Hồ đi thẳng đến nhà Vinh , hút một bữa thuốc phiện thật no nê , trả thù những ngày giam hãm vừa qua. Hút no rồi , tấm lòng trung hậu của người cha , người chồng trở lại với chàng , khiến Hồ cảm thấy cực kỳ thương xót vợ và con. Hồ bèn nhờ Vinh đưa tới nơi chôn vợ chàng và trước mộ người vợ xấu số , chàng mếu máu , khóc lóc thảm thiết như một người chồng “ gương mẫu ” sắp tự vẫn để theo vợ về chín suối , khiến anh chàng độc thân Vinh , đứng nghe Hồ khóc cũng mũi lòng , ước ao lấy vợ để được nếm trải thế nào là chàng sẽ lo nuôi dạy con , và trả cái hậu vì ai , mà vợ chàng trước khi nhắm mắt , không được thấy mặt chàng một lần cuối cùng. Hồ hăng say hoạt động như cách đây mười năm , chàng lao đầu vào cách mạng là vì lúc này chàng luôn luôn no thuốc. Ở khám ra , chàng đã được Tuyết biếu chàng mười ngàn đồng. Hồ ngượng chưa dám cầm thì Tuyết đã cười , nói với chàng :

- Không phải tiền của tôi đâu ! Tiền tôi đánh “phé” , “thịt” được của các ông “lớn” đây ! Vậy anh cứ tiêu phóng tay đi cho.

Nghe nói là tiền “thịt” được của bọn “ăn cướp ngày” , Hồ thích thú rút tay ngay vào túi , không kịp cảm ơn Tuyết.

... Thấy mọi người đã tề tựu đông đủ , Hồ trình trọng đứng lên tuyên bố khai

mặc cuộc họp. Nhưng Vinh , ngóc đầu lên khỏi gối , hỏi :

- Nhưng sao lại thiếu Lượng và Huyền ?

Nghe Vinh hỏi , Tuyết hiểu Vinh không biết gì về chuyện Tuyết đã bỏ Lượng , nên Tuyết vội trả lời :

- Ông Lượng thì tôi đại diện cũng đủ rồi. Duy có Huyền , thì anh Hồ và tôi đã thỏa thuận với nhau là không mời Huyền dự....

- Tại sao ?

Tuyết không lưỡng lự , trả lời :

- Lý do là hình như lúc này Huyền yêu Hải , em của Kha. Vì vậy cuộc họp ngày hôm nay không nên có mặt của Huyền.

Nghe Tuyết nói Huyền yêu Hải , và tuy đã biết trước điều đó , Thịnh vẫn thấy đau buốt trong cùng thẳm của tâm hồn , vì tuy Thịnh đã được huấn luyện thêm trong nhà tù , chủ nghĩa mác- Xít vẫn chưa át được tiếng ai oán hờn ghen của trái tim bị tổn thương. Gương mặt Thịnh vẫn lạnh lùng , nhưng bàn tay Thịnh bất giác nắm lại.

Vốn đã kinh nghiệm thế nào là tình yêu tuyệt vọng , và sự rày vò của hờn ghen , Văn nhìn ánh mắt sắc , lạnh của Thịnh , tự nhiên thấy lo cho Huyền.

Văn nhìn Thịnh , nói như phân vua hộ Huyền :

- Tưởng tượng cả ! Làm gì có chuyện yêu đương giữa Hải và Huyền. Chẳng qua , con Huyền là gái đã lớn , thì tất nhiên có đứa nọ , đứa kia để ý. Nó quen Hải cũng như nó quen chú Thịnh đây , chứ làm gì đã có chuyện say mê nhau. Nếu hai đứa yêu nhau , tôi đã biết...

Nghe Văn nói , Thịnh vội bắm ngay cái hy vọng mong manh mà Văn vừa cố ý tạo ra cho Thịnh , nhưng Tuyết đã chìm sâu Thịnh xuống vực thẳm , ồm ồm trả lời Văn :

- Thầy biết ? Tuyết xin lỗi thầy... Thực ra thì đến chính thầy , thầy yêu ai thầy cũng chả biết , huống hồ là người khác. Còn Tuyết thì Tuyết hiểu lắm , biết như hai với hai là bốn rằng Huyền và Hải yêu nhau...

Văn giật mình nhìn Tuyết , chàng đành chỉ cười nhạt , chống chế :

- Chính Huyền nói với thầy là nó gửi thư cho Hải để đoạn tuyệt với Hải , như thế thì làm gì có chuyện yêu nhau !

Tuyết bĩu môi :

- Thầy còn lạ gì ! Chính vì Huyền yêu Hải nên mới gửi thư tuyên bố “đoạn tuyệt” để mà say mê nhau hơn nữa. Sự thực , con còn biết hơn thầy cơ. Con biết là hai người đã ôm nhau , hòa nước mắt cùng khóc...

Văn tưởng Tuyết không biết Thịnh yêu Huyền nên vô tình thốt ra những lời tàn ác khiến Thịnh đau khổ. Và không ngờ rằng chính Tuyết đã cố tình bịa đặt thêm câu chuyện Hải và Huyền say mê nhau , “hòa nước mắt cùng khóc” cốt để gây căm hờn trong lòng Thịnh , biến Thịnh thành một đồng minh trung kiên với mình trong việc trả hận hai anh em , Kha , Hải...

... Nghe Tuyết cương quyết phản đối sự có mặt của Huyền , tự nhiên Văn nhìn vào bụng Tuyết , và không hiểu Văn bị Ốc tưởng tượng của mình đánh lừa hay là sự thực như vậy , chàng thấy ngực Tuyết nở hơn , bụng to hơn , và Tuyết đầy vẻ khêu gợi , của một người đàn bà mới hoài thai ! Tự nhiên Văn quên mất nỗi đau khổ của Thịnh để chua xót , nghĩ rằng nếu cái bào thai Tuyết mang trong bụng là máu mủ của Kha thì cuộc đời cũng chó má biết bao ! Và giá Thịnh có nổi xung giết ai thì cũng nên để Thịnh giết , cho đỡ ngao ngán...

Thấy mọi người cãi vã không đi tới đâu , Hồ nổi nóng :

- Thôi không bàn cãi lời thôi nữa. Nếu mọi người còn bất đồng ý kiến về việc mời Huyền thì xin lấy biểu quyết.

Hồ vẫn chưa gột được cái bệnh “lấy biểu quyết” của anh cán bộ Việt Minh , nên chàng hỏi luôn :

- Những ai không muốn cho Huyền tới ?

Ba người Hồ , Tuyết , Thịnh đều giơ tay. Thế là đa số.

Rồi cuộc bàn cãi bắt đầu. Hai người đều đưa ra mỗi người một kế hoạch “trị tội” Kha và người nào cũng tình nguyện xung phong trả thù , trong khi Vinh hút liên miên , còn Văn thì im lìm. Sợ cuộc cãi vã kéo dài , không đi tới đâu , Văn lên tiếng :

- Kể ra thì Hồ cũng nhiều sự , nên mới bày ra cuộc họp này. Quan trọng hóa vấn đề như vậy tức là quan trọng hóa thằng Kha và vô hình chung đề cao nó. Riêng tôi , tôi có ý kiến : Tại sao ta không bắt chước Tuyết ? Tuyết đã đánh cờ với Công , đã thắng cuộc Công , và do đó chúng mình được trả tự do , được trả tự do vì ván cờ may rủi... Tại sao chúng ta không theo gương Tuyết , phó mặc sự may rủi quyết định , bằng cách “oẳn tù tì” xem ai có sứ mệnh trả thù. Trong chúng ta , ai “oẳn tù tì” thắng cả bốn người thì người đó có toàn quyền ấn định kế hoạch trả thù Kha; nếu người đó thất bại thì người nào được vào chung kết trong ván bài “oẳn tù tì” sẽ lãnh sứ mệnh trả thù... Nếu người thứ hai thất bại , thì người thứ ba tiếp tục...

Ý kiến của Văn được Tuyết và Vinh hoan nghênh. Hồ thì cho là Văn đùa cợt , phá quấy , nhưng chàng và Thịnh thuộc thiểu số , đành phải theo quyết nghị chung.

Vòng loại , Vinh được miễn vì có hai cặp “oẳn tù tì” là Văn “oẳn tù tì” với Tuyết thì Tuyết thắng. Đến vòng nhì , Tuyết thắng luôn cả Thịnh và Vinh , chiếm giải quán quân. Thịnh đứng thứ nhì. Vinh thứ ba. Hồ thứ tư và Văn thứ bét.

Thắng cả bốn người , Tuyết rạng rỡ nét mặt. Văn thấy mình và Hồ đứng hạng bét và áp bét thì phì cười. Hồ thấy mình đứng thứ tư thì muốn phá bình , nên chàng nói bô bô :

- Không được ! Chẳng qua là ông Văn muốn phá quấy , chứ “oẳn tù tì” để

bây giờ cô Tuyết đảm nhiệm công việc thì thật không tiện tí nào. Rồi ông Vinh lại đứng thứ ba , trên cả tôi , thử hỏi đến lượt ông Vinh , ông chỉ nằm hút cả ngày , ông còn trả thù bằng cách nào ? Vậy “phế” bỏ quyết định này đi !

Nghe Hồ chỉ trích mình , Vinh vội ngồi nhồm dậy , cãi hùng hồn :

- Ô kìa ! Cái thằng Hồ này hồng quá ! Dễ thường ông tưởng chỉ có mình ông là đủ sức can đảm để “thanh toán” Kha chăng ? Ông có khí giới của ông , chúng tôi cũng có khí giới của chúng tôi chứ ! Ông có sức khoẻ , có đức liều lĩnh của ông , nhưng cô Tuyết cũng có khí giới của cô ấy , là trí thông minh và sắc đẹp của cô ấy. Cũng như tôi , tôi có khí giới của tôi là thuốc phiện; tôi sẽ đầu độc nó , làm tê liệt nó , bằng khói thuốc phiện và bằng trăm nghìn mưu cơ khác; hiệu nghiệm gấp bội cái “hữu dũng vô mưu” của ông ! Ông biết không ?

Văn gật gù , biểu đồng tình :

- Đúng lắm ! Và cũng không có gì là “phiếm” cả. Cái chuyện Tuyết đánh cò với Công chả “phiếm” là gì ! Thế mà nhờ chuyện đó mà bọn mình được trả tự do. Vậy thì cái chuyện “oản tù tì” không có gì là tếu. Chỉ yêu cầu Tuyết một điều là bất cứ lúc nào Tuyết cần đến các anh em , các anh em đều hứa sẽ hết sức giúp Tuyết vì nếu Tuyết có thể tiết lộ kế hoạch cho anh em biết , để góp ý kiến thì lại càng hay.

Tuyết nghiêm chỉnh trả lời :

- Cám ơn thầy ! Lúc nào Tuyết cần đến sự giúp đỡ của thầy và các anh em , Tuyết xin thưa. Nhưng bây giờ thì xin miễn cho Tuyết khỏi phải tiết lộ kế hoạch. Tuyết xin hứa là sẽ gắng làm tròn nhiệm vụ.

Văn nhìn Tuyết , hỏi :

- Nhưng liệu Tuyết có đồ máu không ?

Tuyết bí mật trả lời :

- Biết thế nào mà nói trước !

... Từ khi cuộc họp bắt đầu , Thịnh vẫn lăm lì , ít phát biểu ý kiến , lúc này mới lên tiếng hỏi :

- Nhưng chị Tuyết phải hẹn cho một thời hạn nào thì đến lượt tôi có quyền hành động chứ ?

- Nhiều nhất là một tháng; nếu hết một tháng , tôi không làm nên trò trống gì , thì anh cứ bắt tay vào việc...

Văn nét mặt lăm lì , Thịnh đứng lên :

- Dạ như thế là đủ. Vậy tôi xin phép về trước vì có việc bận.

Nhìn đôi mắt lạnh , dữ dội của Thịnh , Văn đoán là Thịnh rút lui để tìm đến nhà Huyền , nên Văn hỏi :

- Từ hôm về , chú Thịnh đã gặp Huyền chưa ?

- Thưa thầy , chưa !

- Huyền nó có hỏi thăm tôi về chú. Bây giờ chú có lại thăm Huyền thì tôi nhắn một lời.

- Dạ không.

Thực ra , Thịnh nói dối. Thịnh cáo từ sớm là để đến nhà Huyền.

Từ hôm được trả tự do , Thịnh tránh chưa gặp Huyền vì Thịnh muốn tìm hiểu đích xác xem Huyền có yêu Hải thực không , nhưng sau khi nghe Tuyết tả cái cảnh hai người ôm nhau , hòa nước mắt cùng khóc , thì Thịnh thấy không thể chịu đựng thêm được nữa. Thịnh ngồi dự họp mà tâm hồn như bị lửa đốt; trí tưởng tượng hỗn loạn của kẻ si tình tuyệt vọng , thêm dột thêm trong đầu óc Thịnh những cảnh yêu đương , nũng nịu giữa hai người và hai người đó là Hải và Huyền , chứ không phải Thịnh và Huyền...

Ra khỏi nhà Vinh , Thịnh nhảy vô lên taxi : chưa bao giờ chàng thấy cái taxi chạy chậm , và những khoảng dừng ở các ngã tư đèn đỏ , lại dài bất tận như lúc đó. Tâm trí Thịnh bấn loạn và Thịnh cũng không hiểu lòng mình nghĩ gì , muốn gì và gặp Huyền , chàng sẽ có thái độ nào , xử trí cách nào !

Thịnh chỉ thấy cần phải gặp ngay Huyền , nhìn lại cái mặt của kẻ “bạc tình” đã hôn , đã khóc với một đứa con trai không phải là Thịnh , xem cái bộ mặt đó đáng ghét đến bậc nào !

Xe đậu , Thịnh đi thẳng vào lối ngõ nhà Huyền. Chàng cúi đầu nhìn xuống đường , đi những bước vững và nhan , không ngập ngừng , do dự như trước kia mỗi lần đến nhà Huyền.

Chàng lừ lừ , đẩy cửa bước vào nhà Huyền giữa lúc Huyền đang ngồi đọc báo...

Vừa thấy Thịnh , Huyền reo :

- Kìa anh Thịnh. Sao anh về đã lâu mà bây giờ mới lại ?

Thịnh tán công liền :

- Cô đợi tôi lại thăm à ?

Trong lúc hoan hỉ được gặp Thịnh , Huyền không để ý đến sắc mặt của Thịnh , nên Huyền vui vẻ nhìn Thịnh :

- Ô ! Trông anh lúc này khoẻ ra , trắng ra !

Sự vui mừng hồn nhiên của Huyền làm Thịnh tức bực.

Bởi vì thịnh không làm về cái vui mừng bền lên , kín đáo , mệnh mang của kẻ được tái ngộ người yêu , mà là cái vui mừng hồn nhiên , thẳng thắn , hiền lành của một người bạn , hay hơn nữa , của một người chị , khiến Thịnh thấy Huyền vui mừng mà càng cảm thấy chua chát.

Thịnh chăm chú , soi mói nhìn thẳng vào gương mặt Huyền , như khiêu khích : Huyền mặc một cái áo cánh để hở tay , hở cổ , vá cách ăn mặc của Huyền cũn gkhông có gì là khác mọi ngày , nhưng nhìn vào cánh tay để trần của Huyền , nhìn vào cái cổ trắng nõn của Huyền , tự nhiên Thịnh tưởng tượng cánh tay đó đang dang ra để bá vai , bá cổ một thanh niên không phải

là Thịnh , và chàng mĩa mai trả lời Huyền :

- Có nhẽ tôi khoẻ ra thật ! Nhưng đâu có bằng Huyền , đẹp hơn trước , quyến rũ hơn trước , đầy đủ hạnh phúc hơn trước ! Tôi vẫn tưởng Huyền không còn nhận ra tôi nữa , vì Huyền bây giờ đâu có phải Huyền trước kia !

Nghe luận điệu hờn mát của Thịnh , Huyền hiểu Thịnh định ám chỉ cái gì , nên Huyền nhìn Thịnh , nói bằng một giọng mà Huyền cố làm ra âu yếm :

- Anh đừng nghĩ như vậy. Huyền bao giờ cũng quý mến anh. Và lúc nào cũng như lúc nào , anh vẫn là người bạn thân của Huyền...

Tự nhiên Thịnh nổi dóa , sùng xộ :

- Thôi tôi xin Huyền , Huyền đừng giở cái giọng đó ra , đừng giở cái giọng đạo đức giả đó ra.. Tôi biết. Tôi biết Huyền lắm !

Huyền ngơ ngác nhìn Thịnh :

- Ô kìa ! Tôi làm gì mà anh biết ? Anh biết cái gì mới được chứ ?

Cơn giận của Thịnh bùng nổ đột ngột :

- Tôi biết ! Tôi biết lắm chứ ! Tôi biết ai phản bội lắm chứ !

Nghe Thịnh mạt sát mình một cách vô lý , Huyền bắt đầu thấy nóng mặt , cau mày hỏi lại Thịnh :

- Anh bảo ai phản bội ? Dễ thường anh cho là tôi phản bội anh chẳng ?

Thịnh chua chát :

- Đó là Huyền tự nghĩ như vậy !

Đến lượt Huyền mất bình tĩnh :

- Việc gì mà tôi lại tự nghĩ ! Chính anh kết tội tôi mà ! Vậy tôi hỏi anh , tôi đã hứa hẹn , đã ràng buộc gì với anh chưa , mà anh kêu tôi là phản bội ? Anh có quyền gì ?

Thịnh vẫn mĩa mai :

- Huyền chả cần phải nhắc , tôi cũng thừa hiểu là tôi không có quyền gì...

Huyền càng bức bối :

- Anh đã biết vậy , sao anh còn gay gắt , mĩa mai tôi ? Anh có quyền gì cấm đoán tôi thương ai , yêu ai ?

Thịnh cười gằn :

- Dĩ nhiên là tôi không có quyền. Huyền yêu ai thì mặc Huyền , nhưng Huyền cũng chả nên để họ khinh.

Huyền thấy khí uất trào lên cổ. Giọng nói của nàng lạc hẳn đi :

- Ai khinh tôi ?

Thịnh cố moi trong đầu óc , những câu thật tàn nhẫn để mạt sát Huyền cho hả giận hờn :

- Ai khinh ? Bọn Kha , Hải chứ còn ai ! Chúng sẽ khinh cô là tham tiền , là bán rẻ trái tim mình vì tiền bạc , là đầu hàng...

Huyền thở ra từng hồi mà vẫn thấy nghẹt nơi cổ họng. Qua làn áo cánh , Thịnh thấy rõ nhịp đập của trái tim Huyền. Huyền lắc đầu , cười như mếu :

- Anh tầm thường quá ! Anh đồ kỵ , ghen ghét , ích kỷ. Có nhẽ tôi yêu Hải thực , nhưng chưa chắc đã vì tiền , mà nếu có vì tiền... thì đã làm sao ?
Thịnh hoa mắt , thấy tất cả vũ trụ đổ sụp trước mắt mình. Giả lúc đó có bom khinh khí nổ , Thịnh cũng không nghe thấy vì Thịnh chỉ còn nghe thấy câu nói của Huyền : “Tôi yêu Hải thực” “Tôi yêu Hải thực”. Câu nói đó thốt ra từ miệng Huyền để ném vào mặt Thịnh , thì Thịnh phải bịt cái miệng Huyền lại , bóp cái cổ Huyền lại , để tiếng nói “Tôi yêu Hải thực” sẽ không còn bao giờ được thốt ra nữa. Ý nghĩ này lóe ra trong đầu óc Thịnh như một tia chớp. Thịnh bước lên một bước , giang hai bàn tay như hai gọng kìm , chụp lấy cái cổ tròn trĩnh , nõn nà của Huyền , vừa bóp , vừa cười gằn , thốt ra cái điệp khúc rùng rợn :

- Nay “tôi yêu Hải thực” , nay “tôi yêu Hải thực”.

Hành vi đột ngột của Thịnh làm cho Huyền không kịp phản ứng. Huyền bấu vào cánh tay Thịnh , gỡ tay Thịnh ra nhưng tay Thịnh cứng rắn như hai thanh sắt. Mỗi lần Thịnh nhai lại câu nói “Tôi yêu Hải thực” thì cái vòng đai lại siết chặt thêm cổ Huyền.

Huyền ú ớ , ngạt thở , mắt bắt đầu trợn trừng vì Thịnh bóp cổ nàng mỗi lúc thêm chặt chẽ , nhưng nàng vẫn còn đủ tỉnh táo để nghĩ rằng không thể nào Thịnh có thể tàn bạo đến độ định bóp cổ nàng cho nàng chết... Và lại , Huyền biết em nàng đang ngủ trong buồng , nàng chỉ cần đập vào cái ghế , gây bất cứ tiếng động nào thì em nàng sẽ tỉnh giấc , ra cứu nàng , Nhưng Huyền không muốn làm ồn lên không muốn để em nàng , hoặc người ngoài biết , nên nàng chỉ lặng lẽ giằng tay Thịnh , gắng thoát ra khỏi gọng kìm hai bàn tay Thịnh...

Giữa lúc đó , Hải mở cửa , bước vào như một sự an bài của Định Mệnh , muốn cho hai kẻ tình địch gặp nhau...

Vừa thấy Hải , và tuy chưa gặp Hải lần nào , Thịnh chỉ thoáng nhìn vào mắt Hải , đã biết ngay là ai , cũng như Hải hiểu ngay người đang bóp cổ Huyền chỉ có thể là Thịnh. Trong khoảnh khắc , tia mắt hai kẻ tình địch đụng nhau như hai lưỡi kiếm và Thịnh bỏ tay , không bóp cổ Huyền nữa , quay quắt lại phía Hải , không nói không rằng , chàng xông lại phía Hải , tiện tay móc vào cằm Hải...

Bình tĩnh hơn , có sức vóc dũng mãnh hơn , và nhất là giỏi “Judo”—giỏi “Judo” thực chứ không phải giỏi “Judo” theo lối của Tuyết—Hải tránh trái đấm móc của Thịnh , rồi lợi dụng lúc Thịnh mất đà vì đánh hụt , Hải dùng cả bàn tay , đập mạnh vào mặt Thịnh , làm mặt Thịnh nổ đom đóm : Thịnh choáng váng , sắp té xiu , thì Hải lạnh lùng , từ tốn nhắm vào cái huyệt đàng sau gáy Thịnh , bóp xuống , và trong khoảnh khắc , Thịnh đã ngã sòng soài như một cây thối xuống chân ghế , bên cạnh Huyền.

Tất cả những sự kiện kể trên xảy ra không quá năm giây đồng hồ , Huyền

chỉ biết há hốc miệng , mở mắt thao láo , bàng hoàng ngó. Chính mắt nàng chứng kiến mà Huyền cũng không phân biệt , không thấy rõ hai người đánh nhau ra sao , không hiểu Thịnh ngã hay Hải ngã. Kịp đến khi nàng nhận ra người nằm dưới chân mình là Thịnh , và Thịnh nằm im không cựa quậy thì Huyền hốt hoảng , tưởng Thịnh đã tắt thở : Huyền muốn kêu lên thành tiếng để cầu cứu , nhưng tiếng nói không ra thoát khỏi cổ họng nàng. Hải chống tay vào sườn , mỉm cười , nói với Huyền :

- Cô đừng sợ ! Nó không chết đâu ! Chỉ lát nữa là tỉnh. Huyền cúi xuống , thấy Thịnh vẫn thở , tóc xõa xuống khuôn mặt in hằn bàn tay vũ bão của Hải , thì Huyền quên phứt ngay cái cảnh nàng vừa bị Thịnh bóp cổ , chỉ thấy xót xa thương Thịnh. Nàng vuốt tóc cho Thịnh , rồi ngẩng đầu lên nhìn Hải , khản khoản :

- Anh về đi. Kéo lát nữa , Thịnh tỉnh dậy...

Huyền chưa nói hết câu , thì Hải đã lắc đầu :

- Về thế nào được ! Anh đợi nó tỉnh dậy để đuổi nó cút...

Sự thực cái cử chỉ của Huyền thẳng thắn vuốt tóc Thịnh làm Hải bực bội , nhưng Huyền vô tình không hiểu , vẫn van nài Hải :

- Khổ quá ! Anh thương em thì anh về đi.. Em không muốn lát nữa anh đuổi Thịnh về , hoặc lại đánh nhau với Thịnh.

Hải cố trấn tĩnh để giọng nói khỏi thành gay gắt :

- Vậy Huyền đuổi tôi về để lát nữa nó tỉnh dậy , nó bóp cổ Huyền à ! Nó bóp cổ Huyền mà Huyền thương nó , Huyền yêu nó sao ?

Huyền lắc đầu , mệt mỏi :

- Em yêu ai thì anh biết đó. Nhưng mặc dầu Thịnh bóp cổ em , mặc dầu em không yêu Thịnh , em cũng không muốn Thịnh bị nhục trước mặt anh.

- Tại sao thế ?

Huyền trả lời không lưỡng lự :

- Bởi vì Thịnh là bạn em , bởi vì Thịnh nghèo và khổ như em và nhất là vì Thịnh yêu em mà em không thể đền đáp Thịnh được... Anh là kẻ giàu sang. Anh cần phải rộng rãi... Vậy anh nên về đi..

Huyền tưởng kêu gọi lòng “kẻ cả” của Hải thì Hải sẽ vui lòng nghe theo.

Huyền không ngờ người ta càng yêu thì càng nhỏ nhen , nghị kỵ , ghen tuông hão ! Huống hồ , cái cử chỉ Huyền vuốt tóc Thịnh là một cử chỉ gai mắt mà Hải không quên được. Cho nên Hải chỉ cười nhạt , chậm rãi , nghiêm nghị trả lời Huyền :

- Cái đó là tùy Huyền. Riêng tôi , tôi không thể rộng lượng như ý Huyền muốn được. Huyền thử nghĩ coi , nó bóp cổ Huyền , nó đánh tôi trước... Bây giờ Huyền lại bảo tôi về để mặc Huyền săn sóc nó... Huyền có thấy là Huyền vô lý không ? Vậy tôi để cho Huyền lựa chọn... Huyền suy nghĩ kỹ đi. Rồi nếu Huyền vẫn còn bắt buộc tôi phải về , để Huyền săn sóc hẳn thì tức là

Huyền muốn vĩnh biệt tôi...

Lời nói quyết liệt của Hải làm lòng tự ái của Huyền trĩu nặng. Kể ra thì Huyền cũng biết mình vô lý, nhưng cái vô lý của Huyền là cái “vô lý” rất hữu lý của kẻ nghèo, nhiều mặc cảm. Hơn nữa, thái độ cứng rắn của Hải đẩy Huyền vào cái thế không lùi được, vì chẳng lẽ Huyền lại nhượng bộ!

Cho nên nàng cười nhạt, trả lời:

- Cái đó cũng là tùy anh. Anh không nghe em thì em cũng không biết làm thế nào, vì em không thể bỏ Thịnh được...

Cả Huyền và Hải đều bị lòng tự ái đẩy vào cái thế không thể lùi được. Chẳng lẽ Huyền đã nói vậy mà Hải còn ở lại!

Hải nhìn Huyền, lòng sôi sùng sục, nhưng chàng cũng cố làm ra vẻ lạnh lùng, đưa tay bắt Huyền, nói với Huyền:

- Huyền muốn thế, thì xin bắt tay vĩnh biệt Huyền...

Trong thâm tâm, Hải hy vọng cái bắt tay “vĩnh biệt” sẽ làm cho tình thế đỡ căng thẳng và Hải chỉ đợi một lời nói, hoặc một cử chỉ của Huyền để sẵn sàng chịu theo ý Huyền, nghe theo lời Huyền. Nhưng Huyền thấy Hải nhấn mạnh vào hai tiếng “vĩnh biệt” thì Huyền cho Hải “dọa” nên Huyền cười nhạt, trả lời Hải:

- Dạ, xin vĩnh biệt anh!

Họ lạnh lùng bắt tay nhau, mặc dầu trong thâm tâm họ chỉ muốn ngã vào lòng nhau, và người này chỉ đợi một dấu hiệu “làm lành” của người kia, nhưng không ai chịu đi bước trước...

Hải quay ngoắt trở ra. Huyền tê tái nhìn theo Hải. Huyền muốn gọi Hải trở lại, nhưng không hiểu sao, nàng vẫn không chịu lên tiếng. Còn Hải thì cố tình bước nhanh nhưng chàng vẫn lắng nghe xem Huyền có gọi mình không...

Ra tới đường lớn, Hải ngoảnh lại không thấy Huyền chạy theo gọi mình như chàng vẫn thầm mong, thì Hải rời rã... Chàng đứng thờ người, nhìn về phía ngõ nhà Huyền một lúc lâu, không thấy bóng dáng Huyền xuất hiện, chàng thở ra một hơi dài, rồi lên xe vặn “công tắc”, nhưng máy đã nổ mà Hải vẫn không cho xe chạy, mắt chàng vẫn nhìn về phía hẻm nhà Huyền và năm phút sau, chiếc xe mới từ từ lăn bánh...

... Ngay lúc đó, Thịnh tỉnh và lộp ngộp đứng lên. Có lẽ để chữa thẹn, có lẽ vì chưa nguôi giận, Thịnh hằm hằm nhìn Huyền và Huyền vừa mới hỏi Thịnh “Anh không việc gì chứ”, thì Thịnh đã tát trái luôn Huyền một tát. Huyền không tránh cái tát của Thịnh, mặc cho Thịnh tát, nước mắt nàng trào ra. Con phần nộ của Thịnh gặp cái im lìm bất đề kháng của Huyền, tự nhiên tan rã ngay.

Thịnh nhìn cái cổ còn hằn vết tay của mình, nhìn nước mắt Huyền từ từ lăn trên má Huyền. Thịnh đau xót nghĩ rằng vết hằn kia, giọt lệ kia là do chàng

gây ra thì chàng điên cuồng , ôm lấy Huyền và Huyền không chống cự , mặc cho Thịnh hôn lên má , lên trán và cả lên môi nàng. Không phải vì Huyền yêu Thịnh , nhưng vì Huyền mơ hồ cảm thấy , nàng tuy buồn , nhưng không đau khổ tuyệt vọng bằng Thịnh; hoàn cảnh nàng tuy đáng thương , nhưng hoàn cảnh Thịnh , thân thể Thịnh còn đáng thương gấp bội. Và so sánh với Hải thì số phận Thịnh mới hẩm hiu biết bao ! Hải có tiền , có tương lai , Hải được Huyền yêu. Còn Thịnh thì không có gì , không có tương lai , không có tình yêu và chỉ có cảm hờn. Cho nên Huyền để mặc cho Thịnh hôn mình và nàng không thấy mình có lỗi đối với Hải. Sống trong cảnh nghèo hèn , Huyền hiểu hơn ai hết cái cảm phần của Thịnh , cái tuyệt vọng của Thịnh , cho nên Thịnh bóp cổ nàng , tát nàng mà nàng không thấy m3y may giận Thịnh , nàng không yêu Thịnh mà vẫn để Thịnh ôm nàng , mơn trớn nàng , như muốn nuốt chửng nàng , nhai ngấu nhai nghiền nàng , Huyền chỉ biết chịu đựng , nói như van xin Thịnh :

- Thôi ! Đừng làm vậy nữa ! Anh Thịnh ! Huyền khổ quá !

Thịnh thấy nàng không chống cự thì tưởng Huyền bằng lòng. Hy vọng lại loé sáng trong tâm khảm Thịnh , khiến Thịnh vừa hôn Huyền , vừa nói trong hơi thở :

- Huyền phải yêu Thịnh ! Huyền phải lấy Thịnh ! Huyền có bằng lòng không ?

- Anh đi về đi. Lúc khác chúng ta sẽ nói chuyện.

Thịnh thờ thần buông tay ra , mắt chàng đỏ ngầu và đột nhiên nét mặt Thịnh lại hăm hăm , nói chuyện với Huyền :

- Huyền không yêu tôi ! Tôi biết lắm ! Nhưng Huyền muốn yêu ai thì yêu , ngoại trừ thằng Hải... Ngoại trừ thằng khốn nạn , Huyền biết không ? Nói dứt câu , Thịnh không nhìn Huyền , đi thẳng...

SÓNG

Phần II

Chương 12

Tháp quay số điện thoại của Kha , rồi áp ống nghe vào tai... Ngồi đối diện Tháp , Tuyết vờ chăm chú giở từng trang , một tạp chí tranh ảnh , nhưng trái tim nàng đập hỗn loạn trong lồng ngực , và tâm trí nàng căng thẳng , chờ đón những lời Tháp sắp nói :

- A- Lô ! A- Lô ! Anh Kha hả ? Tháp đây ! Chào anh !

Tháp ngừng một lát , lắng nghe , rồi tiếp :

- Tối nay , đúng chín giờ , tôi mời anh lại biệt thự của tôi—cái biệt thự dành riêng cho sự du hí của bọn mình đó mà—tôi có việc rất cần , rất quan hệ

muốn thừa với anh... Da.... cần lắm... Vâng , xin chào anh ! A bientôt !

Tháp đặt ống nghe xuống bàn , vui vẻ nói với Tuyết :

- Kha hứa đúng giờ tối nay sẽ đến đây !

Tháp vô tình nên không thấy gương mặt Tuyết hơi tái và giọng Tuyết run run trả lời Tháp :

- Hay quá ! Cám ơn anh lắm ! Và thế là lại phải mượn cái biệt thự của anh một buổi...

Tháp tò mò nhìn Tuyết :

- Nhưng tôi hỏi thực Tuyết , tại sao Tuyết muốn gặp Kha mà không ra mặt , phải nhờ đến tôi mời hẳn tới ?

Tuyết nói dối rất tự nhiên , hầu như đã tiên liệu câu hỏi của Tháp :

- Có gì đâu ! Chắc anh cũng biết sự xích mích giữa bọn Văn và ông Kha..

Tôi là học trò của ông Văn. Tôi không muốn sự thù hiềm của hai bên kéo dài , nhất là vì Kha không phải tay vừa , nên tôi muốn gặp riêng Kha để đưa ra một vài đề nghị “giảng hòa” không làm mất mặt bên nào. Tôi đã gặp Kha một hai lần , nhưng tôi e nếu tôi mời thì Kha không chịu lại , nên phải cậy anh mời hẳn... Có vậy thôi.

Tháp vẫn soi mói nhìn Tuyết... và bằng một giọng nửa đùa nửa thật :

- Nhưng hà cớ gì lại phải gặp riêng... Hay Tuyết định áp dụng kế mỹ nhân với hẳn ?

Tuyết nghiêm nét mặt , trả lời :

- Anh có thấy Tuyết dùng kế mỹ nhân với anh , với anh Công , với các người quen biết bao giờ chưa , mà anh lại hỏi Tuyết như vậy ?

Tháp đành cười xòa :

- Tôi biết Tuyết chả bao giờ lại thêm dùng kế mỹ nhân nên mới nói đùa Tuyết như vậy !

Sự thực , đối với một người đàn bà , rất nhiều “đàn bà tính” như Tuyết , ngoài kế mỹ nhân với thiên hình vạn trạng của nó , Tuyết không thể áp dụng mưu kế nào khác. Nàng đã áp dụng với Tháp , với Công , với Kha , với hầu hết bọn đàn ông , nhưng khi nghe Tháp nói , Tuyết cãi lại rất hăng hái , rất thành khẩn , vì Tuyết áp dụng kế mỹ nhân như người ta thờ khi giờ mà không biết...

Tuyết cười bí mật , hơi lảng lờ , nói với Tháp :

- Dĩ nhiên là tôi không dám lợi dụng lòng tốt của anh , mượn nhà anh để “áp dụng kế mỹ nhân...” Chứng cứ là tôi chỉ mượn mười lăm phút để nói chuyện với Kha và chưa đến chín giờ rưỡi , tôi đã trả lại cho anh rồi... Nhưng tôi hỏi thực anh , nếu tôi áp dụng kế mỹ nhân , thì liệu có “ăn thua” gì đối với Kha không ?

Tháp lắc đầu :

- Chắc chắn là không ăn thua gì ! Vì cô còn lạ gì Kha ! Kha thuộc hạng kinh

khủng , chẳng ai có thể cho hắn vào “xiếc” được nữa !

Vẫn cái cười bí mật trên môi Tuyết :

- Vào khoảng mười giờ tối nay , anh có thông thả không ?

- Tuyết cần gì đến tôi ?

- Không có gì dám phiền anh cả ! Nhưng giá mười giờ tối , anh có thời giờ rảnh thì mời anh lại đây , anh sẽ thấy Kha có bị tôi “xiếc” hay không !

- Vậy thì thế nào tôi cũng sẽ trở lại , đúng mười giờ...

Tháp trao chìa khóa biệt thự cho Tuyết rồi cáo từ , để kịp ra Tòa biện hộ.

Tuyết mân mê chùm chìa khóa , long thong ra đường , lên xe taxi đi thẳng về nhà cha đẻ. Ông Phó đang đánh cờ bên nhà hàng xóm. Tuyết mở tủ riêng của nàng lấy khẩu súng lục mà Tuyết đã lấy lại ở nhà Huyền. Nàng lau chùi , lên đạn , thử xem súng có hóc không.

Từ khi đi khám bác sĩ và biết đích xác là mình hoài thai , sự căm hờn của Tuyết lắng xuống và Tuyết bình tĩnh thực hiện dự định của mình...

Nhìn đồng hồ đã thấy gần bốn giờ , Tuyết vội nhét cái súng lục vào “sắc , sửa soạn lại bộ mặt , vì Tuyết đã hẹn với Công đợi nàng hồi ba giờ rưỡi trước cửa rạp Majestic để cùng xem “xi- Nê”. Còn năm giờ đồng hồ nữa mới tới phút đối phó với Kha , Tuyết không muốn ngồi yên một mình trong khoảng thời gian chờ đợi , vì nàng sợ ngồi một mình thì sẽ suy nghĩ lan man , dễ dẫn đo , ngẩn ngai. Vì vậy , Tuyết đã hẹn sẽ đi “xi- Nê” , đi ăn... với Công để khỏi phải nghĩ ngợi lôi thôi trước giờ hành động.

Hơn nữa , Tuyết cũng định lợi dụng Công... quyến rũ Công , để Công sẽ tuyệt đối , hết lòng hết dạ bênh vực nàng trong biến cố sắp tới...

Cho nên khi Tuyết gặp Công , Tuyết hoàn toàn là hiện thân của cái gì hấp dẫn nhất , náo nức , say đắm nhất. Mỗi lời Tuyết nói , mỗi cử chỉ của Tuyết , là một miếng đường phèn bỏ vào miệng cậu bé Bộ trưởng Công.

Nhằm buổi phim dở , nên trên cả tầng lầu của rạp chỉ lựa thừa năm bảy người khách. Hai người chọn một chỗ ngồi vắng vẻ , thuận tiện cho sự nhỏ to tình tự. Trong bóng tối của rạp , bàn tay Tuyết tìm bàn tay Công và Tuyết thủ thủ rút vào tai Công :

- Em không thể cưỡng được lòng em nữa... Tối hôm nay , mười giờ anh hẹn em ở đâu , em sẽ đến với anh... Tối hôm đánh cờ , Định Mệnh không muốn cho em được gối đầu tay anh ngủ , nên xui em thắng cuộc anh. Nhưng bây giờ thì em xin “hàng” anh...

Từ hơn một tháng nay , Công đã điều đứng và khổ sở theo đuổi Tuyết , chỉ hy vọng Tuyết ban cho “ơn huê” cuối cùng , vẫn bị Tuyết kiểm soát tri hoãn , thế mà đột nhiên lúc này , Tuyết đề nghị tự hiến dâng cho chàng , khiến Công tràn ngập hân hoan , ôm choàng lấy Tuyết hôn đắm đuối... Chàng quên phứt mất là hồi Công còn làm Bộ trưởng , thấy các báo đăng tin có những cặp trai gái lợi dụng bóng tối của các rạp chiếu bóng để diễn những trò

không đẹp mắt , chàng đã phần nộ như một nhà đạo đức chân chính , ra lệnh kiểm soát chặt chẽ các nơi giải trí công cộng. Cũng may , lúc này chàng chỉ còn là một thứ cây “sì” không còn ý thức được tính cách trào lộng việc mình làm nữa !

Biết Công đã bị mình “hóp hồn” không chạy đi đâu thoát , Tuyết nói thẳng với Công :

- Đã có lần , em nói với anh là em có mối hận phải trả và anh hứa với em là nếu em vì trả hận mà gặp khó khăn , thì anh sẽ tận lực bênh vực em , chắc anh còn nhớ...

- Sao lại không nhớ !... Bất cứ điều gì Tuyết nói với anh , anh đều nhớ... Anh chỉ mong có dịp để thực hiện lời hứa...

Tuyết siết chặt bàn tay Công , thủ thủ :

- Vậy anh hứa với em là dù gặp trường hợp nào , hoàn cảnh ghê gớm nào , anh cũng sẽ bảo vệ em , cứu vớt em chứ !

- Không những anh hứa , mà anh còn thề...

Tuyết nũng nịu :

- Anh mang cái gì thiêng liêng nhất trong đời mà thề cho em sung sướng đi !

Giọng Công đầy thành khẩn :

- Khô quá ! Lúc này , ngoài em ra , anh có cái gì thiêng liêng nữa đâu để mang ra thề cho em tin... Em muốn anh mang danh dự , hay tổ quốc , hay bất cứ cái gì... anh cũng sẵn sàng , nhưng như thế là dối em.

Thấy Công thành thực mà Tuyết thì chỉ manh tâm , khai thác Công , Tuyết không khỏi có cảm giác ghê tởm cho hành vi lợi dụng của mình , nhưng Tuyết chỉ tâm tâm , niệm niệm , đem hết lòng dạ thực hiện mục tiêu trả thù , nên sau khi ý nghĩ thương hại Công , lòng Tuyết cứng rắn ngay lại : “cho đáng kiếp , chỉ mình mới là người đáng thương , chứ bọn này thì dù có cho họ ăn cút mà chết , cũng đáng đời !”

Công hỏi Tuyết :

- Nhưng em có thể kể sơ qua cho anh biết trước , may ra , anh giúp thêm ý kiến cho em được chăng ?

Tuyết lắc đầu :

- Mười giờ đêm nay , em sẽ kể tất cả cho anh hay.

Rồi đột nhiên , Tuyết hỏi Công :

- Có phải ngày xưa cô Cúc đâm ông Huyện Trường mười tám nhất dao mà ra Tòa được tha bổng không anh ?

Công chăm chú nhìn Tuyết :

- Đúng... Nhưng Tuyết định làm cô Cúc chăng ? Mà ai sẽ hân hạnh là Huyện Trường ?

Nụ cười trên môi Tuyết trở thành độc ác :

- Chắc chắn không phải anh Công của em ! Nhưng giá thử em giết người

như cô Cúc thì liệu anh có cứu nổi em không ?

Nghe Tuyết nói , Công biết Tuyết không nói đùa. Chàng trầm ngâm suy nghĩ , rồi bảo Tuyết :

- Em cứ yên tâm. Vì em , không có khó khăn , nguy hiểm nào anh không vượt nổi.

Nghe lời Công , Tuyết càng thêm yên tâm , tin chắc là Công sẽ không bao giờ bỏ rơi Tuyết... Tuyết ngược nhìn Công để tỏ lòng biết ơn , rồi nàng ngả đầu vào vai Công , nước mắt tự nhiên trào ra một cách thật tài tình , vì chưa chắc là Tuyết xúc động , nhưng có nhẽ vì hầu hết mọi người đàn bà đều được trời ban cho cái tài không cầm học mà biết đóng kịch như thật... Nhưng dù Tuyết vờ hay xúc động thực , những giọt nước mắt chảy thấm ướt sơ mi Công , vẫn có cái tác dụng làm Công bồi hồi sung sướng , và trong giờ khắc đó , Công chỉ còn biết cầu mong Tuyết sớm giết người , giết bất cứ ai , để chàng có dịp rat ay tế độ cho Tuyết thấu rõ tâm lòng chung thủy , cúc cung tận tụy của mình...

- Em cứ giết đi ! Giết bằng hết những đứa nào làm em khổ. Tội vạ đã có anh lo !

... Ở rạp “xi- Nê” ra , Công đưa Tuyết đi ăn và hai người quần quít nhau mãi đến tám giờ , Tuyết mới tạm biệt Công , hẹn đúng mười giờ sẽ trở lại với Công tại nhà hàng Majestic...

Tới biệt thự của Tháp , công việc đầu tiên của Tuyết là gọi ả xẩm lên dặn dò cặn kẽ :

- Lái nữa , khoảng chín giờ , ông Kha lại đây , chị ra mở cửa , nếu ông Kha hỏi có ông Tháp trong nhà không , thì chị trả lời là có; tuyệt đối chị không được nói có tôi ở trong nhà , vì muốn trêu chọc ông Kha để ông ấy ngạc nhiên khi thấy tôi trong này... Ông ấy vào rồi , chị cứ việc khóa cổng đi chơi , không cần lên trên nhà hầu hạ gì cả... Vì tôi đã có chìa khóa riêng , tôi cần đi lúc nào cũng được , khỏi cần sự có mặt của chị Ở nhà. Chị nghe ra chưa ?

- Dạ dạ. Con nghe ra rồi...

Vốn đã quen nhận những “chỉ thị” kỳ quặc của những người thường lui tới “tổ quỷ” của Tháp , nên không những ả xẩm không ngạc nhiên , mà còn định ninh rằng hai người—Tuyết và Kha—muốn mượn nhà Tháp để tình tự và Tuyết tìm cách đuổi khéo ả xẩm đi chơi để ả xẩm khỏi ám hai người. Và Tuyết lấy một tờ giấy một trăm đồng trong “sắc” ra , cho ả xẩm thì ả xẩm lại càng tin chắc Tuyết muốn mua chuộc mình. ả xẩm cầm lấy tiền , cười cái cười đồng lõa thực thà của mình :

- Cô cứ tin ở con. Con mở cửa cho ông Kha thì con đi liền...

ả xẩm rút lui xuống dưới nhà , Tuyết nhìn đồng hồ mới tám giờ rưỡi ! Còn đúng một nửa giờ nữa !

Tuyết vẫn nơm nớp sợ trong trong thời gian chờ đợi , sẽ nghĩ ngợi lan man

làm lung lay quyết định của mình , nhưng mỗi lần một ý nghĩ hoang mang thoáng qua đầu óc , thì Tuyết lại nhìn xuống cái bụng của mình , cái bụng tuy vẫn bình thường nhưng đối với trí tưởng tượng của Tuyết , thì Tuyết cho rằng bất cứ ai nhìn vào bụng Tuyết cũng thừa đoán Tuyết có thai , Tuyết chỉ cần nhìn xuống cái bụng là lòng nằng sắt như đá trở lại. Tuyết lấy cái súng lục ra , thử lên đạn một lần nữa , và Tuyết tự nhiên cảm thấy lòng mình bình thản , gần như vô tri vô giác như cái súng lục mà nằng mân mê trong tay , cái thỏi sắt đen sì lát nữa sẽ khắc phát đạn vô tình kết liễu cuộc đời Kha. Chín giờ kém năm... Tuyết lắng nghe tiếng động ngoài đường và tiếng còi xe hơi vọng vào phòng. Chín giờ... chín gờ năm... Kha vẫn chưa tới... Tuyết bắt đầu bồn chồn , sốt ruột , đi đi , lại lại trong phòng...

Chín giờ hai mươi. Một tiếng còi xe nổi lên ngoài cổng biệt thự và liền ngay sau đó là tiếng lách cách tháo xích cổng cửa ả xăm... Tự nhiên Tuyết thấy lòng hết bồi hồi , và nằng lặng lẽ cầm khẩu súng trong tay , tiến về chỗ góc phòng bên trái , đứng lẩn bên cái dương cầm... Tuyết nghe rõ tiếng bánh xe hơi lướt trên cỏ mịn , tiếng cửa xe mở rồi đóng xập thật mạnh , tiếng Kha hách dịch hỏi ả xăm : “ông Thập ở trong nhà hả” và tiếng ả xăm lễ phép trả lời : “Dạ , ông con ở trong nhà”. Sau đó , tiếng xích khóa cổng và tiếng giày Kha lạo xạo trên đá sỏi...

Tuyết đếm từng bước chân Kha tiến vào phòng khách. Đợi Kha vào tới giữa phòng khách , Tuyết mới thông thả từ chỗ núp bước ra , tay cầm khẩu súng đã lên đạn , chĩa vào mặt Kha. Tuyết nói bằng một giọng cố làm ra vẻ lịch sự , bình tĩnh , chứ không đượm chút gì là căm hờn :

- Mời ông giơ hai tay lên. Xin ông đừng chạy , đừng tiến , đừng lùi... nếu không tôi bắn liền...

Vừa thấy bóng Tuyết , Kha thoáng có vẻ mừng rỡ. Nhưng nhìn khẩu súng chĩa về mình , Kha chợt hiểu... Kha sững sờ chưa biết tính sao thì Tuyết đã lạnh lùng ra lệnh :

- Tôi đếm một , hai , ba. Đến tiếng thứ ba , ông chưa giơ tay thì tôi bắn...

Kha đành giơ tay và giọng chàng cũng hết cả hách dịch :

- Tuyết để cho tôi nói. Tôi vẫn đi tìm Tuyết để giải bày...

Tuyết ngắt lời :

- Tôi yêu cầu ông đừng kể lể... Nếu ông còn nói , tôi bắn liền... Tôi nhờ Thập lừa ông lại đây không phải để nghe ông nói mà là để nói cho ông biết cái tội của ông và sự trừng phạt mà ông sẽ phải chịu... Kể tội ông , tôi không nhân danh những nạn nhân của ông , những người đàn bà đã tự vẫn vì ông , những thiếu phụ đã tan vỡ cuộc đời vì ông , những kẻ đã bị tù đày , thất cơ lỡ vận vì ông , tiêu tan sự nghiệp vì ông. Tôi chỉ nhân danh cá nhân tôi , đã bị Ông hãm hại và tôi cũng không nhân danh cá nhân tôi , mà chỉ nhân danh cái thai tôi mang trong bụng , do ông tạo ra.

Nghe Tuyết nói đã mang thai với mình , Kha giựt mình , choáng váng quên cả sợ :

- Trời ơi ! Tuyết đã có thai sao ?

Câu hỏi của Kha làm bao nhiêu uất hận mà Tuyết cố nén , nổ bùng lên :

- Câm ! Nếu ông còn mở miệng , tôi sẽ bắn ông không kịp ngáp... Vâng , tôi cầm nói cho ông biết là tôi đã mang thai. Ông đã hèn hạ dùng súng uy hiếp tôi để thỏa mãn thú tính. Bây giờ thì oan oan tương báo , tôi lại mượn khẩu súng mà ông dùng uy hiếp tôi để thanh toán món nợ máu với ông. Khi ông cầm súng dọa tôi , ông cho tôi biết là nếu ông có bắn chết tôi , ông cũng không sợ bị tù tội , vì tôi mang súng tới nhà ông. Bây giờ thì tôi cũng xin nói để ông biết là sau khi gửi phát đạn này vào đầu ông , tôi cũng sẽ đường hoàng sống cuộc đời của tôi , vì lát nữa , tôi sẽ đến với Công—ông Công , cựu Bộ trưởng và là bạn của ông—Tôi sẽ hiến thân cho hấn , tôi sẽ lợi dụng hấn... Lợi dụng thế lực của hấn để hấn che chở cho tôi , bênh vực cho tôi. Tôi biết , thế là hèn , là tầm thường lắm , nhưng cũng chưa hèn bằng cử chỉ của ông , bằng sự Ông dùng súng hăm hiếp một người đàn bà... Ở đời , chúng ta đều hèn cả , nhưng ông hèn hơn tôi , vì ông chỉ lợi dụng tôi mà không dám bắn tôi. Còn tôi , tôi hèn , nhưng hơn ông ở điểm tôi sẽ bắn thủng sọ Ông. Đáng lẽ ra , sau khi ông hăm hiếp tôi , ông nên bắn bỏ tôi đi.. Như thế đỡ đau đớn cho tôi và đỡ nguy hiểm cho ông... Nhưng ông lại hèn hạ không dám bắn tôi. Cho nên mới có giây phút hôm nay ông đứng giờ tay cho tôi bắn. Ông sửa soạn cầu Chúa tha tội cho ông đi..

Tuyết dùng lại một giây , thở hổn hển , những đường gân trên gương mặt , Tuyết nổi bật lên , trong một ý chí quyết liệt cuối cùng...

Nhìn gương mặt Tuyết , Kha thấy cái lạnh lùng của tử thần từ hoàn thân toát ra , và không nghĩ ngợi , chàng bỏ nhào về phía Tuyết cướp súng... thì ngay lúc đó , hai viên đạn chát chúa nổ liên tiếp và Kha lao đảo ôm ngực gục xuống tấm thảm phòng khách...

Sự an bài của Định Mệnh thật ghê gớm : vì không phải Tuyết bắn trúng Kha mà chính Kha nhào ra để đón viên đạn : khi nhắm bắn Kha , tiềm thức Tuyết đã hướng dẫn khẩu súng của Tuyết , khiến Tuyết bắn trượt , cách Kha hai mươi phân.

Thực ra , trong thâm tâm , Tuyết không cố tình hạ sát Kha. Lý trí Tuyết ra lệnh cho Tuyết nhắm ngực Kha , nhưng tiềm thức của Tuyết thì lại không muốn cho Kha chết... Giá Kha cứ đứng yên chờ phát đạn đưa tới , thì chàng đã bình yên vô sự....

Nhưng vừa lúc phát đạn băng ra khỏi lòng súng thì Kha đã bỏ nhào đón hai viên đạn vào ngực và vai...

Kha ngã gục xuống thảm , nhưng chàng rất tỉnh táo , một tay ôm ngực đầm máu , một tay Kha vẫy Tuyết , nói phều phào :

- Tuyệt bắn trúng tôi rồi... Tôi chết mất !

Hai phát đạn đã giải thoát tất cả bao cấm hờn và lòng tự ái bị tổn thương của Tuyệt , nên bắn xong , Tuyệt kinh ngạc nhìn Kha , tưởng chừng đó là một người đàn bà nào , chứ không phải Tuyệt bắn Kha..

Thấy Kha vậy , vẻ mặt nhẫn nại , chịu đựng , Tuyệt rút súng , chạy ngay tới , hỏi Kha , quên phút mình là thủ phạm :

- Trời ơi ! Ông có sao không ?

Kha ra hiệu cho Tuyệt đỡ mình ngồi lên ghế , chàng nói rất nhanh :

- Tôi biết tôi có lỗi với Tuyệt... Tôi không oán gì Tuyệt cả... Điều cần nhất là Tuyệt phải khai theo lời tôi , là Tuyệt tưởng súng không có đạn nên chĩa súng dọa để trêu tôi. Có như vậy , thì dù tôi có mệnh hệ nào , Tuyệt cũng sẽ không bị lỗi thôi...

Thái độ tha thứ đột ngột của Kha làm Tuyệt sửng sờ :

- Sao vậy , ông không oán tôi bắn ông sao ?

Kha cầm lấy tay Tuyệt , nói qua hơi thở hỗn hển :

- Anh không hiểu có thoát khỏi được không ?... Anh nói thực với Tuyệt là ngay từ phút đầu gặp Tuyệt , anh đã yêu Tuyệt và cố tình chiếm đoạt Tuyệt... Anh đã đi tìm Tuyệt để xin Tuyệt tha thứ... thì hôm nay gặp Tuyệt , chưa kịp phân trần thì đã bị Tuyệt bắn... Số kiếp cả... Anh có chết cũng là đáng lắm... Tuyệt sửa soạn gấp đưa anh đi Bác sĩ và nhớ lời anh dặn cho khỏi bị lỗi thôi... Tuyệt có thai thực không em ?

Những lời Kha nói như gáo nước lạnh đổ lên đầu Tuyệt. Bao nhiêu cấm hờn của Tuyệt đề bắt nguồn ở chỗ Tuyệt cho rằng Kha khinh Tuyệt , coi rẻ Tuyệt như một thứ đồ chơi , thế mà Tuyệt không những biết tủi hổ lại còn không ngăn nổi khoái cảm khi bị Kha hiếp... Nhưng bây giờ mà Kha trong lúc bị tử thương do chính tay nàng bắn , lại thú thực là Kha yêu nàng thì cấm hờn của Tuyệt tiêu tan hết , Tuyệt run lên vì sung sướng , vì chính Tuyệt—cái khoái cảm mê mẩn của Tuyệt khi bị Kha hiếp là một bằng chứng—vẫn ngấm ngấm “thích” nếu không phải là yêu Kha..

Tuyệt mở to đôi mắt kinh ngạc nhìn Kha.. Mà thực thế , Kha lúc này quả là một người vừa lột xác... có lẽ vì hai phát súng sắp kết liễu cuộc đời Kha đồng thời cũng làm vỡ tung cái vỏ nhơ nhớp do xã hội phủ đắp lên người Kha để Kha trở về với những tình cảm , ý nghĩ trung hậu , tốt đẹp của con người... Tuyệt cầm tay Kha , rên rỉ hỏi :

- Trời ! Liệu ông có mệnh hệ nào không ? Bây giờ tôi phải làm thế nào ?

- Em biết lái xe ?

- Biết.

- Em dìu anh ra xe , rồi đưa anh tới phòng khám bệnh bác sĩ Quyết... Khỏi phải đưa tới bệnh viện công. Chìa khóa xe trong túi áo sơ mi của anh , em lấy dùm anh...

Ngón tay Tuyết run run thò vào túi áo sơ mi của Kha trong khi Kha vừa thở mệt nhọc , vừa đắm đuối nhìn Tuyết , và trước khi Tuyết dìu Kha đứng dậy , hình như Kha sợ trong khoảng thời gian đưa Kha tới bệnh viện , Kha sẽ tắt thở mà không được trao Tuyết cái hôn cuối cùng vĩnh biệt , nên Kha nói qua hơi thở :

- Tuyết có yêu anh không ?

Nước mắt Tuyết trào ra , và Tuyết nức nở ôm choàng lấy Kha , mặc cho máu dây lên áo , lên đầu , lên mặt và dưới bóng của tử thần sắp lộ dạng.

Tuyết để mặc cho Kha hôn mình , hôn trong máu , nước mắt. Bàn tay đầy máu của Kha vuốt lên mái tóc Tuyết , và Kha còn đủ sức cười để âu yếm hỏi Tuyết , như cố sống lại những giây phút “ái ân” với Tuyết :

- Khi anh dùng súng chiếm đoạt thể xác Tuyết , Tuyết thấy thế nào ? Có ghét anh lắm không ?

Tuyết nức nở gục đầu vào ngực Kha , bên vết thương đang rỉ máu , chợt sống lại cái cảm giác mê mẫn cũ , và bàn tay nàng siết chặt lấy bàn tay vấy máu của Kha , trong khi Kha hỏn hển nói không thành tiếng :

- Bao nhiêu tội của chúng ta đều do lòng tự ái cả... Ngay từ phút đầu tiên , gặp em , anh đã thấy phải yêu em , phải chiếm đoạt em. Lòng tự ái của anh đã bày ra tấn kịch khủng bố , đã tạo cho anh khuôn mặt giả vờ khinh bỉ em... Kha dùng nhiều cố gắng để nói , nên thở đứt quãng và chàng siết chặt thêm bàn tay Tuyết như cô níu lấy cái sống đang rời bỏ mình :

- Máu anh chảy thêm nhiều... Em dìu anh r axe , kéo không kịp.

Ả xẩm bỏ đi chưa về. Một mình Tuyết dìu Kha r axe , đặt Kha nằm trên nệm phía sau xe , rồi nàng nổ máy cho xe chạy. Mắt Tuyết trừng trừng , bao nhiêu nghị lực tập trung vào hai cánh tay điều khiển tay lái và cái xe vút đi nhanh , qua các đường rợn rợn , tấp nập của Đô thành.

Tuyết vừa lái xe , vừa luôn luôn quay lại hỏi Kha :

- Xe đi nhanh , có làm anh khó chịu lắm không ? Anh vẫn tỉnh táo chứ ?

Guơng mặt Kha nhợt nhạt , nhưng Kha vẫn cố cười , trả lời Tuyết :

- Em cứ phóng tay vặn lái... Anh còn sống , chưa chết...

... tới phòng khám bệnh và đường đường của Bác sĩ Quyết , vừa được đặt lên giường , Kha hỏi ngay Quyết :

- Anh là bạn của tôi. Anh biết tôi có nhiều vấn đề phải giải quyết trước khi chết ! Tôi không phải là đứa sợ chết... Vậy anh cho tôi biết tôi có thể sống được hay không , và nếu chết thì đã sắp chết chưa ?

Quyết nói đùa đề trấn tĩnh hai người :

- Làm gì mà vội chết thế ! Chưa xem rõ vết thương thì đoán sao được !

Nhưng chắc anh khó chết lắm...

Quyết đuổi Tuyết ra khỏi phòng , vạch sơ mi , khám vết thương của Kha.

Khám xong , chàng thờ người ra một lúc , rồi hỏi Kha :

- Ai bắn anh ?

Kha nhăn nhó :

- Tôi hỏi anh , tôi còn sống được bao lâu. Ai bắn tôi thì kệ xác tôi , can gì đến anh...

- Người đàn bà cùng đi với anh bắn anh hả ?

- Không ! Đó là người yêu của tôi... Sao anh không trả lời câu hỏi của tôi. Sắp chết hả ?

Quyết lắc đầu :

- Tôi mới khám sơ sơ , chưa nói đích xác được... Tôi chỉ có thể quyết đoán với anh một điều là ít nhất anh cũng còn sống được hai mươi bốn tiếng đồng hồ nữa... Anh có cần cho gọi các cháu lại ngay không ?

Tuy Quyết nói chưa có thể quyết đoán gì , nhưng nhìn gương mặt Quyết , Kha hiểu tới chín phần mười là mình không hy vọng sống... Chàng vội bảo Quyết :

- Anh gọi dùm Tuyết vào , tôi nhờ chút việc.

Quyết mở cửa phòng... Tuyết đang ngồi ở phòng khách , đứng bật ngay lên , nhìn Quyết , chưa dám hỏi , thì Quyết đã lên tiếng :

- Có phải cô bắn Kha không ?

Tuyết không lưỡng lự :

- Dạ.... Nhưng liệu anh ấy có hy vọng thoát chết được không ?

Quyết nhìn Tuyết chăm chú :

- Cô bắn cách xa bao nhiêu ?

- Chừng hai thước !

Quyết lặng im giây lát , rồi chậm rãi bảo Tuyết :

- Mặc dầu chưa chiếu điện , tôi thấy hy vọng sống của anh Kha mong manh lắm... Tôi chưa nói tất cả sự thực cho anh biết , tôi muốn nhường công việc đó cho cô , vừa là người yêu , vừa là người... đã bắn anh...

Tay Tuyết cầm cái “tay nắm” cánh cửa ra vào , người Tuyết dựa vào tường mà Tuyết thấy toàn thân run lên , cơ hồ sắp ngã...

Tuyết loạng choạng ngồi xuống ghế , tay ôm trán , thì Quyết nói tiếp luôn :

- Anh Kha đang chờ cô ở trong phòng... Tôi mong cô sẽ mang lại sự an ủi cho anh ấy...

Nghe Quyết nói , Tuyết ngẩng đầu , đôi mắt mở to nhìn vào quăng không và nằng lau nước mắt , đứng lên không nói không rằng , lẳng lặng bước vào phòng bệnh...

Vừa thoáng nhìn Tuyết với sự tuyệt vọng , đau đớn in trên nét mặt nàng , Kha hiểu ngay bác sĩ đã nói gì với Tuyết. Kha mệt nhọc mỉm cười , bảo Tuyết :

- Anh Quyết nói sự thật với em rồi phải không ? Em đừng giấu anh vô ích.

Tuyết òa lên khóc , gục đầu vào vai Kha , nước mắt của nàng hòa với máu của Kha. Đáng nhẽ người sống là Tuyết phải an ủi người sắp chết là Kha ,

nhưng chính Kha lại an ủi Tuyết. Kha vuốt tóc Tuyết , nói như dỗ dành :

- Tuyết đừng buồn ! Trong cuộc đời tội lỗi của anh , anh vẫn ao ước chết một cách đẹp đẽ... Và quả nhiên anh được chết do hai viên đạn của Tuyết , là người anh ngấm ngấm yêu , như thế chẳng đẹp là gì !...

Mỗi lời Kha nói là một nhát dao đâm vào trái tim Tuyết : Tuyết ôm choàng lấy Kha , nước mắt Tuyết chan hòa chảy vào miệng Kha , khiến Kha cảm thấy mằn mặn và chàng nuốt ực như cố uống cho cạn ly hạnh phúc cuộc đời mà chàng sắp phải vĩnh biệt... trong khi Tuyết nức nở , nói không thành tiếng :

- Anh có tha thứ cho em không hả anh ?

Kha lắc đầu , dịu dàng bảo Tuyết :

- Em có tội gì đâu mà bảo anh tha thứ ! Chính anh mới là người cảm được em tha thứ , cần được mọi người tha thứ.

Ngừng một lát để thở , rồi , bằng một giọng siêu thoát hơn , “ gần đất xa trời” hơn , Kha nói tiếp , tay vẫn mân mê làn tóc Tuyết , làn tóc tơ bời như cuộc đời nàng :

- Thực ra , thì ở đời , chẳng có ai là đáng tha thứ , hay không tha thứ... Tất cả những người sống đều đáng thương hết , và trong những cái đáng thương , tội lỗi là cái đáng thương nhất... Tội lỗi của anh và cả của em nữa , là cái thai mà em mang trong bụng lúc này , nhưng còn gì đẹp hơn cái thai đó !... Em đã đi khám thầy thuốc để biết đích xác là có thai chưa ?

Tuyết gật đầu và Kha cười thỏa mãn :

- Đây em coi ! Anh có chết đâu ! Anh đang sống ở trong em... Em đã định đặt tên cho đứa con sau này của chúng ta là gì chưa ?

Nghe hỏi đến cái thai , Tuyết cố gượng nở một nụ cười qua làn nước mắt , lấy tay Kha đặt lên cái bụng “chứa” của mình , thân mật như đối với một người chồng vẫn đầu gối tay ấp...

Ngay lúc đó , Quyết mở cửa bước vào cùng với một nữ phụ tá để tiếp máu , chiếu điện , đánh thuốc mê và giải phẫu lấy viên đạn rạ..

Kha hỏi Quyết :

- Liệu có cần thiết và ích gì không ? Nếu là một trường hợp tuyệt vọng , thì anh nên tránh cho tôi khỏi phải giải phẫu. Nhất là chuyện đánh thuốc mê..

Quyết gượng pha trò :

- Anh sợ bị đánh thuốc rồi “tịch” luôn hay sao ? Anh cứ yên tâm. Tôi cam đoan với anh hai điều : một là chỉ sau ba tiếng đồng hồ , anh sẽ tỉnh lại; hai là ít nhất anh cũng còn sống được hai mươi bốn tiếng đồng hồ , và nếu giải phẫu thành công , anh sẽ sống dai hơn tôi...

- Như thế thì được !

Rồi Kha quay lại nói với Tuyết :

- Anh Quyết muốn giải phẫu thì cũng phải để cho anh Quyết giải phẫu.

Nhưng anh biết là cái thời hạn anh còn được sống trên dương gian cũng chỉ từ hai mươi bốn đến bốn mươi tám tiếng đồng hồ. Vậy trong lúc giải phẫu , nhờ em đi gọi các con anh , cùng Hải , Huyền và ông Văn tới , cho anh được gặp mặt và nói một vài chuyện cần.

Tuyết hơi ngạc nhiên , hỏi lại Kha :

- Sao lại mời ông Văn ? Mời thầy Văn tới làm gì hở anh ?
- Tuyết cứ mời cho anh. Anh muốn nhờ ông Văn một vài điều...
- Nhưng liệu ông ấy có chịu tới không ?
- Em cứ nói thực , tức khắc ông ấy sẽ tới... Em nói là chính anh ngỏ ý muốn gặp ông...

Tuyết còn dùng dần chưa chịu đi , chỉ sợ Kha tắt thở trong thời gian nàng bỏ đi. Nhưng bác sĩ Quyết cương quyết đẩy Tuyết ra khỏi phòng , đóng sập cửa lại...

Khoảng mười hai giờ đêm , khi Kha tỉnh lại , thì Văn , Hải , Huyền , Tuyết đều đã ngồi đợi bên giường bệnh. Văn đã được bác sĩ nói riêng cho biết , mặc dầu viên đạn đã được lấy ra , Kha chỉ còn đợi chết vì vết thương quá nặng , can ngay trái tim... Vừa nhìn thấy bọn Văn , Hải... , Kha nở một nụ cười chào mọi người , một nụ cười nhợt nhạt hầu như đã thuộc về thế giới bên kia , khiến không những Tuyết phát khóc mà cho đến Huyền , xưa nay vẫn ghét Kha cay đắng , và cả Văn—kẻ thù của Kha—cũng phải dung dung nước mắt...

Kha mệt nhọc nói với Văn :

- Chắc anh không giận tôi chứ ! Tôi thật có lỗi với các anh !

Văn lắc đầu :

- Chính tôi cũng dự phần tinh thần vào việc Tuyết bắn anh !

Kha mệt nhọc nói tiếp :

- Anh với tôi trước kia là bạn học... Kể ra thì không có gì ngăn cách chúng ta cả... Thế mà chúng ta đã trở thành những kẻ thù , chỉ vì một vài chuyện không đâu ! Anh có hiểu nguyên nhân sâu xa là tại sao không ?
- Có nhẽ vì anh giàu mà chúng tôi nghèo !

Kha lắc đầu :

- Không phải anh ạ ! Ít lâu nay , tôi vẫn nghĩ tới điều này... Nhưng phải đợi đến lúc sắp chết mới nói với anh được , kẻ cũng hơi muộn , nhưng dù sao cũng vẫn là cần thiết... Chính vì lý do đó mà tôi mời anh tới...

Kha ngừng một lát , lấy sức... Phòng bệnh đượm không khí trang nghiêm của cảnh “tử biệt sinh ly”. Ngồi bên cạnh Hải , Huyền bất giác cầm lấy tay Hải , lòng mênh mang , trong một niềm xót thương , bực rọc vô bờ bến...

Còn Tuyết thì mặc cho nước mắt chảy dòng , tay mê man vuốt tóc Kha. Văn rút một liều thuốc trong bao , gõ xuống thành ghế , tạo thành một tiếng động ròn rợn , bật lửa hút một hơi dài , rồi yên lặng chờ đợi... Đôi mắt Kha vụt

sáng như ngọn đèn bùng cháy trước khi tắt , tinh thần Kha đột nhiên trở nên minh mẫn , khác thường :

- Nguyên nhân sâu xa chính vì chúng ta bị đầu độc bởi cơn gió lốc thủ đoạn đương lan tràn... Chúng ta đều đánh mất con người thực của chúng ta , chỉ còn lại con người “thủ đoạn” của một xã hội xây dựng trên lừa lọc , dối phò. Trường hợp cá nhân của tôi là một bằng chứng cụ thể. Cái cảnh chúng ta tìm đủ giấu kín con người thực , đào sâu chôn chặt con người thực của mình , mặc cho “thủ đoạn và căm hờn” chi phối , thật là đau đớn ! Tôi vì thủ đoạn mà cưỡng hiếp Tuyết , Tuyết vì thủ đoạn mà bắn tôi , để hôm nay cuộc đời tôi kết liễu bằng mấy viên đạn của Tuyết !

Kha ngừng để thờ... Văn , Hải , Huyền , Tuyết vẫn im lặng , không ai cất tiếng. Một con ruồi từ đâu bay tới , đậu lên vết thương ngực Kha. Tuyết xua tay cho con ruồi bay đi , thì Kha nói tiếp :

- Tôi và anh Văn mà áp dụng thủ đoạn đã là chuyện đáng buồn , nhưng chưa thương tâm bằng những thiếu nữ mới bước vào đời như Tuyết , những thiếu niên chưa kinh nghiệm sống như Thịnh mà cũng áp dụng thủ đoạn !

Rồi Kha quay lại phía Huyền :

- Riêng đối với cô Huyền , tôi cần phải cảm ơn cô nhiều , vì chính cái tát của cô đã làm tôi suy nghĩ.

Huyền vốn dễ khóc , dơ dóm nước mắt , trong khi Văn trầm ngâm nhìn Kha , lên tiếng :

- Dù anh có mệnh hệ nào chẳng nữa , cái chết của anh quả không vô ích cho chúng tôi... Từ lâu , tôi vẫn nghĩ là cuộc đời dù có dơ bẩn , đầy rẫy tội ác , bất công đến đâu , chúng ta cũng không có quyền căm hờn. Có nhẽ vì tôi không biết căm hờn , mà chỉ biết thương xót , thương xót cả tội ác , cả nét hư tật xấu , cho nên tôi không làm nên trò trống gì , chỉ thất bại liên miên... Còn anh , anh đã thành công , đã lập nên sự nghiệp giàu có , để lúc này anh sức tỉnh và thấy rằng tất cả chúng ta đều lầm , lầm trong lối sống cũng như trong nếp suy tưởng...

Nói đến đây , Văn chợt ngừng... vì chàng vừa nhận thấy một giọt lệ lăn trên gò má Kha. Giá lúc đó , Kha tắt thở thì thật đẹp , vì Kha chết với những tình cảm cao thượng , tha thứ trong lòng , với sự thương tiếc thực tình của những người ngồi chung quanh. Nhưng giữa lúc Tuyết gục đầu bên Kha , thì , như một hung thần , Công lừ lừ đẩy cửa bước vào..

Số là theo lời hứa hẹn của Tuyết , Công đã thuê phòng ở nhà hàng Majestic và tin tưởng chờ đợi Tuyết tới : Chàng tưởng tượng mình sẽ quỳ bên tấm thân ngà ngọc của người đẹp , kẻ lẽ cho vui tất cả bao thương nhớ đang rày rò chàng , chàng sẽ nhắm mắt hít ngửi cái hương thơm từ da thịt nàng toát ra để ngây ngất quên hết mọi thủ đoạn , mưu tính trong cuộc đời chính trị của chàng... Nhưng đợi từ chín giờ rưỡi đến mười giờ; rồi mười giờ mười lăm;

rồi mười một giờ... vẫn không thấy bóng dáng người đẹp. Công sốt ruột , đi đi , lại lại trong phòng. Đến mười một giờ rưỡi thì Công không còn chịu đựng nổi nữa , chàng khóa cửa phòng , lên xe đi lòng Tuyết. Tới “tổ quỷ” của Tháp , Công hỏi ả xẩm , ả xẩm chỉ cho biết là có Kha đến với Tuyết; ngoài ra , ả xẩm không biết gì hơn , vì trong lúc Tuyết bắn Kha , ả xẩm đã theo lệnh Tuyết , bỏ đi chơi vắng...

Công vào trong phòng khách , thấy cái súng lục vút trên thảm và những giọt máu trong phòng thì lòng chàng càng như lửa đốt , không hiểu Tuyết đã bắn Kha hay Kha bắn Tuyết. Công liền quay điện thoại hỏi các bệnh viện Đô thành đều không có kết quả gì. Chàng lại tìm số điện thoại các bệnh viện tư , và mãi một giờ sáng , khi chàng gọi điện thoại tới bệnh viện của Quyết , và bên kia đầu giây , chàng nghe Quyết trả lời :

“Tuyết hiện đang săn sóc người yêu ở đây” thì Công cũng không cần hỏi thêm xem tình trạng Kha ra sao , có hy vọng sống hay sắp chết , chàng đặt phịch cái ống nghe xuống bàn và hăm hăm ra đi. Trước khi rời căn phòng , thấy khẩu súng của Tuyết bỏ lại trên thảm , Công nhặt luôn , đút vào túi quần.

Thực ra , chàng không hề có ý định bắn Tuyết hay Kha , và trong thâm tâm , chàng cũng định lòng được Tuyết , tát cho Tuyết một cái cha hả cơn giận Tuyết đã cho chàng “hố” một cách nhục nhã. Còn chuyện bắn người vì hờn ghen thì , như tất cả những ông trí thức nhát gan , Công tuy yêu , tuy say mê , nhưng vẫn không có can đảm giết người.

Cho nên khi Công mò tới bệnh viện Quyết , tâm trạng Công là tâm trạng một gã si ngốc , không còn biết gì , hiểu gì , ngoài cái tên bị gái cho “hố”. Vừa nhìn thấy mặt Công , Kha nhớ ngay lời Tuyết tuyên bố trước khi bắn mình , là Tuyết sẽ đến với Công , ngủ với Công , hiến thân cho Công , để Công che chở cho , và Kha vụt trở lại với cái tâm hồn cũ của chàng với những ý nghĩ nhỏ nhen , căm hờn của con người...

Nhìn Công , gương mặt nhợt nhạt của Kha co rúm lại trong uất hận và Kha chỉ ao ước sống thêm một giờ để có thể vùng lên , trả hận , bắn nát sọ Công , rồi hai tay buông xuôi , có chết cũng hã. Còn Tuyết , khi nhìn thấy Công mở cửa phòng thì nàng mở to đôi mắt ngó Công , ruột gan đứt ra từng khúc , vì Tuyết vừa thấm thía hiểu rằng những hành vi mà Tuyết đã làm , không bao giờ chịu buông tha Tuyết , sẽ mãi mãi theo dõi Tuyết để hành hạ Tuyết , tác động vào đời sống Tuyết , cho nên , giữa phút lâm chung của Kha thì Công hiện ra..

Nhìn Tuyết đang vuốt tóc Kha , Công đứng giữa phòng , tay chống nẹ vào tường , cười gằn :

- Đẹp thật !

Cái cười gằn của Công có tác dụng của một viên đạn thứ ba xuyên vào vết

thương đang rỉ máu của Kha , một viên đạn ác liệt làm cho Kha đau đớn gấp bội hai viên đạn trước , vì hai viên đạn trước đã xuyên qua thể xác Kha một cách ngọt lịm; trái lại , cái cười gằn của Công làm Kha thấy đau điếng như kẻ bị từng xẻo : Khí uất đưa lên cổ Kha , vết thương ở ngực vỡ tung và máu trào lên lảng ra miệng Kha. Mắt Kha tròn trũng , tay Kha đang siết chặt bàn tay Tuyết , tự nhiên buông ra , bắt chuồn chuồn và Kha tắt thở... Thế là đáng lẽ Kha được chết siêu thoát với những tình cảm tốt đẹp , cao thượng của con người , thì một anh mê gái đã đóng vai hung thần tìm đến , khiến trong phút lâm chung , vĩnh biệt cuộc đời thối nát và đẹp đẽ , Kha đã trở lại với những căm hờn , những tự ái không đâu , ghen ghét ti tiện của kiếp sống trần gian , và gương mặt Kha , lúc chết , co rúm lại như gương mặt méo mó của những người sống , vẫn hàng ngày phải đối phó với những cái đê hèn , nhỏ mọn của đời người : lo ăn , lo mặc , lo thù ghét nhau , yêu thương nhau...

Thấy anh mình tắt thở một cách thương tâm , Hải hiểu ngay lý do khiến Kha trào máu ra chết , không kịp trời trần , Hải thở hắt ra một hơi như Kha vừa thở hắt , tiến lên một bước , đặt bàn tay nhẹ nhàng nhưng nặng nghìn cân lên vai Công , nói nhỏ mà như hét :

- Ông ran gay !

Mắt Công đỏ ngầu : Công lúc này không còn là ông Công chính khách đầy kinh nghiệm , mà chỉ là cậu bé mê gái bị “hố”; Công gạt tay Hải , và sẵn đà , đánh xuống mặt Hải. Nhưng tay chàng chưa đánh xuống thì bị bàn tay của Hải nắm , bẻ ngoẹo về phía sau , khiến Công nhắm mắt. Tay trái Công cho vào túi quần , lấy khẩu súng lục của Tuyết ra , nhưng khẩu súng vừa móc ra khỏi túi quần , thì Hải đã tinh mắt nhìn thấy , chụp vội ngay lấy bàn tay cầm súng của Công , hướng đầu súng vào sườn Công , cười gằn như cái cười gằn của Công đã làm Kha học máu ra chết :

- Này bắn ! Này bắn !

Và không hiểu , do Công hay Hải bóp cò , hoặc do khẩu súng chán loài người nên tự động nổ chơi cho bỏ ghét , một viên đạn vọt khỏi lòng súng , xuyên qua suốt từ bên phải sang sườn bên trái của Công , kết thúc cuộc đời Công một cách chớp nhoáng , dễ dàng , và ông nguyên Bộ trưởng đã từng hét ra lửa , nhà chính khách kiêm cách mạng gia đã từng bôn ba vào sinh ra tử , lúc này đổ nhào , lăn ra chết như một con sâu , cái kiên , chết vì một người đàn bà không những không yêu chàng , chỉ hòng lợi dụng chàng , chết vì một viên đạn mập mờ , không hiểu do chính Công bắn hay Hải bắn , chết trong một trường hợp thật bần tiện , vì một lý do không thành lý do.. Chết không kịp ngáp , không kịp trời trần , để lại một người vợ thật đẹp , thật yêu chồng , và một cái gia tài hàng chục triệu , kết tinh của mồ hôi nước mắt , xương máu của nhân dân ! Giá Kha sống thêm được một phút nữa , thì chàng đã được chứng kiến cái chết của Công , để mà thỏa mãn nhắm mắt !

Nhưng Kha đã tắt thở trước Công một nửa phút , bởi vì tất cả những sự kiện kể trên xảy ra vùn vụt trong một nửa phút , rồn rập , vũ bão như một cuộn phim cao bồi , khiến Tuyết , Văn , Huyền chưa kịp cảm nghĩ , để mà thương xót cái chết của Kha thì Công đã thành cái xác không hồn , nằm còng keo dưới chân mọi người...

Công nằm trên thảm , tay vẫn còn cầm khẩu súng đã đưa chàng sang thế giới bên kia. Huyền từ lúc bé đến lúc lớn lên , chưa được chứng kiến cái chết của ai , lúc này được nhìn tận mắt hai cái chết xảy ra liên tiếp trong không đầy một phút , khiến cảm quan của nàng tê dại , Huyền chưa kịp buồn , chưa kịp khóc , chưa kịp suy nghĩ để mà đau đớn , nàng chỉ biết mở đôi mắt thao láo , kinh hoàng nhìn , và mãi một phút sau , nàng mới nhận thức rõ rệt là hai người đã chết ! Chết nghĩa là hết sống , hết được ăn miếng cơm đời cay đắng , hết được cãi nhau , giận hờn nhau , yêu đương nhau... Hai người nằm đó , im lìm , câm nín , không cựa quậy và Huyền nhìn hai cái xác mà vẫn không thể tưởng tượng nổi là cách đây một phút , họ vẫn còn quần quai trong những tình cảm ghen hờn , tủi cực của con người , mà bây giờ họ nằm trơ đó , không nghĩ , không mừng , không giận , không hơn một con chó chết trên vỉa hè...

Còn Tuyết thì hầu như mất trí... Nên khi Công đổ nhào xuống thảm , Tuyết phát lên một tiếng cười , ngo ngắc hỏi :

- Chết rồi à ?

Hải thở ra , nhìn thấy Công , lẩm bẩm :

- Có nhẽ chết rồi !

Tuyết ước ao gọi lên một tiếng và giá Kha và Công có thể lên tiếng trả lời nàng , thì nàng sẽ trút hết tình thương vô bờ bến của nàng cho hai người , sẽ hiến dâng cả tấm thân ngà ngọc , hơi tanh của nàng cho cả hai người hưởng lấy một phút giây khoái lạc , trước khi nhắm mắt...

Nhưng Kha và Công chết thực , chết một cách dứt khoát , hoàn toàn , chứ không nửa vời như cái sống , dù Kha và Công có muốn trì hoãn vài giây , vài phút để được hít thở vái hương thơm thoát nát của Tuyết lúc này chỉ cầu mong hiến dâng , chỉ cầu mong thương xót để đền bù tất cả tội lỗi do nàng gây ra , dù hai ông tỷ phú Kha và Công có muốn đem người bằng vàng , đánh đổi lấy một phút sống thêm cũng không đổi được , và họ nằm đó , chết một cách vĩnh cửu , một cách “irréversible” như tất cả những cái chết trên thế gian !

Tuyết nhìn hai người , một kẻ nằm sòng sọc trên giường , một kẻ còng queo dưới sàn , và nàng hiểu là bắt đầu từ giờ phút này , hai cái chết mà nàng hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp gây ra , sẽ theo dõi nàng , ám ảnh nàng như đôi mắt trợn trừng , chưa chịu nhắm , của hai gã lỏi đời , nhưng đại gái nằm kia.. Tuyết nhìn mắt trợn trừng của hai xác chết , Tuyết đột nhiên thấy quặn đau

như chưa bao giờ nàng biết đau , vì xúc cảm tốt độ của nàng vừa tác động tới cái thai trong bụng , khiến Tuyết xây xẩm mặt mày , thấy vũ trụ trước mắt đảo lộn và Tuyết ôm bụng ngất đi..

Thấy Tuyết ngã bất tỉnh , Văn hiểu ngay là cả đến giọt máu kết tinh của những phút giao hoan ngoài vòng đạo lý giữa Kha và Tuyết , cũng không buồn ra chào đời và cái chết của Kha tất nhiên phải có hậu quả là cái thay bị sảy... Không kịp suy nghĩ để giữ ý tứ , Văn đứng lên , ôm xốc Tuyết lên : toàn thân Tuyết mềm nhũn , nặng trĩu trong hai cách tay Văn; và mặc dầu khung cảnh đầy chết chóc của gian phòng , Văn vẫn không ngăn cản nổi một cảm giác rung mình khi chạm tới thân hình người đàn bà mà mình ngấm ngấm cả yêu lẫn ghét ! Một ý nghĩ đột nhiên thoáng qua đầu óc Văn; giá lúc này , Văn lấy hai tay bóp cổ Tuyết , bóp cổ cho đến khi nào Tuyết nghẹt thở chết thì chắc chắn Tuyết sẽ cảm ơn chàng , đã giải thoát Tuyết khỏi cảnh đọa đày của trần gian , bởi vì với hai cái xác chết của Kha và Công , trong tâm hồn , Tuyết sẽ thỏa hiệp làm sao với cuộc đời để cho lương tâm được thanh thản mà yên hưởng cái phần hạnh phúc nhỏ mọn của mình giữa trần ai bề thảm ?

Giữa lúc Văn nặng nhọc bế bổng Tuyết lên , thì cửa phòng mở và nhân viên công lực áp tới , do Quyết hướng dẫn. Mãi tới ba giờ sáng , biên bản mới lập xong , hai xác chết được đưa đi khám nghiệm , Tuyết được đưa vào bệnh viện công , và bọn Văn , Hải , Huyền được đưa về Cảnh sát cuộc để thẩm vấn; và khi ngồi co ro trên cái cong xe của Cảnh sát cuộc , chạy qua những đường vắng vẻ của Đô thành đang chìm đắm trong những giấc mộng quần quai , Huyền đã chứng kiến tận mắt hai cái chết của Kha , Công mà chưa chịu hiểu , chưa chịu tin rằng hai người đã chết , nàng vẫn không chịu tin là người ta có thể chết một cách chóng vánh như vậy , chết một cách dễ dàng như vậy. Nhưng khi nhìn sang bên tay phải thấy Văn , nhìn sang bên tay trái thấy Hải , Huyền mới nhận thức rõ rệt là cuộc đời không phải chỉ có yêu đương , hờn giận , buồn , vui , mà còn có Cảnh sát , còn có nhà tù , còn có những ràng buộc vừa cần thiết , vừa vô ích , thừa thãi , bức bối của xã hội , dễ rần rật , làm tình làm tội con người , và cả đến những người chết như Kha , như Công cũng vẫn chưa được yên thân mà chết...

Mười một giờ sáng hôm sau , cuộc thẩm vấn chấm dứt , Văn và Huyền mới được trở về nhà , còn Hải thì bị tạm giữ để điều tra thêm vì trường hợp cái chết của Công còn mập mờ , không hiểu ai đã bóp cò cho súng nổ. Chính Hải cũng đã khai tất cả sự thực là khi Công rút khẩu súng trong túi ra , Hải đã bẻ ngoẹo đầu súng về phía Công , rồi tự nhiên súng nổ , chứ chàng không hề cầm súng bắn Công và không hề bóp cò cho súng nổ.

Thật ra , vụ án mạng “Công” là một vụ án mạng không có thủ phạm. Vì thủ phạm không phải là Hải mà cũng không phải Công. Chặng qua là Công đã

hết lý tưởng thì dù sống hay chết cũng rứa , nên định mệnh xỏ lá đã tạo cho Công một cái chết mập mờ. Vì thế , Hải bị giữ lại. Còn Huyền thì sau khi chứng kiến hai cái chết của hai người đàn ông , chứng kiến một người đàn bà bị sảy thai và sắp phát điên , Huyền theo Văn trở về nhà... ra tới đường , nàng ngớ ngẩn , bần thần như kẻ mất hồn , tưởng đường cái là nhà mình , nàng lùi lũi , mắt mở mà không nhìn , đi ngang ra đường , giữa lúc một cái xe phóng tới và mãi khi tiếng “phanh” rút ghê rợn bên tai nàng , Huyền mới chợt tỉnh , hiểu là mình vừa thoát chết !

Văn đưa Huyền về , về nhà Huyền , rồi trở về nhà mình. Tắm rửa xong , chàng ngồi vào bàn ăn có vợ con đang quây quần chờ chàng. Bữa cơm chỉ có canh rau cải cùng đậu phụ rán chấm tương , nhưng miếng cơm Văn nhai trong miệng lúc này không những không nhạt nhẽo mà trái lại có một hương vị thật đậm đà , và chưa bao giờ Văn ăn ngon lành như vậy.

... Văn vốn là đứa trái tính trái nết : mỗi lần chàng dự một đám tang thì chàng thường yêu đời thêm , ham sống thêm , cũng như mỗi lần chàng dự một đám cưới thì chàng thường buồn rầu , thương hại cho hạnh phúc bản tiện , phù du của con người ! Đặc biệt lần này Văn được chứng kiến hai cái chết của hai người đàn ông và nỗi đau khổ của một người đàn bà bị sảy thai , nên chàng lại càng thấy yêu đời gấp bội... Văn nhìn các con thì nhau gấp đầu phụ , cười hồn nhiên , nói với vợ con :

- Đậu phụ ngon như thế này thì tội gì mà lại “ca- Bi- Nê” vào cuộc đời , có phải không chúng mày ?

Thu tùm tùm cười , hỏi cha :

- Chắc hôm nay Ba vừa thấy ai chết chứ gì ?

Văn giật mình :

- Sao mày biết ?

SÓNG

Phần II

Chương 13

Một buổi chiều có gió không mưa , Văn tìm đến nhà Tuyết...

Sau mười ngày điều trị tại bệnh viện , Tuyết đã bình phục trở về nhà , nhưng Tuyết lúc này không còn là Tuyết trước kia nữa , vì trong tâm hồn người đàn bà chưa quá hai mươi tuổi này , đã có ba cái xác chết , hai cái xác chết của hai người đàn ông đã yêu nàng và một cái bào thai không được làm người... Sắc đẹp Tuyết lúc này , náo nức , như mưa thu ngày hạ , nắng quái chiều hôm , như trăng giải sông dài hay đêm trường khắc khoải... Tiếng cười ròn

rã , ngạo nghễ trước kia chỉ còn là tiếng cười “đoạn trường” của những kẻ từng sống , từng đau khổ , nên mượn tiếng cười để diễn tả niềm ngao ngán đối với thế sự phù du.. Tâm hồn Tuyết cũng không còn là cái tâm hồn luôn luôn khiêu khích , gây sự với cuộc đời như trước kia !

Vì... sau cái chết của Kha và Công , Tuyết thấm thía hiểu rằng cuộc đời cũng không đến nỗi bạc đãi , hành hạ nàng như nàng vẫn tưởng. Bằng có là lúc này nàng là kẻ bắn chết Kha mà vẫn còn được sống , còn được tự do hít thở cái không khí bụi bặm , thần tiên của kiếp người , còn Kha và Công , những kẻ giàu sang , thế lực , được đời nuông chiều , thì lúc này thể xác đang tan rã , đang bị rời bỏ đục khoét !

Cho nên sau khi bị sảy thai , Tuyết đã trở về với những tình cảm đôn hậu của một người đàn bà biết e dè , kính trọng sự sống , không dám đem cuộc đời ra thí nghiệm lung tung như trước kia. Không những Tuyết cảm thấy trong tâm hồn nàng những rung cảm nàng chưa bao giờ được hưởng , ngay cả đối với Công là người nàng chưa hề yêu và chỉ mưu chuyện lợi dụng , Tuyết cũng cảm thấy thương xót vô bờ bến... Có nhiều đêm , bị hối hận rày vò , Tuyết đã nảy ra ý tưởng điên rồ là đi tìm tất cả những kẻ đau khổ ở đời này , hiến dâng cái thể xác nhầy nhụa của nàng cho mỗi người đau khổ được ngủ với con “đĩ” Tuyết một đêm cho họ đỡ khổ , gọi là đền trong muôn tội , cái tội lỗi của nàng...

... Vẫn đến giữa lúc Tuyết đang sửa soạn đi thăm mộ Kha và Công. Tuyết rủ Văn cùng đi. Văn vui vẻ nhận lời không phải vì Văn thương nhớ Công hay Kha , nhưng vì chàng biết là bữa cơm chiều hôm nay , chàng sẽ ăn cơm ngon hơn , chàng sẽ có những tình cảm rộng rãi , bao dung hơn đối với mọi người...

Tối nghĩa địa , Văn lặng lẽ đi theo sau Tuyết , qua các lối giải sỏi , lặng lẽ đứng nhìn Tuyết thành khẩn đặt hoa , đốt hương trên mộ Kha.. Và nhìn gương mặt Tuyết , Văn không những không thấy mình ngấm ngấm ghen với Kha như trước mà trái lại , chàng còn mong Tuyết sẽ thương tiếc Kha hơn nữa , vì Văn không khỏi có cảm nghĩ sung sướng , ích kỷ là người nằm dưới mồ lúc này là Kha , còn chàng thì vẫn sống , hiện đang đứng ngấm ngấm , ngấm cái vết thương đau thương của Tuyết , đôi mắt Tuyết , làn môi Tuyết và chỉ riêng cái thú còn được sống để ngấm cuộc đời , đến nhiên người đàn bà , cũng đủ khiến chàng trở thành rộng lượng , không thêm ghen với Kha nữa ! Văn chỉ tiếc một điều là cái mộ của Kha được xây cất một cách đồ sộ , ngạo nghễ quá , khiến chàng có muốn thương Kha thật nhiều , chàng vẫn còn e dè , chưa làm sao thấy lòng mình rung cảm như khi chàng nhìn những ngôi mộ nhỏ bé , vô danh , khiêm nhường của những người sống không tên tuổi , chết cũng im lìm...

Thắp hương xong , Tuyết trầm ngâm , táy máy nhỏ một vài cây cỏ dại trên

mộ Kha , rồi đột nhiên hỏi Văn :

- Con hỏi thực thầy. Thầy có nghĩ rằng Kha và Công chết oan và con là người hoàn toàn chịu trách nhiệm về cái chết của hai người không ? Có nhiều lúc con nghĩ con là người có tội rất nhiều đối với Công , Kha , nhưng có lúc , con nghĩ con cũng chả làm gì nên tội...

Văn không trả lời ngay Tuyết , đi đi , lại lại trước mộ Kha , rồi mấy phút sau mới cất tiếng :

- Kể ra thì cái chết của anh Kha vô lý thực... Nhưng ở đời cái gì mà không vô lý ! Sông đã là chuyện vô lý , mà chết lại càng vô lý hơn !...

Tuyết lắc đầu :

- Tuyết có hỏi thầy về cái vô lý hay hữu lý của đời sống đâu ! Tuyết hỏi thầy để biết cái phân trách nhiệm , cái “tội” của Tuyết trong hai cái chết của hai người ?

Văn hầu như không nghe thấy câu hỏi của Tuyết. Chàng lấy ba viên sỏi , chọn một nhánh cây cách chàng hơn một thước làm đích , chàng nhắm nhánh cây , ném ba lần , cả ba viên sỏi đều không trúng nhánh cây... Rồi chàng tần ngần quay lại nói với Tuyết :

- Cô muốn biết trách nhiệm về ai hả ?

- Dạ !

Văn thở ra , rồi cười chua chát :

- Trách nhiệm ấy à ! Không phải chỉ có một mình Tuyết là chịu trách nhiệm về cái chết của Kha ! Người chịu trách nhiệm lớn nhất là... thầy , thứ đến Hồ , rồi mới đến Tuyết...

Tuyết mở to đôi mắt nhìn Văn :

- Thầy nói gì , Tuyết không hiểu ?

Giọng Văn trầm như một lời thú tội , thú tội không phải chỉ với người sống , mà là với người nằm dưới mồ :

- Không có gì là khó hiểu cả... Hồ và tôi đều biết sau khi cưỡng hiếp Tuyết , Kha có vẻ hối hận , Kha vẫn đi tìm kiếm Tuyết , Kha lại nhờ một người quen với Tuyết , đưa cho Tuyết một cái thư , trong đó Kha đã tỏ ý muốn gặp Tuyết... Sự tình cờ khiến cái thư đó lọt vào tay Hồ , Hồ đưa cái thư cho tôi coi. Chúng tôi bàn với nhau , là “im” thư đi , vì ngại đưa cái thư cho Tuyết thì sẽ mất một đồng minh : Nếu Hồ thẳng thắn đưa cái thư cho Tuyết , biết đâu lúc này Kha không những không chết mà Tuyết chẳng trở thành người “yêu” của Kha ! Cho nên , cứ bình tĩnh mà xét , thì kẻ sát nhân của Kha chính là... thầy và Hồ. May mắn một điều là những kẻ sát nhân tinh thần theo kiểu thầy và Hồ , nhan nhản , đầy rẫy trong xã hội , và sự sống dòn dập , vội vã quá , nên chẳng ai còn đủ thời giờ để má hối hận , để mà đau khổ... Cho nên Kha chết mà thầy và Hồ vẫn vui vẻ sống...

Văn im lặng một lát , rồi nhìn thẳng vào mắt Tuyết :

- Còn một sự thực nữa... Thầy cũng cần nói nốt cho Tuyết hiểu...

Thấy gương mặt Tuyết lộ vẻ bối rối , như vừa ao ước , vừa sợ phải nghe những điều Văn nói , Văn vội nói thật nhanh vì chàng biết nếu không nói lúc này thì không bao giờ có dịp nói nữa :

- Bây giờ thầy không còn yêu Tuyết nữa , hoặc vẫn yêu nhưng không còn yêu như trước , nên thầy có đủ can đảm để nói thẳng cho Tuyết biết là sở dĩ thầy không nói thực là vì lúc đó thầy đã hờn ghen với Kha.. Sự thực là vì ghen ghét , thầy đã làm cho Kha thiệt mạng...

Văn ngừng một lát , rồi hình như chàng cho mình nói vậy cũng vẫn chưa diễn đạt hết ý nghĩ , chàng nói tiếp :

- Vì Tuyết không còn là một người đàn bà ngây thơ nữa , tôi nêu một tỷ dụ sống sượng này để Tuyết thấu triệt tâm trạng tôi hơn : Trước kia , có nhiều lúc tôi đã ao ước được ngủ với Tuyết một lần để giải thoát những dục vọng bị dồn ép và tôi cho rằng đó là cách duy nhất để hết yêu Tuyết , hết nghĩ vẩn vơ , lấy lại sự thẳng băng của thần trí... Nhưng bây giờ trong tâm hồn Tuyết và thầy đều nặng trĩu cái chết của Kha , những ý nghĩ , mặc cảm và dục vọng cũ đã tiêu tan như mây khói , thì thầy có thể nói với Tuyết mà không ngượng với lương tâm , là thầy yêu thương Tuyết như một người thầy yêu học trò , một người cha yêu con , một người anh yêu em... Cuộc đời đầy rẫy đau thương... Chúng ta phải ráng thương yêu nhau cho đỡ khổ , có phải không con ?

- Đời thật buồn thầy nhỉ ?

Tuyết im một lát , rồi trùi mền nhìn Văn :

- Nhưng con hỏi thực thầy , lúc này thầy có thể sẵn sàng nhận con làm con nuôi được chưa ? Con thấy sợ và không dám đùa với cuộc đời nữa...

Văn nở một nụ cười trung hậu mà từ lâu , chàng đã đánh mất , dịu dàng đặt tay lên vai người học trò đã có thời , rất nhỏ ngược dám khoe với Huyền là thầy Văn “sợ” mình :

- Trước kia mà thầy nhận Tuyết làm con thì chắc thầy không khỏi ngượng với lương tâm , nhưng bây giờ thì con yên tâm , Tuyết sẽ là đứa con nuôi của thầy mà thầy có bốn phận diu dặt...

Hai người nhìn nhau cùng cười và cùng lắc đầu vì họ không ngờ là trong tâm hồn chán chường , nát nhàu của mình , một thứ hoa lạ vừa nở , hoa của tình yêu , không phải là tình yêu xác thịt , hoặc ghen ghét , thù hận , mà là tình thương yêu nhân loại...

- Bây giờ thì thầy khuyên con nên làm cái gì ?

Văn đạo mạo trở về với cái giọng giáo sư của mình :

- Nếu thầy là một nhà đạo đức thực hay giả thì thầy khuyên con nên đi tu như cô Kiều của Nguyễn Du. Nhưng thầy là đứa ham sống , vì vậy thầy khuyên con nên trở lại nhà trường , nên lại ngay trường thầy dạy mà học ,

chứ không cần đi đâu. Cuộc đời của con chỉ mới bắt đầu... Nhưng kinh nghiệm đã qua , dù có đau đớn đến đâu cũng thuộc về quá khứ. Những lời Văn nói như mở ra trước mặt Tuyết một chân trời mới , mà Tuyết chưa hoàn toàn dám tin tưởng :

- Cuộc đời của con chỉ mới bắt đầu hử thầy ?

- Chứ sao ! Con chỉ là đứa bé ngây ngờ nghịch chứ đã ăn nhằm gì ! Ngay đến như thầy đã làm lại cuộc đời không biết lần thứ bao nhiêu , thế mà ngay lúc này , thầy cũng vẫn cho là cuộc đời thầy mới bắt đầu. Biết đâu ngày mai , ngày một , thầy đã “yên giấc ngàn thu” như Kha đang nằm dưới mồ lúc này , nhưng hôm nay thầy còn được sống , còn được buồn , vui , thì thầy vẫn bắt đầu cuộc đời , như thầy chưa hề bao giờ sống... Cái kỳ diệu của sự sống là vậy đó con !

Tuyết nở một nụ cười tin tưởng , hỏi Văn :

- Vậy thế ngày mai , con lại cắp sách tới trường của thầy như trước kia ?

Văn gật đầu :

- Chứ sao ! Chỉ khác một điều trước kia con học lười vì hay nghĩ vớ vẩn , thì bây giờ học cho ra học , học thật siêng , thật chuyên cần... Cần nhất là chấm dứt tất cả những mặc cảm không đâu ! Cùng lắm có đứa bạn nào biết quá khứ của Tuyết , nó bảo Tuyết làm “đĩ” , bảo Tuyết giết người thì Tuyết cũng đừng tủi , đừng buồn vô ích. Tuyết sẽ chân thành nói cho nó biết là trước kia có nhẽ Tuyết làm đĩ thực , giết người thực , nhưng bây giờ , Tuyết không làm đĩ nữa , không giết người nữa , thì Tuyết lại đi học... Như vậy , có gì là xấu ? Một con đĩ mà trở về đi học thì dĩ nhiên là đẹp hơn một đứa con nhà lương thiện đi học mà vẫn làm đĩ...

Nghe Văn bảo mình “làm đĩ” , Tuyết không thấy động lòng , nàng chỉ cười , hỏi Văn ?

- Nhưng theo ý của thầy , thì trước kia con có quả thực làm đĩ hay không ?

- Cũng một phần nào ! Nhưng sống ở đời , ai mà chẳng hơn một lần đánh đĩ ! Rạc rày như thầy đã đánh đĩ tâm hồn mình bao phen mà nhiều lúc thầy vẫn thấy mình ngây thơ , ngờ ngếch , bị cả đứa con lên sáu nó đánh lừa...

Chúng ta có đi đánh đĩ thì chúng ta mới biết thương xót nhau như bây giờ , mới biết cao thượng như bây giờ. Chứ những kẻ cao thượng mà chưa hề đánh đĩ tâm hồn , chưa hề hiểu thế nào là sa đọa , là trụy lạc , thì chỉ là những kẻ nhát gan , sợ sống , nên phải cao thượng bất đắc dĩ , cao thượng mà vẫn thèm đánh đĩ , thèm hư hỏng... Bọn cao thượng đó thì có thể xác kẻ chỉ !

Tuyết cười :

- Thầy nguy biện đúng quá !

- Nguy biện mà đúng thì tức là chân lý đó... con ạ !

Hai thầy trò nhìn nhau cười...

Chu Tư?
11- 6- 63

Hết

Nguồn: vietlove
Người đăng: một sách
Thời gian: 07/02/2004 10:35:58 CH